

Siêu Quậy - Thiên Thần Sa Ngã

Contents

Siêu Quậy - Thiên Thần Sa Ngã	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	9
4. Chương 4	17
5. Chương 5	24
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	59
11. Chương 11	67
12. Chương 12	74
13. Chương 13	82
14. Chương 14	95
15. Chương 15	99
16. Chương 16	101
17. Chương 17	109
18. Chương 18	113
19. Chương 19	119
20. Chương 20	124
21. Chương 21	125
22. Chương 22	128
23. Chương 23	129
24. Chương 24	135
25. Chương 25	140
26. Chương 26	145
27. Chương 27	148
28. Chương 28	149
29. Chương 29	154
30. Chương 30	156
31. Chương 31	165
32. Chương 32	167
33. Chương 33	170
34. Chương 34	172
35. Chương 35	176
36. Chương 36	181
37. Chương 37	186
38. Chương 38	188
39. Chương 39	192
40. Chương 40	194
41. Chương Ngoại Truyện.. . . .	197

Siêu Quậy - Thiên Thần Sa Ngã

Giới thiệu

Một nhóc siêu cute, siêu dễ thương, và siêu quậy, là 1 cô gái đa nhân cách, rất hay cười và tự sướng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-quay-thien-than-sa-nga>

1. Chương 1

- Lần này đừng có la cà nghe con – 1 ng phụ nữ lên tiếng.. – mẹ nó, Lý Kiều Oanh., 1 bà mẹ hết mực thương con và thích tiền . (=.=”)

- Con biết rồi, con sẽ về nhanh thôi(^0^)- Nó. – nhân vật chính của truyện, tên là Trần Kiều Nguyệt Nga, nhà thì cũng là ăn đủ bữa, ba nó làm bảo vệ cho 1 công ty đào tạo ng mẫu chuyên nghiệp, chiều cao của nó: 1m60, học vô cùng tệ nhưng những trò quậy thì vô cùng phổ biến... là 1 cô gái mang khuôn mặt thánh thiện như thiên thần với đôi mắt to, hàng mi dài cong vút, baby vô đối, tính cách thì thay đổi theo mùa...lúc thì hiền dịu nét na, lúc thì lạnh lùng vô cảm, lúc thì nhí nhảnh đáng yêu...nhưng đầu nó thì...chỉ nghĩ đến trò quậy...tuyệt chiêu của nó.....chạy trốn (-.-“)...bề ngoài là thể nhưng nó sở hữu 1 tâm hồn đen tối. Ng ta thường phân biệt thiên thần với ác quỷ...nhưng thiên thần mà có tâm địa như ác quỷ thì lại gọi là “thiên thần sa ngã”, và nó chính là như thế đây...

Nó tung tăng trên con đường dẫn đến công ty ba, hôm nay là ngày đầu nó phải mang cơm cho ba vì mẹ đã kiểm đc việc làm nên từ nay không thể đưa cơm cho ba nó đc, cầm hộp cơm mang cho ba nó, vừa đi nó vừa hát vu vơ một điệu nhạc mà nó tự sáng tác. Hôm nay, ai cũng chăm chú nhìn nó, tâm trạng nó đang rất tốt, nó mặc 1 chiếc váy kẻ caro ngang đầu gối, kết hợp với 1 chiếc áo phông có hình trái tim, bộ tóc dài ngang lưng được nó vắt ra đằng trước kết hợp với 1 chiếc bờm xinh xắn, ai nhìn vào cũng biết là tính cách nó...hiện tại đang như thế nào...vì nếu nó mà thay đổi tính cách là sẽ thay đổi cả cách ăn mặc luôn. Sắp đến công ty ba rồi, (nghe như công ty của ba nó ý – bảo vệ mà bày đặt), nó càng bước chân sáo vui hơn.

Phía bên đường, hần đang chạy như bay ra phía cổng, miệng vẫn không ngừng lè lưỡi trêu người tên quản lí:

- Em không muốn gặp con nhóc ng mẫu đó. Nếu thích thì anh tìm ca sĩ khác đi..hehe – hần – Hoàng Trình Minh Tuấn, 1 ca sĩ kiêm ng mẫu, vô cùng điển trai, luôn mang phong cách lạnh lùng của một kẻ nghệ sĩ nhưng thực chất hần lại quậy ngang ngửa với nó, ở công ty chỉ tìm mọi cách chọc tức quản lí (>“<)...khác với=” nó,=” hần=” là=” ác=” quỷ=” chính=” hiệu=” luôn.=” cao:=” 1m83.=” và=” chỉ=” số=” iq=” khá=” là=” cao,=” hơn=” nó=” 1=” tuổi=” và=” cũng=” đang=” là=” ng=” mẫu=” kiêm=” học=” sinh..nhưng=” hần=” đc=” học=” trong=” ngôi=” trường=” dành=” cho=” ng=” nổi=” tiếng=” vì=” nhà=” hần.....rất=” giàu=” (#o#)=” (ước=” gì=” mình=” đc=” như=” anh=” ấy)=”>

Hần vừa chạy vừa ngoái lại xem tay quản lí còn đuổi theo không, nó vừa tung tăng vừa nhìn hộp cơm xách cho ba nó, thì bỗng... BỤP, RẦM... (@.@) nó ngã cái phịch, mà chả biết nó đâm vào thứ gì mà cứng như đá,

khiến nó ngã đau ơ là đau..cả cái bàn tọa của nó tương thẳng xuống đất khiến nó như muốn la lên “ôi, cái mông iu wí”(0.o), nhưng như vậy thì mất mặt quá..còn hần, chả biết hần vừa va phải cái quái gì mà đập vào ngực hần đau thế không biết.. hần hét lớn..

- Đứa nào bị mù hay s...- hần chợt nhìn ra, 1 cô nhóc thiên thần đang ngồi đó, 1 tay chống xuống đất, 1 tay đặt lên cằm, đôi mắt long lanh những giọt nước như sắp sửa khóc và sợ cái kẻ vừa quát mình quá.(*-*).. Hần nhìn thấy cảnh tượng đó không khỏi xiêu lòng, cũng là vì hần là con trai và cũng vì hần là ng nổi tiếng, với lại hần có ngã đau, tội là tội cho con nhỏ kia kìa, bị ngã lại còn bị mắng, hần hên quá rồi còn gì. Và không ngần ngại hần đỡ con bé dậy, con bé nhìn hần long lanh rồi lau giọt nước mắt đang vương trên khóe mắt. hần cười xòa....nụ cười chết ng làm nghiêng thúng đựng niêu của hần đã cứa đổ ko ít ruồi muỗi bay va vào nhau tứ tung, có con còn đập đầu vào tường nữa..(@_@)

- Bạn có sao không? – hần đưa tay phỉ phỉ quần áo cho nhóc và nhìn nhóc cười cười..con nhóc thì nhìn hần 1 cái không chớp và ..BỤP.. nhóc tương luôn cái hộp cơm vào bụng hần, khiến hần phải ôm gập ng xuống, và thừa cơ, nhóc giơ 1 cùi trở lên làm 1 phát ..bụp nữa vào sau gáy khiến hần không kịp phản ứng, gục ngay tại trận..

- Dám đâm vào bà à, ko có mắt chết chưa con?– Con nhóc quay lại phỉ phỉ tay, con nhóc đó là nó chứ ai nữa..nó đang vui mà làm mất hứng của nó..thì tên này xấu số rồi..

- Con nhỏ ko biết điều kia – hần gào lên với theo trong khi vẫn nằm vừa ôm mặt, vừa ôm bụng ngay tại trận – no,..bakachi..(hãy đợi đấy)

- Lè...tui ko biết tiếng cún sữa đâu nha! – nó còn làm cả khuôn mặt xấu với hần trước khi quay đi khiến hần tức muốn ói máu, trước đây là hần toàn trên anh quản lí, toàn chọc anh tức mà sao giờ bị đùa khác chọc lại, tức thế nhỉ...đc rồi, hần sẽ ko tha cho con nhỏ đó đâu, dám lợi dụng lòng tốt của hần à..để hần mà gặp lại lần sau, hần sẽ cho nó biết..mặt bàn tay của hần.(==”)

Nó lại tung tăng đi tiếp về hướng công ty ba nó làm và mặc kệ luôn cái đồng ng lù lù nằm ôm bụng ở đằng sau..ko quan tâm, quan trọng là được ngày chủ nhật thì nó phải đi đưa cơm cho ba nó và về ăn kem với bọn bạn đã..nghĩ mà thấy sướng..hí hí..

- Baaaaaaaaaaaaaa! – Giọng nó lạnh lạnh...

- Con gái baaaaaaaaa! – Ba nó tươi cười chạy ra đón nó – ba nó – Trần Lâm Hoàng, bảo vệ của công ty đào tạo giới giải trí, thương nó lém, cái gì cũng chiều nó, tuy nhiên ông thấy tiền cũng sướng cả con mắt luôn (+^+). Ông đang định đón nó vì nghĩ nó đang mặc cái bộ váy dễ thương kia thì tính của nó sẽ hiền như cục đất vì khi nó hiền, nó lại ăn mặc ra dáng nữ tính và trông như tiểu thư khuê các ý..ai dè, nó phi luôn cả cái hộp cơm vào mặt ba nó và:

- Ăn mau đi ông già! Sao lại làm ở cái nơi khí ho cò gáy này làm con đen đui thế không biết.. – Nó tuân luôn 1 tràng còn ba nó chỉ biết ngậm hột thị - ,..mà sao hôm nay mình lại mặc cái váy quý quá nhìn ớn thế mờ..bực cả mình..(>:/)

- H...ô...m...nay.. con...của ba có chuyện không vui sao? – Ba nó lấp bắp dò xét.. – gặp ai trên đường cãi nhau với con gái ba à?(T_T)

- Cái tên trời đánh, dám đâm phải mình làm giờ mình vẫn đau ê ầm – nó vừa nói, vừa xoa xoa cái mông đang nhức vì nãy hôn đường kêu quá.. – đúng thật, ng đẹp như mình phải có nhiều cách để chú ý tới chứ sao lại gây chú ý 1 cách phũ phàng thế? Cái mông ơ, chị xin lỗi vì đã.....quá đẹp để em phải chịu vạ lây nha...ng ta thường nói “cái mồm hại cái thân” nhưng giờ chị xin đính chính lại nha đó là “cái sắc nó hại cái mông”...(==”) (=> bỏ cái con tự sướng, tự kỉ nói chuyện 1 mình, lại còn câu nói gần thế kỉ của ng ta cũng bị nó bóp méo luôn)

Sau một lúc vừa đi vừa lăm bằm, chửi lăm rầm như ng bị thần kinh đi linh tinh trên đường phố khiến ấy bà bán đồ ngoài vỉa hè cũng chép miệng “khổ thân, đẹp mà khủng” thì nó cũng tới đc quán “Teen Teen” – quán trà sữa, kem, là quán ruột của nó và tụi bạn, ở đây, đồ ăn vặt gì cũng có, nào là.. bánh hamburger, kem ngũ sắc, xúc xích nướng, ngô chiên, khoai chiên...vân vân và vân vân (^o^) (nghe mà thấy thèm nhỏ giãi)...Nó và lũ bạn thường hay tụ tập ở đây ăn uống..nói là lũ bạn cho oai chứ bạn nó có 2 con chứ đâu, quậy như nó mà có 2 đứa làm chiến hữu là tốt rồi..quá nhiều luôn ý..

- Sao lâu thế? Nga? – Bạn nó – Vũ Hoàng Kim Anh – bạn chí cốt, ko có nhiều trò quây như nó nhưng mỗi lần nó đề xướng cái gì là con này hưởng ứng đầu tiên...lại còn hưởng ứng nhiệt tình nữa..chủ trương của con bé này là “tất cả vì bạn bè thân yêu”, còn nó ư? “Sống chết có nhau Ôm đau thì kệ mày”, đây khẩu hiệu của nó đấy..thế nhưng nó cũng có trách nhiệm lắm chứ...nên nhớ về trước là “sống chết có nhau” nha... ..thế nhưng con bạn này của nó hám trai thôi rồi, cứ thấy trai đẹp là thích luôn vậy, mà con bé cũng là 1 ác quỷ đích thực đó..

- Chắc bạn bạn gì đúng ko? – Bạn nó nữa – Dương Kiều Thảo Uyên – bạn từ thuở còn đóng tã, con nhóc này thì xinh phải biết, lại hiền, toàn là ng dọn dẹp cho chúng nó mỗi khi gây chuyện vì nhà nhỏ này giàu lắm (lí do đến giờ nó chưa bị đuổi học)..ba nó làm tướng mà nên nhà nhỏ cũng gọi là có thể lực..tốt bụng, hay giúp ng, nhưng không bao giờ hùa theo mấy trò vô bổ của nó..nhưng nhỏ này cũng ko vừa đâu nha..đánh đá lắm, nhưng chỉ với nó thôi...và nó cũng chỉ sợ nhỏ này thôi, khác với 2 con bạn, nhỏ này là thiên thần chính hiệu đó..(@_@) (không hiểu sao nhỏ lại có thể chơi với 1 ng như nó nhỉ?)

- E...hèm...tụi mày đợi tao lâu chưa? – Nó đứng đông dặc.

- Hôm nay đưa nào đụng trúng vô mày hà? – Nhỏ Kim Anh lên tiếng, khi nhìn cái bộ dạng, vấy ngấn, áo phông cùng với chiếc bờm của nó, mà thái độ thì bá đạo và kiêu ngạo thế không biết.. và nếu nó mà hiền như bộ vấy đang mặc thì nó sẽ nói là.. “các bạn đợi mình lâu chưa?”

- Ừm...chả biết thằng cha nào đỡ hơi thế không biết, bực như con mực thui ý, nghĩ mà thấy tức..hắn đâm vào tao, làm tao ngã lại còn mắng tao là bị mù nữa, đã thế không có lấy 1 lời xin lỗi, thế có tức không hả? – Nó nói, mặt dán sát vào 2 con bạn khiến 2 con phải lấy tay che mặt không là bị “mưa xuân” bắn vào mặt..

- Vậy..sáng mày đi đâu để bị đụng trúng? – Nhỏ Uyên lên tiếng.

- Thì.. tao đi đưa cơm cho ông già đó... Á...Á – Nhỏ Uyên đứng dậy lấy tay cốc cốc vào đầu nó.. và lắc đầu, nó chợt hiểu ý.. - ...ừ thì.. không phải ông già...mà bố già....(==“=“)

Nhỏ Uyên trợn mắt lên với ý “có nói lại không thì bảo, cho phát nữa giờ”..nó cười hí hi rồi nói chừa:

- Đưa cơm cho ba tao..

- Vậy mày gặp hắn ở trước cửa công ty ba mày à? – Nhỏ Kim Anh lên tiếng háo hức

- Ừa.. hình như tao gặp ở cổng sau thì phải... - Nó vừa nói vừa nhìn vào cái menu và nghĩ nghĩ..

- Thế liệu hắn có phải là ...ca sĩ nổi tiếng hay ng mẫu hay diễn viên gì ko? – Nhỏ Kim Anh hỏi dồn..

- Ko phải chứ? Nếu là diễn viên nổi tiếng thì tao phải biết chứ ? Sao lại va vào mà ko biết hắn là thằng nào đc ? – Nó bĩu môi, đặt cuốn menu xuống, mà trước giờ có bao giờ nó chịu xem 1 bộ phim, nghe 1 ca sĩ hát hay nó có thần tượng riêng đâu chứ...vì nó xem những thứ ấy như vịt nghe sấm nhưng mà nó lại thích nghe ...mấy cái nhạc opera mì mô mí mô mô mô...là nó lim dim ngủ.. (@-@)...nên nhìn hắn ko nhận ra hắn là ca sĩ đang được ưa chuộng nhất hiện nay là đúng rồi..(-.-) (đồ ngốc)

Thế nhưng cơn tức của nó cũng dần biến mất khi những cốc kem mát lạnh đc dọn ra, gì chứ ăn là nó quên hết mọi thứ trên đời..còn con bạn nó..Kim Anh, cứ ngồi thao thao bất tuyệt về cái tên Hero.. – ca sĩ mới nổi gì gì ấy, 2 tuần nữa hắn sẽ đến trường nó biểu diễn và giao lưu văn nghệ thì phải..ừ..đúng rồi, thì kệ chứ, mắc mớ gì đến nó..vì cái bọn hám trai sẽ đc phen nổ mắt thôi, chứ mất nó vẫn còn nguyên mà...chả liên quan..vì nó có thích con trai đâu, đây là bây giờ thôi, sau này nó sẽ khác. Và thế là trong tâm thức của nó, nó đãquên phéng mắt hắn luôn, cái tên vô duyên làm nó thấy có lỗi.....với cái mông iu wí. (=.=) với lại chủ trương của nó khi nghe bọn bạn nói gì đó là : Luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới hiểu (trời, ngu gì dễ sợ, máu ít dồn lên não quá).

Sau khi đánh chén no căng cho cái bụng thì nó đứng phắt dậy và gọi tên cô chủ quán 1 cách rõ rệt :

- Cô ơi...tính tiền,... – Kim Anh và Thảo Uyên tròn mắt nhìn nó, vì trước giờ nó toàn bắt tụi bạn nó trả tiền chứ có bao giờ chịu trả đâu, mà dẫu vậy, nó cũng không có tiền mà trả nói gì đến hôm nay đi đưa cơm cho ba nó, hay là nó bị ngã đập đầu vào đâu chẳng ? cũng có thể lắm..nên nó mới đòi trả tiền chứ ? Nó lại nói tiếp trong khi 2 con bạn há hốc mồm ngạc nhiên tột độ... -cho bạn cháu !

Bọn bạn nó suýt té ngã ra ghế. Nói xong nó vụt chạy ra ngoài, vừa chạy vừa giật lùi, cười ha ha và vẫy tay :

- Tụi mày trả nhé, đứa nào cũng muốn trả cho tao còn gì ? Đc đãi tao là 1 niềm vinh hạnh cho tụi bây đó...haha..

- Hai con kia, 1 con ngựa đau cả tàu bỏ chạy hả ? – Uyên hét lên khi cô thấy Kim Anh cũng hùa theo nó đứng dậy và chạy giật lùi.. và còn lêu lêu Uyên nữa chứ..hức...cái lũ bạn vô tâm gì dễ sợ...bỗng Uyên chỉ tay về phía nó, lấp bắp, đôi đồng tử giãn ra..

- Ko lừa đc tụi tao đâu nhé..ha ha... – Nó và Kim Anh cười ha hả..

- Ko phải...mà cẩn thận... – RẦM...(0~0). Nó và Kim Anh đâm sầm vào ai đó, ng rất to, cao nữa...khiến hai đứa choáng... -kéo đâm....

Uyên nói nốt sau khi 2 đứa nó đang bàng hoàng không biết mình vừa đâm vào cái gì, mãi sau nó mới định thần và nhìn ra, 1 ng... chả biết đàn ông hay đàn bà...vì đội mũ kín mít, mặc cái áo khoác to và rộng thùng thình, nhìn thấy ghê lun á..đi giày....thể thao...à, chắc là con trai hay con gái gì đấy, nhưng sao lại phải trùm kín mít thế kia, hay bị bọn côn đồ đuổi đánh, hay,...hắn chính là côn đồ...thui, đụng trúng côn đồ thì chỉ còn nước chết..(^~^)

Nó lí nhí :

- Ô.. tụi em xin lỗi, tụi em... - Chưa nói hết câu, nó co giò bỏ chạy, nó thấy Kim Anh chạy nhanh hơn, lên trước nó, ủa, mà sao nó chạy chậm thế không biết, mọi lần nó chạy nhanh nhất mà, sao nay nó chậm chân vậy nhỉ ? Nó vội quay lại thì ôi thôi, cái ng kia đang giữ tay nó lại chứ sao ? Nó run run... - ...em...

- Chỉ cho anh công ty Comex đi.. – Tiếng ng đang nói kia là 1 thằng con trai thì phải, và cái công ty chết tiệt đó là chỗ ba nó làm mà..híc, sao nay toàn những chuyện liên quan đến công ty ba nó thế ? Nó dừng lại nhìn lăm lét dưới cái mũ và ngó ngó..còn ng kia thì cứ đội xup cái mũ xuống, nó ngó đến đâu thì hất lại che lại đến đấy..nó đáp bằng giọng lạnh lùng nhất có thể..

- Bên kia, đi thẳng rồi...

- Dẫn anh đi đc ko ? – Hắn đề nghị, giọng hắn cũng run run, cơ mà tự nhiên có đứa trùm kín mít rồi nhờ nó dẫn đi, có giống kiểu dụ dỗ trẻ con ko kia chứ, nó nhìn ng kia dò xét..rồi chép miệng, hắn cũng như đoán đc ý nghĩ đó liền ú ớ... - ...anh bị lạc...ơ...em giúp anh đc ko ?...anh ko giỏi tìm đường...anh ko phải kẻ xấu đâu..

Cái lí do củ chuối hết mức, lại còn ko khảo mà khai luôn anh ko phải kẻ xấu, mà có thằng kẻ xấu nào tự viết lên mặt mình 4 chữ ‘tôi là kẻ xấu’ đâu chứ, tên đầu đất tính dụ ai hả, to đầu mà bị lạc thế hả ? Lại còn ko giỏi tìm đường nữa chứ ? haizz.. Nhưng mà gì chứ nó là thiên thần sa ngã mà, dù sống theo lối sống ác quỷ thì đâu đó trong trái tim nó còn có hình bóng của thiên thần, với lại đang giữa trưa xem thằng này làm gì đc nó, dẫn đường thôi mà, chuyện nhỏ như ...ăn cỏ, nếu hắn mà làm gì thì nó sẽ sử dụng cái loa phóng thanh vụn hết volum và dùng tuyệt chiêu có một ko hai đó là chạy thực mạng, gì chứ chạy thì nó có kinh nghiệm đầy mình, cứ thử sáu tuổi đi hái trộm táo rồi bị chó lừa xem...vận động viên điền kinh còn thua xa nó ý chứ...nó quá tự hào lun ý..và thế là..

- Chép...đợi đấy – nó quay sang mấy con bạn và hò – tụi mày về trước đi, tao dẫn nhóc này về cái đã..(@o@)

Nói thế mà cũng nói, nhóc mới kinh, 2 con bạn mắt chữ O mồm chữ A nhìn nó ‘dẫn’ cái tên ‘côn đồ’ ấy về. (0~0)

- Cơ mà...đến đó làm gì ? – Nó buông câu hỏi trống ko. Ko để ý rằng kẻ đó có trả lời hay ko ?

- A...anh..

- Đến rồi... – Nó cắt ngang lời hắn, mặc kệ kẻ lạ mặt đang bối rối thế nào..

- Úi.....con gái....con... – Chả biết ba nó từ đâu vồ ra khiến nó giật cả mình, mà nó đã biết ý đi cửa sau rồi cơ mà sao ba nó ở đây nhỉ ? - đến đây thăm ba nữa à ? (0.o)

- Ba... làm gì.....mà ở sân sau ? Với lại con ko rảnh mà thăm ba đâu..

-à... ba đang đi tuần ý mà..nãy, cậu Hero bảo là có đứa fan nào đẩy đến... – Ba nó hồn nhiên và quay ra nhìn cái ng đang lù lù ở đằng sau nó.. -.... vồ.. cậu.. ý...

- À...nhóc này...cậu ta bị lạc, nghe nói cậu ta ở đây.. – nó giải thích, thì cậu ta cũng cởi bỏ cái mũ ra..

- Ô.. cậu Henry ?... cậu lại lạc nữa à ? – Ba nó tròn mắt...nhìn cậu con trai đứng sau nó..

- Dạ..cháu tìm mãi mà ko thấy đường.. – Henry, tên thật Lục Cao Hải Tường, ca sĩ kiêm diễn viên, cao 1m 80, nụ cười tỏa nắng, bạn thân của hắn, lúc nào cũng cười, hay quan tâm tới ng khác, là 1 chàng thiên thần thứ thiệt (khác xa hắn là ác quỷ) (^~^)-nhờ em này dẫn đến đây..

- Hờ...hờ...ko sao là tốt, tôi cứ tưởng..anh là côn đồ - nó nhìn anh mà cười xuề xòa, cái mặt đến là gian lun ý..lại còn điệu cười,...con gái con nứa, cười đến là vô duyên. Bỗng nó ngạc nhiên, đôi môi tắt nụ cười ngay lập tức -....lại bị lạc .. – nó nhấn mạnh chữ ‘lại’ như ko tin nổi vào mắt mình nữa, con trai con nứa, to đầu thế mà bị lạc.. thấy hài.

- Ủ... cậu ấy là Henry, hay bị lạc lắm, khả năng tìm đường là con số 0, vậy nay quản lí cậu đâu.. – Ba nó cười hiền.. : (

- Dạ...anh ý đi mua đồ ăn mà 3 tiếng chưa thấy quay lại, cháu đi tìm nên bị lạc.. – Hải Tường cười, lấy tay xoa xoa đầu..

- Ô...Henry, em về đây rồi à - ...tiếng 1 ng gọi ý ới, tay cầm đồng hồ ăn, nhìn là biết, quản lý của Hải Tường chứ ai vào đây nữa, anh ta chạy thực mạng về phía Hải Tường, cười cười - ...anh bị lạc..

Ồi trời, quản lý nào ca sĩ vậy, anh ta phát biểu 1 câu xanh rờn, hồn nhiên đến dễ sợ...

- Thế sao em tìm về được đây ? – Anh quản lý hỏi dồn..

- Nhờ cô nhóc này đưa về.. – Hải Tường nhìn sang chỉ nó, nó cũng cười cười với tay quản lý..

- Sao lại ko đội mũ, nhỡ ng ta biết thì sao ? Fan lại bầu đến thì sao ? Đội... – Anh quản lý vợ vội cái mũ đội lên đầu Hải Tường.

- Con về đây, chào ba.. ! – Nó quay đi, cảm giác như là ng thừa lun, cái tay quản lý đáng ghét, ko phải ý hắn là nói nó đó chứ, với lại nó có biết cái thằng Henry là thằng quái nào dù nó có nổi như cồn đi nữa, công ty đã trong 1 góc khuất của thành phố rồi, lấy đâu ra bóng ng lảng vảng mà fan với chả fóng, vậy tên đó nói nó rồi còn ai vào đây nữa, nghĩ mà thấy bức..đang định đi thì Hải Tường lại 1 lần nữa...giữ tay nó...lí nhí :

- Anh...cả..

- Ko cần, tôi đi về, đừng bao giờ lạc nữa đc rồi.. – Nó đang định quay đi thì..

- Gớm, gớm... bỏ tay ra đi.. Henry, cô ta sao đáng đc cậu cầm tay chứ, cô ta thích lắm nhưng giả bộ mà..kệ cô ta đi..đừng để ý cô ta làm gì.. – tay quản lý gạt tay ra mà không để ý 1 lò thiêu xác đang đứng lù lù ở đằng sau..dòng máu ác quỷ của nó mà nổi lên thì.. (>?)

Ba nó ái ngại..nhìn nó rồi nhìn tay quản lý, sau đó ông lòi Hải Tường đến bên mình và cách xa nó, khiến anh không hiểu gì.. ba nó khẽ nói:

- Không phận sự miễn vào..

- Ch.. – tay quản lý đang định hỏi Hải Tường thì hắn nhận ra có cái gì khiến hắn lạnh cả sống lưng, khi hắn vừa quay lại thìBỐP, BINH, BỤP, CHÁT, HỤ.....hàng loạt âm thanh hỗn tạp phát ra, nó đã dùng chân đạp vào lưng tên quản lý ngã bổ nhào ra đất rồi phi lên ngồi hằn lên bụng hắn và cứ thế đâm thùm thụp, bùm bụp còn tên đó thì nằm còng queo ra đất, không biết mô tê gì mà mình bị đánh, lại còn bị đâm túi bụi nữa, không thể làm gì được luôn..Thấy quản lý mình bị đánh thì Hải Tường định ra ngăn thì nó lườm anh 1 cái sắc lẹm và thở hỗn hển:

- Đừng có điên mà đâm phải xiên nhá! – Xong quay xuống đánh tên quản lý tiếp, Hải Tường tròn mắt, từ ngày đc làm ca sĩ, à không, đc sinh ra đến giờ nào có ai dám nói anh thế này, hơn nữa anh đang là ca sĩ nổi tiếng nhiều ng muốn gặp mà còn không đc, tên quản lý í ới kêu cứu thì ba nó sợ mất việc vì dù gì nó cũng là con gái bảo vệ mà..ông lên tiếng:

- Nguyệt Nga..con đừng du côn thế! Con nên nhớ con đang mặc gì...(tác dụng ngay lập tức)

Nó khựng lại, nhìn xuống thì ôi trời, nó suýt té ngựa, híc, nó đang mặc váy chứ còn cái gì nữa, có ai mặc váy mà ngồi cả lên ng ng ta rồi đánh ng ta ko, trời ạ, sao mà nó tự thấy mình hồn nhiên như con điên thế ko biết, nó vội đứng lên và không quên tặng cho cái tên đang nằm dưới đất kia 1 cú sút Penanty lọt lưới, hí hí, nhìn mặt cái tên đáng ghét bầm dập sao mà nó vui thế không biết...(^-^)

- Bỏn cô nương ta tha cho nhà người hôm nay, lần sau không đc phát ngôn với phụ nữ như thế nghe chưa?

- C..ô...mà...là...phụ...nữ...á ? – Tên quản lí thều thào...

- Hớ..hơ..hơ..hơ..hơ...há...há..ha..ha..ha – Nó tuôn 1 tràng cười phù thủy ra, điệu cười này của nó quả đúng là không đỡ đc mà, cái điệu cười khiến ai cũng rùng mình vì nó..- ...tạm tha, nhưng hãy nhớ sẽ còn gặp lại...hé hé, à mà, anh kia... - nó quay sang Hải Tường - từ sau đi cẩn thận, để bị lạc là không có chuyện gặp được ng tốt như tôi đâu nghen...vớ lại, che cái mặt khỉ của anh đi không là tên đầu bò óc heo này bảo tôi lợi dụng anh...dù...tôi không biết anh là ai hết...

Nó quay đi trước sự ngỡ ngàng của tên quản lí, và cả Hải Tường nữa, ai lại nói ca sĩ nổi tiếng đẹp giai, sáng lạn ngời ngời thế kia là mặt khỉ chứ? Đúng là đời chỉ mình nó có một không hai.. híc ngày gì mà đen như con mèo hen thế này, sáng gặp 1 tên khùng ở công ty ba nó, giờ lại gặp 1 tên thần kinh cũng ở công ty ba nó, chắc nó chết quá, cũng may, nay là chủ nhật, tức là mai nó không phải đi đưa cơm cho ba nó nữa..(^-^.
Sướng)

Còn Hải Tường, cậu đỡ tay quản lí vậy, rồi nhìn theo bóng dáng nó, mỉm cười.. nó quả là rất đặc biệt, nếu có cơ hội nhất định sẽ gặp lại, mà không, anh muốn gặp lại nó thì đúng hơn, vớ lại, ba nó đang ở đây, không ít thì nhiều, nó sẽ phải đến thăm ba nó nữa thôi..anh còn chưa cảm ơn nó nữa cơ mà..

- Đuổi...đuổi việc...ông...ta – tay quản lí nhìn ba của nó thở hổn hển, chỉ vào ba nó, ông cũng biết nó gây ra chuyện tày đình như thế thì...thế nhưng...

- Ông ấy làm việc rất tốt, tăng lương cho ông ấy... - Tiếng Hải Tường cất lên khiến ông Lâm như choáng..- ..ông đã làm bảo vệ rất tốt, cháu không quen thay ng mới, nhìn mấy tay bảo vệ bây giờ du côn dễ sợ luôn..nên bác cứ làm yên như vậy nha...

Ông Lâm mừng mừng, rỡ rỡ rồi cảm ơn Hải Tường riu rít...

Tối hôm đó, phía trong phòng thay đồ, sau khi chụp ảnh langxe thì hấn và Hải Tường ngồi với nhau thần thờ, hấn thì nghĩ cách gặp lại con nhóc hỗn xược sáng nay tìm cách chơi khăm lại, còn Hải Tường, anh nghĩ cách để cảm ơn nó..thế nhưng cả hai ng sau 1 lúc thần thờ thì..

- Tôi có phải ng nổi tiếng không? – Cả 2 cùng nói rồi cùng ừ như những kẻ bị tự kỉ (@_@..khùng)

- Hai ng sao mà thần thờ quá! – Tay quản lí bước vào ..

- Sao mặt anh... ha ha ha... - hấn ôm bụng cười ha hả, - ...đứa nào giỏi hơn cả em vậy? ha..ha.. làm mặt anh như thế này...chắc chắn là con gái...ha ha...nên anh mới không đánh lại chứ gì....ha ha...đúng là ...dại vì gái mà....ha ha...

- Thế còn cậu – tên quản lí bực mình - ...sáng nay ai vác xác cậu từ ngoài đường về hả, trông cậu như con milu bị bỏ hoang luôn, nhìn cậu tả tơi tột độ, vì con bé nào chứ gì? Ca sĩ nổi tiếng mà thế hả? cậu đáng thất vọng quá...(0.o)

- Ha..ha...em biết mình đáng thất vọng – hấn lấy tay quạt ngang nước mắt đang lăn (cười ra nước mắt luôn)..- khuôn mặt anh mà langxe lên thì ...ha...ha ...sẽ làm bao cô ngất ngây như con gà tây luôn...hồ...hồ...hồ..

- Cậu... - tên quản lí không thể nói được gì, thấy vậy Hải Tường lên tiếng

- Thôi, chẳng qua có chút hiểu lầm nên anh ý bị vậy, cậu phải thương anh ý chứ!

- Hiểu lầm cái con khỉ, con nhóc đó rõ là không biết trời cao đất dày, thế nó có xin chữ kí cậu không? Nó có đòi chụp ảnh cậu không? Nó có đặt điều kiện với cậu không? – tay quản lí hỏi dồn..

- Không, hình như cô nhóc không biết em là ai hay sao ý? – Hải Tường suy ngẫm

- Sao lại thế được..hư..hư.. cậu nổi tiếng thế mà đứa nào không biết thì đúng là thần kinh lắm phải định rồi..hồ hô – hần chia vào đc câu rồi lại lẩn ra cười sằng sặc, lần này lẩn lộn cả ra đất ôm bụng cười như chưa từng được cười, sợ ng khác cười mất phần luôn ý.. – thế....ha..ha...nó...hi..hi...là...hihi...con...hihi..nào...? ha ha ha? (:D)

- Cậu im đi...cô nhóc ấy...không phải hihi – Hải Tường đang nói chưa hết câu thì..tiếng điện thoại của hần vang lên, hần phải ngừng ngay trận cười lập tức vì đường dây bên kia...mẹ hần đang hét lên trong điện thoại mời hần về nhà gấp...

2. Chương 2

Sáng hôm sau, nó đi học, hôm nay, nó diện bộ đồng phục, áo trắng nơ hồng, thắt lưng đeo lệch, váy ngắn cùng đôi giày thể thao.. nay nó buộc tóc cao lên, mái ngố kết hợp với chiếc kính giả cận khiến cho nó vô cùng cute, nhưng đó mới là điều đáng lo ngại vì khi nó ăn mặc như thế này thì con ng nghịch ngợm trong nó trỗi dậy, híc..tức là nó sẽ trêu chọc bất cứ ai, dở dờ ương ương, lẽ ra kiểu này đã là con ng của hôm qua rồi vì nó chơi khăm và đánh đá từ hôm qua mà, nhưng kể ra khi nào đi học là nó diện như vậy nè...sau 1 lúc tự ngắm mình trong gương, nó tự nhủ: “công nhận mình đẹp mà không kiêu, liêu mà không ác” (ặc, gì vậy trời???)..

- Haizz...- nó mơ mộng - ...vẫn ánh mắt ấy, nụ cười quyến rũ ấy, vẫn con ng ấy, ánh mắt cuốn hút đến khó tả (nó tả ai, mơ mộng về ai nhỉ?)... nhìn là muốn yêu, haizz..mình là chị em phụ nữ nhìn còn thấy đẹp, huống hồ đàn ông con trai...ôi, mình phục tài sắc đẹp mình quá ...(ặc, rằm, t/g ngã ngựa ra ghế rồi..ra là nó tự sướng) (@_@)

Nó chạy xuống nhà, ba nó đang cầm quyển báo và chuẩn bị ngồi, nó chạy qua và cầm cái bánh mì đút vào miệng rồi phi ra cửa không quên nhắc nhở:

- Ba à..cẩn thận... - búp, ba nó vừa ngồi xuống chiếc ghế tre thì,... bị sập cái rằm, ba nó ngồi gọn lỏn ở giữa cái ghế thùng -bị sập... (0.o)

Nó co giò chạy thẳng ra ngoài...cười ha ha...còn ba nó thì:

- Trần Kiều Nguyệt Nga, cứ về đây đi, ba sẽ cho con biết tay baaaaaaaaaaaaa!

Sáng nay đúng là 1 buổi sáng trong lành vui vẻ, hihi, nó được phen chọc ba vui ghê... bỗng nghe tiếng bíp bíp đằng sau, nó quay lại, à thì ra là con bạn thân mến của nó.. Thảo Uyên xuống xe để đi bộ với nó, nó không đi ô tô đc vì nó bị say xe..(:””’<)>

- No...bakachi.. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ ,vô duyên đối mặt cứ um sùm - hần khê nói và nhếch mép cười (thành ngữ tục ngữ 2 anh chị này giới ngang nhau)

Hải Tường, anh đã thấy nó, cô nhóc cá tính mà anh mới gặp 1 lần (2 anh ạ), anh lại được gặp lại nó..anh cười, nụ cười tỏa nắng, xao xuyến như kim tuyến trái tim ai.. ở đây là trái tim nhỏ Kim Anh chứ ai..hô hô..

Sau 1 lúc chạy thục mạng và ngồi phịch xuống cái ghế đá, nó vội buộc tóc lên và cười vang..

- Hô hô...hi hi hi...ha ha ha...hé hé...hô hô...ha ha ha (=.=” , các bác thông cảm, nó đang tự sướng tí) – cười mà không ngấm nổi được cái mồm vào luôn.

- Mà sao thế? Đơ à? sao lại cười? -Thảo Uyên lại ngồi cạnh nó nhìn nó ái ngại.. – ko ra xem ca sĩ về trường à ?

- Mà ơiiii...hô hô...cái thằng Hero..ý...hihi...cái thằng ca sĩ.....he he...nó.....chủ nhật 2 tuần.... ha ha ha... trước...há há há há há.... – chưa nói xong câu chuyện nó lại lẩn ra cười như cha chết sống lại....cho đến khi...bị Thảo Uyên cốc ấy cái nó mới nín cười nhìn Thảo Uyên và từ từ kể.. (@@)

- Ha ha,...mọi chuyện như thế ?...hô hô hô...hần ta bị tao đánh cho....hihihi...nằm bầm dập....hé hé hé – Nó lại cười, khiến Thảo Uyên sốt ruột, thôi, bịt luôn cái mồm nó lại là xong...nghĩ mà bực, con gái con nứa, cười gì mà vô duyên thế ko biết...

3. Chương 3

Quả thực cũng phải công nhận là hấn rất cuốn hút, cái mặt lúc nào cũng lạnh lùng, nó nhìn mà muốn.....đắm thể ko biết (chị này ko có gu thẩm mỹ ời.. @.@). Bằng chứng cho sự cuốn hút kia ư ? Là việc hấn đang ngồi trong cangtin trường uống coca kia kìa..lại còn ‘khà’ 1 cái nghe rõ lằngxet (lằng tử chị ơi) trong khi bao nhiêu ruồi muỗi bu xung quanh hấn. (=.=” ng mà nó kêu là ruồi muỗi cứ như thật). Còn nó ư ? ko tài nào mà len vào đc cái đám con gái đang bầu nhâu đi mua đồ ăn cho hấn và Hải Tường kia, thật biết cách hành hạ ng mà.. những ng ko liên quan cũng bị hấn hành hạ cho ra trò luôn.. thể nhưng,..hồ hô..sao mình có thể bỏ qua khi cái bụng mình đang réo ừng ực, ờng ọc thể nhỉ ? Mà giờ cũng ko còn sớm nữa, nó còn phải nghĩ cho ra cái kế hoạch thiên tài để giúp nó giành giật cái học bổng ấy..hí hí... ‘quân tử trả thù 100 năm chưa muộn’ í, 100 năm thì nó có già quá ko nhỉ ? mà ko cần đến 100 năm đâu, sáng thứ hai tuần sau là biết ngay í mà, mà nó cũng ko phải là quân tử nên ko cần phải đợi 10 năm nữa đâu...hồ hô..(—)

Còn hấn, sau 1 lúc ngơ ng ở sân trường, thì cũng định thần lại và đi tham quan theo sự chỉ dẫn của các thầy cô, he he.. biết nó học trường này rồi, thì giờ chỉ cần tìm nó và cho nó vài phát bù hôm nọ (con ng nhỏ nhen), nhưng nhờ nó mà giờ chiêu ‘mỹ ngư kế’ thì sao (=.=” – sao anh này ngu từ thể ko biết). thể lại càng vui, hấn sẽ cho nó ko bao giờ còn giờ chiêu đó ra đc nữa..hồ hồ..rạch mặt, thả rấn, làm phi tiêu.. chiêu nào đc ta ? (híc, sợ luôn, đúng là đồ ác quỷ máu lạnh). Sau vài vòng lượn quanh sân trường, hấn đã dừng lại ở cangtin, ngồi đó cho đỡ mỏi...mà cũng ko biết nó trốn đi đằng nào rồi mà ko thấy cái mặt mèo mướp của nó lò ra nhỉ ? Bực mình rồi à nha, mau mau lò cái mặt thú của cô ra để tôi cho cô 1 trận nào..A...và thể là 1 bóng đèn 2000V xet qua như sao chổi, hồ hô hô...cái suất học bổng đó là do toàn quyền hấn và Hải Tường lựa chọn mà, hấn sẽ chọn nó..vô trường hấn rồi từ từ xử sau... nhưng biết quái nó là con nào, mà mình chỉ nhớ tựa tựa cái mặt mo của nó thôi, haizzz... nếu có chút thông tin của nó thì tốt...Hấn vừa nghĩ vừa cười mỉm khiến cho bao nàng say 1 loạt vì hấn, còn ai mà chú ý kĩ thì thấy 1 màu u ám bao xung quanh hấn đến rợn..nhà ma còn phải lạy thua hấn..con ng ác quỷ trong hấn, trỗi dậy rồi... (:[[)

Hải Tường, anh chỉ biết nhìn hấn ái ngại, ko biết trong cái đầu to như quả bí ngô của hấn với cái óc bé bằng hạt dưa lại suy tính ra âm mưu gì thể ko biết, anh khẽ thở dài...

Bỗng từ phía sân trường rộ lên 1 tin đồn...ôi chà chà... ‘tiểu thư siêu quậy sẽ dự buổi giao lưu ca nhạc à ?’ (cái gì mà tiểu thư ? Nó á ?). Với trường nó thì đó là 1 chuyện ko mấy hay ho, vì nó mà đã tham gia cái gì ko sớm thì muộn cũng sẽ phá tung lên coi, nhưng sợ là sợ mấy cái trò ranh của nó và thể lực nhà Thảo Uyên kìa, còn học sinh trường ái ngại nhìn 2 chàng hoàng tử đang ngồi mà ko khỏi thở dài, vậy ai cũng biết là nó sẽ chơi đều ai rồi... =.=

Tối hôm đó, quả đúng ko ngoài dự đoán, hấn và Hải Tường sau khi nhìn 1 lượt những ng đang trên sân khấu bao gồm cả Thảo Uyên và Kim Anh nữa nha và đảo mắt tìm mòn mỏi dưới khán đài, đang chuẩn bị tuyên bố thì cả trường rầm rầm lên khi thấy nó, giấy búp bê, váy caro, tóc mái hất sang 1 bên, lộn tóc phía sau thì được buông ra phía trước..nhìn trông vô cùng baby, cute...và tất nhiên lần này nó đâu muốn thướt tha vậy, chỉ để cho 2 tên ca sĩ kia nhận ra nó là ai thôi..làm nó phải ngồi diện cả 1 buổi chiều lặn mới nhớ ra nổi cái phong cách này là gì.. (ngu dễ sợ lun)

- Trời ạ, phong cách này thì còn thi thố gì nữa – Thảo Uyên nói thầm với Kim Anh.

- Ủa, làm sao cho nó trở lại vẻ tinh nghịch đi thôi, ko thì mọi kế hoạch đổ bể - Kim Anh chấp tay khấn

Nó liếc 2 con bạn về ‘yên tâm, tao vẫn chưa bị đổi tính cách đâu mà lo’ (đấy là cái em lo đấy chị ạ)

- Con nhóc đó đây rồi, có lên dự ko thì bảo ? – hấn lăm bắm, miệng cười gian..

- Hôm nay tôi đến thi hát... – nó đứng lên đồng dục trước bao nhiêu con mắt đổ dồn, 1 phần thì xem nó hát, 1 phần vì nghi ngờ.. nó mà được bữa ngoan thể sao ? :)

- Thôi, cô không cần hát đâu, dáng ng của cô rất chuẩn, vào làm ng mẫu là được rồi.. – hấn xua tay.. Hải Tường há hốc mồm khi hấn phán câu xanh rờn như thế...

- Ôi, vậy tôi đỡ à.. tui mầy ui, tao đỡ rồi...hi hi hi – nó chạy ra đằng sau nơi hai con bạn đang đứng, thể nhưng nó ko để ý cái dây micro lại cuốn lấy chân hấn và...BỤP..hấn ngã chổng chơ dưới sân khấu, nó quay đầu lại nhìn...còn đám khán giả thì giơ mắt lên nhìn, biết ngay mà, nó ko tham gia cái gì thì thôi, chứ nó

mà tham gia là y như rằng có chuyện..mặc dù ko có ý nhưng khi thấy hấn nằm chổng chơ, chân thì cuộn dây điện, miệng thì ú ớ sao mà nó thấy buồn cười quá đi mất và quên luôn nó đang trên sân khấu...- ha ha ha ha ha... (=)

Nó cười vô tư còn hấn đứng phắt dậy, phúi phúi quần áo, nhìn nó bằng con mắt ‘thân thiện’ hết mức và miệng thì nghiêng răng ken két.., Hải Tường thì nhìn nó rồi lắc đầu, nhìn hấn rồi cũng cố nén cười..

- Ôi, tôi biết tôi đẹp mà..anh ko cần phải quỳ xuống vậy đâu, cũng ko cần nhìn tôi với ánh mắt đắm đuối vậy đâu. – nó nói rồi lại lẩn ra cười.. – ha ha ha ha.....

- C..cô.. –hấn giận sôi máu mà ko thể làm gì được, phải chăng, ở đây ko có ai, hấn sẽ cho nó 1 trận nhừ tử cho chết luôn cái thói sao chổi.. – cô có xin lỗi tôi ngay ko thì bảo ? (>“<)>

- Ô..ca sĩ nổi tiếng mà nhỏ nhen thế hả ? – nó cố ý nói to ọi ng nghe thấy - ...tôi đâu có cố ý đâu ?...ko cho qua đc sao ? hổ hổ hổ (nghe nó cười mà vô duyên thế ko biết ?)

- Cô..- thôi, máu dồn lên não hấn rồi, tức quá mà, híc, tức đến đau cả bụng luôn...hấn tiến lại gần mặc kệ cho bao nhiêu khán giả đang nhìn hấn.. –tôi cho cô đi Tây Thiên thỉnh kinh luôn...

- I...I.am sorry... – nó thấy tình thế cấp bách quá liền phun đại ra 1 câu, khi thấy hấn dừng lại, cũng tỏ vẻ vừa ý, còn đám bạn bên dưới thì ngả ngửa ra đất, trời ơi, sao nay nó ngoan dữ vậy...đi xin lỗi ng khác cơ đấy..híc... thế nhưng chưa kịp định thần lại thì nó bồi thêm câu nữa.. - ...I am sorry... Nói yêu em từ lâu mà sao lòng anh lại cam nín ... (ko biết có đúng ko, mong các bác thông cảm)... (@.@)

Đúng thật, nó cất lên giọng hát oanh vàng của mình khiến hấn và khán giả suýt té ngã, giọng hát của nó phải nói là hay nhưng nó ko muốn để lộ nên cố tình hát sai nhạc, Hải Tường khẽ cau mày rồi mỉm cười.. còn hấn..tức muốn ói máu luôn..giận sôi ng, mặt tím tái..híc..đau cả bụng..bất nó xin lỗi, nó lại hát..

- Cô làm gì vậy hả ? – Hấn cau có rồi lại cố nén cơn giận.. (>“<)>

- Tui...hát – nó hồn nhiên đáp rồi quay lại nói to ọi ng nghe thấy.. – đây là bài ‘I am sorry’ của ca sĩ Khánh Phương.. mong các bạn cho 1 tràng pháo tay..

Cả trường rầm rộ vỗ tay khi thấy nó nhận tấm học bổng từ tay Hải Tường, các thầy cô thì nước mắt ngấn nước mắt dài vì thứ hai sẽ ko thấy nó nữa..sẽ mất đi 1.....cái của nợ...giọt nước mắt hạnh phúc..lấn tràn trên má..còn nó thì cười toe toét, mặc cho hấn đang bực như thế nào.. (^)

- Cái đồ đầu thì to mà óc thì không có, tui hát mà anh tưởng tui xin lỗi anh hả, anh tự nguyện quỳ xuống chân tui mà...he he..nếu muốn cầu hôn thì chọn nơi kín kín tí nhe cưng... – nó nói nhỏ với hấn rồi ba chân 4 cẳng chạy biến, còn hấn...ngơ ng ra 1 lúc thì mới hiểu lời nó nói...(con ng chậm tiêu dễ sợ)..

Cầu hôn ? Nó ư ? Trời đất, thế này thì... hấn chết mất thôi, híc..tức sôi máu lên rồi mà..huhu..nghĩ mà ức chế quá đi được, ‘tôi thề là sẽ trả mối thù khắc cốt ghi xương này’ (khắc cốt ghi tâm, ng gì mà ngu dễ sợ)..

mà cũng đúng, khi yêu nhau ng ta thường thề sống chết có nhau còn khi đã ghét nhau rồi thì ng ta lại thề sống chết với nhau..đôi này cũng ko phải là ngoại lệ... (+.+).

Nó về mà miệng thì cứ cười toe, giương như cái miệng nó muốn ngoác ra luôn, hí hí, nhưng tất cả mới chỉ bắt đầu thôi, nó ko ngờ cái tai họa mà nó vô tình gây ra ấy sẽ theo bám nó mãi đến sau này..

Còn hấn, do bực quá nên bị đau bụng, và mỗi lần đau bụng hấn lại phải ăn thật nhiều...

- Hừm..ko thể tin đc, sao lại có thể bất cẩn vậy chứ ? – tay quần lí đi đi lại lại trong phòng thi thoảng còn khẽ gắt.. – mai biết ăn nói sao với báo chí đây, sao lại gặp con nhỏ đó chứ ? Hôm trước nó ám ta, bây giờ... – quần lí khẽ chỉ vào hấn trong lúc đang..húp nốt tô mì.. – sao cậu bất cẩn thế ? Sao cậu lại...mà thôi.. cái quan trọng là cậu nghĩ cái khi gì khi đưa cho con bé sao chổi đó tấm học bổng.. lại còn..trời ơi..nó vào trường thì nhờ gây ra bao nhiêu vụ xì cang dan đây ? Cậu ko muốn làm ca sĩ nữa phải ko...thôi, trong tháng tới, cậu chịu khó đi học, tôi lo giải quyết đám báo chí, nhưng cậu phải giám sát con nhỏ đó... (>”<)>

- Ủ... Ừm...oàm..xup..xì xup..xì xup.. PHỤT.....- Hấn vẫn mãi ăn cho no cái bụng hấn chứ nào có để ý tay quần lí nói gì đâu, mãi cho đến khi tên quần lí nói hấn phải giám sát nó thì.. hấn tuôn hết mọi thứ trong

miệng ra..phản cảm ko chịu đc..- c..cá...cá..cái ...gì...ki..kia ? Em mà phải đi giám sát con nhóc đó á ? Ko đời nào...ko có đâu nha..

- Nếu cậu ko muốn thì để mình – Hải Tường lên tiếng, anh lại cười, (híc, anh ui, đừng cười nữa, ko em ngã ngựa bất tỉnh vô viện giờ)..trong đó kéo theo sự ngạc nhiên tột độ của hắn và tên quản lí.. - ..em thấy cô ấy rất có tố chất để trở thành ca sĩ.. (^)

- Con nhóc nắm lùn đó á ? – hắn như ko tin nổi vào mắt mình..- ..nó mà đc á ?

- Sao lại nắm ? đủ tiêu chuẩn mà – Hải Tường ngơ ngác..

- Con nhóc ấy 1m60 là cùng, tiêu chuẩn gái đẹp là phải 1m70 cơ.. – hắn phân bua.. (@@) (tiêu chuẩn gái đẹp của anh ý nghe mà sợ lun)

- Cái gì ? – Hải Tường tròn mắt – quái vật hả cha nội ? cao thế nhìn khiếp, mà hôm trước ai nói nhóc ấy có tiêu chuẩn đáng đẹp nhĩ..

- Thì... tại,..nhìn cô ta.. – hắn ko cãi lại nổi bèn im bất.. (đuối lí rồi kìa ..hô hô)

- Vậy cũng được, nhưng ko nên nhẹ tay, con bé đó.. giao cho cả 2 cậu, vì hai cậu tự rước thì tự hứng, nhân tiện, Hải Tường, cậu nên nghỉ ngơi, vì nhóm 2 ng mà 1 ng hoạt động 1 mình ko đc, nhưng phải nhớ, ko đc tạo ra bất kì 1 vụ xicangdan nào nữa đâu, tôi ko giải quyết nổi đâu.. mà nhất là cậu.. – tên quản lí, nhìn hắn và quay đi, hắn thì lêu lêu tên quản lí sau lưng rồi xì xụp....ăn tiếp...(=.=)

Sáng t2, nó cảm thấy trời nay u ám dễ sợ lun..

- Dậy đi.. Nguyệt Nga.. – tiếng mẹ nó oang oang..- hôm nay là ngày đầu tiên đi học,..con ko muốn trễ đó chứ ?

- Umm... – nó kéo chăn trùm kín mặt.. -...5 phút thôi mẹ ui..

- Ko đc.. – mẹ nó kéo chăn làm nó ngã cái phịch xuống giường và....cái mông iu quý lại gặp anh sàn nhà thân iu của bé.. - ...dậy nhanh ko muộn.. (*.*)

- Biết rồi.. – nó gất..lật đặt mắt nhắm mắt mở chạy xuống nhà vệ sinh cá nhân..

‘Trong buổi giao lưu với trường Kim Liên, anh chàng ca sĩ nổi tiếng siêu đẹp trai Hero đã gặp phải 1 sự cố nhỏ trên sân khấu, nghe đâu là nàng công chúa nổi tiếng tình nghịch ở trường đó, các fan hâm mộ đang vô cùng phấn uất, đã tạo nên 1 làn sóng dư luận lớn nhất từ trước đến nay, các tờ áp phích có hình ảnh 1 cô gái mà cô ta là nguyên do gây nên cú ngã cho chàng trai của chúng ta đã được các fan tung ra như truy nã...bla..bla’.

Nó ngó đầu ra và nhìn hết bản tin trong khi vẫn đánh răng.

- Nguyệt Nga..con..đã..làm ngã cậu Hero ? – Ba nó nghe bản tin mà như ko tin nổi vào mắt mình..

- ..ì...ao ? – nó vẫn đánh răng (thì sao ?) (-.-)

- Sao con có thể, sau này sao mà lại sống yên được đây, hắn là con nhà giàu, còn con thì sao...bla..bla.. – mẹ nó lại tuôn 1 tràng thánh ca như pháo rang..làm nó muốn điếc cả cái lỗ tai luôn, súc miệng nhanh..và nó phi ra ngoài..ko có ngày phải vào khoa thần kinh khám quá...

Haiz..mới hôm đầu tiên đi học mà đã..haizz..nản quá..nhưng kệ, số nó vốn hên như con hên..nên chắc ko có sao...hú hú.. cứ sống đơn giản cho đời thanh thản, cứ hồn nhiên rồi sẽ bình yên...và nó tung tăng đến ngôi trường mới.. (=.=) thơ ca con này đến độ tiên tiến rồi à nha)

Vừa bước đến cổng thì..oa..cái trường gì mà to.. như ...con bò lun ý..riêng cái cổng đã hơn hắn trường nó rồi..hô hô..nhưng cổng này dễ trèo thật..hí hí..nó đang đứng như trời trồng thì,..1 giọng nói ầm ập vang lên, hình như nó đã nghe giọng này rồi thì phải.. (^)

- Em đã đến rồi sao ? Ô.. – nó quay lại, là Hải Tường chứ còn là ai vào đây nữa ? nhưng nhìn thấy nó, mặt anh tắt ngấm nụ cười, anh cứ tưởng ... - ...sao lại là em ?

- Sao ko đc.. – nó ngạc nhiên hết mức khi thấy khuôn mặt lần bộ dạng tiu ngủ của anh khi nhìn nó.- ...anh nhận lầm tôi với ai à ? (???)

- Ko..anh tưởng em là chị em.. – Hải Tường cố giải thích.. - ..nhưng sao lại là em ?

- À..há.. – nó như sực nhớ...- ..thì ra anh là cái kẻ ngốc mà nhận lầm... úi.. – nó bịt miệng..và lí nhí, nếu anh mà biết nó là con bé gây bao chuyện đưng trời thì nó tiêu luôn cả cái quãng đời học sinh còn lại quá.. - ..ờ...vì..chị..tui..ờ..

- Nguyệt Nga, mày đang la... – Kim Anh lao đến và chột khựng lại khi thấy Hải Tường đứng đó, Hải Tường bắt gặp cái ánh mắt hình trái tim ấy thì..cười.. - ...anh H..Henry .. (=.=')

- Đi vào thôi cái đồ hám trai.. – nó nhéo Kim Anh 1 cái rõ đau rồi lôi nhỏ bạn vào..ko quên chào Hải Tường 1 câu

- Này, mày quen anh ý à ? – Kim Anh hỏi làm nó khó xử thế không biết..

- Không, không biết hẳn là thằng nào luôn... - nó vẫn cằm cúi đi..và nó mới sực nhớ để đánh trống lảng cái vụ hồi nãy.. - ..thế..Thảo Uyên đâu..ko phải nay nó bảo đi với mày sao ?

- À..ờ nó đang làm thủ tục nhập học ý mà..hi hi.. – Kim Anh cười xuề xòa..

BỤP..

- Úi.. (@.@)

PHỊCH..

- híc, ui da.. – hình như nó vừa lại đâm phải 1 thứ gì đó đau ời là đau..nó ngược lên nhìn, lồm cồm đứng dậy..tay vẫn xoa xoa cái mông iu wí (vô duyên)

- Đi đứng vậy hả, con bé kia.. – tên côn đồ quát nạt nó..

Nó nhìn lại thì...trời ạ..là hẳn..là cái tên nó mới chơi khăm hôm thứ 7 đây mà..huhu..gặp lại hẳn chắc nó muốn tự đào mồ chôn mình quá..

- O.. – ‘hừm, đợi đấy tôi cho anh biết tay..nhịn nhục..nhịn nhục..’ – hihi...bạn..có...sao...ko.. ?

Nó nặn ra từng chữ sao mà khó nhọc quá, cả Kim Anh đang đứng như trời chồng nhìn hẳn cũng ko khỏi ngạc nhiên, tội thân nó, trước giờ có chịu lép vế ai đâu..may mà nó còn chuồn lẹ..

- Ê.. đứng lại.. – hẳn gọi giật nó.

- Gì.. ?- giờ ko nhịn nổi nữa đâu à nha.. (>"<)>

- Tôi..có.. – hẳn ghé sát mặt hẳn vào nó.. và nhìn nó chăm chăm.. -..quen cô ko vậy ?

- O.. – nó giật mình rồi lấy lại nụ cười thật tươi,.. - ..A.. đúng rồi, tôi nhớ rồi... Trông anh quen quen, hình như tôi ... chưa gặp bao giờ...hí hí..chuồn lẹ..

Đang định chuồn thì.

- Đúng đó.. – hẳn quay lại nhìn nó.. - ...tôi thấy cô quen cực..

- A.. – nó nhìn hẳn - ..em là fan của anh ạ.. – nó nghe mà còn thấy ớn, muốn nó làm fan á, đừng mơ.. - ...chắc..gặp ở mấy buổi giao lưu ca nhạc của anh ý ? (T_T)

- Fan hả ? – hẳn nhú mày.. - ..vậy..xách đồ cho tôi đi.. (@.@)

- Hả.. ? – nó như ko tin nổi vào tai của mình.. – gi..gì cơ...xách đồ á.. ? thật á ? – nó cố hỏi lại thì..hắn gạt đầu cái rụp..làm nó suýt té xỉu, trước giờ nó có bị ai hành hạ thế đâu..hừ..bực rồi đấy nha...

- Để mình xách cho.. – Kim Anh lên tiếng, mắt vẫn dán vào hẳn, đúng là cái đồ hám trai mà,..nhưng thế nó mới ko phải xách đồ cho hẳn, nhưng như vậy thì hạ giá con bạn nó quá.. à đúng rồi, trong 36 kế của Gia Cát Lượng có chiêu ‘nhìn rau bắp thịt thì phải’ (để t/g giải thích nha..đó là chiêu ‘Dương đông kích tây ý’,

đánh lạc hướng đối phương, ngày trước nó học dốt quá, để cho 2 con bạn giải thích mãi mà ko hiểu thế là đành giải thích có liên quan đến thức ăn thì nó mới hiểu đc)... he he..cho biết tay nha...

- A..fan của anh kìa.. – nó hét tướng rồi chỉ ra đằng sau hấn sau đó túm tay Kim Anh bỏ chạy ...nhưng..ôi thôi,...nó bị hấn túm tay lại rồi còn đâu.. sao mà nó đen thế ko biết, toàn bị ng khác túm lấy tay khi chạy là sao ?..

- Đừng có mà tìm cơ chạy, sao tôi phải sợ fan chứ.. – hấn nhìn nó đầy thách thức, rõ ràng muốn chọc điên nó đây mà..hừm. - ...định dùng ‘tháo vi kế à’ ? (tẩu vi kế, chạy là thượng sách anh ui.. ==)” (hai ng này xứng đôi thật).

Đã thế thì nó ko nhân nhượng nữa đâu nha..

- Quá đáng vừa phải thôi à nha – Kim Anh nhìn nó, nín nín, nó gạt phăng ra, bực dọc.. - .. nín làm gì..1 điều nhện là chín điều nhục đó nha.. ko nhện nữa.. bực lắm rồi... muốn gì hả tên kia ?

Hấn há hốc mồm kinh ngạc tốt độ, hấn chỉ định nhờ nó xách đồ hộ mà nó làm ầm lên vậy..thật khó hiểu.. RENGGGGGGGG.....tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp, tốt quá, thoát khỏi hấn rồi, phải vào lớp thôi, may quá, giả như tiếng chuông nhanh thêm mấy phút nữa, chưa bao giờ nó thấy yêu cái chuông trường đến vậy nha..hihi..thoát khỏi tên hung thần ấy rồi, vui quá...trông anh khôn lắm cơ, đồ ngu ạ, hô hô..nhìn thế này mà còn ko nhận ra nữa à ? hé hé.. thế nhưng, nó ko ngờ, tất cả những việc nó làm đã bay vào mắt của ai đó, và một mối nguy hiểm đang dần dần rình rập...

Nó vừa đi, vừa tìm lớp, ko biết cái lớp chết bầm nào là lớp của nó nhỉ ? Vừa đi, vừa nhìn quanh các dãy hành lang, nó và Kim Anh mới sực nhớ đến Thảo Uyên, lại đang như gà mắc tóc thì...

- 2 bà đi đâu để tôi tìm mãi, lớp tụi mình trên tầng 2 cơ mà..quanh quẩn dưới này làm gì, cô giáo sắp tới rồi đấy.. – tiếng Thảo Uyên ‘nhỏ nhẹ’ làm nó muốn rút cả tìm ra ngoài.. (@@)

- Lớp tụi mình ? – Kim Anh nói mà mặt ngạc nhiên hết mức..nó cũng ko khỏi ngạc nhiên.. - ...tụi mình chung lớp ư ? Tao ko nghe lầm đó chứ ?

- Nghe lầm thế nào được khi tao nhờ papa iu dấu của tao xin cho học chung lớp đào tạo ca sĩ chuyên nghiệp? – Thảo Uyên đồng dạ lên tiếng.

- C..cái.. gì ? – Nó tròn mắt và sau 2s mới tiêu hóa hết được lời Thảo Uyên nói thì nó la lên.. - ...sao ko vào lớp hội họa, sáng tác..gì cũng được, sao lại vào lớp đào tạo ca sĩ chứ ? Mà ko còn lớp gì để vào nữa sao ? Mà sao cứ nhất thiết phải vào lớp đào tạo ca sĩ.. trời ơi, tao ko muốn làm ca sĩ.... (^~^)

- Ba em ? – tiếng 1 ng phụ nữ cất lên, giọng thanh, trong trẻo, hình như là 1 ng luyện thanh thứ thiệt, và dường như đang ám chỉ đến chúng nó..mà đúng rồi, ở đây làm quái gì còn 3 ng nào ngoài ba chúng nó ra.. 3 đứa quay lại..nhìn..1 ng phụ nữ trung niên, khuôn mặt thông minh, hiền lành, với cặp kính trông rất tri thức..- ..sao còn ở đây? Chưa vào lớp sao? Mà các em... – cô bỗng lật lật trang hồ sơ và rồi cô cũng dừng lại.. - ..là 3 em : Trần Kiều Nguyệt Nga, Vũ Hoàng Kim Anh, Dương Kiều Thảo Uyên đúng ko ?

3 đứa nhìn nhau rồi gạt đầu, nhìn tụi nó ngoan như cún con vậy.. (^~^)

- Vậy các em là học sinh lớp cô rồi, mau đi theo cô, chúng ta lên lớp, nha ! Cô là Hồ Bích Liên.. giáo viên chủ nhiệm lớp.. – Cô giáo, Hồ Bích Liên, di ruột của hấn, là ng thông minh, sắc sảo, nhạy bén trong công việc, thương cháu, là ng duy nhất trị được hấn.. và khi nó xuất hiện, đương nhiên di của hấn sẵn sàng những trò để khiến 2 đứa ngỗ nghịch phải nghe lời răm rắp.. (@.@)

- Dạ.. – 3 đứa tròn mắt nhìn và đi theo cô giáo...

Kéttttttttttt.....Cánh cửa lớp mở, cô giáo bước vào..đứng trước lớp và giới thiệu..

- Có lẽ các em đã biết trường ta mới có 3 học sinh mới, nhỏ tuổi nhất lớp, (vì lớp luyện ca sĩ nên ko quan tâm đến tuổi tác).. cô xin giới thiệu 3 bạn nữ.. Dương Kiều Thảo Uyên.. Vũ Hoàng Kim Anh.. và .. Trần Kiều Nguyệt Nga.. mong các em hãy giúp đỡ các bạn ấy thật tốt... (^~^)

3 đứa nó bước vào..cả lớp đang im lặng thì ồ lên, nhìn nó như nhìn...sinh vật lạ, phải, nó xinh, rất xinh là đằng khác,.. nó đảo mắt quanh lớp.. và nói ko quên kèm 1 nụ cười thân thiện..

- Minh là Trần Kiều Nguyệt Nga, mình mới đến...

- Ko phải con nhóc được nhận học bổng đây sao ? – 1 đứa con gái bĩu môi lên tiếng.. lúc này đôi mắt của hần đang lơ đãng nhìn ra ngoài, nghe vậy, hần vội quay ngoắt lại, Hải Tường đang cười với 1 cậu bạn thì cũng lập tức quay lên..còn nó, vẫn cười, nhưng sao mà nó nóng mặt quá, cơ mặt của nó cứ giật giật mà chả hiểu tại sao khi nghe con nhỏ kia nói thế này.. - ..gớm...ko có tiền thì nói thẳng luôn, còn bày đặt... học bổng, vào đây ngắm giai đẹp là chính, chả biết nay làm thế nào quuyến rũ đc hotboy trường ta đây.. (>"<)>

- Thế à.. – 1 đứa khác lên tiếng, mặt nó tối sầm lại luôn..- ..à, cái con nhỏ mà sáng nay bám lấy anh Minh Tuấn dưới sân trường á ? Ui, con đầy mặt dày nhỉ ?

- C..cá..cái...g...gi..giề... ? – nó nặn ko nổi tiếng, đầu nó đang muốn bốc hỏa, Kim Anh và Thảo Uyên bỗng thấy ái ngại cho nó, bỗng nó lấy lại vẻ tươi roi rói, theo kiểu ‘trắng gì mà sáng thế’, và nói móc.. - .. Sao mà mình ngó lên mãi mà thấy chẳng bằng ai.. – lũ con gái đang cười tự đắc thì.. - ..mà ngó xuống mãi thì chẳng thấy ai bằng mình, chỉ thấy 2 con chó cắn càn...điếc cả tai.. (>"<)>

Nó còn làm điệu bộ ngoáy ngoáy lỗ tai và nhìn tụi con gái như thách thức..he he..cho tụi mày biết tay..

- Minh là Dương Kiều Thảo Uyên, mình mới nhập học vào, mo...

- Con nhỏ này là bạn con kia....nên cũng là loại ng chẳng ra gì đâu.. – đứa con gái khi nãy lên tiếng..

Nó điên rồi đấy, nó nhịn nhục thì ko sao nhưng mà đụng đến Thảo Uyên thì là 1 sai lầm lớn của bọn đấy rồi..nó tiến đến chỗ đứa vừa lên tiếng..

- B..bạn vừa..nói..c..cái..gì cơ ? Mình nghe ko lọt tai cho lắm. – đứa con gái đang định bật lại thì nó đập bàn đánh rầm... nhìn thẳng vào mắt con nhỏ kia với ánh mắt phẫn nộ, như muốn ăn tươi nuốt sống con bé ấy..và nói.. - ..thử nói lại coi, bực mình sinh sự đó..đừng tưởng nhà giàu thì muốn làm gì thì làm nhá.. (>"<)>

Nó tiến lên đứng bên cạnh Thảo Uyên, và lại cười tươi roi rói (thay đổi thái độ gì kinh dễ sợ)..

- Bạn mình hiền nên đừng bắt nạt...

- Còn mình là Vũ Hoàng Kim Anh, rất vui vì đc biết các bạn..

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này cả lớp im bật, ko nói câu gì nữa.. Cô giáo thì khẽ nở nụ cười nửa miệng, xem ra ưng ý với 3 đứa nhóc này lắm.. cô lên tiếng để cắt đứt bầu ko khí căng thẳng giữa lớp..

- 3 em ngồi ở kia, phía dưới bàn của Minh Tuấn, và Hải Tường, chỗ đó có 2 học sinh mới chuyển đi...

Nó liếc mắt thì...ối thôi, hần đang nở 1 nụ cười phải nói là gian hết mức..biết sao giờ..huhu...tránh vỏ dưa, gặp vỏ chuối mà (vỏ dưa..híc..ko biết thì đừng tỏ ra là mình nguy hiểm nhá)..híc..thế này cuộc đời nó tiêu rồi còn đâu.. (@_@)

Hần nhìn thấy nó cũng ko khỏi ngạc nhiên, coi như duyên phận đi, he he..nãy dám bỏ chạy à, đã thế thì hần phải hành hạ nó cho chết luôn hô..hô..

Còn Hải Tường, ban đầu thì ngạc nhiên, sau đó lại lơ đãng nhìn ra ngoài, ko phải anh ko muốn nghe, mà anh đang có mối quan tâm lớn, ‘cô bé lần đầu anh gặp, cô bé mà anh đã trao học bổng cho đâu rồi nhỉ ?’ (nó đấy a ạ, ~_~)

Nó ngồi phịch xuống ghế.. Thảo Uyên quay sang nhìn nó..thì thâm..

- Nãy bà ngầu thật đó.. sao lúc nào bà cũng bênh tui thế ?

- Còn hỏi, tui nghe thấy tụi nó nói xấu tui thì tui điên lắm..nhưng nói xấu bà thì đừng mong có cửa sống nha..đấy gọi là.. ‘sát gà giết khỉ’ (t/g xin giải thích : sát kê hách hần - giết gà cho khỉ sợ, 1 trong 36 kế của Gia Cát Lượng.. chị này bị nhiễm Gia Cát Lượng nặng ý mà.. T_T)

- Hả ???? – 2 con bạn nó cùng há hốc mồm -.. trời ơi, vốn từ ngữ của mày vẫn nghèo nàn thế à ?

- Đây là lấy đầu chọi đá (???? anh này thông minh ko kém).. – hần ngồi trên chêm vào..- ..đắc tội nhầm ng rồi..mấy nhóc..

BÚC... 1 viên phấn bay cái vèo vào giữa trán hấn, làm hấn ngã ngửa ra đằng sau, nó cười khúc khích, hấn lồm cồm bò dậy nhìn cái đĩa bay ở đâu bay vèo vào và đáp nhẹ lên trán hấn thì.. cô giáo với ánh mắt lạnh.....hơn tiền nhìn hấn..làm hấn khẽ rùng mình... (T_T)

- Hoàng Trình Minh Tuấn, em nói chuyện...tí ở lại dọn vệ sinh lớp.. còn em.. – cô liếc sang nó.. - ..Trần Kiều Nguyệt Nga, em là lí do khiến cho Minh Tuấn bị phạt, nên em cũng bị phạt..hết giờ..lớp mà còn ng nào ở lại ngoài 2 em ý ra thì.. mai chấp nhận đình chỉ 2 tuần cho tôi..

- Dạ..... – nó ko tin nổi vào mắt mình.. - ..cái gì..mà.. phạt ? Trời ơi, nó phải về..ko thì...có chuyện xảy ra mắt.. -... cô ơi,..ở lại dọn thì có đền ko cô ?...vì..

- Em sợ tối hả ? – cô nhìn nó không chớp, ánh mắt dò xét, hấn và Hải Tường quay lại, là con gái sợ tối là điều đương nhiên, nhưng, điều nó sợ ko phải bóng tối, mà điều xảy đến trong bóng tối kia... (0.o)

Kim Anh và Thảo Uyên cũng lo lắng cho nó bèn lên tiếng..

- Thưa cô, để tụi em..

- Ko..nếu các em muốn bị phạt thì mai, còn nay.. – cô nhìn nó mỉm cười.. (bà này gian gian sao ấy).. - ..cô muốn ng trực là.. 2 em.. (0.o)

Đường đường là ca sĩ nổi tiếng mà phải trực nhật á ? có nhầm ko ? hấn đang nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, còn cô thì vẫn mỉm cười..bực mình quá, nhưng nó sợ bóng tối thì cho nó ném mùi lợi hại chứ ? hổ hổ.. hấn ko muốn đợi cho nốt buổi học đầu..

Còn nó, nó ko hiểu hấn nói chuyện thì liên quan gì đến nó chứ mà phạt nó, tối nay mong là nó sẽ ko xảy ra điều gì..nó vốn ko bình thường mà..nên điều gì có thể sẽ xảy ra với nó trong bóng tối kia chứ ? Nó ko muốn nghĩ đến...Đúng đời là bể khổ còn nó thì quả thực ko biết bơi.. giờ nó mới ngộ ra chân lí mang tính giáo dục sâu sắc đến thế.. hihi,.. nó phục tài nó quá (híc, lại tự sướng.. chân lí gì mà lạ khiếp.. 0.o)

Sau tiết học khá nhàn rồi mà lần đầu tiên nó chịu ngồi nghe hết tiết,.. nhưng toàn về thanh âm, thanh sắc gì gì đó mà nó nghe cũng như bò đội nón ý.. chả hiểu gì sất.. còn hấn thì... gà gật nhưng ko dám gục, ko thì.. BÚP... đấy thấy chưa, lại thêm viên nữa đáp xuống cái đầu bí ngô của hấn nha... tiết nào cũng vậy, dưới chân hấn toàn phấn là phấn, còn cô giáo hình như lấy cái đầu hấn để luyện tập lia phấn hay sao ý.. mà sao phát nào phát ấy chuẩn thế ko biết, mặc dù hấn ngồi bàn thứ 2 từ dưới lên nhưng ở bên phía cửa ra vào, trong khi lớp thì rộng, 3 dãy bàn ghế liền...(sát thủ) (@.@)

Giờ ra chơi, nó lật đật đứng dậy và ra khỏi ghế, ánh mắt vô hồn, nhìn nó thần thờ y như 1 hồn ma thật sự..đầu óc quay cuồng, híc..chắc phải nghe hết 1 tiết những thứ nhảm chán vậy nên nó mới thành ra như thế.. (nhìn như zombie ý)

- Ê ! –hấn gọi giật cục..

- Gì ? – nó đứng thẳng ng và nhìn hấn.

- Fan.. – hấn nhìn nó - ..đi mua dùm chai nước..

- Nặng ko ? – Nó tung ra câu hỏi khiến ko ai hiểu gì, chả ăn nhằm gì với chuyện của hấn.. (0.o)

- Cái gì ? – hấn tròn mắt..

- Điếc à ? – nó như lấy lại được tinh thần - ..tôi hỏi anh bị nặng ko, chân tay anh bị liệt và thần kinh có vấn đề à ? Sao ko tự đi mà mua, hay là bộ não kém phát triển tới mức, ko biết tư duy đi mua đồ.. (@.@)

Hấn.. ko đỡ nổi..ko thể đỡ nổi mặc dù tiếng tăm của hấn là 1 tên siêu quậy nhưng trước lí lẽ không tài nào bật lại được khiến cho hấn á khẩu.. Còn Hải Tường, anh khẽ mỉm cười rồi đứng lên vỗ vai thẳng bạn thân và đi ra ngoài.. Hấn sau 2 phút đã tiêu hóa xong lời nó nói (chậm tiêu quá xá^^), thì nó cũng đã đi mất hút với Thảo Uyên, để lại mình hấn ngồi bơ vơ với cặp mắt hình trái tim của Kim Anh. Hấn vội phi xuống cangtin trường tìm nó.. cái con bé đáng ghét dám bật lại hấn..

- Đây ! – sau 1 hồi đảo mắt tìm xung quanh, cuối cùng cũng thấy nó đang ngồi với Thảo Uyên, tay cầm cái bánh đang cắn dở..

- ...Ì ? (Gì ?) – nó gắt khi hấn đứng sững bên cạnh.. (>: (

- Đưa cái đó cho tôi, fan thì phải chăm sóc thần tượng chứ.. – nói rồi, hấn ta cướp cái bánh của nó và cắn 1 miếng to tướng . Đương nhiên ở phía bên kia.. bị cướp miếng ăn ngay trên miệng vậy là nó tức lắm nhưng không muốn mất bữa ngon nó liền ngồi xuống, điềm đạm, uống 1 ngụm nước cam và cầm cái bánh tiếp đang định đưa vào miệng thì.. hấn lại giật, và đưa cái miếng hấn đang ăn dở đưa cho nó..

- Cái này lành lặn hơn, ngon hơn, tôi lấy cái này – nói xong, hấn cầm miếng bánh của nó đưa lên miệng ăn ngon lành, rồi tiện thể với tay lấy luôn ly nước cam đang uống dở của nó tu ừng ực.. – aaaa....khát quá... (^)

Trong khi đó, nó thì đang ức chế đến tận mang tai, ờ, thế này thì ức chế thật đấy, tự nhiên có thằng nào ăn mất đồ của mình xem, chả ko ức chế quá đi chứ ? hừ..đã thế thì ko nhượng bộ hấn nữa.. chiến luôn (0.0)

- Này tên kia, nói à biết nhá đây, hiền lành có hạn nên chẳng ngán đũa nào đâu, đừng nghĩ mình là ca sĩ thì làm tới nhá..nói trước, đây ko quan tâm có phải là ca sĩ luôn, đây cho nở hoa lên mặt là biết ng nổi tiếng liền.. - .mặt hấn vẫn đứng đưng tu nốt cốc nước cam, khiến nó muốn phì máu ra ngoài, híc..bỗng cơ mặt nó dãn ra..nó đứng khoanh tay cười mỉm và nhìn hấn tu xong li nước cam...nhìn hấn bây giờ giống ... chó thật (ca sĩ nổi tiếng mà bảo..)- ...à...hiểu rồi, thì ra những ng nổi tiếng như các anh, thích ăn cơm thừa canh cặn của ng khác chứ gì ? ha ha.. muốn ăn thì cứ nói thẳng ra, tui ấy miếng vô cái bát ném trong xó nhà kia.. việc gì phải đi cướp giật từng miếng trông nghèo nàn thế ?....(^)

PHỤThấn nghe vậy phun hết chỗ nước trong miệng ra, Thảo Uyên ko nói gì vì nhỏ biết nó xưa nay vẫn thế, nhin ko được là dùng cái miệng lợi hại ra để nói.., này giờ Hải Tường ngồi nhìn nó và hấn tranh ăn cũng ko khỏi thấy thú vị, anh bỗng bật cười khi nghe nó nói và vội nhủu mày lại nhìn nó cứng đơ.. ‘những ng nổi tiếng như CÁC ANH ?’ ko phải là nó gộp luôn cả anh vào đấy chứ (đúng ời còn gì ?)..nếu thế thì con nhóc này cao tay thật, vợ đũa cả 1 nắm luôn, làm anh ko muốn vạ lây ko được.. (^ hihi, anh Hải Tường cũng chậm hiểu rồi còn gì ?).

- C..cá...cái..gì ? – hấn lắp bắp..- ... cô.. nó...

- Cái gì là cái gì ? – mặt nó tỉnh bơ, Thảo Uyên nời cười khúc khích, hấn tức đến chóng cả mặt, nó lại còn bồi thêm.. - ...ko ngờ ca sĩ các anh đầu to như quả bí ngô mà óc heo thế nhỉ ? Đã thế lại còn nghehng ngãng nữa... đi khám xem có bị viêm tai ko ? và nhân tiện xét nghiệm máu xem có phần nào ‘cho giống’ ng ko nhá ?

- Cô.. –hấn tức lắm rồi... - nói cẩn thận ko ân hận cả đời đấy..

Lúc này thì Hải Tường ko tham dự là ko được nữa rồi, ‘cho giống’ của nó ko phải là ‘giống chó’ sao ? Phải tỉnh tể mới nhận ra, vì nó đã cố ý nói nhấn mạnh 2 từ đó, có ko muốn để ý cũng ko được, lại còn nói CÁC ANH nữa.. (@.@)

- Nguyệt Nga, cô ko nên nói thế đâu ! – Hải Tường xen vào..

- Vì sao ? – nó vênh lên - ...a.. ko tin được, không thể nào tin đc, 1 ca sĩ đấu khẩu lại thua 1 đứa con gái, phải cần đến sự trợ giúp của 1 thằng bạn nữa..haizzz.. anh mất điểm rồi Hiru ạ.. ko thể ngờ được...

- Cái...gì.. – hấn tròn mắt.. – Hero nhá...

- Gì chả được, - nó nhún vai..- Tôi cứ thích gọi Hiru đấy..làm gì được ai nào...

Thật ko đỡ được mà, nó cứ tấn công liên tiếp vậy thì bố thằng nào nói được câu gì, Hải Tường cũng đứng chết trân tại chỗ, trời ạ... giờ anh mới biết cao thủ là đây.. híc, tốt nhất ko nên can dự vào..

- Tôi, muốn nói với cô, nếu cô mắng ai, thì cô bỏ 2 chữ CÁC ANH đi nha, thay đó là chữ anh thôi, vì cô nói thế là bao gồm cả tôi rồi... – cười tỏa nắng, lấp lánh ánh bạc..

Hải Tường nói xong mà hấn tí té ngã ra đất, bạn bè thế đấy, ko thể chịu đựng được, Hải Tường còn nở nụ cười lấp lánh nữa chứ ? Nhìn mà ghét chưa kia.. hấn nhìn Hải Tường với vẻ ‘mày bán đứng tao à’ .. còn nó thì chep miệng..

- Trời ạ.. – nó lấy tay vuốt trán.. – cứ tưởng, anh sẽ nhảy vào cứu hần, nhưng không ngờ anh còn đáng thất vọng hơn cả hần, chưa gì đã đòi rút lui rồi.. haizzz, hần làm bạn với anh quả đúng là hần không có phúc rồi, ng gì thấy địch mà thân ai ng ấy chạy, lại còn bỏ mặc bạn bè,.. thôi, anh nên về làm con của mẹ là được rồi... (O.O)

- Đ...đấ...y.. – Hải Tường cứng đơ, mặt nóng bừng, mặc dù là ng giỏi giữ bình tĩnh..lấp bắp..- ..ko phải là... chạy trốn..mà là...

- Sợ địch thì bỏ bạn bè chạy, công tử bột quá đi mất – nó tỉnh bơ, rồi quay đi..

Hải Tường đứng trân ng, nắm chặt tay nhìn nó, tức rồi à nha..ko thân thiện gì hết, nó quả đúng là con bé không sợ trời cao đất dày gì mà, nếu không phải vì chị nó đã giúp đỡ Hải Tường (nó chứ ai, anh ui, mắt có vấn đề ùi), thì nay anh đã cho nó 1 trận rồi, dù là thiên thần thì anh cũng có lòng tự trọng nữa chứ, hơn nữa lòng tự trọng của anh cao ngất à.. (T_T)

Hần thì đơ ng từ nãy đến giờ, có phải nó vừa bênh hần, nó mắng Hải Tường vì thấy thiếu công bằng cho hần, hihi..con nhỏ này càng lúc càng thú vị à nha..đã thế thì hần cần chọc nó cho bõ ghét..hồ hô...hần lại đang nghĩ trò trêu chọc nó đây... (o.o)

Còn nó, nó đâu biết rằng nó vừa dắc tội với ai, nó vừa dắc tội lớn với chàng hotboy, ca sĩ kiêm ng mẫu nổi tiếng.. trước mặt bao nhiêu ng, nhưng nó mặc kệ, nó ko quan tâm, và giờ nó phải kiếm cái gì bỏ bụng đã, hần đã ăn hết đồ ăn nó mua rồi còn đâu, ăn lấy sức chiều mới ở lại trực được.. (bỏ tay với nó á, ko biết sợ là gì mà)

Hải Tường, anh chỉ biết đứng ngẩn ngơ nhìn nó, anh đã tức, nhưng sao mà nó khiến 1 ng bình tĩnh như anh tức được, anh lại mỉm cười, trong thâm tâm anh dường như đã tìm được 1 cái gì đó ỉnh..(kì lạ)..

4. Chương 4

Sau cả trưa dạo quanh vườn hoa, nó vào lớp với tâm trạng ko mấy dễ chịu, bỗng nó thấy bóng ng đang hí hoáy làm gì đó, cái lưng to như cái phần đang quay về phía cửa ra vào kia nhìn quen quen.. hô hô, ô kìa ai trông như hần, nhìn muốn phang cho cái bể sọ vào viện cấp cứu luôn... (ác dễ sợ).. ớ, thế hần đang làm gì kia.. mặc kệ, ko quan tâm.. nó núp ở đây hành lang gần đây và chờ hần ra ngoài, nó mới dám vào lớp, nãy hần làm gì thế nhỉ ? Nó bất giác nhìn vào cái ghế của hần nghĩ ngợi, thôi, giờ ko còn sớm nữa, ko thể để vụt mất cơ hội ngàn vàng này được.. hihi.. sau 1 hồi hí hoáy, nó đã dựng xong kiệt tác của nó.. ôi, hảo hức khi nghĩ đến cái bản mặt hần nhỉ ?,... thui, chuẩn lẹ... (=.=")

Chiều đó, khi giáo viên vừa vào lớp, nó ngáp ngắn, ngáp dài, mắt cứ díp lại, cô giáo mới đến, cô này trẻ nhưng hình như là cô dạy hát và vũ điệu, nhìn cô eo lả mà nó muốn ói ra ngoài, cô ko thèm phẩy tay cho lớp nó ngồi xuống mà cứ lảng lảng đi tới cái ghế, nghe đâu cô này toàn ngồi xong mới cho học sinh ngồi.. phải nói hần cay cô này cái khoản đây lắm..

Rắc... rắc... PHẬP... RẦM.. 1 loạt âm thanh phát ra từ phía chỗ ngồi của cô giáo, nó chưa kịp nhận ra là gì thì đã thấy cô giáo mới bị ngã, nằm sõng soài dưới đất, trên 1 đồng vụn gỗ và gỗ.. mới cưa.. nó nhớ ra..hần.. nó quay sang nhìn, mắt hần thì cứ nhìn cô cười khúc khích, còn cả lớp tròn xoe 2 con mắt.. cô điên tiết quá..

- Đứa nào nghĩ ra trò bậy này đây? (>: (|

- Thưa cô, Minh Tuấn ạ.. – nó thần nhiên méc cô trong khi hần đang trong tình trạng ha ha ha, cô quay ra nhìn hần thì hần tắt luôn nụ cười trên mặt..quay xuống lườm nó và quay lên.. nhìn cô..

- Em là Minh Tuấn? – cô nhìn hần với vẻ gờm gờm..

- Ha.. ha..ha.. – nhìn cô câu hần thấy vui hết sức, hần cười lớn, nhìn mà thấy ghét.. – ha ha ha..vâng...ha ha..em..ha ha..đây..hihihi.. (cười suốt.. điệu cười vô đối.. =_=")

- Em... – cô tức nghẹn lại, ko nói nên lời.. – tôi sẽ phạt em vì tội dám trêu chọc giáo viên..

- O.. – lúc này, hết cười, hắt ra vẻ ta đây, ngồi xuống, hất tóc và nói như thách thức cô.. – cô nên nhớ, nếu ko có học sinh thì tất cả giáo viên đều.... mất dạy... (ôi mẹ ơi, anh này to gan thật, @.@)

- Emm – cô nhìn nó cảm phần.. (T-T)

- Ha...ha..ha.. –lại tiếng cười nữa vang lên, nhưng ko phải từ hấn mà là từ nó, (lắm lúc, điên điên, muốn phởn 1 tí).. nó ôm bụng cười ngặt nghèo khiến cho cô giáo tức phỉ máu còn hấn thì tự đắc..

Rắc... rắc...PHẬP... CẠCH.....RẦM.... lại 1 lần nữa, cái âm thanh quái quỷ ấy phát ra khiến cả lớp chú ý, âm thanh ấy phát ra từ ghế của hấn.. Hấn nằm bệt dưới đất, trên 1 đồng đồ nát của cái ghế iu wí, cả lớp và cả hấn chưa hiểu ra thì..

- HA HA HA HA HA HA HA... – một thứ đồng âm phát ra to hơn từ cô và nó.. trong cơn tức giận của hấn.. cô và nó cùng đưa tay quệt nước mắt rồi 2 cô trò ko ai bảo ai.. lại lăn ra cười rầm lên.. – HA HA HA HA HA HA ... (:D)

Và ai cũng biết kiệt tác này của ai rồi phải ko ? Nó chứ ai nữa.. nó nhìn lại hấn rồi lại cười.. hết hi hi.. rồi hô hô.. và khi ko nhìn đc nữa thì ha ha ha lun.. Thảo Uyên và Kim Anh lắc đầu nhìn nó ngán ngẩm, thường thì nó hay chọc giáo viên lắm, nhưng nay nó lại đổi nghề đi chọc hấn mới tài..haizz.. (=.=”)

- E.. hèm.. hihi.. – nó lấy tay quệt nốt dòng nước mắt còn đọng lại và nhìn hấn.. – từ sau, phải biết ăn trông nòi, ngồi trông ghế nhá.. ha ha ha ha.. (lại tự chế thành ngữ nữa.. bó tay với con này)

Và thế là nó lại cười, cả cô cũng vậy, hấn thì tức muốn ói máu luôn, mắt mặt hấn quá.. hấn nhìn nó lừ lừ, và như sự nhớ ra điều gì, hấn quay lên, nói với cô đang ngoác miệng ra cười kia..

- Cô ơi, bạn ý nói mĩa cô đấy, bảo cô ăn trông nòi, ngồi trông ghế !

Cô bống im bật, nhúu mày nhìn nó.. rồi phất tay cho cả lớp ngồi, còn cô thì cướp luôn cái ghế iu wí của nó và cho nó.. đứng.. vì tội dám xỏ xiên cô, hấn thì không có ghế ngồi, thêm tội chọc giáo viên thì đứng là lẽ đương nhiên rồi.. và từ mắt hấn và nó, tự nhiên có cả tia sét lóe ra va đập vào nhau thì phải..

Cô muốn thử giọng 3 nàng học sinh mới để xem ai có tài năng..cô cho thời gian để cả lớp chuẩn bị bài hát mà mình thích nhất rồi gọi tên lần lượt từng đứa trong 3 đứa tụi nó lên thử giọng, riêng nó thì miễn bàn, đã chuẩn bị sẵn 1 bài hát bất hủ cho cuộc đời đáng để vinh danh cho con cháu sau này.. và thế là, nó không phải đợi lâu, khi 2 con bạn xung phong lên trước thì nó là đứa lên sau cùng.. nó đi với dáng vẻ tự tin hết mức, dù không cao nhưng cũng khiến ng khác... ngoái nhìn.. hihi..nó bước lên bục và đồng dục.. (^ ^)

- Em xin hát bài.. ... ờ...ờ... 1 con vịt.. – cả lớp tròn xoe con mắt nghĩ nó đùa cơ, dưới lớp đã có tiếng cười khúc khích.. xen lẫn mĩa mai.. hấn và Hải Tường nhìn nó trân trân.. và.. giọng hát oanh vàng của nó cũng đc cất lên..

Một con vịt xòe ra 2 cái sủng

Nó kêu rằngnếu muốn sống thì đầu hàng..

Gặp cảnh sát..... nó Pằng Pằng vài phát..

Lúc vô tù nó mới khóc huhu... (ặc, té xỉu..)

Sau 1 hồi ngơ ngác, cô thì tím tái mặt mày, cả lớp thì không ai bảo ai, cười ầm ầm.. giọng thì hay nhưng cái lời thì củ chuối hết mức. Hải Tường và hấn nhìn nó trân trân.. 2 con mắt như muốn rụng luôn.. còn nó ung dung đi về chỗ.. lúc đi ngang qua chỗ hấn thì..

- Đây nhóc, Tài năng không có thì rất khó mà tiến xa ..hihi.. – hấn mĩa nó và cười khúc khích..

- Thất bại vì ngại thành công.. – nó bật cười.. – hơn ai lại gan tỵ, mệt lắm.. hô hô..

Nó tung tăng về chỗ trong sự uất hận của cô giáo, lớp gì mà có những 2 tài năng siêu quậy thì sao mà đỡ được.. híc..phải chuyển nơi dạy gấp..

Nó thì nhí nhảnh như con cá cảnh về chỗ, bài hát của nó được điểm 10 là còn thấp, phải được đăng trên các trang web, in lên thế giới, làm nhạc chuông cho điện thoại, nhạc nền cho blog.. đủ kiểu mới xứng với thiên tài trời phú của nó.. nhưng sao...nó được 0,5 điểm ??? (hát thế còn đòi hơn à ?).. ơ, cái bà giáo này

chắc chắn nhầm rồi, ko có mắt thẩm mỹ gì hết trơn, hứ, cái loại ko có óc sáng tạo gì hết, với 1 thiên tài như nó (máu tự sướng lại lên rồi =.=”).

Hết buổi học ngày hôm ấy, nó nằm dài ra bàn mà muốn chết luôn, Kim Anh tiến lại gần nó..lo lắng..

- Tụi tao đợi ở ngoài cổng trường, nếu có sự cố gì thì mày.. nhớ chạy ra chỗ tụi tao nha.. nhớ đấy..

- Ừm.... – nó nằm dài, mặt gục gặc vào cánh tay.. (=.=”)

- Mày có cần điện thoại không, cầm của tao nè.. – Thảo Uyên nhìn nó..

- Không đâu, đừng lo, tụi mày về đi không ba mẹ lo lắm đấy – nó ngược lên nhìn nhỏ bạn với con mắt gấu trúc..

2 con bạn miễn cưỡng phải đi về, trước khi đi ra đến cửa, Thảo Uyên không quên quay lại, lấy bộ mặt cute hết mức, nhỏ tiến về phía hần, trong khi hần cũng đang nằm dài ra bàn..mệt mỏi (=.=”)

- Nhờ cậu.. – giọng nhỏ run run.. - ..để ý tới Nguyệt Nga, 1 chút..

Hần ngược lên nhìn nhỏ, gì chứ riêng nó hần ko chỉ để ý chỉ 1 chút thôi đâu, còn để ý nhiều nhiều ấy, he he.. nó sợ bóng tối thì hù cho nó chết mất xác lun, ngu gì mà ko thử ? hô hô... (— anh này chơi ác)

1 lúc sau, cả lớp học đông nghẹt ng đã vắng lặng, đúng hơn là ko có 1 đứa nào dám ở lại khi nghe lời đe dọa đầy uy quyền của cô giáo mặc dù rất muốn ở lại ngắm hotboy (lũ hám trai), và rút cục thì chỉ còn lại hần và nó, công việc dọn dẹp khá nhiều, lau lại bộ dụng cụ âm nhạc, quét phòng học, dọn dẹp rác.., hần nhìn nó nằm dài mà ngán ngấm, liền miễn cưỡng đến lay nó dậy.. (^^)

- Này, cô ko định ngủ ở đây chứ ? – hần ngó xem nó ngủ thật hay vờ ngủ để trốn việc ko biết chừng.. - ..cô ko dậy là tôi đập cho cái bay xuống đất mà tha hồ ngủ đấy... (vũ phu)

Hần lại ngó, mà hình như, nó ngủ thật.. bỗng.. PHỤT..nó đứng phắt dậy nhìn hần chăm chăm làm hần hết cả hồn.. (@.@)

- Nói thật với anh... 1 câu... vô cùng quan trọng.. – nó nhìn hần vẻ nghiêm trọng, hần nuốt nước bọt cái ực rồi nhìn nó hơi lo lắng.. - .. từ ngày tôi gặp anh, tôi mới nhận ra 1 chân lí CỰC – KÌ – QUAN – TRỌNG...đó là.. Càng tiếp xúc với nhiều người thì tôi lại càng yêuloài chó. (^^ nhực ư?)

Ặc..hần tí té xỉu, không phải nó đang móc hần không bằng... chó đó chứ? Vậy mà còn làm cái vẻ mặt nghiêm trọng với hần. Nó quả đúng là ng có 1 không hai.. hần cau mày ý..bực mình..nhưng cũng bỏ qua cho yên chuyện, nếu gây gổ thì ng chịu thiệt chỉ có hần mà thôi.. hần đã nhận mấy cú đấm của nó ừi mà.. (làm như mình yếu đuối lắm ý)

Trong khi đang dọn dẹp cái phòng học chết tiệt thì.. cánh cửa phòng học bỗng đóng cái ...rầm.. Nó và hần nhìn nhau.. và cùng phi ra cửa cố dùng sức hết kéo rồi đẩy nhưng cánh cửa vẫn không xi nhê..hần mệt nhoài ngồi sụp xuống nhìn nó... khuôn mặt nó đang lộ rõ vẻ lo lắng..hần nhìn mà hã hê thể không biết.. (=.=”)

- Này... - hần nhìn nó.. – không mệt hay sao? Cô ngồi xuống đi, cái cửa đó hẽ có gió là đóng lại, phải có chìa khóa của bảo vệ mới mở được..

- Anh..- nó thở hổn hển.. – ...mang điện thoại không? Gọi..cho bảo..vệ..

- Điện thoại cô đâu? – hần nhìn nó vẻ thách thức.. rồi ngồi lên ghế..

- Không có.. – nó quay đi..ko quên tặng cho cái cửa không biết điều kia 1 cú sút... cái rầm..

- Thì ra nhà không đủ điều kiện.. – hần phì cười.. – tôi không có thói quen mang điện thoại.. (=.=”, nhà anh không đủ điều kiện à?)

Nói thế mà cũng nói, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nó, nó đang sợ..thì phải, hần nhìn nó mà cũng thấy lo theo, bỗng.. nó quay ng tiến lại chỗ hần và ngồi cạnh, nó thu 2 chân lên và đặt cằm lên đầu gối, mắt nhắm chiu.. hần nhìn nó, lần đầu tiên ở cùng 1 phòng với 1 đứa con gái mà hần thấy hơi nóng nóng... trước đây hần cũng từng ở 1 mình với 1 đứa con gái nhưng là diễn phim, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía hần và hần cũng chả có cảm giác gì, còn giờ, hần đang ở 1 mình với nó sao mà thấy nóng nóng ng, không lẽ hần bị.....cắm sọt (oạch.. cảm tình ừi ^^).. Hần nhìn nó ngồi im mà không thém chú ý gì đến hần, tự

dừng thấy khó chịu quá... nếu là đứa con gái khác thì sẽ suýt xoa và vui sướng mong cả đêm không trôi chỉ để 1 phút giây được bên hắn, mà hắn ngồi với nó, nó còn chẳng thèm nhìn hắn nên hắn cứ thấy từng tức thế nào ấy.. tìm hắn thì đang đập loạn nhịp.. không biết có phải hắn ...bị đau tim không nhỉ? (mẹ ơi, anh này ngu dễ sợ lun). Hắn lại quay sang nhìn nó...bỗng nó lên tiếng.. (!_!)

- Tôi...đồ anh..nhé.. – giọng nó hơi run run, nhưng nhỏ nhẹ và ngọt ngào dễ sợ (theo nghĩa đen nhá).. - ..đồ anh này...nếu cho anh chạy đua với 1 con cầm thú thì anh sẽ thắng hay thua.?

- Cô.. – hắn khẽ nhíu mày.. -..đồ kiểu gì vậy? Đương nhiên tôi sẽ thắng..phư... phư... phư.. (cười lấy dũng khí tí)

- Hi hi - ...nó cười rất bé, hình như chỉ để lấy lệ.. – vậy anh còn hơn cả loài cầm thú.. (O.O)

- C..cái..gì? – hắn nhìn nó, bực dọc..- ... vậy tôi nhanh bằng được chưa? Xem cô nói sao nhé? Phư phư phư.. (^ ^)

- Vậy anh đúng là loài cầm thú rồi... - nó nhìn hắn, ánh mắt chắc nịch.. (0.0)

- Vậy... tôi..- hắn nghĩ suy 1 lúc.. - ..chạy chậm hơn... (._.)

- Anh thua.. – nó đứng lên nhìn hắn vẻ mặt đã tự tin hơn.. - ..anh chẳng bằng loài cầm thú.. (o.o)

- Cô.. –hắn phát cáu..- cô bị khủng hoảng.. thế tôi hỏi lại cô thì cô có trả lời được không? (^ ^..hỏi vặn lại ý mà)

- Đương nhiên, cầm thú là con gì mới được, trên đời làm gì có con gì tên là cầm thú mà chạy thi với nó.. – nó đồng ý..làm hắn tí té xỉu, 1 câu đơn giản thế mà hắn không nghĩ ra, đúng là ngốc thật, (không phải ngốc mà là ngu).. – ha ha ha.. (^ ^)

- cô..được lắm.. – hắn ngồi phịch xuống... không buồn nhìn nó nữa..

Cả bầu không khí lại trầm xuống.. nó lại ngồi lặng im, nó ghét bầu không khí này, khiến nó cảm thấy bất an.. có cảm giác nguy hiểm, không phải vì hắn mà nguy hiểm với chính bản thân nó...

- Nè.. – nó gọi mà không thèm quay lại.. - ..ba mẹ anh không lo à..

- Ba mẹ tôi biết tôi diễn nhiều nên không để ý, với lại tôi là con trai.. – hắn gục mặt xuống bàn..- ..còn cô..

- Ba mẹ cũng có lo, nhưng.. – nó ngập ngừng không nói tiếp..

- Lên bàn thờ nằm cả rồi chứ gì.. –hắn quay mặt về phía cửa..mắt nhắm lại.. (=.=”)

Bốp... nó đập 1 phát vào lưng hắn đau điếng.. và sừng sĩa nói.. (đáng đời)

- Ô con muỗi..đừng có rửa ba mẹ tôi thế nhá, ba tôi là, bảo vệ cho công ty chết tiệt của anh đó thôi..

- Sao cô bá đạo thế? – hắn ngóc đầu dậy quát.. – động tí là đánh ng.. (T_T)

- Ai bảo anh toàn phát biểu liều...

Nó quay đi về phía khác, chống tay lên bàn và đang định nhắm mắt.. thì..1 bàn tay ai đó giật giật tay áo nó.. hắn lại có vấn đề gì đây?

- Nè.. – hắn nói..- tui đói.. (o.0)

- Tôi là mẹ anh à? – nó bực dọc quát.. - ..anh đói thì liên quan gì tới tôi.. – vẫn cố nhắm mắt..(>”<)>

- Nhưng không có đồ ăn... - hắn cúi xuống.. - ... thì tôi buồn ngủ, đã ngủ là không dậy nữa.. (=.=” con heo..)

Nó liền tiến về phía cặp.. lấy nửa cái bánh mì của mình mà chiều nay nhờ công hắn nó phải mua thêm để bù trừ cho cái đói nhưng mới ăn được 1 nửa thì đã vào lớp rồi..nó đưa cho hắn..

- Ăn đi..

Hắn cầm lấy ăn ngon lành, hắn thấy đôi khi nó cũng tốt phết đấy chứ..

- Đẹp trai khoai to không lo chết đói nhỉ - nó nói mỉa..

Hắn muốn rút lại ý nghĩ vừa nghĩ quá.. nhưng vì đang ăn bánh mì của nó nên hắn đành cho qua.. nghĩ thôi mà, đã nói ra đâu mà sợ ...hô hô (=.=)

- Ca sĩ như anh cũng ăn bánh mì cơ đấy.. -nó nhìn hắn cười đều..

- Ô...ết..iệc..àm...ôi...à? - hắn nhai nhai..rồi lại cắn..nó nhìn hắn ăn mà phì cười.. (cô hết việc làm rồi à?)

- Ăn đi rồi nói! -nó lại nằm xuống bàn.. nhắm mắt.

Bỗng nhiên, đèn phụt tắt.. cũng may hắn vừa ăn xong miếng bánh mì, hắn vội quờ tay sang bên cạnh tìm nó.. nhưng không thấy nó đâu cả.. mà rõ ràng ban nãy nó ngồi ngay cạnh hắn mà.. cũng may trong cặp hắn còn cái đèn pin hôm trước cầm nhầm (nói luôn là trấn lột đi =.=), hắn quờ quạng mãi.. cũng thấy, bèn bật đèn lên tìm nó trong bóng đêm.. bỗng ánh đèn dừng lại ở góc phòng, nó đang ngồi, 2 bờ vai khẽ run run.. hắn khẽ cười mỉm định lại gần nó chọc cho nó 1 cái thì nó quát..

- Đừng có lại gần tôi, tránh xa tôi ra..

Không phải chứ? Dù sợ nhưng không đến mức đuổi hắn đi thế chứ? Cứ như hắn là hủi không bằng, bực mình, lần đầu tiên bị đối xử như vậy, hắn vẫn tiến lại gần.. nó xua tay hét lớn hơn..

- Đã bảo không được lại gần, anh ra kia ngồi đi, đừng quan tâm đến tôi...

Nó thở dốc, nhìn nó thế này, hắn cũng không buồn lại gần mà để ăn mẳng, hắn nhìn nó 1 lúc khó hiểu rồi quay đi..tay luôn rọi đèn pin về nó, cho nó cảm giác an tâm, với nó, ánh đèn le lói ấy cũng đủ để nó giữ bình tĩnh.. cho đến sáng..

Hắn buồn ngủ, gục xuống bàn, tay buông cái đèn pin ra, rơi bịch xuống đất, đèn phụt tắt, lúc này, nó hoang mang thực sự.. còn hắn không biết nguy hiểm cận kề...bên cạnh..

- Minh Tuấn, dậy đi.. - tiếng nó hét thất thanh..

- Oáp...có để yên.. - hắn ngái ngủ.. ngáp dài.. rồi bỗng bật dậy khi hắn thấy cái gì ớn lạnh đằng sau lưng, căn phòng trở nên tối om và tĩnh lặng, chiếc đèn pin bị vỡ không thể sáng được nữa. Hắn đảo mắt xung quanh cố nhìn cho ra nó trong bóng tối..- .. Nguyệt Nga, cô làm...

Hắn bỗng giật mình khi trong đêm tối, 1 ng con gái với ánh mắt sắc lạnh đang nhìn vào hắn.. chậm chậm, dù là ánh đèn ngoài hành lang rọi vào, và ánh trăng đang mập mờ.. nhưng hắn vẫn thấy rõ, 1 ng con gái nhỏ nhắn, đang đứng nhìn hắn với 1 ánh mắt sắc lạnh, và ghê rợn, rồi tự nhiên hắn nghĩ đến nó, trong phút chốc hắn đã quên nỗi sợ hãi mà cố gắng tìm nó trong bóng tối,..bởi vì, hắn nghĩ ng như nó.. còn sợ hơn ai hết nên hắn phải tìm bằng được nó... cho nó 1 cảm giác yên tâm..

- Nguyệt Nga? Nguyệt Nga? Cô đang ở trong xó nào thế? Ra đây!

Trong ánh đèn le lói, hắn tìm mãi phía góc tường, nhưng không thấy bóng dáng nhỏ bé của nó đâu, mà chỉ thấy có ai đó đang đứng phía bên trên bực giáo viên quan sát hắn.. hắn ngước lên và gọi giật..

- Là cô phải không? Nguyệt Nga? Trò đùa không vui đâu, cô không đc đùa kiểu ấy đâu..

- ... - bầu không gian tĩnh lặng đang kéo dần vào tìm hắn 1 cảm giác rùng rợn, hắn đang đối mặt với cái gì? Hắn là ác quỷ, hắn không đc sợ, hay đúng hơn hắn không biết sợ, nhưng đứng trước cái luồng khí lạnh kia cũng khiến hắn phải rùng mình khe khẽ.. cái bóng đang từ từ tiến về phía hắn...

- Cô trả lời đi.. - hắn lại cất tiếng. - ..nếu cô sợ.. tôi sẽ bảo vệ cô...

Bóng đen bỗng dừng dừng lại, nhìn hắn trong 2 phút rồi....PHỊCH...có tiếng gì đó vừa rơi, hắn nhìn thấy mập mờ..mập mờ trong bóng tối, phía mà nãy hắn thấy bóng ng giờ đang có 1 ai đó nằm gục dưới đất.. hắn dụi dụi mắt và tiến lại gần, và hắn nhận ra là nó...

- Thì ra..cô ngủ ở đây.. - hắn buông 1 câu thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng bắt giác rùng mình khi nghĩ đến cảnh ban nãy..với bóng ng con gái cùng 1 ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn chằm chằm như hắn đã nợ cô ta cái gì từ muôn kiếp trước vậy. Là thật hay là ảo giác? Có chuyện gì đã xảy ra, nếu nó ngủ thì sao hắn gọi to thế mà nó không dậy, hay nó sợ quá mà ngất đi? Hay bóng đen kia đã làm gì nó... không biết đã có chuyện gì..

- Ủ...Ủm.. – nó tựa quây, cảm nhận rõ có ng đang ôm nó.. nó vùng dậy lấp bắp..- ..x..xin..lô..lỗi..

Nó hé mắt nhìn hần, trong bóng đêm mập mờ, 1 ng con trai đang ngủ, khuôn mặt lộ rõ 1 vẻ bình yên đang ngồi bên cạnh nó, 2 tay ôm chặt lấy nó khiến nó cảm thấy ấm áp hơn.. nó cũng tựa vào hần ngủ thật bình yên..

Sáng hôm sau, nó vừa mở mắt ra thì thấy.. Kim Anh và Thảo Uyên đang nhìn nó và hần ngủ..trong tư thế hết sức.. tình cảm.. đầu nó gối lên vai hần còn 2 tay hần thì ôm lấy nó..

- Chẹp, có vẻ sáng nay tụi tao lo thừa rồi nha.. – Kim Anh lên tiếng..- tụi tao phải dậy sớm lắm nhá, mà mày thì ngủ với hần ngon lành thế hả? (^)

- Tối qua không có chuyện gì chứ? – Thảo Uyên lo lắng hỏi nó..

- Chào buổi sáng hai bạn – nó cười tươi khê đứng dậy, bằng cử chỉ hết sức nhẹ nhàng, đặt lại tay hần lên đùi và lấy chiếc áo khoác của mình khoác lên ng hần... - ...hôm qua không sao cả? Mình vẫn ngủ được..

Cả 2 con bạn há hốc mồm trước thái độ của nó.. không phải vì ngạc nhiên với thái độ mà nó thay đổi vì xưa nay nó vốn thay đổi tính cách liên xoành xoạch, mà ngạc nhiên với cách khiến nó thay đổi thái độ kia..

- Hôm qua mày không làm gì Minh Tuấn chứ? – Kim Anh nhìn nó rồi xoay xoay ng nó..có vẻ như không tin nổi vào mắt mình.. (???)

- Không có dấu hiệu đánh nhau.. vậy là cậu ấy... thoát ư? – Thảo Uyên nhìn nó vẻ ngạc nhiên tột độ.. (0.0)

- Làm gì? Mình không có làm gì hết, - mặt nó tỉnh bơ... nhìn 2 con bạn rồi lấy lại nụ cười trong sáng.. - ...mình không sao thật mà, mặc dù không nhớ chuyện gì đã xảy ra của ngày hôm qua nhưng mình vẫn bình thường.. không có sao hết – nó đưa hai bàn tay lật qua lật lại trước mặt hai con bạn..

- Thôi, nghe mà ớn.. – Kim Anh nhìn nó rồi xoay ng giáng 1 cú sút vào chân nó 1 phát đau điếng (@.@), mắt nó rơm rớm nước.. híc.. híc.. và rồi...BUP..1 cú khác không kém phần long trọng được nó tung ra..nhằm thẳng cái đầu gối của Kim Anh, khiến nhỏ kêu lên oai oái - ..chơi ác.. thế? Nhưng lại bình thường roài.. hi hi..

- Ai bảo mày dám đá tao, sao tự nhiên lại đá tao? – nó đồng dục, khác hần cái giọng nhỏ nhẹ ban nãy..nó quay sang nhìn hần, giật phăng cái áo của nó đc đắp lên ng hần.. nhìn hần bằng ánh mắt hình viên đạn.. - ...ơ, sao hần vẫn ở đây? Ngủ ngon nhể, trong khi tối qua tao lo gần chết, con trai gì mà vô duyên, tự nhiên lấy áo của ng ta đắp lên ng, bức mình, muốn đắp thì tự lấy áo mình ý. (ặc, chị này.. vô đối thật). Buồn cười thật, thôi đi ăn đi chúng mày..

Hai con bạn sốc toàn tập, xịu chút là lặn ra đất cái rầm.. khi thái độ của nó quay phắt 180 độ, không để tụi nó có thì giờ phản ứng.. Nó đi ra cửa, hần từ từ mở mắt, lắng nghe nốt câu chuyện ở hành lang của bọn nó..

- Mày còn nhớ gì không? –Kim Anh hỏi nó.. (O.O)

- Chịu, tao nhớ là trốn ở góc tường lúc bị cúp điện rồi ngủ thiếp đi.. – nó nói..

- Vậy sao mày lên ghế ngồi ngủ với Minh Tuấn, hần ôm mày mà.. – Thảo Uyên nói.. (O.O)

- Không phải chứ? Hần ta á ? – nó bĩu môi.. - ..tao xinh đẹp vậy mà, nên khả năng cao hần thấy tao ngủ muốn lợi dụng tí, con trai là vậy, tên biến thái.. hứ, chắc hần bế tao lên đó.. tao thì ko biết gì đâu nha... (=.=")

Tiếng nói cứ khuất dần về cuối dãy hành lang, trong lớp hần đã tỉnh dậy, ko khỏi bàng hoàng khi nghe nó nói thế.. Chẳng lẽ tối qua, nó ko nhớ gì hết sao, về việc hần che chở cho nó như thế nào, hần đã ôm nó ra sao, và cả việc sáng nay, nó đắp cho hần tấm áo rồi lại giật phắt lấy tấm áo rồi nói hần cướp của nó là sao ? Lại còn mắng hần là kẻ biến thái nữa chứ ? Hần chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.., hần đã thức dậy trước nó 1 lúc, nhưng vì ngưỡng quá, mà ko lẽ ôm nó rồi nó đang ngủ thì thả rơi nó cái bịch nên hần đành nhắm mắt giả vờ ngủ (^).. khi Kim Anh và Thảo Uyên vào, hần cũng đã nghe được hết câu chuyện của nó, hần thoát ư ? Câu mà Thảo Uyên nói là có ý gì đây ? Hần đã bị gặp nguy hiểm ư ? Cảm giác ớn lạnh sau lưng mà đêm qua hần đã trải qua là nó ư ? Bao nhiêu câu hỏi gây cho hần 1 cảm giác khó hiểu, khiến

hắn ko thể nào lí giải được.. hắn ngồi thừ ra 1 lúc,.. cũng sắp đến giờ vào lớp, hai cánh tay hắn đau nhức ê ẩm.. hừm vì nó đẩy mà ko có lấy 1 lời cảm ơn, bực mình.. đã thế còn bị bảo là đồ biến thái... vậy thì hắn phải nghĩ ra trò gì chơi để nó cho bỏ ghét.. hô hô...(^^).

Vào lớp, lúc này hắn mới nhận ra cái bụng đang rên ghừ ghừ, hắn đang đói như con chó sói.. vì từ tối qua tới giờ, hắn mới ăn có mỗi mẩu bánh mì bé tí, sao no được, nhưng ko thể cúp tiết đc vì.. giờ là tiết bà dì của hắn (cô giáo chủ nhiệm ý).. hắn đành ngậm nỗi đau mà ôm cái bụng cứ ọt ọt mỗi lúc 1 to..(T_T)

Nó vào lớp, ko quên ném cho hắn 1 cái nhìn ‘thân thiện’ hết mức. Hắn nhìn nó cười nham hiểm.. mặc dù cái bụng đang phản đối kịch liệt,.. khiến hắn muốn ngủ luôn một giấc ngàn thu.. (híc híc, anh này mà đói quá là lẩn ra ngủ ko dậy luôn @.@)

Trong cả giờ ngày hôm ấy, chả có gì đặc biệt, hắn thì chỉ ngồi nhìn cô ánh mắt lơ đãng, và có lúc hắn đánh rơi cái bút xuống đất mà loay hoay tìm mãi mới thấy (oạch, miêu tả chi li, có khi lại cần) khiến nó khẽ cười đều.. Tiếng chuông reo lên, nhưng kì lạ, bình thường hắn ngủ gục luôn mà nay hắn tỉnh rụi như thường, cầm chai nước cam Hải Tường đưa cho hắn lại còn khẽ cười 1 mình nữa.. Hải Tường ngồi bên cạnh cũng không khỏi lo cho hắn nhưng biết chắc chắn là hắn đang mưu tính cái gì đó, tuy nhiên, cậu không thể biết nạn nhân lần này là ai thôi,..càng ngày càng khó hiểu.. (^^, còn ai ngoài nó)

Phụt.. RẦM.. hắn quay phắt về phía đằng sau nơi có tiếng động và đó cũng chính là.. nơi nó ngồi.. (0.o) Khỏi đoán cũng biết, nó đã bị hắn chơi đều rồi.. Nó nằm sõng soài dưới đất, nhắm mắt, nó đã ngã rất đau, hai dây giày thể thao bị buộc túm vào với nhau, trong lúc tiếng chuông vừa reo, nó đã phi ra khỏi chỗ mà không cần suy nghĩ, hai dây giày đã khiến nó ngã sấp 1 cái đau điếng khiến nó thấy khó thở.. (T_T) Kim Anh và Thảo Uyên đã xuống cangtin trước và giờ chỉ còn mình nó ở trong lớp với hàng ngàn tiếng cười nhạo báng của bọn trong lớp, bao gồm cả hắn.. (>"<, anh=" này=" độc=" ác..)=>

- ha ha ha... cô nhìn lại mặt cô kia... ha ha... đây là cái tội.. – hắn nhìn nó chằm chọc.. - ...dám .. đắc tội... với..ha ha ha.. tôi... đây...

Thình thịch, thình thịch... nó không quan tâm đến lời hắn nói, dù sao, hắn cũng là ác quỷ.. hắn đều với nó là đúng.. thình thịch, thình thịch.. tim nó đập nhanh dần.. nó nắm chặt tay lại, cúi mặt xuống không nói, nó tức, nó hận hắn.. vì sao lại làm thế, sao phải làm cho nó ê chề nhục nhã thì hắn mới hả giận.. ánh mắt nó đang dần chuyển đổi.. ánh mắt sắc lạnh của 1 kẻ khát máu và điên cuồng.. nó đang muốn kiếm chế... rất muốn.. nhưng nó không kiếm chế được, ai đã bắt nạt nó, khiến nó đau thì đều phải trả giá... nó đang định vùng lên thì 1 bàn tay ấm áp đã đỡ nó đứng dậy..

- Cậu quá đáng vừa thôi, chơi trò tiểu nhân như vậy với cả đứa con gái sao ? Cậu có ra dáng đàn ông ko ? (+.+ Tỏa sáng rực rỡ quá ak).. – Hải Tường nhìn hắn bất mãn..mặt nó vẫn cúi gằm, ko có dấu hiệu gì khác.. nhưng trong lòng nó đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt..

- Ha.. ha,.. cậu tránh ra.. hô hô.. tớ muốn xem.. con nhóc đó,.. sẽ làm gì.. ha ha ha..– hắn vẫn há miệng cười..

- Nếu cậu bị đối xử như thế thì..cậu sẽ làm gì.. ? (^^)– Hải Tường phải phải quần áo cho nó và nhìn hắn nhăn mặt.

- Cậu giỏi lắm.. theo con nhóc đó chống lại mình? – Hắn cao giọng, nụ cười tắt ngấm.. nhìn Hải Tường cau có.. – định ra dáng vẻ anh hùng cứu mỹ nhân à? Còn khuya nhá.. ha ha.. trừ phi cậu đổi tên thành Hùng và có 1 đứa em trai nhé.. hô hô.. (=.=)

- Mình không chống lại ai, mà mình thấy không công bằng cho cô ấy.. – Hải Tường nói chắc nịch..

- Ồ.. thế à? – hắn cười đều (anh thành nhân vật phản diện rồi đấy T_T) - .. để tui xem,.. cậu có khả năng gì để đòi lại công bằng cho cô ta nào.. phư phư phư..

Lúc ấy Kim Anh và Thảo Uyên lên lớp để tìm con bạn chậm chạp, 2 nhỏ chợt thấy bao nhiêu ng là ng đứng ở cửa lớp. 2 nhỏ cũng hơi hiếu kì, liền đến coi, nhỏ Kim Anh kéo Thảo Uyên chen chúc qua đám đông và cũng nghe được phong phanh lí do mà bọn nó đứng xem.. Lúc này, Kim Anh nhận ra con bạn mình đang có dấu hiệu bất thường, ko đúng, rất bất thường là đằng khác, 2 tay nắm chặt, đầu cúi gằm xuống.. ko có biểu hiện phản xạ gì khi hai hotboy đang đứng cãi nhau...vì nó.. (@.@)

- Thảo Uyên, mày nhìn thái độ của nó kìa ! – Kim Anh khê hích nhẹ Thảo Uyên.

- Tao chỉ thấy nó nổi khùng vào buổi đêm thôi, chứ.. – Thảo Uyên lo lắng nói thầm với Kim Anh nhưng mắt vẫn dán vào nó ko chớp.. - ..chưa thấy nó thế này bao giờ.. (0.o)

- Nhớ lại hôm qua ý. – Kim Anh nhìn Thảo Uyên - .. nhớ..

Chưa để Kim Anh nói hết câu, Thảo Uyên đã kéo tay nhỏ tiến về phía nó..

- Nguyệt Nga, mày ổn chứ ? – Kim Anh lên tiếng hỏi nhẹ..

Lúc này Hải Tường mới dừng cuộc cãi vã lại, nhìn nó, nó vẫn im lặng.. Kim Anh và Thảo Uyên lo lắng ko dám nhìn mặt nó vì 2 nhỏ rất sợ.. nhớ nó.. lại mất kiểm soát.. nó rất đáng sợ.. Kim Anh khê lại, định đẩy Hải Tường ra thì tay cậu bỗng nắm chặt lấy tay nó và nói..

- Đừng sợ.. nếu cô cảm thấy sợ, tôi sẽ bảo vệ cô...

Hắn há hốc mồm, câu nói này, hôm qua hắn đã nói.. Còn nó, đôi đồng tử của nó khê giãn ra.. nó từ từ ngược lên nhìn.. Hải Tường, nó đã nghe được những lời đó, nhưng trong đầu nó, chỉ nghe được dư âm giọng của 1 ng con trai kéo nó về thế giới thực tại.. ‘Nếu cô sợ... tôi sẽ bảo vệ cô’, đó là giọng của 1 ng khác.. 1 ng mà khiến nó thấy ấm áp, dù trong tiềm thức nó cũng ko biết được là ai.. 2 mắt nó rưng rưng như sắp khóc vì đau.. nó thấy tức ngực.. Chân đau ê ẩm.. nó nhìn Hải Tường mà cute hết mức (-O.O-), khiến trái tim ai kia đã đập lệch 1 nhịp, bao gồm cả... hắn.. Bỗng.. Bốp.. Bốp.. Bốp.. chưa kịp để nó phản ứng, Kim Anh đã đập rõ đau vào vai nó và cười để cho nó... tỉnh. (=.=”, bà này có ngày vô viện lun á)

- A..ha..ha..ko..sao..thì tốt rồi.. ko đau thì bỏ qua thôi.. (^^)

Bụp.. nó giơ hẳn 1 đấm vào bụng nhỏ bạn rồi quay sang nhìn Hải Tường với ánh mắt ‘ko mấy thiện cảm’.. giứt mạnh cái tay ra, nó càu nhàu..

- Này nhé, tôi ngã nhưng cũng tự biết dậy nhé.. ko cần anh phải đỡ.. tôi ko cần anh đỡ mà anh đừng thấy tay tôi đẹp mà lợi dụng tí nhá (=.=”, mẹ ơi, anh ý có lòng tốt mà..).. – nó quay phắt sang hắn trong sự ngạc nhiên tột độ của Hải Tường và hắn cùng với mọi ng, còn với 2 con bạn là chuyện thường xuyên như cơm bữa.. – nhóc kia, (ối mẹ ơi, gọi ng hơn mình 1 tuổi là nhóc mới kinh) (@.@).. tôi cho anh 2 sự lựa chọn.. hoặc là.. ra đấu với tôi 1 trận.. 2 là nhận thua để tôi sẽ bỏ qua cho anh.. (^^, hí hí, chị ý lại nghĩ ra trò gì đây)

- Hơ hơ.. cô nghĩ sao mà đòi thắng được tôi ? – hắn khoanh tay cười gian.. - ..lấy đầu chọi đất à ? (^^ đầu chọi đất)

- Ko biết ai lấy đầu chọi đất đâu hen (=.=”, ngu ko kém..).. – nó cũng khoanh tay cười nham hiểm.. -.. cuối chiều, đi 1 mình, ko gọi ng giúp, ko có ng xem.. chỉ cần bạn anh làm nhân chứng, thì thể thao...ở gần hồ cá của trường..(@@)

- Thể thao.. – hắn búng tay cái chóc.. - .. được.. thì gì..

- Ra đó sẽ quyết.. – nó nhìn hắn bằng ánh mắt thích thú.. (~.~.. chị này lại có trò để phá rồi đây)

Gì chứ thể thao thì bản lĩnh nó đầy mình, chạy có, bơi có, môn cầu vượt, nhảy bờ rào có nốt.. he he.. phen này hẳn thua là cái chắc.. hô..hô.. (=.=” lại tự sướng rồi kìa..)

5. Chương 5

Cuối giờ ngày hôm đó, nó hí hửng vác cặp sách và nhảy chân sáo xuống chỗ hồ cá (^^), nơi mà nó đã hẹn hắn trước đó.. hihi. Nghĩ mà vui thấy lạ..ha..ha.. cái mặt tên biến thái đó rồi cũng sẽ biết tay nó.. he he.. (@.@ lại lên cơn ời)

Hắn cũng vừa giải quyết xong đám con gái phiền nhiễu và đám con trai tò mò, đuổi cho chúng nó về hết, hắn vác cặp, vừa đi vừa lẩm bẩm.. không biết nó định giở chiêu gì? Cùng đường nên làm liều để bớt ê chề mà.. hi hi.. gì chứ thể thao thì ngoài vẻ siêu đẹp trai ra (qe.. đẹp giai thật nhưng mà tự sướng quá.. =.=”) hắn cũng còn là 1 cao thủ võ lâm đó.. xem nó làm gì hắn được nào.. ko khéo lại thành gậy ông đập lưng

ông cũng nên... phư.. phư.. phư.. (nhìn cái mặt ảnh gian chưa kìa?). Hấn vừa ra đến nơi, thì thấy nó và Hải Tường đã đứng đó từ lúc nào.. nhìn mà tức, thằng bạn thân mà nỡ bán đứng hấn.. ô, hấn trông thấy 2 nhỏ bạn của nó đứng kia mà.. sao bảo không có người ngoài.. hấn ức chế tiến lại gần.. mặt phùng phùng nhìn nó..

- Đây, sao cô bảo không có ng xem cơ mà.... thế cái gì đây?.. – hấn nhìn Thảo Uyên và Kim Anh 1 cách khó hiểu rồi lại phân bua.. - .. sao cô được phép có ng hâm mộ mà tôi thì không đc.. (><)>

- Đâu có.. ng chứ cái gì? Anh bị đui hả?..- nó nhún vai, - .. hâm mộ anh đó chứ, lúc này tôi đã đuổi tụi nó về rồi..nhưng nhỏ Kim cứ thích ở lại ngắm anh đó chứ, còn nhỏ Uyên thì đi theo nhỏ Kim mà.. tôi cũng muốn chơi sao cho thật công bằng nhưng mà thôi, anh có bạn làm trọng tài thì tôi cũng phải có, với lại tôi không muốn fan của anh xen vào không lại mất hình tượng của anh, thấy tôi lo cho anh hong? (^)

- Cô.. – hấn nhìn nó nhăn nhó 1 lúc..- .. ừ ha.. cô lo cho tôi tới mức, này ở trong lớp, cô đã quỳ lạy tôi thế nào mà..phư..phư..phư.. (^)

- thế à? – nó nhìn hấn cười gian - .. thôi, không đấu khẩu nữa, thi luôn đi, nhanh tôi còn về.. hôm qua phải ở lại với 1 tên hơi hám như anh, giờ mà không về nữa chắc tôi chết quá.. (=.=”, chị sạch quá nhé?)

- Cô.. – hấn á khẩu, và thay luôn bằng 1 giọng lạnh lùng.. - ..thi gì.. muốn chơi đánh nhau rồi đấy.. (óe, anh ui, đừng nghịch dại nha, chị ý là con gái đó >.<)>

- Thích thì chiều.. – sau 1 hồi suy nghĩ, nó phán câu xanh rờn..khiến ai cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.. gì chứ hấn cũng ko phải hạng xoàng đâu, hấn có đai đen cơ mà.. - ..quân tử.. nhất ngôn.. okie? Mỗi ng thi một môn.. anh chọn trước, tôi chọn sau.. (@.@)

- Được.. – hấn cười gian.. – quân tử nhất ngôn..ko nương tay đâu nhé! (0.o)

- Không mượn, tôi không yếu đuối đến thế.. – rồi nó quay đầu... chạy.. (???). Đấu với kẻ mạnh thì chuẩn là thượng sách, lừa thời cơ nó ko chú ý ra tay hạ độc thủ, thế mới là nó.. hô hô

4 đứa còn lại không hiểu chuyện gì đang diễn ra, và hấn cũng chạy.. theo nó..Tới gần sát hồ cá thì hấn đứng sững lại, hấn đã chạy vòng quanh hồ cá rồi mà giờ thì mất dấu nó, con nhỏ đó đi đâu rồi không biết, Hải Tường, Kim Anh, Thảo Uyên cũng ngơ ngác nhìn quanh..

- Đây, nếu cô không ra thì cô thua nhé – hấn hò to, rồi đứng hấn lên thành hồ cá hét to.. – Kiều Nguyệt Nga, nếu cô không ra là thua này.. 1.2

PHỤT... ÒM... khi hấn chưa kịp phòng bị gì thì nó đã từ trong bụi cây, phi nhào ra và đẩy hấn xuống nước cái tùm.. kèm theo tiếng cười ha hả cùng với đó là cái máy điện thoại của Thảo Uyên giờ lên quay cảnh hấn đang ngoi ngóp.. trong hồ cá..

- Ha.. ha..ha.. – nó ôm bụng cười lớn.. – đồ đần.. đánh nhau là tinh thần thể thao.. còn đạp nhau xuống ao mới là tinh thần bơi lội.. vòng hai nha... vòng 1 anh không thắng nhưng vòng 2 tôi thắng, do đó.. tôi thắng anh... hớ.. hớ..hớ..hớ..hớ.. (=.=”, chị này ăn gian thảo nào mới cho fan của anh í đi hết ko thì chị í bị ăn đập).. nhân tiện, tôi tên là Trần Kiều Nguyệt Nga cơ ả.. làm ơn gọi cho đúng dùm..

- Cô.. ọc..ọc.. – hấn cố ngoi ngóp, chơi với.. – tôi..ọc..ọc..ko..ọc..ọc..biết..ọc..bơi... (0.o)

- Ha ha ha.. đừng đùa.. tên đại gia như anh mà không biết bơi á, cao thủ võ lâm thế á? Ha ha..ha

Sau 1 phút cả lũ cười vì tính quá lỗ của nó và sự khổ sở ngoi ngóp của hấn.. bỗng Hải Tường hốt hoảng, la lên:

- Thôi chết, Minh Tuấn không biết bơi.. (0.0, sao giờ mới nói?)

- Ha.. ha... CÁI GÌ? – nó nhìn Hải Tường với ánh mắt tròn không thể tròn hơn.. nó chep miệng, nhăn mặt - .. sao không nói sớm? (nói rồi mà có ai thèm nghe đâu?)

VỤT.. ÒM.. nhanh như chớp, nó nhảy ùm xuống nước.. và cố gắng xách cổ hấn lên, mang tiếng là hồ cá nhưng cũng phải rộng, to, và sâu bằng cả cái bể đựng nước mưa nhà nó ý chứ.. với lại hồi bé, nó hay có thói nghịch dại nên thường đi chọc tổ ong, ong vốn kỵ nước nên nó tập lặn nhiều rồi cũng thành quen.. Sau 1 hồi, ngụp lên ngụp xuống, nó cũng tóm cổ được hấn lên, con ng gì mà nặng khủng khiếp khiến nó muốn

ngất luôn.. mệt gần chết mà hần còn xỉu ngay tại trận trước nó nữa, cũng tại hần đang đói, chứ nó có biết đâu.. giờ nó chỉ muốn thừa thời cơ.. không có ai ở đây là dìm cho hần chết hần luôn cho bỏ ghét (ác..@.@), nhưng thôi, mất công cứu không lẽ lại dìm.. nó đâu có dại vào nhà đá mà ngồi bóc lịch đâu..Nhưng mà nó không muốn thế cũng không được rồi, hần đang hôn mê,.. chắc uống nhiều nước quá.. tính sao đây? Nó hướng ánh mắt của mình lên mọi ng..

- Có ai.. biết .. hô hấp.. nhân tạo không? – nó nhìn quanh.. và ánh mắt dừng lại ở Hải Tường..- ..anh..là bạn..hần.. anh hô..hấp.. nhân tạo.. cho hần.. đi.. (@@)

Hải Tường dù không biết hô hấp nhân tạo là gì nhưng cậu cũng gật đầu cái rụp (T_T, anh này dễ bị dụ thật).. và tiến đến phía hần đang nằm.. lóng ngóng nhìn hần.. nó sốt ruột lắm..

- Anh làm đi.. hần không phải bạn thân anh sao? Nếu anh không nhanh là hần sặc nước chết đấy.. (>"<)>

- O... - Hải Tường ngệt mặt, cậu thực sự có biết làm gì đâu, mấy cái này cậu chưa được thử, cũng chưa từng học qua, cậu nhìn nó với vẻ mặt ngu ngơ.. - ..làm như thế nào nhỉ? (T_T)

- Đừng nói là anh không biết hô hấp nhân tạo là gì nhé? – nó tròn mắt quát lên.. – anh bao nhiêu tuổi rồi.. hô hấp nhân tạo là.. ôi trời.. để tôi làm.. (>"<)>

Thấy tình thế cấp bách, nó tiến tới phía hần trong sự ngạc nhiên của 2 con bạn.. và.. đặt môi nó lên môi hần.. tiến hành công việc hô hấp nhân tạo.. còn Hải Tường, cậu đứng trân trân theo dõi nó 1 lúc .. và vội phi đến đẩy nó ra..

- Tôi biết rồi.. – Hải Tường quay ra nhìn hần.. cười mỉm.. – để tôi thử.. (:|)

Khụ.. khụ.. khụ.. hần bật dậy và ho sụ sụ.. nó tròn mắt nhìn hần.. còn Hải Tường khẽ mỉm cười..

- Cô.. khụ..khụ.. định.. khụ..giết.. tôi.. khụ khụ...sao? – hần nhìn nó căm phẫn, trông hần chả khác gì con chuột chạy lệt, nhìn buồn cười quá đi mất.. - .. thế mà bảo .. khụ khụ.. quân.. tử.. khụ khụ.. nhất.. ngôn.. khụ khụ.. (=.=) ho thì tốt nhất im lặng đề)

- Ha ha ha.. thích thì chiều...tôi liêu..anh té.. vậy là anh nợ tôi 1 mạng sống.. với lại.. khụ khụ là gì thế? Ha ha ha... nhân tiện, tôi ko phải quân tử, tôi là nữ nhi.. hô hô..nên ko cần phải nhất ngôn gì gì đâu.. khụ khụ ạ! (=.=)

- Hừ.. - Dù rất mệt và đói nhưng hần vẫn làm ra vẻ và vẫn cố cãi.. - ..nếu tôi chết cô vào tù mà trêu cảnh sát cho sướng đời đi nhé.. nên tôi ko nợ cô gì nữa.. tôi mà chết cô ngồi tù một gông.. (T_T, cãi ko lại rồi đây mà..)

Nó phục hần sát đất, khiến nó suýt ngất trên cãnh quát.. mới bị dìm gần chết mà vẫn còn nói được nhiều như thế thì quả là... ‘super star’ lun.. nhưng nó vẫn lè lưỡi và quay đầu đi khiến hần liên tưởng ngay tới ai đó.. từng đâm vào hần.. hần chợt mỉm cười.. (^)

Hôm nay chơi khăm được hần, nó vui hết sức mà.. ngày mai là buổi học ngoại khóa nên nó tha hồ mà quậy, mà cúp tiết, mà nghỉ.. hihi.. nghĩ đã thấy sung sướng cõi lòng này.. nó đâu ngờ.. những trò chơi khăm của nó với hần luôn được để ý kĩ càng mà nó với hần đều ko hay biết.. dường như con ng kia cũng đang mỉm cười..

Trên đường về, ngồi trong xe, Hải Tường nhìn hần.. đang húp ngon lành tô mì. (anh này thích ăn mì nhỉ?^^)

- Cảm giác thế nào?.. – Hải Tường khẽ hỏi, còn hần khẽ nhúu mày, nhưng vẫn ăn tiếp, không thèm để tâm đến những lời Hải Tường nói.. - .. cho tớ biết, nụ hôn đầu của cậu thế nào?

- .. ể .. ào.. ông.. iểu – hần vẫn ăn ngon lành mà ko thèm phản ứng, cái mặt cố gắng lẩn tránh câu hỏi của Hải Tường .. (thế nào, ko hiểu =.=) - .. ả .. ải.. ậu.. uốn.. ế.. òn ..ì ? (chả phải cậu muốn thế còn gì ?).. (anh này toàn vừa ăn vừa nói nhỉ?).

- Ăn xong rồi nói, mà cậu định dối tớ nữa cơ à ? – Hải Tường nói với giọng phán xét.. - .. tớ hiểu cậu quá rồi còn gì.. (^).. lúc đó cậu đã mỉm cười.. nên tớ mới đẩy cô ấy ra.. hihi (— gian chưa kia.. đồ phá đám >"<)>

- Hừ.. – hần quay chỗ khác cố húp nốt tô mì.. (=.=)

- Lúc cô gái ấy.. – Hải Tường nhìn hần, ngó.. – ..nói tớ phải hô hấp nhân tạo cho cậu, tớ nghĩ cô ấy chỉ lợi dụng tớ để tạo nên 1 xicangdan uy hiếp chúng ta, như kiểu 2 ca sĩ nổi tiếng bị đồng tính chẳng hạn.. nhưng tớ không ngờ.. cô ấy lại dám liều để cứu cậu đấy.. fan mà biết được chắc.. cô ấy tả tơi quá.. (á, anh ý giả ngu á? Thiên thần đôi khi cũng gian dối quá.. ^^)..

- Hừ.. – hần đặt tô mì xuống cái phịch và nhìn Hải Tường..- .. cô ta mà có ý tốt á ? cậu nên nhớ, tại ai mà tớ bị ném xuống cái hồ nước khốn khiếp toàn mùi tanh tươi đó nhá.. thế mà còn định lợi dụng tớ.. bực mình.. (=.=” chỉ ý mà không lợi dụng là anh ngủm củ tỏi luôn rồi, ngồi đó mà mắng ng ta)

- Cậu không thấy là cậu cũng chơi hơi ác sao? – Hải Tường nhìn hần phán xét. - .. làm cho nhỏ đó ngã đau thế cơ mà.. (^^ đúng đúng)

- Hừ.. – hần bực dọc.. – tại tối qua, tớ đã che chở cho nhỏ đó, mà sáng ra đã không cảm ơn thì thôi lại còn mắng tớ là đồ biến thái.. đúng là làm ơn mắc nợ của cậu mà (=.=” mắc oán anh ui..) – cùng thời gian đó, nó đang đi trên đường: - Ất xì.. chắc mình bị cảm phải về nhanh thôi.. (đâu, có kẻ nói xấu đấy ạ)..

- Cậu.. – Hải Tường nhìn hần chăm chú, ánh mắt sáng lên.. - ..tối qua đã có chuyện gì sao? (^^)

- Ồ.. không.. không.. không.. không..- hần xua tay, lắc đầu quầy quậy rồi xoa xoa đầu cười xuề xòa... - .. làm gì có gì đâu.. ha ha ha .. (=.= nói dối kia.)

- Thật không? – Hải Tường nhìn hần chăm chú..(trông giống 2 anh em quá).. - .. cậu tính lừa ai hả? Mà chắc có chuyện mờ ám nên mới không dám nói chứ gì, hay tối qua cậu làm gì nhỏ để nhỏ nói cậu là đồ biến thái? (^^).. Haizz.. không thể hiểu nổi giới trẻ giờ nghĩ gì nhỉ..?..(=.=”bộ anh già lắm chắc?).. Haizz.

- Tha.. thật..à..mà.. không.. - hần gất lên rồi nhìn Hải Tường khê bối rồi xong thở dài.. - ..có.. nhưng cậu chắc không tin được nổi đâu.. (T_T)

Và rồi, hần ngồi kể lại toàn bộ cái cảnh rùng rợn của nó tối qua cho Hải Tường nghe, không quên kể luôn cảnh hần đã ôm nó suốt đêm như thế nào.. Hải Tường im lặng, đôi khi khê nhíu mày như không tin, nhưng cậu cũng biết hần là con ng thẳng thắn, chỉ dấu chứ không muốn nói dối, hay đúng hơn, hần chưa từng nói dối cậu.. Hải Tường đành phải tin là có ma.. trong trường.. (@.@)

- Được rồi, - Hải Tường nói chắc nịch.. - ..tớ tin cậu, mai tớ sẽ hỏi nhỏ Kim Anh đó, hôm nay thái độ của Nguyệt Nga thay đổi hơi chóng mặt.. nên tớ cũng thấy hơi tò mò.. với lại tớ cũng thấy cậu không dám lừa tớ nhỉ..

- Um.. sáng nay cũng thế, cứ như khi cô ta sợ hãi hay tức giận thì sẽ hoán đổi tính cách vậy.. – hần khê buột miệng.. - ..con ng khó hiểu.. (Đôi lúc thông minh đột xuất nhể?)

Còn nó, đang trên đường về, nó nghĩ sao mà hã hê quá.. hihi, nay chơi đẹp hần cũng gọi là tạm ổn.. he he.. không phải hần định đánh nó sao? Con trai gì mà kém quá.. hô hô hô (=.=” muốn độn thổ quá) toàn thua nó thôi..

- Cảm giác thế nào? – Thảo Uyên khê hỏi nó khiến nó giật mình.. (hỏi giống anh Hải Tường ghê ^^)

- Cái gì? – nó tròn mắt nhìn nhỏ Uyên không hiểu.. (ngây!!!)

- Fist kiss! – Kim Anh reo lên, và cười cười với nó, lúc này nó mới hơi ngớ ng ra.. (^^)

- Cái.. cái.. gì? – nó nhìn con bạn trân trân, rồi xí dài.. - ..đó không phải là kiss, mà đó là..

- Hôn.. – nhỏ Kim Anh ngắt lời nó và chạy 1 quãng xa.. nó tức tối đuổi theo..

- ... con kia.. – nó hét ầm lên.. - ..ko phải đâu, đấy là hô hấp nhân tạo.. ai mà thêm hôn tên đó chứ.. đứng lại.. (=.=” làm như hò đứng lại thì ng ta sẽ đứng lại ý)

- Đồ ngu.. – Kim Anh hét lại to không kém.. - .. làm gì có đứa nào chạy trốn mà đứng lại khi tên sát nhân đang lùa đằng sau chứ.. ha ha.. (chuẩn !!!)

Và thế là cảnh rượt đuổi cứ diễn ra trên phố.. khiến cho ng đi đường nghĩ rằng tụi nó bị hâm dẫm phải cái mâm.. tội nghiệp chúng nó.. cho tới khi nó về nhà..bước vào nhà, nó hơi bâng khuâng, nó chợt nghĩ về tối qua.. 1 cảm giác ấm áp tràn ngập.. trong phút chốc, nó đã nghe tiếng ng con trai ấy.. một ng con trai đã

che chở cho nó.. nhưng đó là ai.. nó không biết, mà cũng không muốn nghĩ đến, nó cần thay quần áo, ăn 1 bữa no, đi ngủ và sáng mai đi học.. lên trường và chọc què hần.. nghĩ mà thấy vui..(=.=” tự hỏi có cái gì lưu trong đầu nó nổi 1 ngày không ta?).. hihi.

Còn hần, trần trọc cả tối nghĩ về nó, về nụ hôn mà nó trao (>”<.. hô=“” hấp=“” nhân=“” tạo),=“” hần=“” khê=“” mím=“” cười..=“” khiến=“” cho=“” tất=“” cả=“” ng=“” làm=“” trong=“” nhà=“” đều=“” thấy=“” kì=“” lạ..=“” không=“” có=“” ai=“” bị=“” hần=“” chơi=“” đều=“” là=“” may=“” rồi=“” nên=“” không=“” ai=“” dám=“” thắc=“” mắc=“” nhiều..=“” (@.@,=“” tự=“” kỉ=“” òi)=“”>

- Con nhóc đó thú vị lắm phải không? - 1 giọng nói trầm ấm vang lên..

- Ô.. - hần ngược lên.. nhìn.. ối di của hần đây mà.. (xin nhắc nhở, ác quỷ thực sự là đây ạ..) - ...di Liên..sa..sao di lại ở đây..??? (???)

- Thăng nhóc này.. - di khê cốc đầu hần 1 cái.. - ..ý gì đây hả? Di không được ở nhà này sao? (>”<)>

- Ô.. - hần đơ vài giây nữa.. - ..ko..nhưng di vừa nói cái gì? (???)

- Di thấy.. - di nhìn hần lém lỉnh rồi nói.. - .. nhóc đó hợp với cháu đấy.. di muốn.. đón con bé về đây.. ở chung cho vui.. (^ ^)

- CÁI GÌ Ạ? - hần tròn mắt hét lớn, nhận thấy tất cả sự chú ý của ng hầu đều dành cho hần, hần vội thắng giọng và nhìn di không hiểu.. - .. con bé đó.. (O.O)

- Ngay lần đầu tiên.. di thấy nó, di đã mền.. - di hần kéo hần ra khỏi ghế và ngồi phịch xuống (đều sợ) - ...chỉ có nhỏ đó mới đủ khả năng trị cháu thay di nhỉ? - Nhìn thấy hần như không hiểu, di bèn nói tiếp. - ..cháu không nhận ra sao? Con nhỏ đó và con nhỏ đâm phải cháu hôm trước là 1 đó.. (@.@ sao bà này biết hay ta?)

- Hả? - hần há hốc miệng.. (O.O)

- Ngậm miệng lại đi cháu, xấu hình tượng lắm.. - di hần vẫn điềm nhiên nói tiếp, giải thích cái sự ngạc nhiên tốt độ của hần lúc này.. - ..lẽ ra di không biết, hôm ấy, thấy cháu chọc tay quần lí, di bực lắm.. di định cho cháu 1 bài học thì thấy cháu đâm vào con nhỏ đó.. biết điều gì khiến di thấy khác biệt ở con nhỏ đó không? Đó là.. nhỏ đã thắng tay tương cháu 1 cú chết ng.. (di gì vậy?).. khiến di thấy hả hê lắm.. chiều đó, con bé quay lại.. đánh tay quần lí bầm dập luôn.. di càng nhìn càng thấy nó giống di ở 1 số điểm.. (điểm bá đạo chứ gì?).. nên di rất thích, lại hôm nay.. mặc dù đang cãi nhau với cháu, Hải Tường vào can ngăn thì nó đã thắng thùng mắng nhóc.. nó rất công bằng đấy.. với lại, chưa đứa nào dám ngông như vậy với 2 hotboy do chính tay ta đào tạo cả.. ha ha.. nên nó rất đặc biệt.. haizz.. lẽ ra ta cũng không nhận ra đâu.. chỉ là,.. bảo vệ công ty chỉ có duy nhất 1 đứa con gái độc nhất.. làm gì có đến tận 2 đứa chứ.. nên ta nghĩ con nhóc đó là con bé mà đã đâm vào cháu, đồng thời là đứa đã nhận học bổng của ta....

Hần lại há hốc mồm.. gì mà hần học với nó mà chỉ thấy toàn tính xấu của nó thôi, sao di hần vừa mới mở miệng ra là đã nói được bao nhiêu tính tốt của nó thế? Đó có phải di của hần thật không vậy?

- Nhận học bổng.. - 1 lần nữa, sốc nặng.. - .. như vậy, nếu cháu không cho cô ta suất học bổng đó thì con nhỏ đó vẫn học ở đây..? Vậy nó lấy nhiều học bổng thế mà cho từ thiện à? (O.O)

- Không.. - di hần nói tiếp.. - ..con nhỏ đó gồm 2 đứa bạn, 1 trong 2 cái học bổng đó dành cho bạn nó.. mà sao cháu học cùng mà không biết à? Thế tối qua có chuyện gì..?

- Hừ.. di không nói cháu lại thấy tức... - hần ngồi phịch xuống giường.. cầu nhàu.. - ...con nhỏ đó bị sao sao ấy..

- Oáp... - di hần ngáp dài.. - đi.. ra ngoài đi.. di mệt rồi, ngủ đây.. bai bai..

Di hần lúc nào cũng vậy, cứ nói chuyện 1 lúc là lại lẩn ra ngủ khì.. nhìn mà ghét, nhưng ai dám làm phiền thì.. hần rùng mình, không dám nghĩ đến.. híc.. hần rón rén bước ra ngoài đóng cửa phòng lại.. định về phòng mình thì.. trời ơi, phòng nó đây mà.. đi đâu nữa.. bà di đến kia.. có về phòng bà mà ngủ không hả? Hôm nay lại phải ngủ ngoài ghế sofa nữa hả? Đồ di không thương cháu.. (=.=)..

- Di... trả phòng cho cháu!!!!!!!!!!!!!! (T_T).

Sáng hôm sau, nó thức dậy rất sớm, phi ra khỏi nhà, nó muốn tới trường thật nhanh, hihi.. nó muốn thấy bản mặt đáng ghét của hần khi hần cáu.. hô hô.. (=.)..

Vừa bước vào trường, bao nhiêu ánh mắt dò xét của đám con gái, ánh mắt thán phục của tụi con trai nhìn chăm chăm vào nó..

- Này, mặt tao có nhỏ nòi à? - Nó quay sang hỏi Thảo Uyên. Cô nàng lắc đầu nguây nguậy. - A! tao biết rồi, chắc tao xinh đẹp quá ý mà... hô hô.. đẹp đâu phải 1 cái tội... hihi (=.) trình độ tự sướng của nhỏ chắc cao ngất trời quá!)

- Vâng! Nàng đẹp như tiên giáng trần, xinh như nàng công chúa, đáng yêu như con linh miêu..hồn nhiên như con diên.. nhìn xa cứ tưởng là ng lại gần mới biết đười ươi xổng chuồng.. - 1 giọng nói phải nói là không mấy dễ chịu vang lên đều đều sau lưng nó khiến nó giật mình quay lại... nhìn.. Ôi mẹ ơi, nó suýt té xỉu, là hần chứ ai, mà sao hần đứng gần nó thế, vừa quay lại đã thấy hần kè kè ngay đằng sau sát sạt.. (0.o)

- S..sao.. cao.. vậy ta? - nó lẩm bẩm.. rồi đứng lù ra đằng xa xa.. - này, muốn gì hả? (=.)

- Trình độ tự sướng của cô cao ngất nhỉ? - hần tỉnh bơ.. - họ nhìn tôi chứ, sao cô lại nhận là nhìn cô? Tôi có xấu như cô đâu?

- Ờ ha! - nó thấy sống mũi cay cay, mặt giật giật, tự nhiên sao mà muốn đâm nhau quá, - thế mà nãy có ng khen tôi hết lời đó.. ai nhỉ? (^)

- Ha ha.. cô mà cũng có đũa khen cơ á ? Thằng ngu nào vậy ? Nói tôi, tôi đâm cho vỡ mồm.. nhưng trước hết phải xin phép cô trước đã, fan của cô mà ha.. ha.. ha.. - hần vừa nói, vừa ôm bụng cười, Hải Tường nãy giờ đứng bên cạnh hần, chỉ cười tùm tùm còn bây giờ, cậu đã phá lên cười, còn nó và Thảo Uyên thì lặn ra cười sằng sặc.. hần ko biết mới xảy ra chuyện gì.. tròn mắt.. (ngu quá)

- Ha.. ha.. anh.. ha.. ha.. ha.. kẻ nào.. ha..ha.. ha..tôi.. ha ha.. cho ...anh.. ha ha.. đâm.. nó... hô hô.. thoải..ha..mái.. ha..ha.. (=.).. có ngày ném vị ruồi cho biết) - không nói được hết câu, nó lại lặn ra cười như hâm.. thành ra làm hần bực mình quay ra nhìn thằng bạn.. cũng may, Hải Tường vừa kịp nhin cười .. cậu mới nói.. (^)

- Nãy ai khen cô ấy là.. đẹp như tiên giáng trần... (bụng miệng cười).. hồn nhiên (cười khúc khích).. xinh như công chúa.. (quay mặt chỗ khác).. đáng yêu (cười ha hả)... ha ha ha.. giờ cậu tính đâm vỡ mồm thằng nào?... - Hải Tường ko nhin nổi cười, cậu cười toáng lên.. lần đầu tiên cậu thấy hần trong tình trạng mặt đơ ra.. mồm há hốc.. nhìn rõ hai chữ ‘ngu dân’ trên mặt.. hần đờ ng.. (giờ mới nhận ra à ?)

- Cái.. gì.. - hần đỏ mặt, tắt luôn ko dám lên tiếng chỉ lí nhí.... - ..t.. tôi.. khen.. đều.. đó... mà.. (^ chữa cháy)

- Ha ..ha.. chả biết gì về điện mà đòi xài cầu chì.. ha ha.. - nó cười ha hả.. những ng khác nghe câu nói bất hủ của nó thì cũng lặn ra cười, hần tức tối phi vào lớp.. định bụng ngủ cho hết buổi.. nay là giờ học tự chọn..

Nó vui vẻ phi lên hành lang, hihi.. vui quá mà.. ha ha.. (=.) hần bị bẽ mặt 1 phen đáng đời hần. Bỗng nó đứng khựng lại ở trước cửa 1 căn phòng.. mang biển ‘phòng đạo cụ’.. nó khẽ đẩy cửa bước vào..

Hần bực dọc, khi không sao bà dì đáng ghét lại bắt hần đi tìm nó, tự nhiên lại mất giấc ngủ, hần mà gặp nó, chắc cho nó 1 trận tả tơi quá.. tối qua đã ngủ ko được ngon rồi.. hừ.. đều thật.. (^)

‘Itsudemo soba ni ita, anata no sono tonari

Onnaji negaigoto dakishimete irareta

Kono te wo nobashite anata ni furetai

Hajimari no kodou wo kiite

Kitto tsunagaru rireshon sora ni egakidasu

Motto yuuki wo atsumete

Tsuyoku tsuyoku kokoro tsunagareru you ni

Aozora no shita hibiku kane no ne
Mimi wo sumasete hajimari wa sugu soko
Kiito tsunagaru rireeshon sora ni hibikasete
Motto yuuki wo atsumete
Tsuyoku tsuyoku kokoro hanarenai you ni'

Một giọng hát trong trẻo, thanh cao được cất lên cùng tiếng piano kết hợp rất thuần thực.. khiến ng nghe như bị cuốn hút, hần tự hỏi sao lại có 1 thanh âm như vậy trong trường mà đến giờ hần mới biết.. hần bước vội tới phòng đạo cụ, nơi phát ra thanh âm trong trẻo ấy, vừa mở hé cửa.. hần bất ngờ và đơ ngay tại chỗ.. 1 thiên thần.. à ko, hần nhìn nhầm.. là nó.. những ngón tay thon dài đang lướt nhẹ trên những phím đàn, đôi mắt mơ hồ ánh lên 1 vẻ thánh thiện ko thể tả, đôi môi nở 1 nụ cười tươi, hạnh phúc... lúc này trông nó thật bình yên.. hần nhìn nó ko chớp, còn nó thì ko nhận ra có ng đang ngắm mình.. (O.O)

- NGUYỆT NGÀ.. – Kim Anh la toáng lên khi thấy cảnh tượng ấy.. cô nàng phi nhanh vào phòng đạo cụ.. lướt qua hần..

Nó nghe tiếng Kim Anh bèn quay ra nhìn với bộ mặt ngây thơ hết sức, khiến Kim Anh phát hoảng phi vào trong chớp mắt và ... Bốp.. Kim Anh đánh vào đầu nó 1 cái rõ mạnh..(=.=”) và quay ra nhìn Kim Anh với vẻ tội nghiệp.. Kim Anh.. định giáng cái nữa thì.. hần đã túm tay Kim Anh lại và giật nhỏ về phía mình.. hần chăm chú nhìn nó.. khuôn mặt vẫn lương thiện tựa như thiên thần, ánh mắt buồn nhưng ánh lên vẻ mild, lần đầu tiên hần quan sát kĩ 1 đứa con gái như vậy, mà ng con gái này lại là nó, bình thường hần chỉ thấy nó trong bộ dạng ngang tàn.. nhưng đây là lần đầu ánh mắt nó thoáng buồn như vậy.. và cũng tại mọi hôm nó đeo kính giả cận nên hần ko thấy rõ được đôi mắt to tròn long lanh của nó đẹp đến mức nào, một đôi mắt thơ ngây, màu nâu nhạt, cuốn hút đến bất ngờ..

- Anh nhìn gì mà chăm chú thế ? – nó ngược lên nhìn hần, hần quá cao so với nó, nên khi hần nhìn nó thì nhận thấy rằng, hai khóe mi nó ướt ướt, đôi mắt to tròn chơm chớp... - .. mặt em có nhỏ sao.. (-O_O-)

- E..em ! – hần nhìn nó ko chớp mắt, đây là lần đầu tiên nó gọi hần là anh 1 cách ngọt ngào như vậy.. hần quay ra nhìn Kim Anh, nhỏ đang chấp tay lăm lăm.. ‘thôi chết rồi, sao lại ko tỉnh ?’.. hần quay lại bắt gặp ánh mắt long lanh của nó thì ko khỏi xiêu lòng.. hần đưa tay lên định quệt giọt nước mắt đọng trên khóe mi thì.. nó rút cổ nhắm tịt mắt lại như sợ bị đánh, khiến hần bật cười.. – gì chứ, ai làm gì em đâu... (^^)

Nhỏ Kim Anh ngã rầm xuống đất.. 1 lúc sau nhỏ mới định thần lại và đứng lên.. nhìn nó.. nhỏ định chạy đến đánh nó để nó bỏ cái bộ dạng đáng yêu, hiền lành đáng xấu hổ ấy đi thì.. hần lại cản.. Lần này, 1 tay hần vòng qua vai ôm nó còn 1 tay hần túm tay của Kim Anh hất nhỏ ra 1 cái rõ mạnh.. (o.o)

- Thế này là sao ? – hần dần từng chữ.. (> :())

- O.. – Kim Anh cố tình không hiểu.. - .. không.. em.. không.. (0.o)

- Sao cô lại đánh cô ấy khi cô ấy không làm gì ai? Khi cô ấy đang bình yên thế này? – hần quát..

- Kim Anh... - nó nhìn Kim Anh với 1 ánh mắt vô tội.. - ..sao bạn cứ đánh mình.. híc..

- Tỉnh lại đi.. – Kim Anh hét lớn.. – mày có tỉnh không hay để tao đánh ày tỉnh.. quay lại đi Nguyệt Nga..

Bỗng 1 tiếng rít inh tai từ chiếc micro phát ra khiến 3 đứa ôm đầu, hần nhìn ra cửa.. Thảo Uyên đã đứng đó từ lúc nào, nhỏ cầm theo micro với nụ cười tươi trên mặt, nhỏ nói:

- Cô đang đợi các cậu.. (^^, chị này đến đúng lúc này)

Bốp.. bụp.. hần ngã lăn ra đất, lúc định thần lại thì.. nó đã đứng ở xa hần rồi, hần nhăn nhó.. nó vênh mặt lên nhìn hần..

- Đáng đời, sao anh dám ôm tôi.. anh sợ tiếng loa thì cũng đừng quá khích thế chứ? Đồ điên.. (=.=”)

Nó quay ngoắt đi, hần lại 1 lần nữa, có 1 dấu hỏi chấm to đùng.. không hiểu, cũng may, nãy hần có ghi âm lại 1 đoạn bài nó hát.. lời hát mới, nhưng chứa đựng nhiều cảm xúc trong đó.. có lẽ nó đã tự sáng tác,

nhưng sao.. nó lại không cho ai biết là nó có thể hát hay thế chứ? Hay là.. hần nắm chặt cái điện thoại trong tay và mỉm cười..

Nó bỏ đi với 1 cục hải cẩu to tướng trên đầu, mình có làm gì không mà để hần ôm như vậy? Nó quay sang hỏi Kim Anh.. với ánh mắt vô (số) tội.. (.=.)

- Tao bị sao à? (^)

- Mà.. lại.. - Kim Anh ngập ngừng.. - ..chơi đàn à ? >:

- Ờm.. - nó cúi xuống lúng túng. - ..tại tao nghĩ ko có ai, với lại, nhìn thấy cây đàn thì tao muốn chơi lắm.. híc..tao cũng muốn được hát..tao muốn được đứng trên sân khấu.. muốn..

- Vậy mà cứ đi mà hát.. - Kim Anh cau.. - ..bạn tao ko giấu nổi ày nữa đâu.. khi này trong lớp Hải Tường đã hỏi về mà rồi.. tao ko muốn nói dối các anh ấy đâu...mày muốn giấu thì tự giấu đi.. - nhỏ quay ngoắt về lớp, mặc kệ cho nó và Thảo Uyên đứng nhìn nhỏ..

- Ờ.. - nó ngơ ngác.. - ..tự nhiên lại.. đúng là đồ bà chân.. (.=.)

Nhỏ Uyên đứng giữa mà ko biết làm sao cho phải, mỗi lần 2 đứa cãi nhau thì đều quên luôn đứa thứ ba như nhỏ.. híc.. tội nghiệp..(^)

Nó vào lớp.. cô nhìn nó với ánh mắt gian gian, kèm theo nụ cười nửa miệng.. (cô ơi, nhìn cô giống như trùm mafia ý).. Còn hần vừa vào lớp đã nhìn thấy cái mặt đáng ghét của nó mà muốn nổ mắt luôn, sao nó lại khiến hần lâm vào tình trạng cảm xúc cứ loạn xạ thế nhỉ ? Thật ko hiểu được con ng nó.. hần lấy lại tinh thần..

- Có vẻ cô cũng biết hát.. - hần nhìn nó với vẻ gian gian, nở nụ cười nửa miệng và bước vào chỗ (2 di cháu nhà này giống nhau nhỉ ?)

- Hừ.. - nó nguyền rủa rồi nhìn hần với ánh mắt ‘cực kì thân thiện’.. - ko chấp với những kẻ lén lút..(>”<)>

- Vạn sự khởi đầu nan, gian nan bắt đầu nản.. - hần quay lên..- ..ko giỏi thì đừng tự cho là mình có hiểu biết..

- C..cá..- nó tròn mắt, cá nhân nó thì thấy, nó hát hay hơn cả hần nữa ý chứ.. hừ.. (.=.) lại tự sướng)..

- Học phải đi đôi với hành, hiểu chưa ? - hần giảng giải.. - thế nhưng, cô chỉ có học mà thực hành của cô như ech kê dưới trời mưa ý (thích giọng chị ý lắm mà giả bộ)..

- Hừ.. - nó hậm hực.. - .. Học đi đôi với hành, hành đi đôi với tôi.. tôi ghét tôi.. (0.0 mắt nổ mắt dẹt..sao nó lắm lí sự thế ko biết?)

- Hơ.. - hần cười trừ vì sự cứng đầu của nó.. - .. đầu có sọ..sọ có não.. vậy mà.. chẹp .. chẹp.. não lại không có nếp nhăn mới phí.. haizz...

Ặc.. hần nói não nó không có nếp nhăn á? Hừ tức thật.. nó muốn băm vằm hần luôn quá..

- Thế anh có nếp nhăn không?- nó hỏi.. (^)

- Đương nhiên là có.. - hần vênh mặt tự đắc.. - nhiều nữa cơ..hồ.. hồ (.=.) trình tự sướng không kém)

- Ôi.. - nó thốt lên.. - vậy à? Nhiều hơn con heo không? Không có nếp nhăn tức là đang còn trẻ, còn nhiều nếp nhăn là đã già.. haizz... xếp anh vào dạng yêu quái biến hình được rồi đấy.. hồ hồ..(O.O)

- Tôi đang nói não chứ tôi nói gì về tuổi tác đâu? - hần vênh vao..

- Nhưng tôi hỏi về tuổi tác chứ có nói gì về não đâu? - nó nhìn hần với bộ mặt nai vàng ngơ ngác.. (^) - tôi hỏi anh có nếp nhăn không chứ có hỏi não anh có nếp nhăn không đâu? (.=.) giải)

- Cô.. - hần quay xuống, mặt xám ngắt nhìn nó.. rồi lại dịu lại.. - ..à.. ng dốt thường hay lí luận thiên cặn vậy ý mà..hơ hơ hơ..(—)

Hắn quay lên đắc ý.. bỗng nó đập bàn cái rầm.. cúi gầm mặt, cái mặt hầm hầm như đám phải gai làm cả lớp nhìn rõ luôn 1 màu đen điển hình của sự u ám đang bao quanh nó thật đáng sợ.. trán nó còn hằn lên chữ ‘sát nhân’.. nó rít lên..

- EM... THƯA.. CÔ.. – cô nhìn nó tròn mắt..lấp bắp.. vì giật mình.. (@.@)

- E..em.. b..bị.. đ..đau.. bị...bụng..bụng..à ? (^)

- EM.. MUỐN.. RA.. KHỎI..CHỖ.. – vẫn cái giọng ấy mà sao hắn đánh hơi đâu đây 1 mùi nguy hiểm cận kề.. (giống chó nhỉ?), hắn nhìn cô giáo lắc đầu, còn cô nhìn nó xong quay ra nhìn hắn và gật đầu cái rụp.. ôi thôi, di ơi là di.. di hại cháu chết rồi.. hắn khế chặt tay lay trời.. (^)

Nó bước ra khỏi chỗ và nhìn hắn, với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hắn luôn, nó từ từ tiến về phía hắn.. hai cánh tay xoay xoay.. (0.0)..

- Cô..ơi.. – hắn nhìn cô với ánh mắt cầu cứu.. - ..sắp có án mạng.. nhanh cô cứu em..cô ơi.. cô.. nhỏ này là kẻ bạo lực.. (@.@)

- Bạo..lực hả? – nó xấn ông ay áo.. (^)

- E.. hèm.. này em kia! – Cô nhìn nó với vẻ mặt nghiêm nghị, nó quay lên nhìn cô, hắn thì thở phào.. may là có cô không thì.. bỗng cô nở nụ cười tươi rói rói, lấp lánh ánh vàng và hết sức thiên thần.. - ..nhẹ tay thôi, và đừng đánh vào mặt nhé! (^)

Hắn té cái rầm, còn nó thì tiếp tục công việc sát thủ của mình, nó cảm thước gỗ tiến về hắn từ từ, nó muốn đánh thì đánh luôn đi hắn còn đỡ.. chứ khủng bố tinh thần hắn thế này thì bố thằng nào chịu được..(tài năng là đây!)

- Đây.. – nó nhìn hắn cười, cả lớp nuốt nước bọt cái ực nhìn theo nó.. một số đứa nhìn nó với con mắt khinh bỉ và căm ghét.. nó thì không để ý gì hết.. (=.=)

- Ô.. gi.. –hắn nhìn nó cảnh giác.. – này.. không được đánh ng nhé! Không được hành hung ng khác nhé! (T_T)

- Không có cảnh tội phạm bảo gì là cảnh sát nghe theo nhá! – nó quát lên..(=.=)

- Làm gì có kiểu ví von như cô.. – hắn nhìn nó, con mắt cảnh giác..(T_T)

- Vậy giờ.. – nó gõ gõ cái thước lên vai.. (giống du côn) - .. tôi cho anh 2 lựa chọn.. (???)

- Chọn gì? – hắn đang lấy dần sự tự tin..(T_T)

- Chết trong quần quai... - nó nhìn hắn cười gian (o.o)

- Còn.. –hắn nuốt nước bọt cái ực.. (T_T)

- ...hay chết trong đau đớn.. – nó nói tiếp.. (O.O)

- Thế thì có khác gì nhau đâu chứ..? –hắn bực mình, những lúc thế này mới để ý, Hải Tường biến đi đâu rồi không biết, hắn cầu cứu ai đây? Bỗng, hắn sực nhớ.. bèn hét lên..- Bà cô không ai lấy kia .. không bênh cháu à?

- BÀ CÔ????????????????????

Viu.. bực.. rầm... 1 cuốn sách nhạc bay vèo và đập gọn lỏn hết sức “nhẹ nhàng” lên giữa trán của thằng cháu iu wí. Hắn lặn ra xỉu ngay tại chỗ.. cả lớp và cả nó rùng mình nhìn ng vừa cho đập cuốn sách vào giữa mặt hắn một cú cực kì ngoạn mục .. còn ai có thể có tài ném đồ chuẩn vậy chứ? Bà cô chứ ai? Cô giáo đang trong bộ dạng thật khủng khiếp, hai tay áo xấn lên, đầu nổ lửa phừng phừng, 2 mắt tóa ra..... tia laze.. bỗng cô thay đổi 180 độ, khí lạnh tỏa ra với ánh mắt sắc đến chết ng.. nhìn đám học sinh tò mò..

- Sao? Còn đứa nào muốn ý kiến ý cò gì nữa? (T_T, tụi em sợ rồi)

Cả lớp quay đi chỗ khác.. và đương nhiên đứa nào cũng lo cho hotboy của tụi nó rồi, nhưng ng làm hotboy ngất là di của hắn mà.. ai dám làm gì, và thế là mọi ánh mắt nảy lửa tỏa ra chăm chăm vào nó.. nó mặt tỉnh bơ, quay về chỗ,... đang định đặt mông xuống thì..

- Kiều Nguyệt Nga? – nó đứng phắt dậy “Dạ”, cô nói với giọng ngọt hết mức.. - ..em đưa Minh Tuấn xuống phòng y tế hộ cô nha! (^ ^)

- Ô.. – nó ngơ ngác.. - ..sao lại là em (T_T)

- LÀ EM KHÔNG ĐƯỢC SAO? – cô thay đổi thái độ, nhìn nó với ánh mắt lạnh sắc như có thể cắt từng miếng thịt của nó vậy? (>”<)>

- V..â..ng... - nó lắp bắp (T_T híc, sợ quá)

- Thế mới ngoan chứ? – cô cười tươi, và nói rất nhẹ nhàng.. (mẹ ơi, bà này thay đổi thái độ nhanh thật..)

Híc.. tội nghiệp nó quá.. nó đã đánh hẳn được cái nào đâu mà sao nó phải vác cái tên trời đánh này xuống phòng y tế chứ? Hẳn nặng hơn nó bao nhiêu, muốn xuống sao hẳn không tự đi mà xuống.. hay là.. nhốt hẳn dưới gầm cầu thang, cho hẳn bị muỗi đốt chết lun.. không, thế không được.. hay nhốt hẳn trong nhà kho.. cho hẳn bị bỏ đói chết lun? À hay là cho hẳn vào 1 chuồng đầy thú dữ dữ nhỉ ? Cách nào cũng được, cũng hay hết á ! hô hô (lại tự sướng, mà đầu nó nghĩ nhiều thứ kì lạ thật).

6. Chương 6

Hắn từ từ mở mắt, híc.. cuốn sách bay vào đầu mà cứ như cả quả núi ném vào mặt ý vậy.. ơ.. ai đang ngồi cạnh hắn thế kia.. nhỏ nào mà cận thế? (==” nó chứ ai, bị sách bay vào đầu mất trí lun ời).. à.. thì ra là nó.. mà sao nó lại ngồi trong phòng hắn gà gât? Hắn giờ tay đẩy cái tay nó cái búp, tay nó đang chống cằm và.. cái mặt nó hạ cánh xuống ghé cái rằm.. (anh này chán sống rồi!)

- Cái gì vậy hả? – nó hét lên.. (>”<)>

- Ai cho cô ở phòng tôi.. – hắn giải thích.. (0.o)

- Ô.. à.. thế à.. – nó lơ mơ.. – oáp.. tui nhầm... (._.)- nó đi ra đến ngoài cửa vừa cầm vào đến nắm cửa bỗng nó quay phắt lại.. tang cho hắn 1 cái vào đầu.. – anh bị khủng à? Tôi đưa anh xuống phòng y tế chứ? Phòng anh đâu mà phòng anh, có nài nỉ tui cũng không thêm vào nhá.. đồ khủng.. (@.@ giờ mới nhận ra)

- Hả? – hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, ờ... phòng này không phải phòng hắn thật.. hề.. hề.. giờ mới để ý. Hắn gãi đầu gãi tai, cười chữa cháy.. hihi.. - ..nhưng cô ngồi đây là làm ô nhiễm không khí bệnh nhân đây... tự nhiên thấy khó thở quá.. phù phù... (==”)

- Ca..cái... - nó tròn mắt, hắn không phát biểu liệu không được hay sao ý, tên này muốn chết thật rồi, hừ, đã thế nó cho hắn ngủm củ tỏi luôn.. – tên kia, tôi cho anh biết, bây giờ đây, tôi sẽ cho anh bốc hơi luôn, anh sống làm gì cho đỡ chật đất.. để bầu không khí cho ng khác hít thở... ai cho anh thở hả? (==” lại giờ thói du côn ời..)

Cạch.. cánh cửa mở ra, nó đang xắn tay áo thì.. cô giáo bước vào.. nhìn tui nó..

- A.. – cô giáo nhìn hắn và nó.. - .. hai đứa có vẻ thân nhỉ? Sao? Đỡ hơn chưa? (^ ^)

- Hả? – hắn nhú mày.. - .. bộ đi bị đui hả? thế này thân cái mốc khỉ gì? (bá đạo thế không biết?) Với lại đi cứ thử bị cả cái cuốn sách đó tương vào đầu xem thì không xuống làm quen với cô y tá mới lạ đây... (>”<)>

- Cái gì? – đi nhìn hắn - ..dám nói ta bị đui hả? Mà đừng gọi ta như thế khi đang ở trường chứ?

- Thì không phải chúng ta là dì cháu sao? – hắn phân bua, nó đứng tròn mắt nhìn.. (0.o)

- Ừ thì là dì cháu.. – đi hắn khoanh tay, nhìn hắn.. -.. nhưng đã lên trường thì phải gọi ta bằng cô giáo.. Đứa cháu ngốc nghếch kia ạ...! (>”<)>

- Đó.. ha.. ha.. – hắn cười lớn.. – thì đi cũng gọi cháu là cháu đó thôi, chọc đi tức là hay nhất..hô.. hô.. (==”.. chọc vô tổ kiến lửa ời..)

- Thằng nhóc này.. – cô giáo rút từ trong túi ra 1 cái bút chì và tiện tay phi thẳng vào giữa trán hắn, nhưng cũng may, hắn đã biết trước bèn ngửa ng ra đằng sau để cho cái bút bay qua.. và tránh được cái bút.. cái bút cắm phập vào tường.. (sát thủ)..

- Cháu thấy... - ...RẦM.. do ngửa ng ra đằng sau khi đang ngồi trên mép giường nên hắn ngã ng luôn xuống cái sàn nhà yêu quý.. híc.. còn gì là ng nữa chứ? - ...tránh..vỗ dũa.. gấp vỗ.. mình (=.=")..

- Ha.. ha.. – cô giáo cười lớn.. – trình độ của cháu còn kém xa xa.. ha ha..mà tránh vỗ dũa gấp vỗ dũa chứ? Bao nhiêu năm mà vốn từ của cháu vẫn nghèo nàn và lạc hậu thế à?... hô..hô- rồi lúc này, bà cô mới quay sang nhìn nó, ngạc nhiên phán 1 câu xanh rờn.. – ô, cháu ở đây à? (O.O)

- Ô.. – hắn ngó ra sau tấm rèm..ờ nhìn thấy nó thật.. – cô ở đây à ? (0.0)

Nó – hóa tượng luôn, đơ miệng, ko nói được câu nào..nó là ko khí chắc ? Hai dì cháu này thật là.. sau 1 phút tưởng niệm, tâm hồn nó đã quay trở về với thể xác.. nó nhăn mặt cười méo mó..

- X..xi..xi..xin...l.. lô..lô...lỗ..lỗi.. – (T_T)sao mọi chuyện lại thế này, nó là ng thừa ư ? Mặt nó muốn kiếm cái hổ mà chui vô quá..- .. ơ, thế hai ng là dì cháu hả ?... (O.O)

- Bộ em ko biết sao ? – vẫn cái vẻ mặt vô tội của bà cô nói với nó.. (^^)

- Ko.. – nó lắc đầu - ..tại em thấy, 1 ng xinh đẹp, tài giỏi, ng lớn như cô mà sao lại có thể làm dì của 1 kẻ vừa thộn vừa hâm, vừa dần, vừa chập, lại còn thiếu năng như hắn cơ chứ ?

- Cái.. – hắn cứng họng, nhưng cũng tốt thôi, chưa bao giờ có ai khen dì của hắn mà khiến dì hắn vui cả, ko khéo, khen dì của hắn lại thành tự đào mồ chôn mình cho xong, dì hắn ko ưa nịnh hót, cứ thử xem, rồi nó sẽ bị ăn đập.. ha ha.. ..(=.=” tính toán gồm nhĩ ?).thế nhưng..

- Úi.. em nói hơi quá..hihi.. – khác xa với dự tính, bà dì của hắn sao tự nhiên nhìn tươi dễ sợ.. làm hắn ngạc nhiên tột độ.. mồm há hốc.. - ..thằng cháu của cô nó còn nhiều tật xấu lắm.. từ từ rồi cô kể... cô cũng biết mình giỏi giang mà..(=.=” tự sướng y chang thằng cháu) – hắn thấy đầu quay quay.. sao bay xung quanh đầu.... rồi, 1 lúc sau lấy lại bình tĩnh..

- Thế mà giờ có ai thêm lấy đầu, giỏi vậy đấy – hắn nhún vai.. - ..cháu của dì thì khi nhìn vào tấm gương sáng, rơi vào đó mới thấy thân xác hoang tàn.....nhưng vẫn đẹp trai, phong độ.. ko kém ai đâu.. (=.=” trình độ tự sướng đỉnh thật)...

- KHÔNG AI THÊM LẤY ? –bà dì nhìn hắn với ánh mắt sắc lạnh, nó cũng đứng thụt lùi về sau.. hắn nhìn thấy thể bèn phân bua chữa cháy.. (>"<)>

- À.. tại dì giỏi dang quá.. nên ko ai xứng với dì... hơ..hơ..hơ.. (T_T)

- VẬY HẢ ? – dì hắn từ 3000 độ C xuống còn -3000 độ C nhìn hắn.. sắc lạnh.. (=.=")

- Hơ.. phong độ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi.. – nó chen vào.. – tuy dì anh ko ai lấy nhưng có đẳng cấp chứ ko như cái đồ ko có đẳng cấp, sống chỉ biết dựa vào phong độ như anh nhá...

Tự nhiên, nó thấy phòng hơi nóng nóng, hình như điều hòa bị hỏng, hay là.. có cái lò ở đây đang muốn thiêu ng vậy.. lửa ở đâu mà phừng phừng thế kia.. nó toát mồ hôi, hắn cũng thấy ở đây mà bị thiêu chết nên chuồn lẹ.. bà cô đang bốc lửa ngùn ngụt..

- Dạ.. em khỏe rồi, em lên lớp trước.. – hắn phi nhanh ra cửa.. (=.=")

- Dạ.. em cũng xin phép.. – nó cũng theo sau luôn.. (chuồn ...)

- Không.. ai..lấy ! – cô giáo đứng trong đó mà lửa vẫn bốc ngùn ngụt.....

Sau khi lên lớp, bao nhiêu đứa con gái chạy lại xuýt xoa, nhìn nhìn cái trán đang được dán băng cần thận của hắn.. đứa thì đưa cái này, đứa thì đưa cái nọ, khiến cái lớp không khác nào cái chợ vỡ.. nó ngồi chống cằm khẽ nguyền dài và xì lên 1 tiếng.. khinh bỉ cái lũ hâm trai.. nhưng trong số đó có cả nhỏ Kim Anh mới ghét chứ..

- Anh có sao không ? – 1 đứa lên tiếng..

- Tại con nhỏ kia nhỉ ? – đứa khác xen vào..

- Con khốn đó tí em sẽ cho nó 1 trận.. – 1 đứa nữa nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn..

Sau đó là đủ thể loại chửi móc, ‘con nhỏ ấy chán sống rồi, dám đụng vào hotboy của tụi em..em sẽ cho nó 1 trận... bla..bla..bla.’ thế nhưng nó có thêm đề ý đâu, vẫn nằm dài ra bàn, gục gặc cái đầu vào cánh tay.. đôi khi lại còn ngược lên liếc cái đồng hồ.. quái lạ, hôm nay là tiết tự chọn mà bắt lên lớp học làm gì không biết.. bực mình.. đen như con mèo hen ý.. nó khê thở dài.. (=.=” sắp bị tụi nó đánh mà còn..)

- Hắn không trả thù mày chứ ? – Thảo Uyên nhìn nó ái ngại khi nghe những lời của bọn nhỏ kia nói..

- Om.. – nó mệt mỏi đáp lại.. – mày... nghĩ... hắn...oáp...dám sao ? (=.=”)

- Um.. – Thảo Uyên quay đi, vì nhỏ biết, nó vốn bảo thủ từ bé, có nói gì thì nó cũng ko thêm nghe đâu, nên nhỏ im lặng cho qua chuyện.. với lại nó cũng ko phải là đứa yếu đuối gì.

Cô bước vào lớp, khiến cái chợ vỡ giờ im phăng phắc như bộ đội đang trong thời gian tập huấn.. cô liếc quanh lớp học, nhìn nó.. và nhìn sang hắn..

- Cô có 1 tin muốn báo cho em Kiều Nguyệt Nga.. (^^)

- Trần Kiều Nguyệt Nga, thưa cô.. – nó đáp, mặt vẫn úp xuống dưới tay... ko thêm ngược lên nhìn.. (@.@)

- Thế nào cũng được.. – cô nói, rồi quay sang nhìn hắn ko hiểu gì, cười gian.. – vì điểm âm nhạc, luyện thanh và 1 số kiến thức về âm nhạc bạn Nguyệt Nga chưa hiểu rõ, cùng với 1 số môn học khi ở trường cũ bạn cũng rất kém nên.. tôi quyết định, sẽ giao bạn Nguyệt Nga cho bạn Minh Tuấn.. kèm thêm.. đề nghị bạn Nguyệt Nga, ngay ngày mai dọn tới nhà Minh Tuấn ở... để dễ dàng cho việc học tập.. (>”<). với=“” lại=“” bạn=“” mình=“” tuần=“” học=“” cũng=“” tốt..=“” gần=“” mực=“” thì=“” đen=“” gần=“” đèn=“” thì=“” rạng=“” mà..=“”>

- CÁI GÌ ? – cả nó và hắn cùng đứng phắt dậy.. nhìn cô.. ko chớp..

- Tôi nói rồi, 2 em ko nghe rõ thì về mua máy trợ thính đi.. – cô ngồi xuống ghế.. (^^)

Mặc dù hắn đã nghe qua loa quyết định này, nhưng mà cái việc này, tuyên bố ra cũng khiến hắn sốc nặng, phải ở với nó đúng là 1 cực hình mà.. hắn liếc nhìn nó.. mắt nó đang mở to hết cỡ.. hắn thấy vậy cũng thấy khá là thú vị.. có thể trả thù được..

- C..cô..ơi.. –nó lắp bắp với vẻ mặt đau khổ.. - ..xin..cô.. em.. sẽ.. cố... gắ... gắng.. học.. cô..đừng.. bắt em.. qua nhà... hắn... (T_T) chứ.. gần mực thì đen, gần đèn thì... cháy mất cô ạ.. giờ ng ta dùng bóng đèn hết rồi... (=.=” bó tay)

- Đúng vậy, cô ta học kém thì liên quan gì đến em ? – hắn la lên.. mặc dù trong lòng cảm thấy rất thú vị.. (=.=”)

- Vậy.. – cô nhìn tụi nó.. - .. Nguyệt Nga không muốn qua nhà Minh Tuấn.. (^^)

- Vâng.. – nó gật gật lia lia..

- Thế thì... - cô rút cuốn sách trong cặp ra và gỡ từng trang, cả lớp nín thở dồn về sự phán quyết của cô.. - .. đơn giản.. Minh Tuấn sẽ dọn qua ở với Nguyệt Nga... (ặc)

- CÁI GÌ ? – hắn há hốc mồm, nhìn cô khổ sở.. - thôi, tí con sẽ qua đón cô ta sang ở chung.. ko thể ở nhà cô ta nổi 1 ngày đâu.. (T_T)

- Vậy quyết thế đi.. – cô phán 1 câu xanh rờn, khiến những đứa con gái trong lớp, đứa thì khó thở, đứa thì ngất xỉu tại chỗ..

Nó ngẩn ng, nhìn cô, nhìn hắn.. trời ạ, có còn cái gì đen tối hơn ko ? nó thế này thì hết luôn cái cuộc đời tươi đẹp của nó rồi còn đâu ? Có vẻ hắn rất thích thú thì phải, trời ạ, nhìn cái mặt hắn mà thấy ghét luôn.. muốn đâm cho hắn 1 quả vỡ hòng hắn ra quá.. híc (ác quá)..

Cuối ngày hôm ấy, đương nhiên nó phải đợi hần, để về lấy đồ dọn qua nhà hần ở nữa chứ.. thế là nó đứng đợi ở cổng trường, còn hần thì chả biết biến đâu đường nào rồi ko biết.. nó mong sao ba mẹ nó sẽ giấy nẩy lên và tìm cách chối phắt đi.. thế là ko ai làm gì được nó rồi.. he he..

- Này.. con khốn ! – 1 giọng nói vang lên lạnh lạnh..

- ... - nó không thèm quay lại, đúng hơn nó chả biết đang gọi ai mà quay lại..

- Con kia ! – 1 đứa con gái phi lại xoay ng nó quay về phía nhỏ, nhỏ rít lên.. – tao gọi mày đấy..

- ... – nó lảng đi chỗ khác như ko thèm quan tâm đến nhỏ khiến nhỏ càng bức.. ko phải vì nó nhân nhượng, mà dẫu sao, nó đang ko có tâm trạng để mà gây sự nên thôi, nó ko thèm để ý là tốt nhất..

- Con khốn, mày cầm à ? – nhỏ hất tay, đẩy mạnh nó ngã dúi xuống đất, nó lồm cồm bò dậy, nó cũng ko phải vừa đâu à nha.. làm quá là nó cho sang Tây Thiên mà đánh nhau với Phật Tổ cho vui luôn đấy..

Nó đứng dậy, phui phui quần áo.. nhỏ kia vẫn ko chịu bỏ đi mà còn làm tới.. nhỏ xách áo nó lên xé toạc áo khoác ngoài của nó ra.. rồi, thế này thì ko chịu được nữa rồi, nó đã hứa với mẹ là ko bao giờ đánh nhau nữa.. nhưng giờ có lẽ nó phải phá lệ, vì con nhỏ kia dám thách thức nó nhá.. nó ko thuộc dạng giỏi võ gì cả nhưng mấy cái chuyện bất bình vào cứt, hay quậy trời quậy đất là nó nắm chắc mấy món võ trong tay rồi, với lại nó cũng phòng mấy cái võ khỉ võ ngựa của mình để còn ngừa những thằng nghiện dám làm bậy.. còn đối với cái loại tiểu thư ông ọ như thế này thì quả thực nó cho 1 đá là bay ngay.. Nó xốc lại áo nhìn nhỏ kia vênh mặt..

- Ai ? (cái kiểu du côn này là từ nhỏ rồi)

- Mày dám xấc xược với tao thế hả ? – nhỏ kia giơ tay định đánh nó.. thì nó đã túm được tay nhỏ và bóp mạnh, nhỏ đau nhưng ko dám kêu.. - ..ngóáy lỗ tai mà nghe danh tính của chị nè em.. chị là Vương Minh Thư... thủ lĩnh các fan của Hero và Henry ở trong trường này, luôn bảo vệ các anh và luôn chăm sóc các anh.. (con này vênh thật)

- Hả ? – nó nhúu mày, nhìn nhỏ bằng nửa con mắt.. - ..Nghe như lũ bị thiếu năng ý..

- Mày.. – nhỏ cau tiết - ..mày có biết mày đã làm gì ko ?

- Gì ? – nó đáp gọn lỏn..

- Mày đã làm anh Hero của tụi tao xấu mặt, khiến anh ý bị tương cuốn sách trúng trán, khiến anh.. – nhỏ thao thao bất tuyệt khiến nó muốn điếc cả lỗ tai quá.. nó giơ tay.. xua xua..

- Xi ... tốp.. biết rồi, còn đánh hần 1 cái vào bụng, đẩy hần xuống nước, chọc hần tức chết,.. vân vân và vân vân.. được chưa ? (T_T chán sống ko kém nè)

- Cái gì ? – nhỏ đỏ tròn mắt.. tức điên lên.. - ..tụi mày đâu.. ra đây chị bảo ?

Sau tiếng gọi là 1 lũ con gái trên dưới chục đứa, mặt đứa nào đứa nấy đều sát thủ.. nhìn nó.. nó thì ung dung, gì chứ nhiều mà yếu thì nó chấp hết..

- Gì vậy ? – nó tỉnh bơ.. – tui chưa phải là ng nổi tiếng đâu nha,.. ha ha.. sao đã có nhiều fan vậy ? Haizz, sorry nha. Tui ko muốn gặp fan ngoài giờ đâu.. hihi (.=) giờ còn đùa được)

- Mày.... – nhỏ Thư cau tiết.. - .. lên đi.. các em..bảo vệ ngày tháng hòa bình cho các anh..

1 đứa phi lên nhằm hần vào nó mà đâm, nó né được, gì chứ né và chạy là nó là cao thủ số 1 đấy.. nhưng chưa hết, một đứa khác đã đập nó 1 cái vào đằng sau lưng, khiến nó bị ngã ra phía trước, chỉ chờ có thế.. bọn con gái đó liền xông vào đánh đâm túi bụi còn nó chỉ giơ tay lên đỡ những món đòn của tụi con gái.. Nó ko muốn đánh, ko phải vì nó sợ, mà nãy giờ nó chỉ đỡ đòn, vì mục tiêu chính của nó là con nhỏ Thư đang đứng cười ha ha nhìn thấy ghét.. nó phi thẳng đến chỗ nhỏ Thư đứng, như biết trước được hành động của nó, lũ con gái đã cản được nó lại.. phi đến nện cho nó túi bụi... nó cau tiết.. lắm rồi..

- Ha.. – nhỏ Thư đứng xa nó hơn.. - ..mày nghĩ có thể dễ dàng hạ gục được tao sao ? Con ngu ?

- Nếu như... – nó đâm 1 đứa trước mặt mình và chạy về phía nhỏ Thư.. - ..ko đánh được kẻ thù chính, thì tao vẫn... có thể diệt mấy thứ trước mặt..

Nó phi như bay đến phía trước.. thì.. BỤP.. 1 khúc côn giáng thẳng vào đầu nó.. nó ném thấy thứ gì đó mang mùi vị mặn chát, tanh tươi.. thì ra máu đã hòa vào cùng với mồ hôi.. nó cố gượng dậy nhưng nó đang đuối sức.. nó đã quá khinh địch.. giờ chẳng lẽ nó đành nằm đây để chúng nó đánh mình sao ?

- Lũ bò cái kia.. – tiếng nói nghe quen quen.. - ..dám đụng vào bạn tao thì chúng mày tàn đời đi..

Nó ngược lên nhìn, dù ko rõ cho lắm nhưng mái tóc màu hung đỏ, đôi mắt rực lửa, cú đấm như trời giáng và dứt khoát.. là Kim Anh.. nhỏ bạn thân của nó.. nhỏ là ác quỷ mà.. nên việc đánh đấm này nhỏ rành lắm rồi, nhỏ còn học võ nữa, mấy món võ mà nó học được là nhờ nhỏ cả.. nhỏ đang làm gì ở đây mà lại ra cứu nó đúng lúc thế nhỉ.. nhỏ đang đánh bọn con Thư kia mà.. híc.. sao mà nó yếu thế.. ko gượng nổi.. cái bóng dáng của nhỏ Kim đang tiến dần về phía nó..

- Rồi..giờ thì.. – nhỏ tiến về phía nó khoác tay nó lên vai mình mà ko để ý gì đến 1 lũ ng đang nằm la liệt ở đằng sau.. -.. bà làm gì mà để tụi nó choảng cho te tua thế ? Hay là bà lại nhắm đến con vua mà quên mất con tốt thế hả ? Nên nhớ con vua chỉ có 1 còn con tốt thì có đến chục con nhá.. vua chỉ đi được nước ngắn thôi, nên mới đứng sau con tốt chứ ? Thật là.. tôi hết cách với bà rồi đây.. Thảo Uyên mà biết được thì bà ấy sẽ nói thế nào..

Nỡ khê mỉm cười, Kim Anh là thế, giận rất dai nhưng khi nó gặp nguy hiểm thì xả thân cứu nó.. mà mỗi lần nó thua trận là y như rằng nhận được 1 tràng giáo huấn của nhỏ.. vì nhỏ là ng dạy nó đánh nhau chứ ai nữa.. nó thở hổn hển..

- C..ả..m...ơ..n..

- Hả ? – Nhỏ Kim Anh khê liếc xuống con bạn, rồi cười cười.. - ..hiếm khi bà cảm ơn tôi nhỉ.. mà trước giờ có chuyện gì toàn là bà gán cho tôi còn gì ? Coi như hôm nay bà may mắn rồi đây.. hihi.. lẽ ra tôi ko nên cáu với bà.. coi như đó là lời xin lỗi nha..

Nó khê im lặng, Kim Anh rất tốt với nó, Kim Anh ko phải con nhà tầm thường, mà là con gái của 1 ông trùm xã hội đen cũng khá nổi, nhà rất giàu, nhưng ba nhỏ bị chết trong 1 trận tập kích của trùm xã hội đen khác.. thế là nhỏ phải gánh toàn bộ trọng trách của gia đình.. nhỏ thân với nó khi nhỏ đang đánh nhau với 1 nhóm con trai để chiếm đất.. và nó đã cứu nhỏ, nhưng chỉ bằng cách nắm tay nhỏ chạy thôi.. (.=)

dù vậy, nhỏ nghĩ hành động cứu ng của nó là 1 sự sỉ nhục lớn với nhỏ nên nhỏ quyết định ghét nó.. thế nhưng, khi thấy nó chịu đánh thay cho Thảo Uyên, nhỏ đã thân dần và hiểu nó.. 2 đứa thành bạn thân từ đấy.. mặc dù nhỏ đã cho giải tán trùm mafia của ba nhưng nếu nhỏ chỉ cần gọi 1 tiếng là tập hợp được ngay, nhỏ còn chưa báo thù cho ba mà.. nhỏ dẫn nó về.. trong tình trạng.. nó đang mơ mơ màng màng, cú đánh khá mạnh, nhưng chắc cũng ko sao..

Kim Anh về, nó khê vào nhà trong sự ca cẩm của ba mẹ, nó lại đánh nhau, lần này còn bị tang cho khúc côn vào đầu, máu chảy ko nhiều nhưng cũng khiến nó choáng váng.. nó đang lên phòng thì..

BÍP... BÍP.... BÍP.. Mẹ nó ra mở cửa, nó ko buồn nhìn theo thế nhưng nó cũng phải quay lại khi nghe thấy cái giọng oang oang khó ưa.. nhưng quen thuộc..

- Kiều Nguyệt Nga ! (.=)

- Cái gì ? – nó quay ngoắt lại khó chịu nhìn cái kẻ vừa gọi nó kia, đã gọi thì phải gọi cho đúng chứ... - ..Trần Kiều Nguyệt Nga thưa cha nội...làm ơn gọi cho đúng dùm..

- Ô, cô họ Trần à.. giờ mới biết..(.=) cái họ của ng ta mà còn không nhớ..) – hấn làm nó tí bở ngỡ ra đất.. – Đúng rồi, Sao cô về mà ko nói với tôi, báo hại tôi đi tìm này.. – hấn quát,..-mau theo tôi..

- Sao tôi phải theo anh.. - ..nó quát lại.. - ..tôi ko thích theo anh thì sao, ba nói gì đi.. con gái lớn sao có thể đến nhà ng khác ở được.. (>"<)>

- O.. – mẹ nó mắt sáng rực, đon đả mời hấn vào.. - ..cậu là ca sĩ nổi tiếng à ? Vinh dự quá, cậu có thể vào nhà ngồi uống nước được ko ? Ha ha.. ui, đẹp trai quá.. phong độ quá.. (.=)chị ý theo gen ai nhỉ ?)

- A.. – ba nó ko kém.. - ..cậu Hero.. vào vào.. đây.. Nguyệt Nga, mau mang nước ra đây.. mời cậu Hero, ca sĩ, đại minh tinh nổi tiếng đây..

- Vâng.. – hẳn lễ phép bước vào.. – bác quá khen.. (^_^ sướng phổng mũi)

- Bỏ dép ra.. – nó hậm hực quát hẳn.. – tỉnh tỉnh.. (=.=” cái uì)

- Ô.. – hẳn quay ra nhìn ba mẹ nó.. (bộ mặt nai vàng)

- Không sao, cứ đi dép vào đi cháu . –mẹ nó đơn đả.. - ..cứ tự nhiên nha.. (^_^)

- Cứ tự nhiên... nhưng hãy nhớ anh là khách! – nó lườm hẳn 1 cái... sắc lẹm (—)

- Cháu vẫn tự nhiên mà.. – hẳn nói còn quay ra nháy mắt với nó 1 cái đầy thách thức rồi quay về phía ba mẹ nó cười tươi khiến nó muốn tức nổ mắt.. (bộ mặt cáo già)

Bỗng mẹ nó bê ra 2 cái va li và đưa cho nó.. hức, gì thế này.. sao lại đưa vali cho nó ? Bà chạy về phía hẳn ngồi, bắt tay bắt chân với hẳn, hết cười rồi khen hẳn đẹp trai này nọ... làm nó muốn tóe lửa luôn.. giờ ném hẳn ra giữa đường ray xe lửa thì hay phải biết đấy nhỉ ? (ác vô đối)

- Cô giáo đã báo lại cho ba mẹ rồi, con sang đây ở mạnh khỏe nha..hihi.. – mẹ nó liếc hẳn.. - ở với ng nổi tiếng cũng phải thay đổi dần mấy cái thói quen xấu đi nha.. hihi.. (@.@ nó muốn trào máu ra quá.)

- Mẹ.. – nó đơ ng ko nói được gì, chợt nó định quay sang ba thì mẹ đã đẩy nó ra ngoài ko cho nó nửa lời cầu cứu.. còn hẳn đã chuẩn trước, ở lại để bà già kia lợi dụng nắm tay nắm chân có mà chết hẳn à.. may mà chưa chụp cái ảnh nào ko thì quản lí của hẳn xử đẹp hẳn luôn ý... (=.=” bấu lăm ý mà giữ)...

Nó đành xách va li ngậm ngùi quay đi, cứ như là nó vừa bị cho ra ngoài đường vì tội theo trai ý.. híc.. (con này tưởng tượng khiếp).. nó khẽ nhìn hẳn trách móc.. 2 cái vali to mà nặng thế này sao hẳn ko xách hộ, chả có tí galang nào cả.. thôi, ko cần, dù giờ hẳn có quỳ xuống cầu xin để hẳn được xách hộ thì nó cũng kệ, ko thêm cho xách đâu, nó xách để tập luyện thể lực luôn ý mà (tự an ủi cho đời bớt khổ đau).. mà ko hiểu bà già nhà nó cho gì vào đây mà nặng thế ko biết.. híc..Hắn vẫn đi nhưng hẳn biết thừa nó đang nhìn hẳn, hẳn buột miệng..

- Sao hả ? – ko thêm quay lại nhìn.. – tôi đẹp trai, tôi biết, cô ko cần nhìn tôi 1 cách đăm đúi thế đâu.. ha ha..(=.=” lại tự sướng)..

- Xi.. – nó quay đi, ko hiểu nãy nó nghĩ gì mà nhìn hẳn thế nhỉ ? (đầu bả đậu)

- Để xem nào.. – hẳn xỏ tay túi quần rồi nghĩ ngợi.. - .. Ngoài đẹp trai, thông minh tài giỏi giàu có ra thì mình cũng ko còn gì quá nổi bật.. haizz, sao cuộc đời bất công thế.. (=.=” hết chỗ nói)

- Cái gì? – nó tròn mắt.. rồi búng tay cái chóc.. – ờ hén.. bất công thật.. mình hơn khối ng nhỉ.. (???)

Thế là nó vừa đi vừa gật gật như con bị tự kỉ rồi cứ thế hừm hừm khiến hẳn không giấu nổi sự tò mò, đi lùi lại hỏi dồn.. mặt ngu hết sức..

- Hơn cái gì, hơn chỗ nào hả vẹt bầu ngực ghéch? (^_^)

- C..cá.. – nó hơi choáng vì hẳn gọi nó là vẹt bầu nhưng rồi nó thẳng giọng lại và nhìn hẳn gian gian.. – bởi nhìn tôi ai cũng thấy da trắng, mặt xinh, chung tình, dễ bảo vẫn còn hơn ai kia vừa ngu, vừa lì, vừa điên lại vừa đại... tội nghiệp, tội nghiệp... (@.@ ôi, bó tay)

- Cô.. – hẳn tức muốn ói máu luôn, chỉ hận đời không thể đập nó xuống cống 1 cái cho chết luôn đi.. (ác)

- Thôi, - nó vỗ vỗ vai hẳn.. và đi tiếp, không quên bồi cho hẳn 1 câu nữa.. - ..ngu quá nhóc ạ.. (nhóc???)

- Hừm.. – sau 2 phút đông thành tượng, hẳn xỏ luôn 1 câu bắt hủ.. - ..ngu mà đẹp còn hơn cái loại như cô, vừa xấu vừa ngu nhá... (=.=” tự nhận mình ngu, xem ra anh này ngu thật..)

- Ha.. ha.. – nó dừng lại, cười vang, 2 cái vali bị nó quăng luôn xuống đất.. - .. Nghệ thuật che lấp sự bất tài cũng đòi hỏi không ít tài năng. (hiếm khi thấy câu hay..).. tôi bất tài, nhưng còn có thể che dấu.. hô..hô.. không như con ng bắt hủ như anh.. hihi..tự nhận mình ngu.. ha..ha..ha..ha... (=.=”)

- Hả? – hẳn đỏ mặt, nóng phừng.. quát - ..cô im ngay không? Hả?

- Ha.. ha.. ha.. – và thế là nó xách vali chạy.. (=.=”)

Ra đến chỗ hấn để xe, nó nhìn hấn ngao ngán, rồi khẽ trút tiếng thở dài.. nó nhìn hấn rồi nhìn cái xe..

- Thôi, tôi đi bộ.. – nó quay đi.. khiến hấn ngỡ ngác.. (bị say xe đó ạ)

- Đây.. – hấn kéo nó lại.. – cô bị sao vậy ? Sợ fan của tôi dị nghị hả ? Hay cô ko biết mở cửa xe.. đã thế tôi mở cửa xe ra cho cô..nè.. (@.@ woa.. galang ko đúng lúc)..lên đi, ko muộn đấy.. dĩ tôi nay có tiệc, tôi chưa ăn gì đâu..

- Ủ ha.. – nó lườm hấn 1 cái rồi... BỤP... cú sút bóng có 1 ko 2 của nó được tung ra, nhưng có điều ng ta sút bóng, còn nó thì... sút chân.. thế là.. hấn ôm chân la oai oái.. – anh tốt quá ha.. (.=”)

- Con nhỏ kia.. – hấn nheo mắt.. – no..bakachi.. (hãy đợi đấy).. (anh này chắc xem phim hãy đợi đấy nhiều rồi).

- Tui nói rồi, tui ko hiểu tiếng cún sủa.. hớ..hơ..hơ.. – nó bịt miệng lại, hình như nó đang gọi cho hấn đến cái cảnh gặp mặt đầu tiên thì phải..híc, mong hấn ko nhớ.. mong.. (^^ thế mà hấn nhớ đấy)

- Tôi đã nói tôi nhìn cô rất quen nhỉ ? – hấn nói với nó bằng giọng lạnh tanh.. người hấn tỏa ra âm 1000 độ luôn, khuôn mặt u ám, xám xịt, nhìn gian dễ sợ lun.. (-.-)

- Th.. thế.. à.. ? – nó lắp bắp.. – ơ.. s..sao.. trê.. trên.. đ..đầ..đầu ..anh ..u..ám.. thế.. kia?(@.@).. tôi nhìn thấy thần Chết lảng vảng đâu đó quanh đây nè..

- Vậy sao? – hấn ghé sát mặt hấn vào mặt nó, khiến tim nó như muốn văng ra ngoài luôn, gì chứ định khủng bố tinh thần nó à.. híc, mẹ ơi.. hấn muốn giết nó nè.... - ..tôi thấy cô thích hợp với việc đưa cơm hơn đấy.. cô không cần lên xe của tôi đâu.. cuộc bộ đi.. hừ.. hừ.. hừ.. (ôi, nụ cười bất diệt..anh ý cười đấy)..

- OK.. – nó từng từng xách 2 cái vali định quay đi.. ủa, sao nó cứ đi mà không nhích thêm bước nào nhỉ? Hay là.. ôi thôi, đúng rồi.. hấn đang giữ tay nó lại chứ còn gì nữa, hấn đang...nở nụ cười ác quỷ và.. túm cổ nó dúi vào trong xe hấn.. híc thế này ngang bằng với tra tấn rồi.. bỗng hấn khựng lại.. nhìn nó.. đúng hơn là đang nhìn vào cái đầu bị thương của nó..

- Cô bị thương à? – hấn nhìn vào mảnh băng bó trên đầu nó.. (.=” sao giờ mới nhận ra vậy, bộ anh này bị đui òi)

- Đương nhiên rồi, anh đúng là đồ ác nhân mà.. – nó khẽ xoa cái đầu iu quý và nhìn hấn trách móc.. mà sao bây giờ hấn mới nhận ra? - ..tôi đang bị bệnh truyền nhiễm đó, nên thả tôi ra.. với lại, anh không được mạnh tay với ng yếu điệu thực nữ như tôi nhá.. (.=” ặc, nói mà không biết ngượng)

- Kệ cô.. – hấn khó hiểu rồi cũng bỏ qua xong lại ấn đầu nó vào trong xe (.=” ác bá) – yếu điệu thực nữ như cô thì quân tử nhảy lầu tự tử hết đi cho rồi.. (anh này.. có ngày ăn viên gạch giữa mặt coi)

- Thả tôi ra.. huhu.. – nó giãy giụa.. – bố ng ta, có kẻ bắt cóc.. híc.. bố ng ta.. huhu..xin anh, tôi không muốn đi xe này đâu.. huhu.. (@.@...T_T)

- Kệ cô.. – hấn ngồi ghế trước và bắt đầu.. phóng.. (híc..ko quan tâm ai cả ?)..miệng thầm cười gian..

- Xin anh.. – nó vẫn tiếp tục van nài.. – xi...ục ục.. ọc..ọc.. ọeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.....(.=” ko nên xem)

7. Chương 7

Hấn dựng ngược lên, phanh cái kít.. tấp vội vào lề đường.. ôi, cái xe iu quý.. híc.. nó làm gì vậy trời.. bản hết xe hấn rồi.. huhu.. hấn phi nhanh xuống và lôi nó ra ko thương tiếc.. (.=” tiếc xe hơn ng)

- CÔ LÀM GÌ VẬY HẢ ? – hấn trợn mắt quát.. - ..đồ khủng này, muốn ới thì phải gọi tôi chứ.. sao cô lại... trời ạ.. cuộc bộ đi... đừng vào xe tôi nữa.. cô có bị sao ko hả ? (>”<)>

- Hừ.. – nó mệt mỏi nhìn hấn.. – k..kệ..tôi.. ko phải.. tôi bảo.. tôi ko đi được xe này rồi... hay sao.. TÔI BỊ SAY XE.. – nó hét to ko kém, khiến hấn muốn vứt cái tai đi luôn.. (.=” yếu mà mồm to dữ)

- Hay lắm, giờ sao đây ? – hấn nhìn nó.. bực tức..- ..tôi ko thể đi được khi mà cứ đi được 1 đoạn cô lại ới thì tôi lãnh đủ à ? Cô có biết nhện là gì ko ?

- T.ôi.. – nó loạng choạng.. – đi bộ.. với lại.. buồn ới thì nhin sao được... hả đồ ngu.. (=.=” vẫn còn giọng để chửi ng cơ đấy)

- Mặc xác cô..- hấn bực tức quay lại xe.. đang định mở cửa xe ra.. quái lạ, nó có biết nhà hấn đâu cơ chứ ? Nó đi bằng niềm tin à.., thế là hấn lại tiến về phía nó.. túm tay nó về phía xe và nhét nó vào xe, mặc cho sự phản kháng yếu ớt của nó.. hấn cứ tự làm theo ý hấn.. giờ thì nó muốn ới thế nào cũng được, đằng nào xe chẳng bần sẵn rồi, nó ới thêm vài lần nữa chẳng sao, mai nó khỏe thì bắt nó lau chùi xe cho hấn là được chứ gì.. chỉ cần hấn đeo tai phone vào là miễn nghe những gì nó nói, những gì nó chửi, những gì nó làm.. (ui, ác quá đấy)và thế là.. hấn làm thật, còn cái miệng của nó thì hoạt động hết công suất để chửi, để mắng, để rửa, và để ...oooooooooooo. Đấy, lại thế nữa.. nó chán sống luôn.. cuộc đời chán như con gián ý.... mệt nhoài mà hấn có chịu dừng đâu.. cứ để nó khổ sở thế đấy, ai mượn.. trưa nay nó ăn nhiều quá làm gì...(=.=”)

Chiếc ô tô màu bạc của hấn dừng lại trước cổng.. hấn nhảy xuống xe và phi luôn ra đằng sau.. ng làm nhà hấn dừng lại ngó ngó.. hấn hét..

- Nhìn gì mà nhìn.. (>”<)>

Bọn ng làm vừa tản đi thì, hấn lôi nó ra ném nó xuống đất cái phịch.. rồi quăng luôn 2 cái vali của nó ra khỏi xe.. nó loạng choạng đứng dậy.. híc.. ng gì mà ác bá dễ sợ.. làm thế nó chết thì hấn vô tù có ngày.. được đấy, thù này ko trả thì nó ko phải là Trần Kiều Nguyệt Nga.. híc.. (vẫn có kế hoạch báo thù cơ à ?)

- Ô.. – 1 giọng nói nhẹ nhàng phát ra.. - ..về rồi hả ? (^)

- Dì nhìn xem, cô ta làm gì xe cháu này.. – hấn cáu, chỉ vào cái xe..

- Ừm..- dì liền quay ra nhìn nó với vẻ mặt lạnh tanh.. ghé sát vào tai nó.. – cháu làm cách nào tài thế ? (@.@)

- Dì.. nói gì thế.. – hấn ngó ngó.. nghi nghi.. (dì anh bán đứng anh đấy)

- Cháu làm cách nào tài thế ! – nó thở hổn hển, bước vào nhà hấn trông như xác chết sống lại.. hấn nghe nó nói thì lập tức quay ra nhìn dì với ánh mắt ‘thân thương’ hết mức..

- Thật ạ ? – hấn hỏi..(=.=)

- Ô.. Ô..la..la.. – (huýt sáo).. mặt dì tươi roi rói, lấp lánh ánh vàng.. - ..thế sao? (^)

- Dì đừng giả ngu nhá..! – hấn hét lên, dì của hấn cười vui rồi quay đi..

- Tắm rửa ăn cơm nghe các con.. hihi.. (^)- dì vui vẻ cười.. rồi biến luôn.. làm hấn muốn đập đầu vô tường mà chết luôn cho rồi..

Còn nó, nó vừa vào nhà cái đã ngã ng cái rầm lên... ghé salong.. hấn đứng bên cạnh nó thao thao bất tuyệt về nội quy nhà hấn.. ôi, sao nó mà nhớ nổi cái nội quy gì dài ngoằng, lại còn lăm trờ nữa.. hấn nói mà nó có thèm nghe đâu, nào là về nhà phải tắm rửa, nấu cơm, tối thì học.. rồi đủ thứ.. nó muốn vút cái tai đi luôn.. (=.=)

- Nguyệt Nga, con lên đây, dì cho con xem phòng của con nè.. -.. dì hấn lên tiếng.. (^)

- Vânggggggggggggggggggggg – nó vâng 1 cái mặt mỗi, mắt nhắm nghiền nhưng đi theo quán tính, cái nhà gì mà rộng khiếp, nó đi mà muốn rụng chân luôn..

- Cô có nghe tôi nói gì không hả? – hấn cáu tiết khi thấy thái độ của nó, nó nhíu mày nhếch bên mắt, neoh neoh.. nhìn hấn..(chị này không cận, nhưng toàn cố ý giả cận)

- A.. anh đang đứng đây à? Giờ tôi mới thấy, nãy giờ tôi cứ tưởng con muỗi nó vo ve bên tai đó chứ.. hóa ra là anh à? (=.=” có ngày vô viện)

- Cô.. – hấn muốn đập nó chết ảng luôn quá.. con ng gì mà khiến ng khác cáu thế không biết..

- Anh nên nhớ.. – nó vừa lết, vừa nói.. - ..tôi cũng có luật của riêng mình nha.. đó là không nghe cave kể chuyện, không nghe nghiệm trình bày..ko nghe say chém gió..và tất nhiên là không nghe chó sủa linh tinh đâu à nha.. nên tôi không thèm nghe anh nói.. (=.= vào viện thật ời)

- Cô.. – thôi, bực rồi, hấn không nhịn nữa..ở với nó có ngày hấn phải đi thay tim nhân tạo gấp, nó đang mệt mà cái mồm nó còn đủ sức đấu lí với hấn thì.. lúc nó khỏe sẽ cho hấn lết đất chứ còn à.. may nó là con gái không thì hấn đã cho nó lết đất từ kiếp trước luôn.. hức..nghĩ thôi mà cũng thấy bực.. (nhỏ nhen quá a à?)

Nó bước vào phòng.. căn phòng..chả có gì.. nó mở to mắt.. nhìn căn phòng trống trơn.. rồi quay ra nhìn dì hấn thắc mắc..nghĩ rằng 2 dì cháu nhà này cứ như trên người nó không bằng ý.. bực nha..

- Ô.. cái..này..

- Mai con được nghỉ mà nhỉ ? – Dì hấn nói.. - ..nên mai bảo Minh Tuấn đưa con đi chọn giấy dán tường và 1 số đồ trang trí nội thất nha.. Ok hen.. giờ đi tắm rồi vào ăn cơm nha.. phòng tắm bên kia.. với lại, gọi ta là dì như là Minh Tuấn gọi nha.. ta quen được gọi thế rồi.. thôi, đi tắm đi nha.. (^^)..nhớ phòng tắm bên kia nha.. (^^)

- Vâng.. – nó mệt mỏi, lấy bộ quần áo ở nhà rồi vào phòng tắm.. cuối hành lang à..

Dì hấn ở dưới nhà và đưa tách trà lên miệng khẽ nhấm 1 ngụm trà... cười gian.. (O.O)

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- CÔ / ANH LÀM GÌ Ở ĐÂY ?.. – cả hấn và nó cùng đồng thanh. Ko thể tin vào mắt mình.. nhà hấn rộng thật, có cả phòng thay đồ ngay trong phòng tắm, nhưng nó vừa mới trút quần áo ra và bước ra khỏi phòng thay đồ và bước tiếp vào phòng tắm..kết quả là.. cả hai nhìn nhau trong khi.. hấn quăn chiếc khăn (vào đầu tự biết) đầu tóc ướt sũng.. tròn mắt nhìn nó còn nó cũng đang quăn khăn..(trên ng).. nó nhìn hấn rồi la lên.. - ...đồ biến thái, đồ dâm tặc... anh chết đi cho tôi.. AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Bí quá, hấn bèn bịt mồm nó lại rồi.. xuyt... 1 cái rõ dài.. bỗng hấn chợt nhớ ra, việc gì hấn cần phải bịt mồm nó nhỉ.. hấn có làm gì đâu.. với lại, nó chỉ đang quăn mỗi cái khăn trên ng, nhớ ko may cái khăn của nó rơi ra thì..a.. hấn nghĩ đến đây liền bỏ tay ra, quay mặt ra phía cửa ko dám nhìn nó.. nó thì thở hổn hển, ko biết là hấn định giết nó hay sao ý.. hay hấn muốn giết nó thật ? (lại nghĩ xấu)

- Cô im đi ko thì bảo ? – hấn hét to ko kém.. - .. cô mà hét là tôi cắt lưỡi luôn, đồ khủng này.. cô muốn sao đây ? Tôi là ng vào trước mà.. nhà tôi đâu thiếu phòng tắm.. sao cô vào phòng tắm của tôi mà còn.. la lối om sòm nữa hả ? Ai là kẻ biến thái vậy ???

- Nhưng .. –nó ngượng chín mặt, ừ thì nó vào sau hấn mà.. vậy.. - ...nhưng dì anh bảo tôi là vào phòng này tắm mà.. (>"<)>

Cả hai đứa nhìn nhau rồi ko ai bảo ai.. cùng hét rõ to..

- DÌ ƠI..... (> : (

Dì hấn ngồi dưới nhà đặt tách trà xuống và cười gian...

- Ô.. mình quên mất, thằng cháu đang tắm trong phòng đó... hihi.. (^^) (cái này mà bà còn quên được hả trời ?)

Nó và hấn hậm hực đi xuống nhà... nhìn dì hấn trân trối, dì gấp 1 miếng thức ăn vào miệng.. mà ko để ý đến 2 đứa cháu đang mặt nóng phừng phừng.. tức muốn phòi máu.. đang nhìn mình với con mắt ko mấy thiện cảm cho lắm.. dì khẽ nhấm ngụm nước cam...và gấp.. gấp.. (=.=")

- Sao dì lừa cháu.. – nó nổi cáu.. đập bàn.. - ..dì ... (>

- Sao lại bảo cô ta vào phòng cháu đang tắm.. – hấn cũng ko kém cạnh..

- Ô.. ế..à ? – (đang ăn).. Dì hấn mặt tỉnh bơ, vô (số) tội nhìn hai đứa ko chớp.. rồi nuốt cái ực, xong đưa tay lên che miệng cười.. cười.. - ...chắc dì quên..hihi.. (^^) (gian ko chịu được)

- Cá.. – cả hai đứa tức ko muốn nói nên lời.. hấn ko hiểu sao dì lại làm vậy, híc..nhưng mà nó thì bực đến sôi ng.. ở cái nhà này mấy bữa chắc nó chết luôn..

Cả hai đứa ngồi vào bàn ăn mà ánh mắt tia lửa luôn hướng về ng dì vô tư, đang ăn rất ngon lành.. thì thoảng còn húp 1 thìa canh.. cái xup.. làm cả hấn và nó tức điên lên.. Nhưng nhìn bàn ăn thấy ngon quá, ko nhịn nổi, nãy có cái gì trong bụng là nó cho ra hết rồi còn đâu.. nên.. giờ phải ăn bù vào chứ ? Gì chứ

ăn là nó quên hẳn sự đời mà.. Nó đang định gấp miếng thịt thì hẳn đã vò ra gấp mắt và còn cười rất đắc chí nữa.. rõ ràng là hẳn đang cố tình chọc tức nó mà.. hừ.. rồi, với 1 ng.. ham ăn như nó thì ko việc gì phải để ý đến hẳn cả.. nó vẫn ăn như bình thường thôi, chẳng việc gì phải quan tâm đến cái tên vô công rồi nghề kia làm gì hết.. Nó và hẳn lại cùng gấp phải miếng thịt nữa.. lần này nó ko chịu thua đâu à nha.. ha ha., cả 2 đứa nhìn nhau với ánh mắt xoẹt ra cả tia lửa..(=.=).. nhìn nhau ác chiến..

- Miếng ăn giữa bàn, ai đang hoàng là đại.. – nó nói rồi lấy tay gạt tay hẳn ra và gấp..(giỏi)

- Ăn trông nòi, ngồi trông ng bên cạnh.. – hẳn nói rồi không thua kém gì nó, cũng cố gấp lại.. (cao thủ)

Và thế là 2 đứa lại nhìn nhau.. trong lúc ấy.. dĩ hẳn gấp miếng chúng nó tranh nhau và cứ thế.. gấp.. gấp.. đến khi 2 đứa ‘ngắc’ nhau xong, thì cả bàn ăn đã thực sự trống trơn.. không còn 1 cái gì.. đúng là cướp trên giàn mướp mà.. cao thủ thức ăn luôn.. híc.. còn gì là bữa tối của tụi nó nữa chứ.. dĩ nó chẹp miệng rồi xoa xoa bụng.. nhấm nốt ngụm nước cam... rồi lấy khăn chấm chấm.. lên miệng. (nhà quyền quý có khác)

- Dĩ... - hẳn mở tròn mắt nhìn dĩ hẳn.. - ..sao dĩ lại ăn hết.. (O.O)

- Nguyệt Nga nói đúng.. – dĩ hẳn cho que tăm vào miệng và khê khà lên 1 tiếng.. - .. miếng ăn giữa bàn, ai đang hoàng là đại.. ta chỉ ăn cho hết số thức ăn các con bỏ lỡ thôi mà.. ngon thật.. cảm ơn vì bữa ăn.. hihi.. (^).. ô, 2 con ngồi ngắc nhau tiếp đi.. hihi..

- Tụi cháu ăn cái gì? – nó đứng phắt lên hỏi lại.. (@.@).. – với lại.. hihi..anh ta ngắc cháu mà..

- A.. không phải các cháu ngắc nhau no rồi sao? – dĩ hẳn búng tay cái chóc rồi gặm gặm que tăm.. - ..ta thấy thức ăn nguội rồi nên ăn hộ cho đỡ phí mà..(^).. bỏ lỡ thì phí lắm... hihi

- Dĩ... - hẳn và nó không thể nào tin nổi vào mắt mình nữa..ko làm gì được dĩ hẳn.. quả là bất lực luôn.. hẳn thì nó còn đỡ được.. nhưng dĩ hẳn thì đỡ kiểu gì giờ.. híc..

Nó với hẳn chỉ mải đấu nhau mà quên luôn cao thủ cao tay là kia..híc, nghĩ mà thấy bực, bị lừa vụ phòng tắm rồi, lại còn thêm vụ tranh ăn, chắc nó vào viện luôn ý.. híc..ở đây khéo mấy bữa nữa nó thành con mumm luôn không biết chừng, đấu với hẳn rồi lại còn trông chừng dĩ hẳn nữa.. híc.. (tội nghiệp)

Nó vào phòng bếp, nơi mà mấy cô giúp việc đang chuẩn bị rửa bát.. nó lanh chanh đòi rửa, vì ở nhà nó toàn phụ rửa bát với mẹ, nó muốn đến nhà hẳn cũng phải có ích chút chứ.. nên nó đòi rửa.. (=.=” thấy mùi họa ở đâu ta) Choang.. choeng.. tiếng bát vỡ vang lên.. khiến nó muốn độn thổ, ở nhà nó rửa bát không dùng gang tay, nhưng mấy cái chĩa này thấy nó đòi giúp hăng quá thì cứ bắt nó đi gang tay vào không sẽ bị nước ăn tay nên nó miễn cưỡng phải đeo vào, thế nhưng cái gang tay sao mà trơn quá.. nó rửa thế nào cũng vẫn tuột.. và kết quả là 1 em đĩa và 1 em bát nằm tan tành ở giữa bếp.. sao mà nó thấy ngượng quá đi mất..(hậu đậu).

- Ha..ha.. – nhìn bộ mặt nó trông như con mèo tam thể ý.. 2 mắt xanh đi vì sợ.. mắng, hẳn đứng dựa vào tường và khoanh tay đứng nhìn nó..- .. ngu dốt cộng nhiệt tình bằng phá hoại.. ha..ha..

- Hừm – nó cau tiết.. – anh cứ cười đi.. hừ.. được lắm.. ít ra tôi còn có ưu điểm là nhiệt tình, còn anh á... chả có lấy nổi 1 cái ưu điểm nào hết nhá.. có giỏi thì anh đi mà làm..(>”<)>

- Cô bị khủng hã.. – hẳn cười cười.. - ..nhà tôi đâu mời giúp việc về để cho làm cảnh đâu ? (^)

- Ô.. – nó như bị hớ 1 cái rõ đau bèn chữa vội.. - ...thì anh ko biết làm nên mới nhờ đến giúp việc chứ gì.. ha ha.. ko có tài cán gì mà.. còn đòi hóng hớt.. (=.=)

- Cô đừng có mà lảm chuyện nhá.. – hẳn nhìn nó.. - ..cô ko có giúp việc mà cũng có làm gì nên hồn đâu..

- Đừng có hạ thấp tôi thế nhá.. – nó phát cáu..

- Ko phải tôi hạ thấp cô – hẳn nhìn nó chớp chớp.. – mà là cô thấp thật..(=.=” có ngày sưng mặt ko biết chừng)

Chị giúp việc cười cười.. rồi khê lắc đầu bảo nó ra ngoài để chị làm việc nhưng nó ko chịu.. mãi cho đến khi dĩ hẳn gọi 2 đứa ra thì nó mới chịu ngậm ngùi rời cái bếp..

- Có chuyện gì sao ? – hẳn ngồi xuống nhìn dĩ hẳn..-..dĩ tính giở tròn gì à ? (toàn nghĩ xấu cho ng khác)

- Ủm.. – dì hần nhìn nó rồi lại cười tươi.. (^^)

- À.. mà dì vừa bảo, mai nghỉ ạ ? Sao thế ạ ? – nó lên tiếng.. tay thì cầm quả táo và cắn..

- 10h tối nay, ta phải bay sang Hàn.. – dì nó ngập ngừng trong sự thắc mắc của hần và nó.. - ..chỉ nhánh công ty bên đó.. đám ca sĩ bên ấy gây ra vụ xicangdan rất lớn.. mẹ cháu đang xử lý vụ bên Nhật nên ta phải qua Hàn gấp..

- Mẹ cháu.. – nó chỉ vào mình và nhìn dì hần.. (ngu dễ sợ)

- Mẹ tôi, đồ ngốc.. – hần cúi rồi cúi đầu nó 1 cái rõ đau..

- Nay, tôi đang bị thương đó nha.. – nó hét lên..

- Mai các cháu được nghỉ.. – dì hần nói tiếp.. – trong 2 tuần nữa, mới có ng dạy thay các cháu.. ta đi lần này với thời hạn là 3 tháng, nhưng trong thời gian này.. các cháu phải học hành thật chăm chỉ để cố gắng được tuyển vào công ty.. với cương vị là cô giáo đồng thời là tổng giám đốc công ty Comex, ta sẽ ko nương tay với cháu đâu, Nguyệt Nga.. còn 1 tuần nữa, là Hero sẽ trở lại sân khấu, cháu phải dành thời gian giảng cho Nguyệt Nga biết những hoạt động cần thiết để trở thành 1 ca sĩ nhé.. Thôi, ta phải đi.. 2 đứa ở nhà.. nhé.. à.. tối nay, phòng Nguyệt Nga chưa đầy đủ nên cháu sang phòng Minh Tuấn ngủ được đấy.. còn Minh Tuấn ngủ ngoài ghế salon nhá.. cháu thích hợp hơn với nó đấy.. thế.... nhé – dì nháy mắt với 2 đứa.. (^^)

- Cái gì ? – hần tròn mắt khi thấy dì hần đứng dậy.. - ..sao lại....sao ko cho cô ta ngủ trong phòng dì ý.. sao lại chiếm phòng của cháu.. hả ?

- Cháu muốn ngủ ở ghế hay vác gối ra ngủ ngoài hè hả ? – dì hần đang từ 37,5 độ tụt xuống..... – 5000 độ, nhìn hần với ánh mắt sát thủ làm hần khẽ rùng mình..

- Ch..cha..cháu..biế..biết..rồi.. – hần ngậm ngùi, lấp ba lấp bắp..híc.. gì nữa lại ngủ ngoài ghế sao ? Trời thật bất công.. bà dì đều thế ko biết, tôi có thù oán gì với bà ko hả ?

Dì hần đi rồi, giờ còn mỗi nó và hần ở nhà mà thấy hơi trống trải vì khi dì đi là.. dì mang luôn bọn giúp việc đi luôn..híc.. hần nhìn bóng ô tô của dì đi khuất.. dù ko lo việc nấu nướng nhưng.... dọn dẹp thì... híc.. phải sao đây, ngôi biệt thự to thế này.. sao mà hần dọn nổi.. ơ.. nhà to thế này sao nó không oa.. rồi ô thế nhỉ.. thường những đứa nghèo sẽ như thế mà..? bỗng có cái gì đang chọt chọt sau lưng hần.. hần quay lại..

- Êu.. – nó nhìn hần, mắt díp lại.. (=.)

- Hửm... – hần quay lại nhìn xuống nó.. (o.o ?)

- Phòng anh ở đâu ? – nó nhắm tịt mắt luôn..(-.)

- Đối diện phòng cô ấy.. – hần chỉ...(o.o ?)

- Ủm... – nó đi lên, dụi dụi mắt, tháo chiếc kính ra, nó bước lên cầu thang.. cầu thang gì mà dài khiếp, leo muốn gãy cẳng luôn.. híc.. phòng nó bên trái.. thì phòng hần bên phải rồi.. chui vào đánh 1 giấc cái đã.. hề hề (=.=” heo).. chăn ấm, nệm êm, giường rộng, ngủ dễ chịu ghê.. còn hần thì, nghiêng ng 1 cái cũng đủ để lặn cái bực xuống đất rồi... nên cả đêm cứ xoay úp vào ghế.. mặc dù khó chịu nhưng cũng quen rồi.. híc.

Nó ngủ...1 giấc say sưa.. với 1 đứa thức ăn là nhất, điện thoại thứ nhì, đồng hồ thứ 3 và ăn nhẹ 4 lần trong 1 ngày như nó thì ngủ cũng là việc cần thiết.. để phát triển thành.....giống heo mới..

Sáng sớm hôm sau...

Vấp... BỤP..BỊCH..RẦM.. úi.. ay da.. ui.. (=.=” gì vậy ta ?)

- Trời ạ.. cái gì đây.. – hần ngã chổng chơ giữa nhà khi đang xuống tủ lạnh lấy hộp sữa.. hần mắt nhắm mắt mở nhìn cái đồng hồ lù lù giữa nhà mà khiến hần vấp cú đau điếng thế ko biết.., và lúc định thần lại thì là.... nó.. (O.o) thế là tỉnh ngủ luôn.. nó làm gì lại nằm lù lù 1 đồng hồ ở đây nhỉ, hần vội đứng dậy, lấy chân đá đá (chúa ơi, tha tội cho a ý).. lấy dũa chọc chọc.. mà nó ko thèm dậy luôn..

Nó nằm dài thườn thượt, hai tay, hai chân duỗi thẳng đừ.. nằm sấp, úp mặt xuống đất như ng bị chết đuối mới được vớt lên bờ ý.... làm hần tá hỏa.. ôi trời ạ..nó bị làm sao mà nằm ngất ở đây ? Nó ko sợ bị cảm lạnh sao ? Đời chắc chỉ nó có một ko hai thôi..híc..tội thân hần phải vác cái con heo nặng kí này về phòng..

ơ nhưng mà ăn nhiều như nó lại ko nặng tí nào.. nó rất nhẹ, giờ hấn mới nhận ra, người nó nhỏ bé thật, lúc nào cũng lạnh chanh, nhí nhảnh.. nhưng bàn tay nhỏ, thon dài ấy có lúc lướt trên những phím đàn thật điêu luyện, gương mặt đáng ghét của nó cũng có lúc thật đáng yêu và tội nghiệp, hay nó cãi nhau với hấn bằng cái giọng chanh chua phát ghét vậy mà có lúc nó lại cất lên những lời ca cực kì hay và nhẹ nhàng.. vậy nó là ai.. khiến cho trái tim hấn có những cảm xúc thật khó tả ? Nó thật kì lạ.. tự nhiên hấn muốn cái nhà hấn rộng thêm tí nữa, để hấn có thể bế nó đi như thế này.. thật lâu..

- Anh ngẩng tôi đủ chưa.. - giọng nó cất lên lạnh lạnh.. làm hấn hết cả hồn, buông tay thả nó rơi cái BỊCH.. xuống đất.. nó càu bần.. - anh bị điên à... làm gì vậy hă.. tự nhiên lại... (>"<)>

- T..tại..cô làm tôi..giật mình.. - hấn bối rối rồi khẽ càu với nó.. - ..sao cô đang ngủ cơ mà.. sao lại dậy. (^^ chứ ko dậy chết luôn hả cha nội ?)

- Ko dậy để anh lợi dụng tôi à.. - nó đứng dậy nhăn mặt xoa xoa cái mông iu wí.. từ ngày gặp hấn nó phải lết đất ko biết bao lần ời ý.. - ..anh đúng là đồ dâm tặc mà.. (T_T)

- Cái gì ? - hấn tròn mắt, máu lại dồn lên não..- đúng rồi, cô đẹp quá, nên đêm nào tôi cũng nghĩ về cô, và đó là lí do mà tôi bật dậy kêu gào khiếp đảm đó.. (@.@)

- Ồ.. hén.. - nó nhìn hấn gian gian.. - ..anh nghĩ về tôi hả..biết ngay anh yêu tôi rồi mà..hô..hô.. ko thể tin được,.. ha..ha.. đêm nào cũng mơ mộng về tôi à ghen... hihi (=.=” hững tự sướng lại nổi)

- Hừm.. - hấn nhìn nó..ko chớp..giờ biết nói sao đây.. - ..mau lên thay đồ đi rồi tôi đưa cô đi mua đồ về trang trí phòng cho cô.. nhanh nhanh còn về học.. tôi sẽ kèm cô ra trò luôn.. (>"<)>

- Ồ.. - nó phi lên phòng.. - đợi tôi tí.. (^^)

- Nhanh lên - hấn giục.. - tôi ko có cả ngày đâu đấy.. (>"<)>

- Muốn nhanh thì phải từ từ.. - nó nhìn hấn, nhấn mạnh từng chữ.. (=.=” câu cú của chị này.. văn vẻ quá.)

- Cô.. từ từ thì sao mà nhanh ? - hấn tròn mắt.. (0.o)

- Tùy anh nghĩ thôi.. - nó nhún vai.. rồi phi thẳng..

Một lúc sau, nó phi ành ạch xuống phòng khách, tay cầm theo 1 bức ảnh.. cười hớn hở..

- Cô làm gì mà cười tươi roi rói vậy ? - hấn nhìn nó..ngơ ra.. (0,o)

- Hi..hi.. ai đây..ai đây.. - nó giơ bức ảnh lên chỉ chỉ..

- Ba tôi.. - hấn trả lời.. nhìn nó.. - ..sao, lạ lắm à ? Ko thấy tôi phong độ như ông ấy sao ? mà cũng có khi hơn đó (=.=” trình tự sướng ko kém)

- Gì.. - nó nhìn bức ảnh, nhìn hấn, lại nhìn bức ảnh.. tròn mắt.. - ba anh á.. đương phải không..

- BA TÔI.. - hấn hét lên.. - BA RUỘT TÔI... (>"<)>

- Rồi.. rồi.. - nó lại nhìn hấn.. - sao không có điểm nào giống ta? Quái lạ.. không có điểm nào giống..

- Sao không giống.? - hấn ngơ ngác, đây là lần đầu tiên có ng nói hấn và ba hấn không giống nhau..

- Vì ba anh.. đẹp trai, phong độ, trẻ trung, hào hoa, phong nhã.. - nó nói mà mắt dán vào bức ảnh.. - ..khỏe mạnh, duyên dáng, vẻ đẹp hút hồn...

- Còn,.. - hấn dò xét.. nhìn nó cẩn thận.. (???)

- ..anh thì..vừa xấu, vừa ngu, vừa gù, vừa ác...nhưng thôi, con nhà tông, ko giống lông thì đỡ giống khỉ..anh ạ.. còn may chán.. nhỉ ?

- Hả ? - hấn há hốc mồm..rồi quay ra nhìn nó.. biết ngay mà, nó ko nói thì thôi, chứ nó mà đã nói là y như rằng.. nói toàn những thứ khiến ng khác điên tiết.. - ..cô...cô..

Còn nó ném cái ảnh cho hấn rồi ba chân bốn cẳng phi thẳng ra sân.. nhìn cái xe máy.. đứng đơ ra..

- Anh biết đi xe máy à ? - nó nói trong tâm trạng ngạc nhiên hết mức.. (0.o)

- Đường nhiên.. – hẳn tỉnh bơ.. tự đắc..
- Vậy.. đi thôi.. – nó tót lên xe trong khi hẳn tròn mắt nhìn nó.. kì lạ, bảo đi ô tô thì nó khóc lóc van xin, còn đi xe máy thì nó nhanh thế..
- Vậy.. tôi đi.. – hẳn trèo lên xe và bắt đầu tăng ga.. - ..nhưng tôi ko chắc đâu nha.. vì tôi đi ẩu lắm.. có gì tôi ko chịu trách nhiệm đâu à hén.. (^)
- Cá..i..- nó tròn mắt nhìn hẳn trong khi hẳn rồ ga vọt lao đi.. - ..CHO TÔI XUỐNG.. ĐỒ ĐIÊN..... (.=.)

8. Chương 8

Hắn đưa nó đến siêu thị, sau khi cất xe xong, hẳn ra đón nó, còn nó thì cứ lảng xảng.. rồi lại lượn lờ như con cá cờ.. đến là hài.. hẳn nhìn nó lắc đầu rồi lấy xe đẩy ra gọi nó..

- Ê..
 - Này..anh ko che mặt đi à.. – nó chạy lại.. nhìn nhìn, ngó ngó xung quanh (.=.)
 - Vì sao ? – hẳn ngơ ngác hỏi..
 - Fan đó.. – nó nói.. - ..thì fan theo đó..
 - Ở đây là khu Vip mẹ ơi.. – hẳn câu.. - ..đây toàn ng nổi tiếng thôi à.. chỉ sợ mình bám ng ta thôi chứ muốn vào đây phải có thẻ Vip.. ngu dễ sợ.. (.=.)...
 - Ồ ha.. – nó búng tay.. - ..nhưng đừng nghĩ anh hiểu biết hơn mà chửi ng khác ngu nhá..
 - Có biết không mà ở ha như thật vậy? – hẳn nhìn nó nghi ngờ.. (-.).. – ngu thì bảo ngu...
 - Không.. hi hi.. – nó vui vẻ..bước vào chọn chọn.. còn hẳn thì vẫn kiên nhẫn theo sau nó..
 - Này.. sao sáng nay cô nằm dưới đất vậy ? – hẳn hỏi.. nó..
 - Thế à ? – nó nhìn hẳn cười cười rồi ngơ ngác.. – thật vậy ta ? Sao lại nằm dưới đất nhỉ ? Lúc nào ta ?..
- Nó đưa tay lên cầm xoa xoa, rồi ra vẻ như đang nghĩ ngợi, rồi lại nhăn mặt, rồi lại nghĩ.. làm hẳn tí nữa là té xỉu, câu tiết mắng nó..
- Ặc.. cơ thể cô mà cô không biết hả ? Ngủ đâu mà cô không nhớ à.. hay từ mai cô vác gối ra ngoài cửa ngủ nhá... (ăn cắp bản quyền của dì đây mà)
 - Ha.. – nó lại tươi roi rói.. - ..nhớ rồi.. tại tôi đói, nên đi kiếm đồ ăn ý mà.. hihi.. xong ngủ quên luôn.. (.=.) cái này mà cũng có lúc quên sao ?
 - Cô.. – hẳn im lặng 1 lúc để nuốt cho trôi cái cục tức trong họng.... - ..thế.. ai đã đánh vào đầu cô..
 - Ai ta.. – nó dừng lại và ngẫm nghĩ.. (.=.) chị này ko biết giả ngu hay ngu thật nữa á)..
 - Cô – hẳn té ngựa cái rầm.. -..ko thể chịu đựng được mà.. nếu ko muốn nói thì mặc xác cô, ko hỏi nữa..
 - Ồm.. – nó ngẫm ngẫm.. – nhưng.. tôi ko nhớ thật mà.. (^)
 - Hừ.. – hẳn ko thềm nói luôn.. bỗng hẳn chợt nhớ ra gì rồi lại hỏi nó.. nhưng lần này chuẩn bị sẵn tâm lí luôn.. - ..thế.. sao thấy nhà tôi to vậy, sao cô ko oa.. rồi.. a.. như bao đứa khác..
 - Ủa.. – nó quay ra hỏi với vẻ mặt rất ngây thơ.. - ..tôi ko làm như thế sao ? À.. chắc... tôi ... quên..

Thôi, lần này hẳn choáng, mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lí rồi.. thế mà.. muốn ngất luôn tại chỗ ko bao giờ tỉnh luôn, ko đỡ được.. nó quả thực là vô đối, ko đỡ nổi.. (.=.) em cũng thế..)

- A.. – nó chạy lại chỗ giá để hàng.. – cái này đẹp ghê.. úi, nhưng mà đắt quá..(@.@ đánh trống lảng à ?)

Nó lại để đồ vào giá, hẳn liền đi tới, cái gì mà nó khen đẹp nhỉ ? Khi nhìn vào giá để hàng, hẳn suýt té ngựa, cái mà nó bảo là đẹp là đây ư ? Móc chìa khóa hìnhbộ xương lúc lắc..híc.. sở thích kì lạ.. hẳn bỏ

luôn vào giỏ hàng.. cứ đi đến gian hàng nào thì nó thấy đắt là ko dám mua, còn hần thấy nó sờ vào món đồ gì là bỏ luôn vào giỏ.. thế cho nên đến khi nó ra quầy tính tiền thì mới tá hỏa.. hần mua cái quái gì mà lắm thế.. nó có mua nhiều vậy đâu mà hần nhặt được nhiều thế ? (nhặt á ?????)

- Anh mua lắm thứ thế.. - nó hỏi.. (@.@)

- Cô thích mà.. - hần nhìn nó ngơ ra.. - tôi tưởng cô thích... nên lấy..

- Nhưng.. - nó thắc mắc..- đắt lắm ý..

- Ha ha.. - hần cười - .. ng sành điệu tiêu tiền triệu, dùng hàng hiệu như tôi thì cần gì thắc mắc đến giá cả nữa.. đúng là đồ nhà quê.. (^^) (anh này nhiều lí lẽ vô đối nhỉ ?)

- Đừng có tinh vi như con gà ri mà.. - nó bĩu môi.. - biết vậy tôi mua hết cả cái siêu thị này luôn..cho khỏi sành điệu.. sành điệu ra ngoài đường nhá.. (=.=” làm như ng ta ngu bán nhà đi để mua đồ ỉnh ý)

- Anh là Hero ? Ca sĩ nổi tiếng của Super Twins? - tiếng cô thu ngân chen giữa cuộc nói chuyện của chúng nó.. - ..có.. đúng không ạ?

- Ồ.. Ồ.. -hần cười lấy lệ, còn cô thu ngân quay ra nhìn nó lườm 1 cái sắc lẻm rồi quay lại cười cười.. với hần làm nó thấy ghét..

- Anh đi với osin á? - cô thu ngân hỏi hần.. mắt dán vào hần.. (=.=” hám trai hết chỗ nói)

- Cái.. - nó tròn mắt.. muốn mắng cho con mụ trét phấn lên mặt kia 1 bài học thì..hần vội bịt mồm nó lại rồi lại cười cười..

- Ủm.. osin mới, cho nó đi cho biết... chỗ nào cần phải mua cái gì ý mà.. ha..ha.. (=.=” tí xác định luôn)

- Vậy ạ, ui, em ngưỡng mộ anh lắm đó.. em thích anh Henry nữa kìa.. ..bla.. bla..

Nó bực lắm đấy, còn hần cứ cười trừ, mong tính tiền cho nhanh mà phần chỗ khác, con nhỏ này nói lắm thế, cứ tưởng vào đây mua đồ là tránh được mấy đám fan, ai ngờ.. tránh vỏ dưa gặp vỏ.... chuối.. (=.=”)

Vừa bước ra khỏi siêu thị, nó đã cáu bẳn.. mắng hần té tát..

- Tôi không phải là osin của anh đâu nha.. (>”<)>

- thế tôi phải nói gì? - hần nhìn nó.. - không lẽ bảo cô là ng yêu tôi, hay vợ nhé.. (^^)..tôi đâu có muốn có ng vợ như cô.. hay mẫu ng mà tôi thích cũng chưa chắc là cô nhá..

- Anh không thể nói anh có em gái được à? - nó cáu.. - hả đồ biến thái..(>”<)>

- Tôi là Hero..cô ơi.. tôi làm gì có em.. mà em gái với chả em trai chứ? - hần phân bua.. - mà ai là đồ biến thái hả?

- Thì tôi là em họ xa, ko được sao.. - nó quay đầu bỏ đi.. - đầu anh dùng não làm vật trang trí chắc.. (0.o)

- Lần sau rút kinh nghiệm được chưa.. - hần chạy tới kéo nó.. - giờ thì tôi đưa cô đi ăn bù lại chuyện khi nãy, ok.. mà cũng chưa từng thấy ai như cô đâu, dám nói tôi như thế.. đời chỉ có mình cô thôi đấy.. heo ạ.. (T_T)

Gì chứ ăn là nó nghe sướng cả tai, mát cả lòng.. hihi.. ăn thì ăn.. với lại hần đang mắc nợ nó nữa nên nó sẽ ăn cho đến khi hần hết tiền thì thôi.. hô..hô.. (=.=”)

- Tôi biết chỗ này hay lắm.. - nó lôi lôi, kéo kéo.. hần.. hần nhìn nó.. (^^)

- Chỗ nào.. - hần ngơ ra..

- Anh đi công viên bao giờ chưa? Ở đó có nhiều trò chơi hay lắm.. đi không? - nó dụ dỗ.. (^_^)

- Đi - chả hiểu hần nghĩ gì mà đến khi nó dụ cái là đi luôn, mặc dù hơi á ngại khi biết chỗ đó là nơi đông ng.. nhưng hần vẫn theo nó.. vì nghĩ cũng vui... (=.=” bị bán có ngày)

Sau khi dừng lại để gửi đồ thì nó cũng chen chúc mua được 2 cái vé cho hần và nó.. vui dễ sợ luôn.. nó kéo hần, hần thì đeo kính, để không ai nhận ra.. nhận ra hần thì giờ hần chết luôn à?? Híc.. Mà sao nó cứ thích lôi lôi, kéo kéo hần thế không biết..híc.. làm hần mấy lần tí vấp.. (=.)

- Đây.. - hần kéo nó lại, nhăn nhó..

- Gì.. - nó quay lại nhăn nhó không kém...

- Ăn nhanh còn về.. học.. - hần kéo kéo.. - ...tôi không có cả ngày để chơi đâu..

- Hi.. - nó gian gian.. - chơi là việc nhỏ.. nhỉ..(gì nữa đây ta ?)

- Ủ.. (cảnh giác..)

- ...học là việc lớn nhỉ.. - mặt nó rõ là gian, hần khẽ cau mày.. (=.)

- Ủ.. (chuẩn bị)

- ..Vậy... thì việc nhỏ không làm được thì nói gì đến việc lớn.. đi chơi thôi.. - hần tí té xỉu, cái lí luận bất hủ của nó.. mặc dù đã chuẩn bị tâm lí rồi đó chứ.. hức.. hần cúi lên..

- Cô.. lười thì nói luôn ra nhá.. - bỗng... hần ngơ ra.. định câu thì cảm nhận 1 hơi ẩm.. nó đang nắm tay hần kéo đi.. tự nhiên hần thấy điều gì đó vui vui, nhưng cũng hơi ngại ngại.. hần khẽ đỏ mặt.. đôi bàn tay nhỏ ấy.. đang kéo hần đi..

- Ngồi xuống đây.. - nó kéo hần ngồi cái phịch.. - .. quán mì ngon nhất đó.. ha..ha.. (=.)

- S..sao.. - hần tròn mắt.. - sao lại đi ăn mì..

- Vì tôi muốn thế! - nó cười tươi.. - ơ.. anh không thích ăn mì à.. (không, a ý thích lắm ạ)

- Ăn mì vào nóng người, xấu lắm.. -hần ái ngại nhìn nó.. - ..với lại..tôi quen ăn mì hộp.... (=.) mì nào chả giống nhau)

- O.. với ng - nó vênh mặt.. - trắng ko tì vết, xinh đẹp, đáng yêu, dễ thương như tôi thì đây là chuyện nhỏ.. hô..hô..hô.. (sao mà muốn tặng cho nó cái dép quá)

Sao mà tự nhiên hần mất hứng ăn quá.. hần nhìn nó mà thấy chán đời.. đẹp, vâng, nó đẹp lắm nhưng không hết biết luôn..

- Tôi nói cô câu này nhá.. - ..hần nhìn nó ko chớp

- Tự nhiên.. - nó nhìn dán vào cái menu.. ko thèm quay ra..

- Nói thật.. Tôi phải công nhận một điều... - hần cầm đôi đũa lau lau.. chùi chùi..

- Ì.. - nó ngậm cái đũa vào miệng và liếc hần.. (Gì) (=.) nản)

- Cô chính là người dẫn dắt tôi đến với tôn giáo.. - hần khẽ liếc nó.. (muốn nói gì đây ta)

- Vậy sao ? - nó bỏ cái đũa ra và nhìn hần ngạc nhiên.. rồi cười cười.. - vậy cảm ơn tôi đi.. nha.. (^)

- Ờ.. - hần cảnh giác.. - ..Tôi.. chưa bao giờ tin là có địa ngục cho đến khi gặp cô..

BUP.. ôi cái chân yêu quý..của hần, nhận 1 cú sút từ nó.. híc.. sao mà nó lưu manh thế không biết.. động tí là đánh hần..tội nghiệp hần quá.. huhu.. hần nhìn nó cầu nhau.. còn nó thì trước khi hần nói đã thủ sẵn cái chân rồi cơ.. hần mà nói gì động đến nó cái là nó xử đẹp hần luôn... ha..ha.. (=.) chị này hình như cảnh giác hơn anh kia nhiều, dù bị chơi khăm nhiều nhưng anh ý vẫn ngây như con gà tây lắm)

- Đây, tôi nói không sai mà.. híc.. cô đúng là cái sao chói...

- Đau không? - nó hỏi mà giọng ngọt như kẹo.. khiến hần rùng mình gật gật.. - ..thế tôi cho thêm phát nữa cho cân bằng hén.. cho thêm cái nữa.. để lấy độc trị độc luôn nha..ok.. vậy là khỏi.. (^)

- T..thôi.. -hần xám mặt.. - khỏi.... tôi xin.. (=.)

Sau khi chiến xong chỗ mì, hoa quả và kem.. thì nó kéo hấn đi chơi đủ trò.. khiến hấn đến chóng mặt.. sau khi kêu 1 hồi, nó cũng chịu ngồi yên cho hấn nghỉ ngơi, 3h chiều rồi.. híc.. vậy mà chưa được về nhà.. hấn chán nản hết chỗ nói.. híc. Hấn chỉ muốn tổng nó đi đâu cũng được để khỏi dính đến nó.. mà lâu lâu không thấy Hải Tường đâu.. hấn bắt đầu thấy thất vọng...

- Sao bọn kia cứ nhìn anh nhỉ? – nó thất vọng.. – anh đã đeo kính rồi mà...

- Đó là những ng có mắt thẩm mỹ.. dù thấy tôi đeo kính nhưng họ cũng biết được đằng sau lớp kính thô kệch không thể nào che giấu nổi sự đẹp trai, hào hoa và phong nhã của tôi.. – hấn tự tin hất tóc.. (==” ông này tự sướng kinh thiên động địa..)

- Ồ.. – nó nhìn hướng khác.... – tôi cứ tưởng họ nghĩ anh là ng ngoài hành tinh chứ...

- Cô biết không? – hấn nhìn nó rồi nói.. (^ ^)

- Biết gì.. – nó ngơ ngác hỏi lại..(o.o)

- Mọi cô gái trên đời này đều có thể chết vì tôi đó.. (ẹc.. nản)

- Ồ.. – nó nhìn hấn.. - ồ.. hiểu rồi, nhưng trừ tôi ra nhá.. tôi không bao giờ từ bỏ mạng sống quý báu cho 1 ng như anh đâu.. cơ mà.. anh biết vì sao không? (0.0)

- Sao tôi biết được.. – hấn tựa lưng vào thành ghế.. - ..họ tự nguyện chết vì tôi đó chứ.. sao tôi biết được.. mà hỏi.. (kiêu)

- Bởi vì.. – nó nhìn hấn lém lỉnh.. – họ thà chết chứ ko thêm yêu anh đâu nhé.. thôi, sống là phải biết chấp nhận chứ đừng trách móc số phận nha.. hihi.. (==” biết ngay không thể nói được câu nào nên hấn mà)

- cô.. – hấn bật dậy.. - ..ko thể bớt nói 1 câu được à..

- Hứ.. – nó đứng dậy, vênh lên... – thà nhin đoi chứ ko nhin nói nhá.. ha ha..

- NO... BAKACHI... - hấn cúi lên.. (==” lại thế..)

- Tui không hiểu tiếng cún sủa đâu há.. – nó chạy ra xa rồi vẫy vẫy.. (biết ngay mà)

Và thế là.. nó chạy, hấn lại theo đằng sau.. ờ.. muốn thoát thì.. phải làm gì ta ? đúng rồi.. muốn thoát thì.. vận dụng luật này là tốt nhất.. hihi.. như ng ta thường nói, muốn thắng trong điền kinh thì tốt nhất là vừa chạy vừa rải đinh... ha ha.. (==” nào ai quan niệm như nó đâu chứ ?).. và thế là nó bươi tung các thùng rác đổ la liệt ra đường để ngáng đường chạy của hấn.. nó cứ quay ra sau mà cười ha hả.. đàn ông con trai gì mà chả có sức.. chạy 1 tí đã mất dấu nó rồi.. yếu quá.. hihi... nó thoát rồi.. sao mà vui thế.. nó giỏi thật (==” lại tự sướng.).. mà ko thấy bóng hấn đâu.. có khi nào mệt quá rồi lăn ra đường ngủ mất ko biết chừng .. (trí tưởng tượng phong phú thiệt, đề nghị bà con mang nó vào trại tâm thần gấp)

BINH.. BỤP...ui da..

- Anh.. – nó nhìn hấn đang đứng trước mặt giơ tay định đỡ nó dậy, nó nắm lấy tay hấn ko quên cầu nhàu.. - ...anh là ng đuổi tôi thì phải chạy đằng sau chứ ? Sao lại ở đằng trước..đồ vô duyên, lại còn đứng chắn như khúc gỗ nữa.. ít ra phải tránh ra cho tôi chạy nốt đã chứ.. đâm vào anh thế này có ngày tôi chết luôn ý.. ng gì mà cứng như đá.. (==” ai mượn có nhìn đường đâu ?)

- Cô nói đủ chưa.. – hấn thả tay cái bịch, khiến nó mất đà và ngã 1 cái bịch, ngồi bệt xuống đường luôn.. hấn nhìn nó.. hai phát cái mông của nó hôn đường cái chút.. khiến nó ko nở rời xa cái đường luôn.. - ..thứ nhất, tôi chạy đường nào thì kệ tôi.. ai mượn cô ko nhìn đường.. thứ hai..ng tôi ko làm bằng đá.. mà là cơ bắp đấy cô ạ.. thứ ba.. ngày xưa.. cô có học văn ko ? (O.O)

- Ồ.. – tự nhiên hấn hỏi lệch chủ đề thì biết trả lời làm sao.. xưa nay nó toàn ngủ trong giờ văn thôi.. có chịu học đâu.. mà hỏi văn với về.. (O.O)

- Nhìn mặt là biết rồi.. – hấn chep miệng.. - ...thế ngày xưa cô có học Hóa ko ? (0.0)

- Ồ.. – lại lần nữa nó ngơ ngác, sao hấn toàn hỏi những thứ kì lạ thế thì ai mà trả lời được... nó biết quái Hóa là cái gì, trong giờ toàn ngủ với quậy thì sao biết..

- Haizz.. – hẳn quay đi rồi nhún vai.. - ..vậy là rõ rồi... (o.o chả hiểu gì)

- Rõ gì.. – nó vẫn ko hiểu gì.. ngó theo..

- Ủ thì.. – hẳn quay lại nhìn nó.. – cô ko được học môn Văn và môn Hóa nên cô là ng thiếu văn hóa là điều khó tránh, có chịu học đâu mà đòi có nhiều chữ ? Cô nhìn lại xem, ng ta đang giữ môi trường xanh sạch đẹp thì cô làm môi trường bẩn thêm.. đúng là đồ heo nái mà.. mà công nhận, cô cũng buồn cười thật, tôi tin chắc, nếu cho cô ở với heo thì cô sẽ đạt giải bẩn nhất giữa các lời heo ấy.. (@.@ vô đối)

- Anh... – nó cau mày, rồi hét to.. - ...ĐI CHẾT ĐI... (he he.. bị chơi khăm lại rồi)

Lần này cảnh tượng ngược lại, nó đuổi hẳn tới số, làm hẳn phải chạy thực mạng vì có con sư tử Hà Đông đang đuổi theo sau, ko chạy mà mất mạng à.. nhìn 1 cảnh tượng dở hơi biết bơi luôn.. à.. nhưng hẳn có biết bơi đâu, nên hẳn ko đỡ hơi, nó biết bơi nên là đồ dở hơi là cái chắc... (=.=” ng nói câu ấy mới dở hơi..)

8h30 phút tối, cuối cùng hai đứa cũng về đến nhà... nó mệt nhoài xách đồ vào cổng, hẳn cũng nặng nhọc dắt xe vào sân.. bỗng..

‘Ring ting ting.. ring ting ting... kìa cái tay, cái tay, cái tay, bắt lấy cái tay...

Túm lấy cái chân, vớ được...” (=.=” nghe cũng biết nhạc quảng cáo zin zin đúng không? Thật không ngờ.. chả hợp với tính cách của hẳn tí nào...)

- Ô.. – hẳn vội nghe máy, nó tròn mắt.. nhìn hẳn làm hẳn ngỡ ngàng chết luôn.. híc.. hẳn có phải trẻ con đâu mà ... cái nhạc chuông nghe kul dễ sợ.. cơ mà sao hẳn bảo không có thói quen mang điện thoại, hừm.. nó bực rồi à nha.. – điện thoại của cô.. này.. (O.o)

- Ô – nó ngơ ngác, ghé tai vào cái Iphone.. - ..a..lô.. (@.@)

- Hức.. – đường dây bên kia.. tiếng của Thảo Uyên - ..cứu tao.. híc..cứu tao... với..

- Ô.. – nó hoảng lên khiến hẳn cũng cuống theo.. -.. Thảo Uyên à.. mày ở đâu? Mày sao thế?

- Đây.. mau gọi cả bạn em cùng đến đi..- đường dây bên kia... mấy giọng đàn ông khà ồ...cười cợt, khiến Thảo Uyên càng khóc to hơn.. - ..gọi đi, mấy đứa anh cũng chiều tất...

- Cứu tao với, tao đang ở gần trường cũ của tụi mình,hu hu... - Thảo Uyên kêu to.. nhỏ đang rất sợ... nó luống cuống..

Nhỏ cúp máy, nó ném chiếc Iphone cho hẳn, với vội cái mũ lưỡi chai trong cốp xe của hẳn và phi ra khỏi sân khiến hẳn chưa kịp phản ứng.. hẳn chỉ biết phi theo gọi..

- Cô.. đi đâu, tôi đưa...

Chưa nói hết câu, nó đã đi khuất, con gái gì mà chạy nhanh khiếp... hẳn lên mô tô và phóng theo... để chắc chắn rằng nó được an toàn.. vì nó như vậy, nhưng với 1 ng có võ thì vốc dáng sẽ không như.. nó nhỏ bé, mỏng manh, mặc dù lanh chanh nhưng nó thực sự không biết gì về luật giang hồ.. (anh biết chắc)

Còn nó, lòng như lửa đốt.. chạy thực mạng mà không suy nghĩ.. nó phi như điên trên đường gần 2 cây số đến trường cũ.. nơi mà Thảo Uyên đề cập tới, nhưng với đà này chắc không kịp mất.. nó tự nhủ.. đứa nào dám làm gì nhỏ Uyên thì nó giết hết, nếu nhỏ mà bị làm sao thì nó sẽ không bao giờ tha thứ cho cái sự chậm trễ này.. thế mà.. 30 phút sau, nó đã có mặt, thở dốc, mồ hôi nhễ nhại, mệt nhoài.. hẳn vẫn theo sau nó..nhưng chưa lộ diện, hẳn muốn xem nó sẽ xử trí ra sao mà phóng nhanh thế.. (híc, chị này chạy kinh thế)...nó nhìn cái cổng trường cũ khê nhếch mép lên cười, không ngờ, cái trường mà nó từng quý, cái trường được coi là niềm vui của nó lại là cái trường mà hiện nay gặp cảnh trở trêu.. đụng vào ai chứ dám đụng vào Thảo Uyên là nó không bao giờ tha thứ cho những đứa nào dám làm thế với nhỏ.. tù thì tù, nó không ngán đâu.... (cùn lên rồi ấy)

Nó từ từ tiến lại gần đám đang vây lấy Thảo Uyên kia.. chòng ghẹo nhỏ.. khiến nhỏ khóc.. nó nóng mắt lắm rồi, muốn lại giết chết hết bọn chúng luôn...

- Chúng mày.. đã làm gì nhỏ? – nó hỏi nhẹ nhàng.. (oái, chị này mà được bữa nhẹ nhàng thế sao?)

- Bọn anh đang chờ em đến ấy mà.. – 1 trong số tên đó khà ồ cười.. (thằng này xác định luôn)

- À không.. – nó dịu giọng.. nhìn tên biến thái.. -..em hỏi vậy, lỡ mồm..hi.. thế để em ra xem bạn em có sao ko để rồi em hầu hạ các anh nha.. muốn cả đêm cũng được, em dư sức nè... (O.O)

- Ủm.. – tên còn đồ lại nhìn nó..- em cứ tự nhiên, anh chiều.. đấy, phải ngoan như em đây chứ.. mà em kia cứng đầu thế.. (chưa xác định ngày chết sao ?)

Nó tiến về phía Thảo Uyên từ từ.. khiến hắn hơi ngạc nhiên, ko biết nó tính giở trò gì.. nhưng hắn vẫn kiên nhẫn.. chỉ khi nào nó thực sự nguy hiểm thì hắn mới xuất hiện.. Thảo Uyên cũng ngạc nhiên lắm nhưng vì quá sợ, nhỏ im lặng.. Nó đến chỗ nhỏ, xoay ng nhỏ sang bên nọ bên kia để xem xét.. xem có hỏng hóc cái gì ko.. khi biết ko sao thì nó mới yên tâm.. (=.=) rồi nó quay sang thẳng thủ lĩnh cười..

- Ko sao thì tốt.. hi..

- Ủ.. – hắn nói..- anh đã bảo là không sao mà.. hô hô.. thế giờ hầu hạ bọn anh nhé.. tháo mũ ra để anh xem mặt nào.. anh muốn xem em đẹp đến thế nào..

Khi tên thủ lĩnh vừa định giơ tay chạm vào mũ của nó thì nó giơ chân đạp 1 cú sút ngay chỗ hiểm, khiến hắn gục ngay tại chỗ.. rồi kéo tay nhỏ Uyên chạy.. hắn thì không ngạc nhiên lắm, vì ngoài món chạy thì nó còn cái gì nữa đâu, thôi thì cứ xem kịch hay đã... xem nó vác theo nhỏ Uyên thì sẽ chạy được bao xa.. (anh này không biết thương ng rồi)

Nó chạy 1 hồi thì nhỏ Uyên mệt nhoài, sức nhỏ không được như sức nó nên mau mệt, hướng chỉ nhỏ còn là 1 tiểu thư danh giá nữa nên đó cũng không phải là điều khó hiểu lắm..nó và nhỏ lại bị chúng quây, nó liền nắm chặt tay nhỏ Uyên rút lui vào trong cái ngõ cụt.. lúc này, hắn đã xuống xe.. nhưng chưa định làm gì.. hắn muốn thấy bộ dạng sợ hãi, khóc lóc và cầu cứu của nó.. nghĩ mà thấy thú vị nha.. dù sao thì hắn cũng là 1 ác quỷ chính hiệu, hắn ác là lẽ đương nhiên, không việc gì phải cần rút lương tâm cả.. hắn muốn thấy bộ mặt của nó quá... (anh này chơi ác...)..

- Sao hả em yêu.. – tên cầm đầu hình như vẫn đau bước thọt lên thọt xuống rồi nhìn nó.. – định chạy nữa sao.. em làm anh tí nữa thì thành thái giám thế kỉ 21, vào sách kỷ lục Guisnet thế giới đấy.. cưng ạ.. em tính đền cho anh cái gì nào.. nhìn em có vẻ ngon đấy.. ha..ha..ha..

- Nguyệt Nga.. – Thảo Uyên rơm rớm.. - ..thôi, xin bọn chúng tha đi, cậu đừng nổi giận.. nha.. (chị này lạ ghê, xin tha á?)

Bỗng... Bụp.. 1 tên xông phi đến đạp 1 cái rồ mạnh vào bụng của nó, khiến cho nó gục tại chỗ.. bọn còn đồ cười phá lên.. tiếng của nhỏ Uyên gọi nó thất thanh, gọi nó rất lớn..

- Nguyệt Nga...Nguyệt Nga.. không sao chứ.. không sao chứ.. huhu..xin lỗi.. tại tôi.. nên bà... hu..hu..

Hắn cũng nghe thấy, hắn biết ngay mà. Ko có hắn thì nó sẽ gặp chuyện thôi, ai mượn sao chửi lắm vào, đi đâu ai cũng ghét, nhưng nhỏ Uyên khóc to thế kia, chắc nó bị thương mạnh lắm đây.. hắn vội nắm chặt tay tiến về cái ngõ tăm tối..

PHỊCH... BỤP.. HỰ.. Á.. PHỊCH..PHỊCH.. lúc này, từ trong ngõ.. 8 tên còn đồ bị ném ra trong tình trạng máu me be bét, nhìn mà thấy khiếp.... tụi nó nhìn ng không ra ng, ngợm không ra ngợm đã bị ai đó đánh cho biến dạng luôn.. Từ trong bóng tối, 1 ng con gái có dáng ng quen thuộc, mảnh khảnh bước ra.. đầu đội mũ lưỡi chai.. dáng đi thì thông thả, từ từ.. cái mũ ấy, của hắn mà.. sao nhầm được, chiếc mũ đen đặc trưng.. trừ phi có sự trùng hợp ngẫu nhiên thì mới có 2 ng cùng đội 1 cái mũ trong tình huống này.. nhưng ai đã xử đẹp bọn chúng trong khi nó thì chỉ biết vài món võ mèo cào chứ?? ng con gái ấy từ từ thả mũ xuống.. mái tóc buông dài.. phảng phất trong gió mùi hương quen thuộc, hắn vô tình ngửi thấy vì hôm qua có bé nó mà.. (nghe như biến thái ý nhỉ?) Là nó, hắn nhận ra là nó.. nhưng đôi mắt sắc lạnh và ghê rợn kia.. là gì.. dù trong bóng tối nhưng hắn cũng vẫn thấy được ánh mắt ấy mang màu đỏ như máu...quần áo nó đang mặc thì đúng là không nhầm được, quần bò, áo phông.. nhưng 1 bên tay nhuộm đầm máu, cả quần áo cũng thấm đầm máu nữa.. bên tay kia.. cái kính đã bị nó bóp chặt đến vỡ nát.. nếu không có kính thì nó nhìn sao được.. máu từ cánh tay cầm kính vẫn nhỏ ra từng giọt, từng giọt đều đều, hình như tay nó đang chảy máu, những mảnh kính ấy đã đâm vào tay nó, nhưng hình như nó không biết thì phải.. nó vẫn từ tốn.. nhìn bàn tay đầm máu tươi mà còn tỏ vẻ thích thú nữa kia.. Nó tiến lại gần lũ còn đồ đang nằm la liệt.. khiếp đảm kia..

- Sao.. – bằng giọng trầm, vang, lạnh lùng cất lên.. đầy uy lực của 1 kẻ khát máu.. sắp sửa giết con mồi, nó khẽ nhoẻn cười.. nụ cười ác quỷ, hắc nhãn rõ.. vì hắc cũng là ác quỷ mà.. nhưng nụ cười của nó còn chất chứa nhiều sự bí ẩn...đáng sợ - ...các ng muốn thấy mặt ta mà nhỉ? ... đã thấy rõ chưa.. trông ta như thế nào.. hừ..

Lũ côn đồ không đứa nào dám lên tiếng.. chúng đã sợ lắm rồi, giờ có cho chúng chạy chúng cũng không dám.. chúng không biết mình đang đối mặt với thứ gì kia.. quỷ hay người, hay là hiện thân của thần Chết.. nó là ai, là cái gì? Sao mà đáng sợ ghê..Nó giơ bàn tay nhuộm máu đỏ lên miệng và liếm 1 cái khiến hắc khẽ rùng mình.. nó là 1 con quỷ, 1 con quỷ thực sự.. vì chỉ có quỷ mới nếm máu ng như vậy thôi, hắc bắt đầu hoang mang.. Nó đặt 1 chân lên đồng ng đang nằm lộn xộn.. và cầm chiếc kính đâm vào đùi của tên trêu chọc nó vừa nãy.. khiến hắc kêu lên 1 cách đau đớn..

- Các ng thích chơi gái mà nhỉ? – nó bôi máu lên áo của thằng nằm trên cùng.. - ..muốn ta hầu hạ rồi nhỉ.. các người... đã khiến cho nhỏ... rơi bao nhiêu giọt nước mắt? Khiến cho nhỏ phải cầu xin bao câu? Dùng bàn tay bẩn thỉu của các người để động tới nhỏ bao nhiêu lần? Nói đi.... Ha..ha... ta không chờ được nữa đâu...ha..ha.. và.. các người.. thấy ta ngon không? Nhưng ta lại thấy máu của các người không ngon tí nào.. tanh tươi và bẩn thỉu lắm... các người muôn nếm thử máu của chính mình không? Muốn không? Ha..ha.. ha..

- Nguyệt Nga... - Thảo Uyên hét lên, mếu máo.. nó bèn dừng nụ cười ghê rợn, quay lại nhìn Thảo Uyên bằng ánh mắt sắc lạnh, Thảo Uyên sợ hãi vô cùng, chỉ cần nó nổi giận, mất tự chủ là sẽ không có ngoại lệ.. – dừng lại đi.. đủ rồi, dừng lại thôi,..dừng làm hại bọn chúng nữa.. híc.. về đi.. đừng giết bọn chúng mà.. đừng... híc..

Nguyệt Nga? Vậy con ng kia đúng là nó.. đây là bộ mặt thật của nó ư ? Bộ mặt tàn ác sau sự ngây thơ cá tính thường ngày ư ? hắc bị sốc nặng.. hắc không tin được vào mắt mình, hắc cần 1 sự lí giải của nó..hắc ko thể để yên được, hắc sẽ xuất hiện... Và hắc đã đi ra, hắc đứng trước mặt nó... nhìn nó.. hắc hét lên..

- Nguyệt Nga.. cô làm gì vậy ? Cô bị điên rồi sao?

- Người.. – nó quay ra.. nhìn hắc... rồi tiến lại gần.. tay vấy vấy máu còn đọng lại -.. là ai ?

- Cô.. –hắc nhìn nó rồi thắc mắc.. – đừng giả đồ, cô là 1 kẻ xấu xa.. cô định nói là không quen biết tôi để tôi tha cho cô ư? Không bao giờ đâu nhá.. ha.. cô gái, không.. bóng ma mà hôm đó ở trong phòng học ngày hôm đó là cô.. đúng là cô phải không? Hôm đó cô đã định giết tôi đúng không? Không tin được, tôi lại ở cùng với ác quỷ, 1 con quỷ hút máu người... cô là con quỷ...

- Hừ.. –nó vịn tay rằng rắc...- ..vậy à...a.. người là ng ở trong phòng học đó.. tên hỗn tạp đã gọi tên của ta như 1 trò chơi, như một trò đùa.. là 1 kẻ tầm thường thì người cần phải biết kính trọng ta... hừ... vậy thì.. kẻ chết tiếp theo..cho sự xuất hiện của ta... là người.. ha..ha..ha..

Nó từ từ tiến lại, cái cảm giác này.. ớn lạnh, đáng sợ.. nó đang giữ thế.. không giống như nó thường ngày.. hắc cũng lấy làm khó hiểu vì những việc nó vừa nói, chẳng lẽ nó không nhớ những gì đã xảy ra thật sao.. nhưng ánh mắt kia.. muốn ăn tươi nuốt sống hắc là thật..

9. Chương 9

Bỗng, Thảo Uyên ôm ghì lấy nó.. ôm rất chặt, nhỏ ứa nước mắt.. khóc ko ra hơi... ánh mắt cầu xin, hắc khựng lại.. khó hiểu kiểm phần hơi tức giận..

- Nguyệt Nga, tỉnh lại đi.. cậu đừng như thế.. híc.. đây là ng tốt.. ko phải ng xấu.. cậu dừng lại đi.. xin cậu.. – Nhỏ Uyên quay ra làm hắc giật mình.. - ..anh chạy mau đi.. giờ không phải lúc đầu đâu.. xin anh, đừng nghĩ Nguyệt Nga là ng xấu, xin anh đừng nghĩ cậu ấy xấu xa như vậy.. cậu ấy.. là 1... THIÊN THẦN...

Thảo Uyên hét to lên, khiến hắc ngạc nhiên tột độ.. nó là thiên thần ư? Thiên thần mà giết ng không nương tay như nó ư? Nó còn muốn giết hắc nữa.. hắc bất giác nhớ đến ánh mắt đượm buồn của nó khi nó hát.. phải chăng.. nó cũng đã rất buồn khi nghĩ nó là con ng như thế này ư? Nhưng dấu sao, hắc cũng cần

phải cảnh giác, đối thủ là nó mà.. chạy ư? 1 thằng đàn ông như hấn khi đối mặt với 1 đứa con gái mà cũng phải chạy ư? Hấn nhìn nó trân trân.. dù sao, hấn cũng là ác quỷ mà..

- Ng tốt.. - nó nhìn xuống Thảo Uyên..bằng ánh mắt khinh bỉ.. - ..ng tốt mà lại nói ta là kẻ xấu ư? ..hờ..hờ.. buông ra... ta là kẻ xấu.. ta sẽ giết ng tốt.. ha..ha.. - nó giật mạnh tay ra và đẩy Thảo Uyên ngã xuống.. rồi từ từ tiến về phía hấn..

- Nguyệt Nga... -hấn lo lắng hét to hơn..- ...cô.. tỉnh lại đi... nếu cô còn ở đâu đó trong trái tim kia, thì hãy về đi.. - hấn nhỏ giọng..- vì.. chúng ta cùng.. trang trí lại phòng cô..tôi muốn.. tôi muốn.. **THẤY GUƠNG MẶT ĐÁNG GHÉT CỦA CÔ...**

‘Nếu.. cô sợ, tôi sẽ bảo vệ cô’.. tiếng nói ai đó.. lại vang lên trong đầu nó.. khiến nó khẽ đau đầu,.. nó ôm đầu, ánh mắt cảm phần nhìn hấn.. rục rỏ.. ánh nhìn đáng sợ.. như muốn ăn thịt hấn, hấn từ từ tiến lại..

- Người... ư.. ta sẽ giết... dừng lại.. gần ta... đừng chạm bàn tay nhơ bẩn của người và... - nó thấy đầu nó rất đau.. ánh đèn đường mập mờ.. ánh mắt nó cũng mờ dần.. trước mắt nó là hấn nhưng ko rõ lắm, cứ chập chờn chập chờn như đang trên người nó..nó ngược nhìn bàn tay đầy máu.. rồi nó ngược nhìn hấn.. khẽ cất tiếng yếu ớt..- Tên biến thái.. - nó khụy dần rồi lảo đảo xuống đất. - ..sao anh lại ở đây...

Nó ngất... Thảo Uyên khẽ trút tiếng thở dài.. chưa bao giờ nhỏ thấy nó nguy hiểm và đáng sợ đến vậy.. cũng chưa bao giờ nó mất tự chủ đến vậy.. và càng chưa bao giờ nhỏ thấy nó tha cho ai, bất cứ mục tiêu nào.. mà nó muốn giết.. Nhưng nó cũng chỉ giết có.. 3 con chuột, 6 con chó dám cắn Uyên.. và con mèo đen trong ngõ tối hù nó 1 trận.. chứ nó chưa từng giết ng.. nhưng ngần nấy chiến tích.. nó nghĩ mà cũng thấy khiếp chứ đừng nói gì ng khác.. nhưng nếu như điều kiện cho phép thì nó sẵn sàng giết người mà không nương tay... có thể lắm..

Hấn đến lay lay nó dậy, đúng hơn là lấy chân khều khều, làm Thảo Uyên ngạc nhiên hết sức.. Thảo Uyên tròn mắt khi hấn bế nó lên.. rồi đưa nó lên mô tô.. hấn cố gắng để đỡ không cho nó rơi..

- Ô.. - Thảo Uyên bèn lên tiến lại gần.. - ..có 1 vài điều mong anh lưu ý hơn với nó.. đó là, khi nó tỉnh lại.. xin anh đừng nhắc đến những chuyện này.. xin anh.. đừng buộc tội nó..xin anh.. cứ coi nó như bình thường và nếu anh không muốn nó như thường ngày thì đừng chơi khăm nó, đừng mắng nó và đừng khiến nó tức.. nó sẽ quên mau thôi, cứ coi như khi nãy...

- Ủa.. - hấn quay lại với bộ mặt lạnh lùng, tỉnh bơ.. - ..khi nãy có chuyện gì sao? Tôi không biết... tốt hơn, cô nên cẩn thận 1 chút thì hơn... với lại.. con nhỏ này có chuyện gì sao?...

- Ô.. - Thảo Uyên khẽ nhìn hấn rồi mỉm cười.. Thảo Uyên bắt đầu xao động.. nhỏ thầm nhủ hấn quả là ng con trai tốt.. ít ra thì hấn cũng chấp nhận nó.. hấn đi rồi.. Thảo Uyên mới sức nhớ vội hét lên.. - **VÀ ĐỪNG BAO GIỜ...** gọi nó là yếu đuối.. - nhưng hấn đã kịp nghe đâu, hấn đã đi khuất rồi..

Hấn phi xe như bay về.. bế nó vào trong nhà.. hấn khẽ thở dài.. nhìn nó ngao ngán.. hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, hấn muốn tự tử luôn đi cho rồi.. nản quá..

- Híc..- nó cựa quậy.. rồi từ từ mở mắt... hấn đang định bảo nó thay đồ đi tắm thì.. bắt gặp cái ánh mắt long lanh của nó khiến hấn tí ngã... quả thực trông nó rất giống thiên thần.. nó chớp mắt và nhìn hấn..- ..em.. về nhà từ lúc nào vậy ? Sao em nằm trên giường của anh ?.. híc.. em ko có ý định chiếm giường của anh...

- E..e..em ? - hấn ngơ ngác há hốc mồm.. (sao anh này hay có kiểu há hốc mồm thế nhỉ, ruồi bay vào có ngày).. rồi chợt nhớ đến lúc nó hát xong, cũng thái độ dịu dàng ấy.. cũng sự đáng yêu ấy mà làm tim hấn xao xuyến.. hấn chợt mỉm cười.. - ..ừ.. em bị say nắng.. ngất đi nên anh đưa em về.. hi hi (gian thế!)

- Vậy.. à.. - mặt nó xụ ra.. mắt buồn rười rượi.. - ..em mang lại gánh nặng cho anh ư? (ôi.. thích lúc bình thường hơn..lúc này sao mà sến thế?)

- K..ko.. - hấn gãi đầu gãi tai.. - hihi..em đừng lo..chăm sóc những cô gái ‘yếu đuối’ như em là.... (xác định, ai mượn không nghe hết lời cảnh báo cơ?)

1 ngọn lửa cao ngút nhà bốc lên phừng phừng.. ánh mắt sắc lên.. nhìn hấn không chớp.. hấn giật lùi ra sau.. nhìn nó cười trừ.. sao mà hấn thấy nóng thế..

- Anh nói gì... sai sao? (=.=")

- Tất cả.. – nó giơ chân lên.. - ..đều sai hết... - ...và sút...

1 lần nữa.. nó lại cho hấn đo ván, híc.. nó là con gái.. nó là con gái.. hấn phải nhớ nhưng sao mà hấn nghi ngờ chuyện này quá.. híc.. nó bá đạo y như du côn vậy..

- Anh á.. – nó phúi phúi tay.. - ...mơ sao mà bảo tôi gọi anh là anh ? Anh nghĩ gì vậy ?

- Thì.. – hấn đứng dậy nhăn nhó mặt mày... - ..cô kém tôi 1 tuổi còn gì ? Híc, sao ko gọi tôi là anh đi.. híc.. đồ... (ko dám nói nốt đầu mà)

- Gì.. ? – nó trừng mắt, hấn tịt luôn.. nó cười.. - ..thế mới ngoan... (sau này, khả năng cao là sau này sợ vợ.. =.=)

Sau khi ăn cơm, hấn nấu, hấn rửa bát, và hấn dọn bếp.. còn nó.. xem phim hoạt hình, phim ma rồi đọc truyện.. (=.=) giống cái gia đình thế ta?).. hấn mệt nhoài ra ngồi phòng khách cầm theo mấy cuốn tập..

- Cô.. ko làm gì hết à ? (=.=) dạ, nó có làm đấy chứ.. ăn và chơi nè..)

- Anh biết hết rồi đầu cần tôi dạy nữa phải ko ? – nó tỉnh bơ, mắt vẫn nhìn vào cuốn truyện..

- Cô... – hấn cau có rồi cũng dịu đi vì hấn đang mệt, ko buồn cãi nhau với nó đâu.. hấn gỡ 1 cuốn tập ra.. - Dù đã muộn, nhưng.. bắt đầu học thôi.. cả ngày nay chơi rồi..

- Mai nha.. nay tôi mệt quá.. – nó giả bộ mệt mỏi.. đứng dậy.. khi bước đến cầu thang thì nó nháy mắt với hấn.. - ..ăn tranh thủ, ngủ khẩn trương, học bình thường, yêu đương là chính.. hihi.. chuẩn lẹ.. (=.=) con này chỉ có vậy !)

- Cô.. – biết mình bị mắc lừa, hấn đứng phắt dậy đuổi theo nó, nhưng nó vốn chạy nhanh, đã chạy lên đến phòng và đóng sầm cửa lại.. hihi.. hấn đập cửa rầm rầm, cáu tiết.. vì.. đây là phòng hấn mà.. ,muốn ngủ thì nó đi mà kiếm phòng khác chứ.. hấn quát ầm lên..

- Trả phòng cho tôi, mau mau,.. có trả phòng cho tôi ko thì bảo ? Cô có muốn chết ko.. ra đây ngay.. phòng tôi.. sao cô ko ra ngủ ghế salon đi... heo đất..

- A.. – nó thả rơi tự do trên giường.. - ..ko nghe thấy gì hết á.. a.. a.. ô.. ô.. la..la.. (con này khéo bị khủng)

- Cô... - ..hấn tức lòi mắt.. - ...tôi sẽ đập cửa vào đó.. đếm nhá.. 1.. 2..

- Alo.. - ..hấn tò mò ghé sát tai vào cửa nghe xem nó đang gọi cho ai.. và đang nói chuyện với ai.. - ..dì à..

Hấn cuống lên, thôi, nếu nó mà méc dì hấn thì hấn chỉ còn nước độn thổ.. híc.. hấn vội gõ nhẹ cái cửa.. và luống cuống..

- Thôi.. thôi.. cô cứ ngủ đi, cô là phận nữ nên ngủ phòng tôi cũng được.. híc.. tôi ngủ ghế.. cô cứ thoải mái và tự nhiên đi nha..

Hấn đi xuống cầu thang và chợt đứng khựng lại, phòng hấn làm gì có cái điện thoại nào ??? trời ơi, mắc mưu của con nhỏ đó rồi, được, hãy đợi đấy.. híc nó sẽ biết mặt bàn tay hấn (=.=).. thật là... (ngu dễ sợ lun)..

Hấn xuống dưới nhà và ngủ thật ngon lành.. (=.=) ngủ nhanh thế ?)

1h 15 phút...Hí hoáy.. hí hoáy.. hí hoáy.. (gì vậy ta..).. hihi.. thế là hấn biết tay nó, hứ.. dù sao nó cũng ngủ rồi.. giờ thì hấn cứ ngủ ngon vào.. nó lấy cái bút lông dùng để vẽ, vẽ lên mặt hấn đủ thứ.. 1 cái sọc dài... lông mày vẽ đậm lên tí.. 3, 4 cái nốt ruồi vào.. tô môi hấn cũng đen... luôn, cho hấn biết động vào nó là ko xong đâu... nhưng kể ra lần trong buổi tối thế này chắc cũng hơi khó khăn nhĩ.. mà thôi, kệ.. mặt hấn chứ có phải mặt nó đâu mà lo.. hihi.. (=.=).. Sau 1 lúc, nó đã hoàn thành tác phẩm nghệ thuật có 1 ko hai rồi, thôi, lên ngủ phất.. hihi.. (lại ngủ)..

2h 45 phút.. hí hoáy, hí hoáy, hí hoáy... (lại gì nữa.. bộ ko biết ngủ là gì hay sao ý)..ha..ha.. tối qua bảo nó học, nó ko học, bây giờ đồng hồ báo thức này sẽ cho nó biết thế nào là lễ độ.. hô hô (=.=) 2 anh chị này lắm trò thật).. ko phải 1 cái đồng hồ mà có tới tận.. 18 cái lặn.. toàn là đồng hồ xịn cả.. chèn nhau 1 phút và được gắn khắp phòng.. và mỗi cái đồng hồ đều có loại loa đặc biệt, vang cả phòng luôn.. cứ 1 phút là sẽ có 1 cái kêu.. hô hô.. xem cô ngủ kiểu gì.. ha..ha.. đã thế đồng hồ còn đủ thể loại nữa chứ.. hihi.. đồng

hồ kêu như ma có.. kêu như ếch có.. gầm như hổ có.. vân vân.. nhiều vô số.. phen này thì nó ko dậy là ko được rồi... (=.=) kiếm đâu lắm đồng hồ cổ quá dễ sợ..).

4h sáng..

- Ha..ha.. ha.. ha... – tiếng 1 ng cười vang.. - .. Hero.. cậu.. ha..ha..ha..

- Gì.. – hần mắt nhắm mắt mở nhìn ng đang cười, là Hải Tường.. cậu ta đến sớm nhỉ.. mà cũng đúng, Hải Tường toàn đến gọi hần dậy thật sớm khi đi hần ko có nhà.. ôi, cuộc đời.. sao mà cậu ta cười như muốn vào viện thế kia.. đang ngái ngủ, mà gặp phải ng chột chột nhả nhả là hần bực lăm đấy nha.. hần cầu nhàu .. - ..cười nữa tôi cho cậu vào viện mà chăm sóc răng hàm mặt đấy nhá..(óe – kinh lun)

Tách.. tách.. tách.. tiếp theo đó là hàng loạt tiếng của cái điện thoại đang chụp ảnh hết công suất cái mặt của hần.. chụp xong, Hải Tường lại lẩn ra cười tiếp, hần vội chớp lấy cái điện thoại và nhìn vào mấy bức ảnh.. trời ơi.. gì thế này.. dung nhan của hần.. hần.. đây sao? Không tin vào mắt mình, hần vội phi vào nhà tắm và nhìn mình trong gương.. không tin được.. đúng là hần.. hần cọ cọ, kì kì.. mãi.. mới chịu hết, thấy vậy Hải Tường còn cười to hơn.. hừ chắc chắn đây là tác phẩm có 1 không hai của nó rồi.. bực thật..nó sẽ biết tay hần ngay thôi mà...

- Ha..ha..ha.. – hần liền tống luôn cái khăn mặt vào mồm Hải Tường khiến cậu im ngay lập tức, mặt nhăn nhó nhìn hần bước rầm rầm lên cái cầu thang (ôi, tội thân cái cầu thang).. - ..cậu.. hi..ko ngủ.. hihi trong phòng à... hi.. hay ngủ ngoài ghế..hi..quen hơi rồi..híc..hi..hi.. (cười ít thôi, vỡ mồm có ngày..=.=)

- Cậu tự im hay để tôi cho 1 cái im luôn đến cuối đời... – hần quay ra gắt, và định vặn cửa.. phòng hần nhưng hần mới chợt nhớ ra.. hần đã đặt bẫy rồi mà.. làm rồi mà không được xem thành quả thì phí lắm lại mất công nữa..hi.. nên hần bớt giận đi 1 chút..hần quay ra, mỉm cười làm Hải Tường cũng thấy khó hiểu.. - ..đi xuống nhà.. xem tí vi.. nay được nghỉ mà..hihi.. (gian quá)..

“Ta là ma.. 1 con ma.. xinh đẹp.. hú..hú..hú..”. nó với tay cầm chiếc đồng hồ ko ngại ngần phi ra ngoài cửa sổ.. cái đồng hồ bay ra ngoài cửa mà vẫn cứ hú hú.. rồi đáp ngay giữa sân, trước cửa nhà.. hần nhìn ra ngoài..phi cười khi thấy chiếc đồng hồ bị ném xuống sân nhà nát vụn.. Hải Tường thì khó hiểu.. mặt cứ ngơ ra..

- Trò hay mới bắt đầu rồi.. hihi.. – hần cười.. nụ cười đắc thắng (=.=)

- Có ai đang trên phòng cậu sao ?- Hải Tường thắc mắc.. - mà cậu đặt báo thức à ? giờ là 5 giờ nè.. chắc là cô gái nào chứ gì ? Cậu cũng lớn rồi mà nhỉ ?... (anh ngây thơ quá..)

- Sao chối ! – hần nhâm nhi li cà phê và cười đắc thắng.. - ..a..mấy nay cậu đi đâu.. tôi ko thấy cái mặt thú vị của cậu lò ra gì cả.. chán gần chết..

- Nhà có việc tí.. hihi.. – Hải Tường cười trừ.. (anh này có gì đó giấu đây)

1.. phút sau.. ‘Qt..qt..qt..’ hần cười to hơn.. còn nó thì..cái quái gì ko biết, híc kêu này giờ, mới có 5 giờ sáng thôi.. thế là...BUP.. nó đã xử đẹp 1 em đồng hồ theo cách cũ.. hần lại cười to hơn.. Nó nhận thấy có cái gì ko đúng.. nó có bao giờ đặt đồng hồ đâu chứ ? Sao lại có lăm đồng hồ thế ? Nó mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh.. nhưng rồi lại nằm xuống, chưa kịp chìm vào giấc ngủ thì.. ‘RENG.. RENG..RENG..’ nó muốn điếc cả lỗ tai luôn.. nó dậy nhìn nhìn mãi.. thì mới nhìn ra.. cái đồng hồ ngay dưới gối.. nó cáu tiết cầm cái đồng hồ quăng luôn xuống giường.. rồi lại nằm xuống.. quyết định ko chịu thua mấy cái đồng hồ chết tiệt..1.giây..2.giây..3.giây.. Toàn bộ đồng hồ đều được nối với loa ở trong phòng phát ra tín hiệu cùng lúc.. nó bật dậy như lò so đi tìm từng cái từng cái.. cái nọ nối với cái kia.. nên ko khó tìm nhưng đến cái cuối cùng thì.. được nối với giàn loa nhà hần.. và đang phát huy hết công suất.. trò này chỉ có hần bày ra chứ ai vào đây nữa.. hừ.. được lắm.. nó cau có.. tỉnh ngủ rồi.. ko nhân nhượng nữa.. nó còn thấy tờ giấy ghi chữ.. ‘những kẻ ngốc thường thù dai.. hô hô.. cô có giỏi thì xuống tỉ thí với tôi.. ha..ha.’ lại còn kèm theo hình mặt ng lè lưỡi nữa chứ.. hừ, rõ ràng là hần muốn chọc nó tức chết mà... được lắm.. hần giở đây.. đồ khùng.. dám chọc tiết nó.. nó thể nếu pháp luật mà cho phép giết ng ko bị vào tù thì hần sẽ là ng mà nó giết đầu tiên đấy... (thể ng ta mới cần đến pháp luật..=.=)

- HOÀNG TRẦN MINH TUẤN ? – sau tiếng hét chói tai là tiếng ... thành thịch bước chân cầu thang.. nó phi như bay xuống nhà.. với bộ dạng... đầu tóc bù xù.. áo quần xộc xệch.. Hải Tường nhìn nó ko chớp..

hắn thì cứ cười.. như ko có mặt ai trên đời.. nó câu tiết.. – đồ khủng.. đồ thần kinh.. anh biết bây giờ là mấy giờ ko hả ? Anh có muốn tôi cho anh xuống cống mà cười ko hả ?.....

- Ô.. – hắn nhìn vào tay... không có đeo đồng hồ rồi trả lời nó.. – biết.. bằng giờ hôm qua.. ha..ha..ha.. (=.=” nói vậy mà cũng nói)

- Anh... - nó bực đến đỏ cả mặt.. điên cả tiết..

- Ô.. – Hải Tường ngơ ra... không hiểu gì.. - ..sao..cô lại ở đây...???

- Bộ anh muốn tôi.. – nó khựng lại, giờ nó mới nhận ra sự xuất hiện của Hải Tường, (=.=” ngổ quá...)híc.. nó vội quay ra vớ đại cái lược rồi chải chải.. xong xuôi, nó quay lại.. rồi.. phán tiếp.. - ..2 anh giỏi lắm.. dám trêu chọc tôi.. được... (1 anh thui mà vợ dũa cả nắm thế?)

- Tôi.. – Hải Tường lấy tay chỉ vào mình.. - ...là tôi sao? Ô...

- Đúng.. – nó quay sang chỉ vào hắn.. - ..anh sẽ biết tay tôi... hãy đợi đấy... (=.=”)

Hắn tỉnh bơ bước xuống nhà bếp.. coi như không nghe thấy nó nói, khiến nó càng tức hơn...- Xuống ăn sáng đi. Ngủ rồi, đợi mãi cô có dậy đâu, với lại cô cũng ặt tôi thành mèo còn

kêu ca gì nữa.. giờ cô định đồ vạ hết cho tôi là sao?- A... - giờ nó mới sực nhớ ra. ừ nhỉ, nó định chơi khăm hắn rồi sáng ra xem mặt hắn sẽ xử sự như

thế nào.. mà không dậy được thành ra.. hắn.. xóa hết vết tích rồi còn đâu..

huhu.. phí công quá.. mai làm tiếp vậy (=.=” tưởng hắn để yên à làm chắc)- Đừng có A nhệnhàng thế.. – hắn gắt lên.. – cô.. đúng là nhất rồi đấy, sao có thể A.. như

không biết gì hết vậy? (nó quên đấy).. Nó cười hi hi cho qua chuyện.. rồi lại ngồi vào bàn ăn.. lần này nó ăn khá ngon.. hắn không phá đám nó nữa.. hi tự

nhien nó thấy vui quá..- Sao cô lại ở đây? – Hải Tường tròn mắt.. - ..sao lại ở cùng nhà với Hero?- Sao không? – nó vẫn ăn.. rồi ngược lên nhìn.. – anh nghĩ tôi muốn à.. hứ.. tôi mà thêm ở đây

á.. do hắn mời tôi đến mà.. với lại sao các anh cứ gọi nhau tên ca sĩ thế, nghe

mà thấy ớn à.. (=.=” cái hay là chỗ ấy)- Thì... – Hải Tường quay mặt chỗ khác.. - ..đấy cũng là biệt danh của tụi tôi hồi nhỏ ý mà,.. nên

gọi nhau như vậy thì cũng đúng thôi...- À.. – nó à như vừa vỡ lẽ ra cái gì.. nó xúc 1 miếng rõ to.. rồi nhai ngồm ngoàm đến lã vô duyên.. (=.=”)- Thế cậu mời cô ấy đến đây à? – Hải Tường nhìn hắn.. thắc mắc.. vì trước giờ hắn có thích con gái đâu chứ.. chuyện lạ..- Ừm.. ừm.. – hắn ậm ừ.. rồi quay ra phía nó ngồi nói.. -..ăn.. i.. òn.. ọc... (ăn đi còn học) (=.=”)- Vậy.. – Hải Tường khẽ nhủ mày.. - ..chị cô đâu.. (anh này vẫn còn tương tư kinh nhỉ?)- Chị tôi.. – nó tròn mắt.. không nhớ gì.. rồi nhìn Hải Tường chớp chớp.. (trí nhớ con này có hạn..)- Chị.. - hắn ngơ ra.. chị ư? Nó làm gì có chị? - ..cậu mê à.. hay mới sốt, hay nhìn nhầm con nào rồi..- Không.. đừng nói chị mình mà cô không nhớ nhá.. – Hải Tường lòi tã ảnh mà cậu luôn cất giữ ra.. -..cô gái này ý.. cô gái ngồi đây nè..

(O.O)- A.. – nó nhớ rồi, nó cười cười.. - ..tấm ảnh đó của tôi mà.. hi.. cả ba ng đó... ..là một.. – hắn nói chêm vào mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh và nhìn duy nhất cái ‘nó’ lạnh lùng kia.. không khỏi bối ngỡ.. và cũng

như vỡ lẽ ra 1 cái gì đó..- Cá.. – Hải Tường nhìn nó thắc mắc.. như không tin vào mắt mình.. - ..thật không? Hero nói thật chứ..- Nhà cô ta không có chị em.. – hắn giải thích.. - ..cả bang đó là cô ta chứ là ai.. lẽ ra tôi không biết nhưng dì tôi đã khẳng định chắc

chắn đó...- Anh biết hơi nhiều rồi đấy.. – nó câu lên rồi gấp gấp...xong lại quay ra nhìn Hải Tường.. - ..hi..tại tôi không muốn gặp rắc rối nên

không muốn nói với anh, cứ để anh nghĩ vẩn vơ.. xin lỗi nhé.. hihi.. (hừm,..sợ

bị trả thù từ mấy đám fan nói ra luôn đi..) 3 ng im lặng, nhưng mỗi ng lại giấu 1 cảm xúc riêng.. không ai muốn nói ra.. hắn thì

nghĩ vẫn vợ về 'nó' hôm qua.. 1 con ng máu lạnh.. ánh mắt cùng điệu cười đáng
 sợ.. ấy.. bây giờ đang ngồi trước mắt hần là 1 ng vui vẻ.. hoàn toàn khác.. cô
 gái kia và nó có liên gì đến nhau.. sao 1 ng như nó lại có lúc trở thành kẻ máu
 lạnh.. giết ng không chớp mắt và đôi lúc nó thật đáng yêu.. sao lại thế được.. Còn Hải Tường, cậu chăm
 chăm nhìn nó.. cô gái mà cậu luôn kiếm tìm.. cô gái mà 2 lần
 gặp nhưng để lại ấn tượng sâu sắc cho cậu.. là nó sao? Tim cậu đập mạnh liên hồi, cậu nhìn nó thật chăm
 chú.. cậu nhận ra có 1 vài điểm
 giống chỉ duy phong cách và ăn mặc thì lại khác nhau gần như hoàn toàn.. nhưng
 cậu cũng mong là nó.. vì khi dần nhận ra thì có lẽ tình cảm của cậu đã đặt cả
 vào nó.. Nó thì khác.. nó đang cố nhớ lại hôm qua đã xảy ra chuyện gì.. nó đang làm anh hùng
 cứu Thảo Uyên mà.. nhưng bị tên chết tiệt kia đánh xong nó chỉ nhớ đến đấy thôi, nó thắc mắc, sao nay nó
 đã về nhà an toàn mà..
 Ơ.. bộ quần áo hôm qua nó mặc đâu rồi.. mà nó thay pajama lúc nào nhỉ..híc..
 sao nó không nhớ gì vậy nè.. nó chỉ nhớ nó đã đánh hần khi nghe hần nói nó yếu
 đuối thôi.. nó liếc hần, hần vẫn ăn ngon lành như không có chuyện gì xảy ra..
 Còn nó thì lòng đang như lửa đốt.. lỗ như hôm qua nó đã.. biến đổi nhân cách..
 không phải hần sẽ gặp nguy hiểm sao? Nó không dám nghĩ đến nữa.. không biết hần
 có sao không.. không thì nó sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã mất tự
 chủ như vậy.- Nè.. Hiru.. - nó lên tiếng (Herochị ui)- Gì.. Tôi là Hero.. - hần cúi.. - sao cô gọi tôi cứ như
 heo thề.. (=.=) thì anh đúng là heo mà..)- Hôm qua.. - nó cúi đầu, ngoáy ngoáy cái đầu.. rồi ngập ngừng,
 còn hần đang ăn thì cũng dừng lại, hần biết nó đang định nhắc chuyện
 gì.. - ..tôi.. ko gây ra rắc rối gì chứ?... tôi, ko làm hại anh đó chứ..
 tôi..- Cái..gì.. - hần tròn mắt.. nhìn nó, trông nó thật tội nghiệp.. Hải Tường cũng không hiểu nhìn hần rồi
 lại nhìn nó.. mắt nó buồn đi..
 bỗng chợt nhòe dần.. hần chep miệng.. ngó lơ chỗ khác.. - ..ờ thì hôm qua.. cô
 bị tụi nó đập 1 cái ngất đi.. rồi... Nó ngước lên, mắt mở to ra nhìn hần... ngạc nhiên hết mức..nó ko mất tự
 chủ ư ? Nó
 ngất đi ư ? Ko thể tin được.. hần
 quay ra nhìn lại nó rồi nói..- Và.. tôi đã kịp thời đến cứu cô... may mà có tôi, ko thì bọn côn đồ đó đã xử
 cô rồi.. cảm ơn tôi đi nha.. Nó bỗng nở nụ cười trẻ con, 1 nụ cười tươi như ánh mặt trời, khiến 2 trái tim
 những ai kia xao xuyến.. bỗng nó chồm ng lên, nhào hần ra bàn ăn nhìn thẳng vào mắt hần, tìm kiếm 1 điều
 chắc chắn..- Thật chứ ? (O.O)...- Ờ.. - hần quay đi chỗ khác.. - ư.. ừm... thì..nói..dối..cô làm..gì.. (-O-O)-
 Anh... quay ra đây, anh nói dối.. - nó gắt, hần hơi khó xử, hần nhìn nó ở cự li gần thế này, trái tim hần đập
 rất mạnh, sao nó có thể vô tư như thế... trong khi hần đang khó xử chết
 đi được.. hần ko dám nhìn nó.. Hải Tường cũng hơi luống cuống.. cậu thấy nóng
 quá.. ko phải nóng vì nó mà nóng vì sao nó lại gần với hần thế.. trong khi trái
 tim anh đã ko cánh mà bay đậu trên vai nó rồi, thế mới biết tình yêu sét đánh mạnh đến cỡ nào..-
 T..th..thậ..thật.. mà.. - hần lắp bắp.. ko dám nhìn nó, hần rướn ng ra phía sau..- Nói dối.. - nó nói
 chắc nịch.. rồi càng tiến gần hơn về phía hần..- ..nếu nói thật sao ko dám nhìn thẳng vào mắt tôi.. anh.. nói
 dối..- Cô.. - hần quay lại nhìn nó.. ánh mắt hần dừng lại ở đôi môi hồng của nó.. thỉnh thoảng, thỉnh thoảng..
 tim hần đập mạnh hơn.. cảm giác gì lạ thế này..hần đỏ mặt luống cuống rồi bỗng gất

lên.. đứng phắt dậy.. – nói thật là nói thật, tôi nói dối cô làm gì.. hừ.. cô nhìn lại mình đang mặc cái áo với kích cỡ cổ áo như thế nào đi nhá.. mà cô cúi ng như thế.. tôi ko quay đi thì cô lại mắng.. mà quay đi thì cô cũng bắt bẻ đó thôi..

(O.O.. ắc, anh này nói thẳng lun á..) Nó vội nhìn xuống cổ áo, nó xám mặt.. híc.. từ cổ áo nó có thể nhìn thấy cả áo bên trong..

huhu.. nó vội che người lại rồi hét lớn..- Đồ biến thái..... (=.=” ya, anh ý có nhìn đâu..) ..hu..hu.. anh đã nhìn thấy gì rồi..huhu.. (T_T)- Nhanh lên còn học nữa... đồ ngốc.. ai nhìn gì mà nhìn.. cô không thấy tôi quay mặt đi sao? – hần tỉnh bơ.. nói với theo.. còn Hải Tường thì khó hiểu toàn tập... (^)..kiềm phần hơi khó chịu nữa..- Anh dám nói 1 thiếu nữ như tôi là đồ ngốc à.. – nó cáu.. rồi hậm hực đứng dậy.. đặt đĩa xuống..- A.. – hần búng tay.. - ..Thiếu nữ là từ viết tắt của thiếu nữ tính ý mà.. hô..hô.. chứng tỏ cô là đàn ông rồi.. (=.=” ya, anh này..)- Anh.....- nó ko nói lại được bèn phùng má lên, rồi hậm hực ngồi xuống bàn trong phòng khách, hần ngó qua Hải Tường đang ngồi há

hốc mồm nhìn bảo..- Cậu chịu khó dẹp cái đồng bát đĩa nhá.. (=.=” trốn việc)- Hừ.. – Hải Tường đứng dậy dọn dẹp rồi nhìn hần và nó.. - ..vậy đây.. ăn rồi mình mình dọn, có gì bất công hơn ko? Haizz..

mà học gì không biết.. (T_T tội nghiệp..)

- Trước khi vào học, thì tôi nói cô nghe nhá.. tôi có công dạy cô, nên.. – hần đeo kính vào và nhìn nó.. - ..cô phải biết ơn tôi.. như ng ta thường nói gì ý nhỉ??? A.. ăn quả nhớ kẻ trồng cây, mà muốn chặt cây thì phải coi cảnh sát... nên cô đừng hòng có ý

định chơi khăm tôi này nọ đấy nhá.. (=.=” thành ngữ của anh này quá đỉnh..)- Gì.. – nó tròn mắt, Hải Tường ở trong nhà bếp cũng khẽ lắc đầu, thành ngữ với tục ngữ gì vào tay hần thì thành gì cũng có thể.. bỏ tay..

nó nhìn hần rồi chẹp miệng.. - ..tôi mà thêm tiểu nhân như anh á? Tôi không có

như một số ng như anh đâu ha... hi.. (=.=” đuối lí rồi..)- Hừ.. cô được lắm.. – hần đặt cuốn sách xuống cái búp.. rồi nhìn nó.. không chớp.. – học thôi..

(>”<)- híc..=“” –=“” nó=“” ra=“” mặt=“” cún=“” con..=“” –=“” ..đại=“” ca=“” ui,=“” tự=“” nhiên=“” tui=“” bị đau=“” bụng=“” quá=“” đi..híc..ko=“” chịu=“” được..=“” đau=“” quá..=“” (=.=” không=“” muốn=“” học=“” nói=“” thẳng=“”>

ra luôn..) Hải Tường nhìn thấy cảnh tượng ấy chột bật cười, nhìn nó mà lòng xao xuyến, sao nó lại cứ quanh quẩn bên hần, hần biết cách giữ nó thật, tự nhiên cậu thấy ngưỡng mộ hần

quá.. còn hần thì chẹp miệng, lườm nó 1 cái rồi lại thao thao bất tuyệt..- Quy tắc đầu tiên của 1 ca sĩ là nụ cười và cần hiểu biết..bla..bla..bla..- Đồ ác độc.. – nó lăm bằm trong khi hần vẫn cứ nói.. vì nó vốn nghe thói quen của Kim Anh là thao thao bất tuyệt rồi mà.. nên cứ vào tai nó là nó trôi tuột sang tai kia không lọt vào đầu chữ nào

hết.. Nó ngáp ngấn ngáp dài rồi gục.. chả cần biết quy tắc khi gió gì chứ mắt nó cứ díp lại,

buồn ngủ muốn chết luôn, híc.. ngáp thêm cái nữa.. rồi ngủ ngon lành.. mà hần

muốn nói sao thì nói, buồn ngủ thì phải ngủ chứ.. (=.=” heo à?) CỘP.. cả cái gáy quẫy sách dày cộp phang như trời giáng lên đầu nó khiến nó muốn vút

cái đầu đi luôn, khỏi nói cũng biết là ai.. híc.. sao mà hần ác ghê cơ...

huhu..thế còn gì là cái đầu xinh đẹp của nó nữa chứ? Híc.. tên dã man, nó bắt

dậy cáu..- Anh làm cái quái gì vậy hả? (đập cho tỉnh)- Cô dám ngủ lúc tôi giảng bài sao? – hần cáu không kém..(=.=” buồn thì phải ngủ chứ?)- Tại tôi có muốn làm ca sĩ đâu, với lại.. tôi không biết hát.. – nó gắt um.. (giấu sao đc..)- Hừ.. vậy thì.. – hần lôi chiếc Iphone ra và nghĩ ngáoáy, nó cứ ngó ngó.. nhìn nhìn.. xong

hắn đứng dậy, cắm dây nối từ Iphone sang loa và bật.. Tiếng hát cùng tiếng đàn piano vang lên, nó đơ luôn.. còn Hải Tường thì chăm chú lắng

nghe.. tiếng hát rất hay, trong veo.. cứ như dòng nước nhưng ẩn chứa trong đó

là sự buồn tủi vô hạn của ng hát.. nghe mà muốn hát theo..thực sự rất cảm xúc.. còn hắn dù đã nghe đi nghe lại nhiều lần nhưng vẫn thấy

hay.. hắn đứng đưa theo giai điệu.. Nó tròn mắt rồi chợt cau.. - Xóa đi.. nhục nhã.. - nó phi đến rồi định giật cái Iphone ra khỏi tay hắn nhưng không kịp.. hắn đã giơ lên, mà hắn cao lắm chứ..- Ồ.. - hắn nháy mắt với nó.. - ..chưa đủ trình đâu nhé..(=.=” cày cao bắt nạt thấp..) Nó quay rachỗ khác.. rồi nhìn hắn.. nó hơi bất ngờ.. Hải Tường cũng chạy ra.. nhìn nó

phần khởi..- Giai điệu thật hay.. cô sáng tác sao? Nhưng sao lại là tiếng Nhật? Nhưng hay lắm đó.. (^ ^ anh này vô tư nhỉ?)- Vì.. - nó nói nhỏ nhí.. - tôi không nghe nhạc trong nước..tôi không thích.. (=.=” không biết í ả..)- Thảo nào 1 đứa đầu đất như cô lại không biết đến những ca sĩ nổi tiếng siêu đẹp trai như tôi.. hihi..- hắn chêm lời, mà sao hắn thích nói

móc nó thế nhỉ.. - ..thế sao cô lại nói là nhục nhã..- Vì tôi không được đứng vào đàn từ lâu rồi.. - nó nói nhỏ hơn.. - ..tôi không muốn hát, không muốn làm ca sĩ.. tôi không thích, được

chưa? Nó ngồi cái phịch xuống ghế, bực tức. hắn tắt nhạc rồi ngồi xuống bên nó.. cũng dễ hiểu

thôi, vì khi nó hát nó sẽ trở thành ng như thế nào mà.. với lại cũng như.. Kim Anh đã từng nói với nó là con ng nó thật nhục nhã.. bỗng hắn thay đổi thái độ..- Thôi, tôi sẽ cho cô nhận dạng 1 số ca sĩ mới nổi hiện nay cả trong nước và nước ngoài xem cô có nhận được mấy ng không nhé?- Ồ.. - nó ngơ ra.. - ừm.. thích thì chiều..- Đây là ai.. - chỉ vào “Khánh Phương..” à.. tên này nó biết, không phải nhỏ Kim bắt nó đi xem giao lưu ca nhạc với nhỏ sao? Dễ ợt..- Khánh Phương.. - nó trả lời gọn lỏn..(0.o woa, giỏi ghê..)- Ừm.. - hắn gật đầu về rất hài lòng.. - ..đây.. - lần này chỉ vào “Hồ Quang Hiếu”, nó chịu, ngồi nhìn hết hắn rồi đến Hải Tường.. híc.. nhưng có vẻ nó không

nhận được câu trả lời nào.. híc.. nó lắp bắp..- Chịu..- Biết ngay.. - hắn thở dài ngán ngẩm, rồi lấy ra 1 xấp ảnh của nhóm “DBSK” nó cũng có biết đâu, chỉ biết cái anh đứng giữa đẹp trai ơ là

đẹp trai.. nó nhìn ảnh rồi nhìn hắn cười tươi..- Ai đây mà đẹp trai dữ vậy? (thế mà bảo không hám trai..)- Đố cô.. - hắn khế nhứ mày, Hải Tường thì vẫn kiên nhẫn nhìn nó mà miệng thì cứ cười tùm tùm.. nó quả là thú vị mà.. anh muốn ngắm nó

lâu hơn.. (=.=” hám gái đấy nha)- Chịu.. - nó lắc đầu ngán ngẩm.. - Hi.. cùng tên với tôi đó.. - hắn cười tùm.. - tôi tên là gì... - nó bỗng reo lên..- A.. Hìru.. (=.=” a í đã nói hết câu đâu mà chen vào thì thế nào cũng bị ăn chữ này..)- ..thế nhỉ..? - hắn mới nói nốt câu.. bỗng gắt luôn.. -..Hìru cái đầu cô ấy, Hero.. Hero.. rõ chưa đồ đầu heo.. ngu không phải cái tội

mà cái tội là không biết mình ngu đấy..mà sao cô lại nhảy vào hòng tôi ngồi thế

hả.. nhảy ra mau... (=.=” ya, biết ngay mà..)- Nhảy ra rồi.. - nó xì mặt rồi ngồi đơ ra.. Hải Tường thì nghe đến đấy thì quay phắt ra hướng khác cố nén cười... (anh này có ngày ra

đường, nhưng a í đẹp giai quá kia..) Hắn vuốt mặt ngồi cái sụp, nó thực sự không biết gì cả sao? Ng gì mà ngu dễ sợ.. trời

ạ.. nó quả là có 1 không hai trên trái đất rộng lớn hàng vạn con ng đấy.. ca sĩ

ng ta đẹp trai nổi tiếng thế kia mà nó nhìn cũng như không, 2 ca sĩ nổi tiếng

đang đứng trước mặt nó thế này mà nó còn không thèm để ý.. mà nó có phải con

gái không? Hắn bắt đầu nghi ngờ rồi đấy.. hắn nhìn lại nó.. nó đẹp thật, nhưng

không phải ng đàn bà nào cũng đẹp mà không phải ng đẹp nào cũng là đàn bà.. giờ

hắn mới suy ngẫm lại câu nói ấy.. (=.=” suy luận kiểu gì đây ta?)

10. Chương 10

Hứng dạy của hắn bị nó ném vào thùng rác rồi, hắn cay cú nhìn Hải Tường.. khiến Hải Tường khẽ giật mình cái thót..- Cậu dạy cô ta đi.. thật là bó tay mà.. híc.. tôi dạy 1 hồi chắc phải nhập viện tâm thần luôn quá.. (=.=” ya, chưa đến nỗi đó đâu anh)- Vào luôn đi -nó lăm bắm.. nhưng hắn vẫn nghe thấy.. hắn quay ngoắt lại lườm.. nó..cay cú..- Cái gì ?(O.O)- K..ko.. ko có gì.. hihi – nó cười xuề xòa.. rồi lại lăm rằm nhưng nhỏ hơn khi nãy.. - ..tai

thính như tai chó... (anh ý nghe thấy đấy ạ)- Cô vừa phải thôi à nha.. – hắn cúi tiết đứng phắt dậy.. - ..đừng thấy tôi thoải mái mà nghĩ

tôi dễ dãi nhá.. bảo ai đó hả ?.. (=.=” biết ngay mà..) Hừ.. gì vậy kìa ? Hắn nghe thấy sao ? Đúng là tai thính như tai chó mà.. hừ.. bực thật.. nó nóng lên rồi

đó.. được, nó cũng ko vừa.. cúi lên..- Đừng tưởng tôi ham chơi mà nghĩ tôi dễ xơi nhá... (O.O ắc.. chị này đối đáp giỏi thiệt..)- Ha.. ha..ha.. -Hải Tường lúc này ko nhịn nổi cười, quả đúng ng đối đáp được mấy câu thành ngữ

chế của hắn thì chỉ có nó.. hai đứa nó quả có 1 ko hai.. Hắn chau mày.. nó cũng

quay lại nhìn... sinh vật lạ... (t/g đầy đầy, lay lay Hải Tường.. anh ui, chúng

nó nhìn anh rồi hiện 3 chữ SINH VẬT LẠ kia kìa..)- Giờ.. sao anh vẫn còn ở đây.. – nó nhú mày nói khiến cho Hải Tường đơ ng 1 lúc.. cậu bỗng

nhìn nó trân trối.. (T_T)- Cậu ta ở lại để kèm cô học đấy.. – hắn nhìn Hải Tường ko chớp.. (T_T sao ánh mắt dồn hết vào

anh ý đấy..)- Thế mấy ngày qua, anh đi đâu vậy.. – nó vẫn nhìn Hải Tường với bộ dạng nghi ngờ và ko chớp..

bỗng mắt nó sáng lên.. - ..đừng nói là.. (gì đây ta ?)- ... đúng vậy đấy.. – hắn tiếp lời.. (ăn ý quá ha..)Hải Tường thì toát mồ hôi lạnh.. ng cậu

cũng lạnh dần như bị ai bóp trứng tim đen.. (thiên thần mà cũng có tim đen

ư ?)-anh lại bị lạc.. – nó nhìn Hải Tường ko chớp, rồi nheo mắt.. Hải Tường đơ luôn, ko nói nên

lời.. híc, sao nó đoán trúng chứ.. (thì anh có cái tật đó mà..) ..ngượng chết

mất.. anh ậm ừ.. rồi quay đi.. nhìn.. kiểu này thì chắc là đúng rồi..- ...ơ.. ơ.. -Hải Tường gãi gãi má.. mắt nhìn xiên đi chỗ khác.. ko dám nhìn nó.. - ..ơ..lớn

rồi.. ơ..sao..ơ.. (T_T)- Thế là đúng bị lạc rồi.. – hắn khoanh tay rồi gật gật.. tự hài lòng với câu nhận xét của

mình.. (đấy gọi là tự sướng..) nó cũng thở dài chép miệng sau.. Hải Tường xịu

mặt xuống.. cậu nhớ bài hát rất tốt.. nhưng ko thể nhớ nổi đường đi.. trừ những nơi quá thân như siêu thị, nơi làm

việc.. gì chứ chỉ việc đi từ nhà tới đó thì đơn giản.. đi quen nên nhớ là lẽ

đương nhiên.. (=.=” nhớ vậy mà cũng đòi nhớ..)- Thế cậu bị lạc ở đâu ? – hắn hỏi..- Ờ.. – Hải Tường ngơ ra.. - ..nhà.. tôi..mới.. ơ... mở rộng.. ơ.. 1 khoảng đất.. lớn.. ơ..

(T_T.. ơ hoài..)- ANH BỊ LẠC NGAY TRONG NHÀ MÌNH...? – nó hét lên,khiến Hải Tường ngượng ko chịu được.. cậu chỉ quay mặt đi chỗ khác.. hắn thấy

vậy bèn nhìn nó rồi.. chép miệng..- Cậu ta là vậy,mà cô cậu giờ vừa thôi chứ ? – hắn cúi.. - ..cô xem gần 1 tiếng rồi còn

gì.. vậy mà có học được gì đâu..(=.=” nhớ dai thật...)- Sao không trang trí phòng tôi trước đi đã.. – nó chỉ lên phòng.. rồi từng từng.. (=.=”)- Ko.. – hắn nói đồng dục.. - ..học xong rồi tính... HAH ! (T_T a này chả có khiếu hài hước

tí nào..)- Hừ.. được.. -nó tức tối.. - ..a đổ tôi, tôi cũng có cái đổ anh đấy.. đợi nha.. (O.o gì đây ta ?)- Hô.. - hần ngơra.. - cô mà cũng có cái đổ tôi á.. hí.. ęc thôi.. (cẩn thận nhé anh) Nó lạch bạch chạy lên phòng rồi lụclục kiểm kiểm cái gì đấy.. rồi chạy xuống.. miệng cười gian.. hí hí.. vui đây.

Nó ngồi phịch xuống ghế giở ra 1 cuốn sách, hần và Hải Tường ngó ngó, ko biết nó tính giở trò gì đây.. nó đưa cho hần nhìn cái ảnh.. rồi hỏi.. miệng vẫn không ngừng cười.. (nguy to)- Đây lài ? - ông gì mà già thế này.. nhưng chắc là nhà văn hay nhạc sĩ gì nổi tiếng lắm hay sao ý.. ừm.. trông cũng giống giống mấy ông nghệ sĩ lắm... nhưng là ai nhỉ ? đến nó cũng biết thì phải là nổi tiếng lắm đây.. Hải Tường và hần thắc mắc nhìn nhau rồi nhìn nó.. nó cười tươi, hần bèn chịu thua.. lắc lắc..- Cô nói thửxem... (T_T)- Hi..hi.. - nó cười cười.. - anh ko biết á ! (^_^ gì mà tươi quá vậy..)- Ừm.. - cả hần và Hải Tường đồng thanh..- hô hô.. - nó cười to hơn, rồi xua xua tay... - ..ừ.. tôi.. hihi..cười.. nốt.. - ..sau 1 lúc

nó cười xong, mất gần 10 phút.. thì nó đã yên vị.. rồi nói với hần và Hải Tường đang tròn mắt kia.. - ..các anh ko biết cũng phải.. vì đây là... ông nội tôi mà.. ha..ha..ha..ha.. (=.=” biết ngay mà..) Cả Hải Tường và hần lẫn rầm xuốngđất, bất tỉnh nhân sự trong 1 phút, hần ngồi bật dậy như lò so rồi mắng nó.- Ông nội cô thòi mà biết.. đồ khủng.. đến ông nội tôi tôi còn chẳng biết được thì sao lại biết ông nội cô được.. (=.=” nặng lời quá..)- Hí.. hí.. hi..- nó cười rồi lôi 1 tấm ảnh nữa ra.. đưa hần.. - ai đây ? (lại gì nữa ta ?)- Lại ông ngoạicô nữa sao ? - hần nhìn nó cảnh giác, ơ nhưng ng này là ng nước ngoài mà.. nên chắc chắn ko phải ông bà gì họ hàng với nó.. nhưng nhìn mặt ông này quen quen.. ờ.. xem nào.. hần nhớ mang máng đã gặp đâu rồi.. Hải Tường nhìn vào rồi chợt nói..- Bethoven.. (^_^giỏi nhỉ ?)- À.. đúngBethoven.. - hần từng thấy ông này trên sách rồi (thế mà nói gặp đâu rồi như thật).. (=.=” bắt chước à?)- Sai bét.. - nó nói rồi cười cười.. - không ngờ có lúc hai anh ngu đến thế.. hô hô.. (ấ, sai sao?)- Cô... - hần cúi..- này, không biết thì dựa cột mà nghe chứ cứ le te là tôi đâm cho vỡ họng.. hừ.. đừng nói ông ta là cụ hay cố của cô đấy nhé.. cô có giỏi thì nói là ai đi xem nào.. (=.=” sao anh đánh đá thế, từ từ mắng ng ta cũng ęc mà..)- Nếu tôi nóiđược thì sao? - nó cười đắc chí.. rồi phán.. - nói phải biết tiếp thu không đến lúc chữ ngu lại tự ái nhá.. hihi.. (=.=” không kém cạnh.. hai đứa này thua kém nhau ở điểm nào không vậy trời?)- Cô.. - hần chồm lên.. - ..cô giỏi vậy thì nói xem ai nào? (=.=” nó không biết thì hỏi làm gì, anh không phải thách..)- Mozart.. - nó tự tin.. - hihi..(^_^)- Ừ nhỉ.. - Hải Tường đập vào trán.. - quên mấtông này.. (@.@)- Hả.. - hần há hốc mồm.. quay qua nhìn Hải Tường.. - nhạcsĩ quan trọng thế mà cậu cũng quên được sao? (=.=” ya, anh là ng đầu tiên quên đó thôi..) Mà sao cô biết ông này..- Hô hô.. - nó cười.. - ..tôi thích nhạc opera mà.. OÁi Oạch Rầm, cả hần và Hải Tườngđơ toàn tập.. không đỡ nổi thú vui kì quái của nó..- Hihi.. - nó che miệng, mắt nhìn hần rất gian.. - .. Đừng tự ti vì mình giàu mà dốt vì đâythằng dốt mà vẫn giàu.. hí hí hí.. (đầu nó nghĩ ra nhiều thứ quái thật..)- Hừ.. - hần bực lắm nhưng cố đáp lại, vì khi nãy câu của hần cũng bị nó đáp gọn luôn mà.. nên

giờ không đáp lại đc thì hơi bị nhục luôn.. - .. Đừng tự hào vì mình nghèo mà
giỏi, mà hãy tự hỏi sao mình giỏi mà vẫn nghèo . (O.O đối đáp chuẩn luôn..
uôi..uôi,..)- Hừ.. – nó hơi chột dạ rồi.. - ..có 1 thứ mà tiền không bao giờ mua được đâu .. đó là sự NGHÈO
KHỔ..- He.. – hẳn nghĩ thấy thú vị ghê.., con này có nhiều câu chất thế,.. - .. Nhục không phải là nghèo
khó , nhưng nghèo khó thì thật là nhục (O.O cao thủ luôn..)- Ít ra.. – nó cáu.. – tôi không phải loại ng có
tiền nên làm phiền thiên hạ như anh đâu nhá.. hừ.. ít ra tôi vẫn còn là nai tơ trong sáng.. (=.=” máu
tự sướng bốc lên ngùn ngụt..) Nó quay đi.. hẳn sao mà muốn mắc ói quá đi mất, híc.. sao mà cay thiết.. hẳn
nhìn nó rồi nói- Cô không phải là nai, rõ ràng cô là cáo.. thi thoảng còn rất hổ báo... (O.O vô đối)- Anh... -
nó thua đậm... không cãi nổi.. híc.. sao lí lẽ của hẳn nhiều thế không biết.. mà cũng đúng, hẳn ở với dì.. 1
cao thủ đấu võ mồm như thế không
giỏi mới là lạ, thế này thì sao nó thắng nổi.. nó bực mình.. lên phòng hẳn
học.. - ..tôi lên trang trí phòng đây, không thêm cái lí với anh nữa, học hành
cũng mặc kệ đi.. ề...(bó tay)- Đồ lười học.. – hẳn nói với theo trong khi nó chạy biến lên cầu thang..(đâu,
nó chăm trang trí phòng mà..)
Nó thấy bực ới là bực.. nhưng mà nó cũng phải xua hết cái bực đi mà trang trí lại căn phòng của nó.. đẹp
như trong mơ ý vậy.. Hôm qua, trong lúc hẳn và
nó đi mua đồ thì ng ta đã mang giường, tủ đến, giờ chỉ cần kê cho đúng vị trí ứng
ý là được.. Sau 1 lúc hì hục, mà hẳn với Hải Tường làm gì ở dưới ấy.. sao không
lên giúp nó.. hay tính trả thù nó cái tội đã dám hỗn để rồi cho nó làm 1 mình?
Thôi, lao động là vinh quang mà, không thêm nhờ hẳn giúp nhá.. (=.=” ya, nói
thể tự an ủi chính mình mà..). Nó đi qua chiếc gương và nhìn liếc vào đó..
cười mỉm.. ít ra, hôm qua nó đã không làm hại ai.. hi.. nếu cứ thế này, nó sẽ
là ng bình thường như bao con ng khác.. vui thiệt.. rồi nó sẽ sống bình thường,
không phải sợ bóng tối và tội lỗi nữa..- Cô tưởng hôm qua cô không làm hại ai ư.. – 1 giọng nói lạnh lùng
lướt quatròng khi nó đang bê chiếc đèn.. nó quay lại, nhưng không thấy ai.. nó nghĩ
mình vừa có ảo giác... nhưng bất chợt, tiếng nói ấy lại vang lên 1 lần nữa.. -
..cô nghĩ cô sẽ có cuộc sống bình yên ư? Ồ, thế này thì bực thật..nó đứng lại và quay ra hỏi xung quanh..
nhưng rất nhỏ vì nó cứ tưởng chắc chỉ
do nó tưởng tượng ra thôi..- Cô là ai? Ra đây đi.. ném đá giấu tay là tôi ko thèm chấp đâu.. cô biết gì về
tôi hả ? Hả ?-tất...cả.. – giọng nói ấy lại vang lên...trong đầu nó.. khiến nó cứ như mơ hồ.. - ..tôi là... cô..
Ko phải, nó quay xung quanh nhìn xem ai đang cố trêu nó thì bất chợt, nó dừng lại ở trong gương..
hình ảnh nó.. 1 thoáng qua.. dù chỉ 1 giây nhưng nó đã thấy ánh mắt sắc lạnh
của chính ‘nó’.. lần đầu tiên, nó thấy bản thân mình đáng sợ như vậy.. nó giật
lùi lại, nhìn cái gương đáng nguyên rủa kia..- Cô nghĩ cô sẽ được hẳn chấp nhận ư.. hôm qua.. hẳn đã chửi
cô là đồ ác quỷ.. bộ quần áo của cô hôm qua.. đều dính máu.. cô nghĩ cô không làm hại ai
sao?... vậy máu đâu ra.. – giọng nói vẫn cứ cất lên đều đều khiến nó thấy đau
đầu quá..- Không.. – nó ôm đầu hét lớn, cây đèn trên tay rơi xuống đất, vỡ tan.. nó giật mình nhìn lại mảnh
vỡ.. lấp bắp.. - ..tôi ko phải ng tâm thần.. tôi sẽ ko
nói chuyện 1 mình.. tất cả chỉ là ảo giác.. cô ko có thật...- Có.. tôi là ác quỷ.. con ác quỷ luôn tồn tại và nó
đang mạnh dần... rồi sẽ đến 1 ngày nó sẽ giết ng.. cô sẽ...- IM ĐI.. – nó hét lớn, nước mắt túa ra.. – IM ĐI..
IM ĐI.. IM..ĐI.. tôi kophải như thế... tôi ko phải con ng ác độc, tôi khác cô... mọi thứ.. cô là ảo

giác... chỉ là ảo giác mà thôi.. Tiếng bước chân chạy lên cầu thang dồn dập, hần đang xem tivi thì nghe tiếng đổ vỡ rồi.. tiếng nó hét.. hần

và Hải Tường lo lắng vội chạy lên xem có chuyện gì xảy ra.. thì thấy nó đã ra

ngoài.. bộ mặt uể oải.. nhìn trông như ng bị mất ngủ nhiều ngày, đôi mắt chất

chứa nỗi sợ hãi.. nó thẫn thờ bước ra khỏi phòng.. tay kia chảy máu do cầm phải

mảnh kính vỡ..nhưng nó đã giấu đằng sau lưng.. nó đã đập vỡ chiếc gương.. hần

và Hải Tường nhìn vào phòng rồi hỏi nó. - Chuyện gì vậy ?- Tôi làm bể kính.. - nó cứ đi mà không thèm nhìn.. - .. Hải Tường.. anhdep giúp tôi đi...- Ồ.. - Hải Tường không hiểu chuyện gì.. - ừm..- Hiru.. - nó quay lại nhìn hần.. - ..xuống đây tôi bảo..- Hả.. - hần cau có.. - tại... - nhưng hần sững lại, nó đang cần hần, hầnphải xuống.. hay đúng hơn, hần muốn xuống với nó.. vì nó đang sợ hãi... Hải Tường hơi khó chịu,sao nó không muốn nói chuyện với anh, sao lại là hần? Nhưng hần là bạn anh, anh

phải tin tưởng hần.. anh tin hần sẽ không có tình cảm gì với nó.. Nó ra sân sau, nơi có giànngo.. và bộ ghế đá.. đã cũ.. nó ngồi thừ ra.. đôi bàn tay..chảy máu, nó vẫn

giữ..nhưng ko cho hần biết.. và khi này cũng vậy.. nó đang sợ hãi..sợ bản thân

mình.. sợ sẽ không ai chấp nhận 1 kẻ tâm thần như nó..- Bộ quần áo tôi mặc hôm qua...- A.. hôm qua tôi có nhờ.. - hần gãi đầu gãi tai.. - bà hàng xóm sang thaycho cô đó.. nó bẩn lắm rồi mà..- Ko phải chuyện đó.. - nó ngắt lời.. - ...tôi muốn hỏi.. nó đâu rồi,..- Ồ.. - hần toát mồ hôi.. bộ quần áo đầy máu be bết đó.. hôm qua.. hần đãphải mất công lắm mới có thể thay ra cho nó.. hần vút rồi còn đâu.. - ...tôi ko

biết bà ta để đâu nữa..- Hôm qua.. - nó ngen lại.. nó ko muốn hỏi hay đúng hơn ko dám hỏi.. nó sợ.. nhưng nó phải hỏi để biết nó đã làm gì ngày hôm qua.. liệu có như nó nghĩ

ko.. - ..tôi có..- A..ha..ha.. -hần cười lấy lệ cốt để ngắt lời nó.. - ..tôi ko biết á.. chỉbiết..- Anh định nói tôi bị ngắt chữ gì ? - nó gắt.. nhìn hần.. ánh mắt nónhìn thật tội nghiệp.. - ..anh đã gặp ‘một cái tôi khác’... phải ko ?- Cô nói gì vậy chứ.. - hần khó hiểu, hay đúng hơn hần chả hiểu nó nói cái gì..- Cái ảnh.. mà Hải Tường giữ.. - nó cúi mặt xuống.. - ng con gái đứng đằngsau cùng.. anh gặp rồi đúng ko ?- Ko phải là cô sao.. - hần nói.. tỉnh bơ.. như ko..- Thì đúng là tôi.. - mắt nó đang mờ dần.. - ,..nhưng.. híc.. con ng đángsợ đó.. ko phải tôi.. híc.. tôi sẽ giết ng mất.. híc.. thật sự đó là 1 con ng

tội lỗi..- Đúng là ko phải cô.. - hần cười hiền.. nó ngược lên nhìn trong khi đôi mắt còn rưng rưng.. hần quay mặt đi rồi cười cười... - ..ờ thì.. tôi đã gặp cô

gái đó, tính cách mạnh mẽ.. lạnh lùng.. tuy nhìn ra sẽ khiến ng khác sợ hãi..

nhưng cô gái ấy.. trông thật cô đơn khi cứ đứng 1 mình.. cô nên học cách cần

được bảo vệ đi chứ đừng học cách bảo vệ ng khác nữa... mâu thuẫn lắm.. với lại,

hôm qua.. cô ấy chỉ đánh mấy tên cướp bỏ chạy, nếu ko.. thì chúng sẽ làm hại

đến Thảo Uyên phải ko ? với lại.. cô ta đâu có độc ác đâu.. chỉ là bản

năng để tự vệ thôi.. điều đó cũng dễ hiểu thôi mà..- Nhưng tôi sẽ làm.. hại anh.. - nó nắc.. khẽ..-.. nếu anh cứ chủ quan thế,vì khi ấy.. lí trí của tôi không còn..- Hề.. - hần gãi đầu.. - còn lâu nhè.. ko phải hôm qua, cô đã ko làm gì tôisao.. tôi biết cách để cô gái ấy ko làm hại tôi, nhưng tôi còn cần cả ý chí của

cô nữa kìa.. lúc đó.. trong trái tim của cô.. cô nghĩ đến tôi đúng ko ?- Hơ.. - nó đứng lên nhìn hần lâu.. ngơ ngác..- Cô biết ko.. tôi thích nhất lúc cô cười.. vì khi đó.. tôi thấy.. cô đángghét đến mức muốn đâm cô 1 cái.. với lại cười ko phải sẽ vui hơn sao ? -

hần lấy tay xoa đầu nó.. khiến nó đơ ra.. Bỗng, trong trái tim củanó như có 1 cảm xúc gì đó vỡ òa.. 1 ai đó ẩn náu trong trái tim cũng chột rung

động.. nó khẽ mỉm cười nhưng ko phải nụ cười của chính bản thân nó mà là nụ

cười của 1 ai đó lạnh lùng.. thật lạnh lùng.. nó nhảy lên ôm chầm lấy cổ hần,

cảm giác vui sướng này.. ít ra trên thế gian còn có ng chấp nhận nó.. chấp nhận cả con ng lạnh lùng bên trong nó.. đó chính là hần.. nó ôm chầm lấy hần trong sự ngỡ ngàng của hần.. hần không kịp phản ứng.. nó rất vui.. nhưng.. Ơ.. sao nó ôm hần nhỉ.. nó như thấy thật mắc cỡ quá.. liền lấy cùi trỏ huých bụp 1 phát vào bụng hần.. khiến hần gập ng lại.. nó cau có..- Hứ đồ biến thái.. ai cho anh dám ôm tôi thế hả ? Lại còn dám xoa đầu tôi như trẻ con nữa chứ.. đồ khùng.. (=.=” gì vậy ta ?)- Ơ.. – hần không còn biết nói gì hơn.. ai ôm ai chứ.. - ..cô.. (=.=”thông cảm, chị ý bị mắc cỡ nên thế..) Nó đi vào nhà trong sự uất ức của hần.. hần không hiểu nó là loại ng gì nữa chứ.. nhưng.. áo hần có vết máu.. nó bị chảy máu sao.. Nó vào nhà lấy bông băng sơ cứu vết thương rồi cười tủm tỉm..- Thấy chưa.. sẽ có ng chấp nhận tôi mà.. tôi sẽ lại là thiên thần... Hần bước vào nhà.. nhìn nónhần nhớ.. Hải Tường đã về từ lâu cậu đã thấy cảnh nó ôm cổ hần, cậu cố ra khỏi nhà thật nhanh để không phải chạm mặt giữa hần và nó.. còn nó vô tư lên phòng mình và ngạc nhiên khi thấy căn phòng đã trang trí xong.. tuyệt đẹp.. nó thầm cảm ơn hần và Hải Tường..thực sự nó thầm cảm ơn.. hần.. vì ít ra hần đã chấp nhận nó.. ít ra nó sẽ ko phải trốn chạy những ng xung quanh khi mất kiểm soát.. và có lẽ.. hình bóng của hần đang len lỏi vào trái tim nó.. 1 phần..

Ring ring.. ring ring.. tiếng 1 cái gì đó reo vang lên trong phòng nó, nó bật dậy tìm hiểu xem cái chết gì đang kêu mà điếc tai thế không biết... thì nó giật mình.. 1 chiếc Iphone màu trắng.. (khác hoàn toàn của hần màu đen..).. nó cầm lên tắt chuông rồi nhìn sang bên.. 1 mẩu giấy nhỏ mà chữ thì dài dáo dể.. “Tôi sắm cho cô cái điện thoại, mua cho nhá, không phải tặng đâu.. với lại cô đi đâu cũng phải mang theo nó để tôi còn dễ liên lạc đấy.. không cần cảm ơn tôi đâu.. không được để mất đâu.. nếu cô mà làm mất thì tôi sẽ cho cô 1 trận nên thân.. à.. cái móc chìa khóa hình con thỏ đấy là được tặng khi mua điện thoại cho cô đấy, không phải tôi mua cho cô đâu.. đừng hiểu nhầm.. tôi đi chơi với mấy thằng bạn nên hôm nay tự nấu, tự ăn đi nhá.. tối nay muộn tôi mới về được.. nếu có gì thì gọi cho tôi.. số của tôi lưu trong máy cô rồi.. dĩ tôi cũng biết số điện thoại của cô rồi.. Ở nhà không có tôi thì chịu khó tự học, khi về tôi sẽ kiểm tra.. nếu rảnh thì chịu khó dọn dẹp nhà cửa nhá..thế nhá.. kí tên: Đại minh tinh lớn nhất Việt Nam.. đẹp trai, giàu có, ca sĩ nổi tiếng nhất thế giới.. Hero (tự sướng chưa kìa..) ... tái bút... con heo như cô ăn ít thôi, cô nặng lắm đấy..” (nghe như lời dận dò của chồng khi đi xa ghê..) Giấy nhắn gì mà viết dài như di chúc của ng quá cố ý (éc, di chúc mới kinh..), nó chẳng muốn đọc tí nào, nhưng mà khi đọc đến cái dòng cuối thì sao mà nó thấy nóng mắt quá.. vo vo.. nó cho luôn di chúc của hần vào thùng rác.. đồ khùng.. hần nghĩ nó là cái gì..

osin không công chắc.. nó cầm chiếc điện thoại lên ngắm ngắm.. ừm.. mắt thẩm mĩ của hần không đến nỗi tệ.. nó mở điện thoại lên.. đầu tiên đập vào mắt nó là..... hình của hần.. hừ.. bức thiết hần tính tự sướng thế nào nhỉ? Cẩu rồi à nha.. nó muốn cho cái điện thoại vào sọt rác quá.. nhưng thôi, ng mua có tội chứ điện

thoại và ng dùng không có tội gì hết hihi.. cứ dùng thôi.. (=.=). Cả ngày hôm đó, sao mà nó thấy buồn buồn, định rủ 2 con bạn đi chơi cái mà nó để quên số điện thoại của 2

con bạn ở nhà rồi còn đâu.. huhu.. nó buồn chết mất.. nó nhìn quanh căn nhà..

rộng thật.. nó rút 1 tấm ảnh của hấn nhìn.. bất chợt.. 1 bàn tay của nó khẽ đưa

lên tấm ảnh vuốt nhẹ trên khuôn mặt của hấn.. và dừng lại ở đôi môi của hấn..

nó khẽ chạm nhẹ lên môi mình.. bỗng nó phát hiện ra có gì đấy không ổn nó lắc

đầu.. nhìn tấm ảnh rồi ném thẳng lên bàn.. sao này nó lại sử xự lạ vậy.. trong

trái tim nó còn 1 cô gái nữa, 1 tính cách nữa.. không lẽ tính cách ấy đã phải

lòng hấn rồi.. không được đâu nhé.. còn lâu nó mới thích hấn nhé... (vậy mà lại

thích rồi đấy..) Tối hôm đó, hấn về muộn, ng mệt nhoài, chợt thấy cái điện thoại nó ném lăn lóc trên ghế.. bức ảnh của

hấn thì úp sấp trên bàn.. hấn mới cầm cái điện thoại lên và bật.. dòng tin nhắn

chưa kịp gửi.. cho hấn.. “Tên kia.. về chưa? Sốt ruột đấy.. về mau lên.. t”.. dòng tin nhắn vẫn chưa soạn xong.. hấn mỉm cười.. - Vậy là rõ rồi đồ ngốc.. cô phải lòng tôi rồi.. sao ko mau nhận đi chứ.. (=.=” tưởng bỏ vậy mà cũng đúng..) Sáng hôm sau, trời còn đang rất sớm nó nhận được 1 cú điện thoại từ bà... dì.. - A..lô.. - giọng nó uể oải.. - oáp.....- Cháu chưa dậy sao ? (^)- Giờ cháu dậy... - nó cuống lên.. - có chuyện gì ko ạ ? (0.o)- Chuẩn bị sinh nhật đến đâu rồi.. ô.. chết.. (^)- Sinh nhật ai ạ ? - nó ngập ngừng .. (O.O)- Ủa, nay là sinh nhật cháu ta mà.. - bà dì nói với giọng dò xét.. (^)- Chẳng liên quan gì đến cháu.. - ..nó nằm ình lên giường.. mắt lại nhắm tịt.. (=.=” bó tay với con này luôn)- Ừ.. chắc thằng bé cũng quên rồi.. có ai làm sinh nhật cho nó đâu.. á.. tahơi lơ lờ.. thôi, ta đi làm việc tiếp nha.. (^) (cổ tình ý..) Dì cúp máy mà khiến nó hơi xáo trộn.. tự nhiên nó thấy mình hơi vô tâm, nó nhìn cái điện thoại, cầm con

thỏ lúc lắc.. rồi nó bật dậy, thay quần áo rồi phi ra ngoài.. nó nghĩ rằng.. nó

nên có trách nhiệm mua cái gì cho hấn.. vì nay là ngày sinh nhật của hấn.. Hấn

chưa dậy, may thật.. tại hôm qua hấn về muộn quá.. nên chắc giờ đang ngủ

nướng.. đúng là đồ heo hơn nó.. (=.=” nhìn lại mình đi bà) Nó chạy bộ dự định đến thẳng cửa hàng lưu niệm mua cái gì đó để tặng hấn, bất chợt nó thấy bóng dáng 1

ai đó quen quen.. tròn kín mít, từ đầu đến chân.. đứng ở vỉa hè ngó ngó..híc..

khỏi nói cũng biết là ai với cái bộ dạng lơ ngơ thế kia.. nó tiến thẳng tới chỗ

ng đang đứng.. ngó.. ng đó cũng che mặt đi ko cho nó thấy.. - Tiếc quá.. tưởng ca sĩ nổi tiếng chứ.. bạn Hiru.. - nó chực quay đi..(^)- Ô.. - nghe thấy tên Hiru, ng đó bất chợt quay ngoắt lại.. quả đúng là nó đoán ko sai, Hải Tường chứ còn ai vào đây nữa, chắc đang bị lạc.. anh lại nín

lấy tay nó.. bỏ kính ra.. - ..em ở đây à ? (T_T)- Thì tôi.. - nó lắp bắp, ko thể để Hải Tường biết nó mua quà sinh nhật cho hấn đc.. - .. đi mua đồ.. (=.=”)- Hay quá.. - Hải Tường nhìn nó cười cười.. - ..đi chung nha.. (^)- Tìm mãi ko thấy siêu thị VIP chứ gì ? - nó nhìn anh nghi ngờ....(=.=”)- Ô.. - híc, sao nó đoán hay vậy, cậu khẽ gật đầu, trông đến là tội.. cậu nhìn nó.. - ..tại.. cơ mà sao em biết siêu thị VIP ?- Đi theo tôi.. - nó nói như ra lệnh.. rồi dẫn Hải Tường đi 1 mạch đến cái siêu thị VIP chết tiệt mà lần trước nó đã bị 1 phen bẽ mặt với hấn.. sau khi đến nơi, nó

định quay đi thì lại bị Hải Tường giữ lại.. lại gì nữa.. anh muốn nó đi cùng

anh vào trong ư ? Ko đời nào đâu nhá.. vào lần 1 với hấn bị chửi là osin thì

lần sau nó sẽ bị nói là con ở mất.. híc (=.=” osin vs con ở có gì khác

nhau ?).. nhưng nhìn Hải Tường cứ lủi thủi thì nó lại ko nỡ cho Hải Tường

vào 1 mình, thôi thì vào cùng vậy.. cùng lắm thì đánh nhau với con mụ kia 1

bữa.. Sau 1 hồi chọn chọn nhặtnhặt, nó đã thấy 1 cái khăn đẹp tuyệt, ờ mà cũng sắp đến mùa đông rồi, tặng hẳn

cái đấy cũng có ích đấy.. nó tiến lại.. đồng thời, 1 cô gái khác cũng tiến tới,

và cả hai ng.. cùng nắm lấy cái khăn.. nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn..- Tôi lấy nó.. – nó cau có.. -..buông ra.. (con này có ngày sưng mồm..)- Tôi thấy trước.. – con bé kia sưng sĩa nói.... (con này ko kémphần long trọng..)- Kệ cô.. – nó ko vừa.. lại cònlè lưỡi chọc cho con nhỏ kia tức.. Vừa lúc ấy, Hải Tường đi đến và nở nụ cười chết ng.. (mỹnam kể đây rùi..) rồi nhìn cô gái.. khiến cô ta đỏ ngay từ cái nhìn đầu tiên..

cô ta buông cái khăn ra và.. nó giật..- Có thể nhường cho tụi anhchiếc khăn này được không ? – cười thêm phát nữa.. hàng loạt nữ trong siêu

thị.. đổ toàn tập.. híc sao Hải Tường bây giờ và Hải Tường vừa lúc này khác

nhau 1 trời 1 vực thế này..- Ờ.. – cô gái mặc dù không nỡbỏ chiếc khăn ra, nhưng cũng không nỡ làm phật lòng 1 chàng điển trai như thế,

với lại, cậu ta cũng là đại ca sĩ mà.. - ..ừm.. và.. vâng... Nó vui vẻ cầm lấy cái khăn và chạy biến.. số tiền tiếtkiệm của nó đủ để mua cái khăn này.. nó ra đến quầy tính tiền, Hải Tường cứ đòi

trả tiền hộ nó nhưng nó nhất quyết từ chối, tặng quà sinh nhật mà lại để ng

khác trả tiền thì không phải phong cách của nó.. con mụ thu ngân nhìn nó không

mấy thiện cảm khi thấy nó đi với Henry,chàng bạch mã hoàng tử với nụ cười tỏa nắng.. cô ta bĩu môi.. nói mỉa nó..- Gớm,.. osin mà cũng đòi nayđi với hoàng tử nọ, mai đi với hoàng tử kia.. (ngu rồi chị ơi..)- Ca.. – nó nóng mặt quá,,không nhịn được, nó định tiến lại thì.. ơ kìa, sao Hải Tường giữ nó lại thế

kia.. mà cậu còn vòng 1 cánh tay qua eo nó nữa.. khiến nó đơ luôn.. - Xin lỗi.. mong cô nói lại.. -Hải Tường nhìn cô gái với thái độ bình thảnhết mức.. - ..đây là ng con gái tôi yêu.. Cả nó và cô gái như chôn chân xuống luôn, nó đơ ra, há hốcmồm.. còn Hải Tường đã cầm tay nó kéo đi từ lúc nào.. nó ra khỏi siêu thị, thì

Hải Tường quay ra cười với nó và nói.. nhẹ nhàng hết mức có thể..- Em không sao chứ ? (^^) VÚT.. BUP... 1 cú đá như trời giáng lên chân Hải Tường..(hắnăn nhiều quả này lắm..) nó cau có..- Sao đầu anh ý.. chỉ giỏi lợi dụng.. anh có quyền gì mà nói tôi là ng anh yêu hử.. (>"< đánh="” đá="” vô="”>

đối.) Nó bỏ đi, mặc cho Hải Tường đứng lại với cái chân đau..nhìn nó đau khổ.. nếu như đúng là anh yêu nó thật rồi thì sao chứ? Sao nó lại

bạo lực vậy.. chiếc khăn đó.. dành cho con trai mà.. nó mua cho ai đây.. anh

mong rằng nó sẽ mua cho anh.. nhưng nhìn bộ dạng của nó thì không phải.. sao mà

anh thấy buồn quá đi mất.. (T_T buồn lây)

2h chiều, nó về với bộ dạng đóimeo, thảm khốc, cuộc bộ gần nửa giờ đồng hồ.. nó mới về được đến nhà.. hẳn cau

có.. bực dọc..nhìn nó hằn học.. nó không mang điện thoại theo.Nhìn thấy hẳn, nó vội giấu cái khăn ra đằng sau.. rồi cười cười.. hẳn quay ra

nhìn nó.. chẹp miệng, đứng chặn ở cửa..- Sao hôm nay em gái cưng củaaanh về trễ quá vậy? (nhẹ nhàng..)- Đừng gọi tôi như thế, đi vềgiờ nào là quyền của tôi chứ! Mà ai là em gái cưng của anh vậy hử? (cau có..)- Cô đi đâu mà về trễ quá vậyhử? có biết tôi đang đợi cơm không? (gắt gỏng..)- Mặc gì mà tôi phải nói cho anhbiết chứ? Đói thì ăn trước đi.. (bực mình..)- Bộ anh trai lo cho em gái kôđược sao? Nếu không có gì khó nói thì mau trả lời tôi đi xem nào? (tò mò..)- Anh không phải là anh tôi, lolảng thái quá rồi đấy, đồ ngốc.. – nó bực mình rồi à nha.. hỏi lắm thế, kệ nó

chứ.. mắc mớ gì đến hẳn đâu chứ.. bỗng đầu nó lóe lên 1 lí do rất chi là hợp lí..

- tôi đi hoạt động Câu lạc bộ.- Cô có tham gia câu lạc bộ nào đâu.. - hần nheo mắt.. - ..tính lừa ai hả? (biết cơ à?)- Đi say xin tí.. - nó quay mặt đi chỗ khác.. (nói dối không biết ngược..)- Cô vẫn đang còn tuổi vị thành niên.. - hần khoanh tay nhần nhó.. (>"<)- tiệc=" ngủ=" qua=" đêm=" thì=" sao?=" -mắt=" nó=" sáng=" lên..=" (con=" này=" hết=" kí=" do=" rồi=" hay=" sao=" ý..)-=" đây=" ko=" phải=" nước=" ngoài..=" -=" hần cau=" có..=" -=" với=" lại=" mấy=" giờ=" đây?=" (giỏi..)-=" đi=" làm=" thơ=" ca..=" -=" nó=" bí=" quá..(nó=" á?=" không=" đòi=" nào?)-=" chưa=" đủ=" trình=" đâu=" em..=" -=" hần đứng=" chống=" tay..=" (=.=)-" a..=" đi=" hiên=" máu=" nhân=" đạo..=" -nó=" đứng=" lùi=" lại=" phía=" sau..=" (ôi=" mẹ=" ơi,=" con=" này=" bí=" từ=" rồi..)-=" cô=" đâu=" có=" tốt=" tới=" mức=" đó..-hần=" nhần=" mặt..=" (đúng=" đúng..)-=" bộ=" anh=" tưởng=" tôi=" đi=" chơi=" với=" bạn=" trai=" sao?=" -=" mặt=" nó=" xụ xuống..=" -=" ..thực=" ra=" thì=" ko=" phải=" thế=" đâu..=" ơ..=" -=" hần=" đỏ=" mặt,=" lấp=" bắp..=" -=" ,,mắc=" mớ=" gì=" đến=" tôi,=" đi=" đâu kẹ=" xác=" cô..=" bực=" mình..=" dám=" làm=" mà=" kodám=" nhận,=" lý=" luận=" thiển=" cận,=" ngộ=" nhận=" vớ=" vẩn...=" đồ=" ngọc..=" hần=" đi=" vào trong=" nhà..=" còn=" nó=" cũng=" phi=" lên=" phòng,=" gói=" gói,=" rồi=" tự=" thỏa=" mãn=" với=" thành=" quả="">>

của mình nên nó cầm cái hộp quà bỏ lên bàn rồi đi xuống, quên ko khóa cửa.. nó

định xuống ăn cơm.. hần đang lên phòng nó rồi thấy nó có để 1 hộp quà mới gói

rất cẩn thận hần hơi ngơ ng.. 1 cảm giác buồn bã len lỏi.. nó có ng để nhớ

thương rồi sao? Trong lúc hai đứa ăn cơm.. ko ai nói với ai lời nào.. nó đang

nghĩ cách gì để đưa quà cho hần mà ko bị hần ý kiến nhỉ? (ném thẳng vào mặt hần

ý..)- Tôi mới vào phòng tìm cô xong.. - hần lên tiếng.. - Anh lại vào phòng tôi nữa rồi phải không? - nó gắt um..- Ồ.. - hần gắt ko kém.. - Đây cũng là nhà tôi mà..tôi thấy trong phòng cô có món quà dễ thương cực.. (hỏi

thẳng lun á?)- Thế anh có ý kiến gì à? - nó tỉnh bơ..(—)- Cô tính tặng nó cho aià ? Nếu ko có gì khó nói thì mau trả lời tôi đi xem nào ! - hần tò mò

gần chết.. (ya.. nó có điều khó nói đấy ạ..)- Tôi tặng ai là việc của tôi.. - nó quay đi rồi bỗng quay lại hét lên,.. - Lo lắng thái quá rồi đó, tên ngọc..đấy là bộ đồng phục trường mà.. (=.=) lí do củ chuối..)- Làm gì mà phải gói lại vậy.. -hần nhìn nó nghi ngờ..- A.. đấy là chả giò.. - nó tươi tỉnh.. (=.=) lí do cùi bắp..)- Gói sẵn rồi.. - hần đáp ngẩng lên..- Quà cho chú cún của đứa em.. -nó cười tươi.. (=.=) lí do cùi mía..)- Ya.. =.= - hần nheo mắt.. -cái đó thì hơi quá.. đấy!- Bom nhé.. - nó cau có.. (=.=) ặc lí do cùi trở..)- Đừng chơi đại.. - hần đặt bát cơm xuống.. - Diễn viên nổi tiếng Kim Ki Bum.. - nó nói mặt tỉnh bơ.. (ôi, ngà rầm xuống đất luôn, nó hết lí do hợp lí rồi à?)- Cô gói kiểu gì đây hả ? -hần đập bàn đứng phắt dậy.. (nó thu nhỏ anh ý lại rồi gói..) - Ồ.. ừ nhỉ hi hi.. - giờ nó mới để ý đến lời mình nói..(bộ con này bị khủng hả?) - Bộ anh tưởng mấy thứ này để

tặng cho bạn trai tôi à.. thực ra thì không phải như thế đâu.. - mặt nó xụ

xuống.. - Ồ..cũng không liên quan gì đến tôi.. - hần ngồi xuống, đomặt rồi gấp miếng thịt to.. xong khề liếc nó.. - tôi không có ý kiến gì đâu...

chỉ hỏi thôi.. Mắc lỗi lại còn hay dối, bị phát hiện thì lại trương mồm lên ngụy biện.. cô đúng là.. (=.=)- này anh quá đáng vừa thôi nhé.. tôi.. - nó lấp bắp..- Hay nói dối lại còn muốn thề thốt mình thật thà - hần nói xong rồi lại gấp gấp.. - ..ăn đi.. đồ

ngốc.. "Ng mà tôi thích luôn là anh thôi, nếu anh có biết cũng đừng cười tôi nhé.. mau nhận ra

đi đồ ngốc.." từ trong trái tim nó vọng ra 1 lời nói khiến nó khề giật mình,

hai mắt mở to.. nhìn hần..ko chớp, hần cũng thấy lạ.. đưa tay lên khua khua..

trước mặt nó..- Ày.. (này) - miếng cơm to trong miệng.. - ..ô ..ông.. ao.. ứ? (cô không sao chứ?)- Ồ.. hơ hơ.. -nó như sực tỉnh, mặt đỏ gay, nhìn hần rồi phi thẳng lên phòng vẫn không quên..

- ..tôi ăn xong rồi.. Hắn chả hiểu gì luôn, nó bị làm saonhĩ? Lạ thật, đúng là con gái, khó hiểu toàn tập.. bó chiếu.. Tim nó đập liên

hồi, nó đưa tay lên giữ lấy ngực như cố giữ trái tim không bị tung ra ngoài..

nó cảm giác thật tệ, nó liếc nhìn hộp quà.. rồi nhìn lại mình.. 1 đứa như nó..

1 ng ngang tàn như nó mà lại có lúc phải lấp bắp chỉ để che dấu 1 chuyện cỡ

con ư? Thôi, quyết định.. nó sẽ ném thẳng cái hộp quà vào mặt hắn luôn (.=."

biết ngay mà..).. cho khỏi cái tính tò mò,..

11. Chương 11

Chiều hôm ấy, nó giam mình trong phòng.. đứng trước gương rồi tự lẩm bẩm 1 mình.. (gì đây ta?)

- Đưa anh này.. - nó nhắm mắt cúi đầu tay đưa hộp quà về phía chiếc gương.. (à, đang tập đưa quà..).. rồi nó đứng dậy.. - không được, cứ như mình là ng hầu của hắn không bằng ấy.. (.=." ya, hắn là hầu của chị thì có.. ngày nào cũng nấu cơm, dọn dẹp, đến là tội..)

- Um.. - nó lấy bộ mặt dễ thương hết mức rồi long lanh.. đưa hộp quà về phía chiếc gương.. - ..tặng anh nè... tui mua cho anh đó.. - bỗng nó lè lưỡi rồi lắc lắc cái đầu.. - ..ọe, ai đây ta? (chị chứ ai?)

- Cửa anh này,... - nó quay mặt đi đưa thẳng cái hộp quà về phía chiếc gương.. rồi nó lại thả tay.. xuống - mình tặng quà mà cứ như đòi nợ ý.. (không phải, mà trả nợ mới đúng..)

- Ha..ha..ha.. - nó ném thẳng hộp quà vào cái gương - .. của anh đấy, nhận lấy (cứ coi ng ta là cầu không bằng..) - nó lại xịu mặt xuống.. - thế này thì hơi bá đạo.. (quá bá đạo ý chứ..)

- A.. cái này á.. đó là quà.. tôi tặng anh.. - nó tươi tỉnh, rồi cười cười.. bỗng nó tắt ngấm nụ cười.. - ..nghe sao mà giả tạo quá.. (giống con khủng hơn ý..)

- Hư.. đây là của người.. - ..nó đưa quà về phía chiếc gương với bộ mặt hằm hằm.. rồi nó lại xịu mặt.. - không được, cứ như là.. mình bắt hắn nhảy dù với 1 quả bom trong tay ý.. (ya, đây là thưởng cho hầu cái chết mới đúng..)

- Nhận lấy không ta sẽ đánh người.. - ..nó quát lên.. - ..ya.. sao mà nghe như khủng bố quá.. (du côn ý..)

- Haizzz.. - nó nằm lăn lộn giường.. than thở.. - không biết bây giờ phải đưa cho hắn thế nào nữa.. (tự sướng chán rồi đến tự kỉ..)

Nó nghĩ hay là cứ để lên bàn rồi viết mẩu giấy.. chúc mừng sinh nhật hắn là xong.. nhưng như thế thì chả có thành ý gì cả.. híc.. sao tặng quà cũng khó thế.. nó nghĩ mãi rồi Lăn ra ngủ 1 mạch đến tối.. (heo quá trời..)

Còn hắn, cả chiều hôm ấy, hắn ngồi không yên, nó tính tặng quà cho ai mà hắn không biết? Rút cục sáng nay nó đã đi đâu? Sao không thể nói cho hắn biết được.. hay có điều gì mờ ám nhĩ? Hắn muốn phi ngay lên phòng nó hỏi, nhưng sáng nay nó đã lảng tránh câu hỏi của hắn rồi.. giờ hắn mà hỏi nữa là bị nó mắng té tát à xem.. hỏi thôi mà sao cũng khó.. Chiều nó không xuống ăn cơm.. hay nó giận hắn nhĩ.. tự nhiên hắn thấy buồn, thường thì hắn thấy buồn là lại đi trêu chọc ng khác, nhưng sao nay hắn chả muốn làm gì cả? Híc.. tự nhiên hắn thấy lo, nhớ nó có ng nào đó dễ thương thật thì sao? Hắn thấy sao hai mắt cứ cay cay.. ngồi nghĩ mãi mà hắn cũng không để ý thấy trời đã tối..

Nó bật dậy như lò so.. 8h tối, ôi thôi, ngày sinh nhật của hắn sao lại bỏ lỡ dễ dàng như vậy được.. nó cầm gói quà rồi.. phi thẳng xuống nhà.. Nó chợt thấy hắn đang tựa lưng vào cửa, ngồi ngoài hè.. sao mà nó thấy tội nghiệp hắn quá.. híc.. nó lăm lét đi về phía hắn gõ nhẹ vào vai hắn..

- Ê.. - khuôn mặt tội lỗi.. - lại tôi nói cho nghe này..

- Gì.. - hắn không thèm quay lại, mắt vẫn hướng lên bầu trời.. (kiêu..)

- Này.. – nó đưa cái hộp quà ra cho hần.. rồi ngồi xuống.. nó khẽ đưa tay lên gãi gãi má, rồi quay mặt đi.. trong sự ngạc nhiên tột độ của hần..

- Ô.. – hần ngơ ra..- gì chứ.. (tặng quà cho đấy.. nhận đi..)

- Thì.. – nó cầm hộp quà xé toạc ra rồi kéo ra 1 cái khăn choàng.. nó giơ ra.. - .. đây là thứ bên trong gói quà.. Chỉ là chiếc khăn quàng thôi..

- Hả.. – hần vãi ngơ.. (ngu quá trời..)

- Để tôi giúp anh đeo nó lên xem có đẹp ko nha.. – nó khẽ choàng lên cổ hần.. hần đơ 1 lúc.. cứ như niềm vui vỡ òa và hần thì chưa về đến thực tại, đây là mơ ư? Nó mua khăn cho hần, mà hần lại nghĩ..

- Thứ đó.. – giờ hần mới trở về đến thực tại, nhìn nó.. (có ngày em cầm que chọc cho rơi từ trên 9 tầng mây xuống vỡ đầu nhá..)

- Là dành cho anh đó.. – nó hồn nhiên trả lời.. rồi ngồi ngấm chiếc khăn.. (con này không biết ngấm ng à?)

- Chẳng lẽ hôm nay.. – hần vẫn không hiểu gì..

- Tôi.. – nó cúi mặt xuống.. - ..xin lỗi vì đã không nói cho anh, để anh lo lắng, vì tôi phải đi kiểm chiếc khăn này.. – nó ngước lên.. - ..ờ.. chúc.. chúc.. mừng sinh ...nhật..

- Ô.. – hần ngớ ng.. hôm nay sinh nhật hần ư? Món quà thật bất ngờ.. tự nhiên hần thấy vui vui.. mặt hần đỏ dần rồi hần quay ngoắt đi lấp bắp.

- C..cả.. cảm.. ơn.. (thế thôi á?)

- Ai da... - nó vươn vai.. ngửa mặt lên trời.. - ..tặng quà cho anh đúng thật là khó khăn đấy.. haizzz..

- Cô.. – hần nhìn nó tức tối.. - ..vậy hả ? (>"<)>

- Nhưng mà.. – nó quay ra nhìn hần cười.. - ..tặng quà cho ng khác kể ra cũng vui đấy chứ nhỉ ? (^ ^)

- Ô.. – hần lại quay mặt đi, hần biết chứ, cái điện thoại của nó là hần kén công chọn lựa so đo.. rồi ngấm nghĩa cả buổi... rồi cả con thỏ đó, hần đã phải lục tung cả cái siêu thị lên để tìm loại mới ra nhất đó chứ.. mẫu đó là mới nhất mà.. - ..ừm.. (thế mà bảo là được tặng..)

- Tối nay kể ra trời cũng đẹp đấy chứ.. – nó nhìn ánh trăng tròn tỏa sáng trên trời khẽ cười mím.. – nhưng cũng hơi lạnh..

Bất chợt 1 cái gì đó mềm, ấm quàng qua cổ nó.. nó quay ra, hần đã xích ngồi gần nó từ khi nào.. hần rụt cổ vào chiếc khăn che đi nửa miệng, mặt đỏ ửng trông hần lúc này thật đáng yêu..hần lí nhí..

- Quàng chung cho ấm.. khăn cũng dài.. (-^^-)

- Vậy để tôi quàng cả.. – nó tự nhiên, hần bỗng ngóc đầu lên.. (éc, con này tham thế? @.@)

- Không được.. khăn này cô tặng tôi mà.. (>"<)>

- Vậy giờ tôi lấy lại.. – nó túm lấy cái khăn, giật giật.. - ..nhìn anh quàng tôi thấy xấu cả cái khăn của tôi ra.. buông ra đi.. ng xấu như anh quàng chiếc khăn đẹp như thế này là không được đâu.. (T_T tặng rồi đòi lại, con này có 1 không hai đây..)

- Cái gì.. – hần nổi đóa.. - ..có mà cô xấu ý nhá.. tôi cứ lấy đấy, cô tặng tôi thì là của tôi rồi, nên nhớ hôm nay đang còn là sinh nhật tôi nhá.. (uy hiếp..)

- Anh... - nó quay đi.. - ..chỉ hôm nay tôi mới không thèm cãi lại anh thôi, còn để lần sau thì.. tôi sẽ cho anh 1 trận đó.. (phường bá đạo..)

Hần cười với nó rồi lại thu mình vào chiếc khăn ấm, hần thấy ấm áp quá.. còn nó nhìn hần 1 lúc rồi lại ngấm bầu trời.. trong tim hần giương như thấy ấm áp hơn, chiếc khăn ấy không những chỉ khiến hần ấm áp về cơ thể mà còn cả tâm hồn hần.. “cảm ơn em.. vì đã tốt với tôi như vậy..”.. hần thầm nghĩ..

- Ê.. – hần tựa lưng vào tường rồi gọi nó..

- Gì.. -nó quay ra..

- Cô có buồn ngủ không? (hỏi kì lạ..)

- Không.. - nó quay mặt lên phía bầu trời.. - ..nãy ngủ no rồi.. (t/g: heo mà..hihi.. Nó: Tao vác que đuổi mày.. t/g: mắt dếp)

- Ừm.. - hấn nhắm mắt..

Nó muốn thời gian mãi dừng trôi, để nó được như thế này mãi, mọi thứ thật bình yên, cứ như trong mơ vậy..

- Ê.. - hấn lại gọi..

- Gì.. - nó cầm cầu..

- Con ng kia của cô.. - hấn mắt vẫn nhắm tịt, miệng cứ nói.. - ..tôi có thể gặp lại cô ta không? (^^)

- Anh nói nhắm gì thế? - nó tròn mắt nhìn hấn không tài nào hiểu được.. hấn muốn gặp con ng kinh khủng đó của nó làm gì? (O.O)

- ..Vì.. tôi cần cho cô ấy biết.. - mắt vẫn nhắm.. miệng vẫn nói.. - ..cảm giác khi được ng khác bảo vệ là như thế nào, tôi muốn cô ấy cũng có cái nhìn tốt đẹp về cuộc sống như mọi ng, chứ không chỉ nghĩ đến việc giết chóc.. Tôi muốn cô ấy.. cũng có thể cười chứ không chỉ là ánh mắt lạnh lùng, tôi muốn cô ấy được sống 1 cuộc sống chứ không chỉ tự dằn vặt về những điều mình làm.. muốn cô ấy có thể sợ hãi những điều bình thường chứ không phải là chính mình.. tôi muốn cô ấy phải tin tưởng vào bản thân mình hơn..

Hấn mở mắt, nó chợt giật mình, ánh mắt của hấn nhìn nó là ánh mắt thương hại sao? Không, nó không cần, nó không cần ánh mắt thương hại ấy.. nhưng sao nó lại khóc.. nước mắt nó trào ra vô thức.. nó quay mặt đi..

- Gì.. chứ.. đồ.. ngốc.. cô ta sẽ ko hiểu được đâu..

‘Cảm ơn..’ giọng ng con gái buồn bã, lạnh lùng, cô đơn và đau khổ ấy lại lên tiếng.. nó chợt giật mình.. rồi.. khẽ mỉm cười.. ng con gái ấy.. có lẽ hấn sẽ là chỗ dựa cho nó, là ng mà nó có thể tin tưởng được nhỉ ? Nó sẽ tin hấn, hấn chấp nhận nó rồi mà.. thì tại sao lại không có lí do để nó tin hấn 1 lần chứ.. nó nhìn hấn..

- Cô ta sẽ hiểu được.. - hấn nhắm mắt..

Ọt..Ọt..Ọt.. nó mặt đỏ ửng, mắt hấn đang nhắm lại bỗng mở ra rất nhanh như ng gặp ác mộng.. hấn nhìn nó..

- Cái gì ý nhỉ ? (bụng ai đó đang kêu..)

- O.. - nó quay đi ..- ..cái gì.. (giả bộ.. hô hô)

Ọt.. Ọt.. Ọt.. nó lại đỏ mặt thêm lần nữa..rồi quay lại xoa đầu cười..

- Hơ.. hơ.. hơ.. cái gì ý nhỉ ? (bó chiều.. =.=)

- Đói chứ gì ? - hấn đứng dậy, rồi túm..cổ nó vào bếp.. - ..muốn ăn phải lặn vào bếp.. vào phụ tôi..

- C..cái.. giề.. - chưa kịp kêu ca gì nó đã bị hấn lôi biến vào bếp.. trời ơi, nó không biết nấu ăn.. hu..hu.. (cho chút.. hihi)

- Lấy cho tôi cái kia.. - hấn nói, tay thì cứ thái thái (=.=)

- O.. ờ.. ờ.. - nó chạy lảng xăng trong bếp..

- Cô rửa rau đi.. - hấn cầu.. - ..mà cô chậm chạp vậy? (thể nào cũng bị nó cho ăn dếp)

- Ừ.. đợi.. - nó chạy quanh bếp lấy rửa rau.. - ..đợi tôi tí..

- Mau lên đi chứ.. - hấn gắt to hơn.. - ..con gái con nứa gì mà vụng về thế.. lấy lọ muối cho tôi.. (=.=)

- Ồ.. – mà khoan, nó đứng khựng lại, sao nó phải làm nhĩ? Lại còn để cho hấn sai đi sai lại như con ở nữa chứ.. híc.. được, hấn được lắm, dám sai nó à.. đã thế đình công ko làm nữa.. nó đứng im nhìn hấn.. (giờ mới nhận ra à? Máu ít lưu thông dễ sợ)

- Cô còn đứng đấy làm gì? – hấn cau có.. rồi quay lại nhìn.. - ..tôi đã bảo.. lấy cho tôi lọ muối rồi cơ mà.. (>"<)>

- Sao tôi phải làm hử? – nó giương mặt lên thách thức..

- Ồ, vậy sao tôi phải làm hử? – hấn phui phui tay rồi quay lại nhìn nó.. (+o+)

- Ai bắt.. - ỚT.. ỚT.. ỚT.. ớ, cái bụng nó đang biểu tình dữ dội rồi kìa.. híc, nó đói quá.. (=.=")

- Sao hử? – hấn nhìn nó tự đắc, sao lúc này trông cái bản mặt hấn ghét thế không biết..

- Ủ thì.. giúp.. – vì cái bụng yêu quý nên nó mới thế thôi nhá, không thì nó sẽ cho cả nồi nước vào đầu hấn cho bõ ghét..(bá đạo)

Thế là hấn mặc sức sai bảo nó, còn nó thì chạy lăng xăng trong cái bếp cũng mệt lử.. híc.. cuối cùng, dọn mâm ra, hấn và nó phi lẹ vào bàn ăn, ai cũng đói cả, nên hấn và nó lại... tranh gấp.. mãi cho đến lúc.. hấn không gấp nổi miếng nào nữa thì nó mới nhồm nhoàm..

- Cố quá thành... quá cố đấy.. hô hô.. (=.=” bó tay)

- Cô.. – hấn phi đĩa xuống rồi ngồi nhìn nó gấp mà không làm gì đc.. – cô không biết nấu cơm à? (chạm vào đúng nỗi đau rồi)

- Ơc.. ự.. ực.. – nó.. nghen.. híc, nó là con gái, nói ko biết nấu cơm thì.. nhục cái mặt quá.. híc.. nó tu ừng ực cốc nước.. - ..ơ..tôi biết chứ..

- À.. – hấn ngồi vắt chân chữ ngũ trông đến là ghét.. - ..với kiểu ng.. con nhà lính, tính nhà nông, biết cảm thông, dễ rung động mà lại.. hay nói phét như cô thì ko biết cũng trở thành biết thôi... (O.O giỏi xuất khẩu thành thơ..)

- ...Ái ..ì ? – nó nuốt miếng cơm cái ực rồi phân bua.. - ..còn hơn một số ai kia.. được cái đẹp giai.. kute.. ngoan ngoãn..hiền lành.. có xe riêng nhưng mỗi tội ng như con nghiện như anh há.. (giỏi ko kém)

- Tôi nghiện nhưng còn biết nấu cơm.. – hấn lơ lửng tự sướng lên chín tầng mây.. (t/g chọc chọc, khều khều.. : anh ơi, rơi chưa em biết đường đỡ..)

- Có gì ngẫu đâu mà ra vẻ tự hào dữ vậy ? – nó lại gấp gấp..

- Cô.. – hấn rơi từ chín tầng mây cái bụp xuống đất, tí nữa vỡ đầu.. (ai bảo mơ mộng cho lắm vào.. ko cần t/g ra tay..), rồi hấn hét tướng lên.. - Còn cô chưa đến 1 nửa của tôi nhá..

- Ủ.. – nó ăn nốt miếng.. - ...hơn chứ làm gì đến..

- Ặc.. – Rầm.. sao mà nó bình thản hết mức vậy,..híc.. ko đỡ được luôn..

Ko phải là nó ko biết nấu cơm, mà nó có biết đó chứ, mỗi tội ngày xưa, cứ mỗi lần vào bếp là chẳng hiểu sao mặt mũi nó tèm lem, nồi cháy thùng cả.. dao kéo tứ tung, bát đĩa loảng xoảng.. thức ăn cũng bị nó bôi khắp bếp.. cả ng nó thì ko khác gì.. và thế là từ đấy ba mẹ nó ko bao giờ cho nó nấu nữa.. vậy mà nó vẫn thích vào bếp.. kết quả là.. cơm nó nấu nửa khô, nửa sống thấy chưa chín thì nó đổ đồng nước thành cháo.. xong mà vẫn cháy.. rồi còn nấu canh nữa.. nó đổ xương nước nhưng ối rổ rau bé tí.. mà có ai cho rau diếp vào.... lược mà nó cứ nghĩ rau bắp cải.. muối nó nhầm thành đường, có lần thấy mẹ vắt chanh vào nồi canh rau muống nên nó làm theo.. và thế là được một nồi gì gì ấy.. đến là bó tay.. cộng với món trứng rán trên đời ko có đĩa thứ hai.. bên ngoài cháy, nát bươm xơ mướp.. nhìn như cơm rang cháy cháy, xém xém.. nhìn còn chẳng thấy ngon chỗ nào chứ đừng nói đến ăn.. Nó chẳng bao giờ vào bếp từ sau cái vụ ấy nữa.. (con này sau cho đi làm đầu bếp được đấy..)

Sau bữa cơm muộn.. nó lên giường định đánh 1 giấc, nhưng nay tự nhiên thấy khó ngủ.. nó chạy xuống phòng khách định lục tủ lạnh kiếm hộp sữa thì.. hấn đang nằm ở ghế salon mà.. ơ.. hấn ngủ rồi này.. chắc tại phải dọn dẹp đồng đồ nên mệt quá lẩn ra ngủ luôn.. nó tính sử dụng trò cũ nhưng nhầm rồi.. nên nó

ban đầu cũng định để yên cho hắn đấy, nhưng đi lên cầu thang, bỗng nó mới sực nhớ ra ý tưởng quái lạ, nó búng tay cái chóc rồi cười 1 điệu cười phải nói là rất quỷ quái, sau đó xoa xoa hai bàn tay và phi 1 mạch lên phòng tiến hành đại kế hoạch của nó.. (gì đây ta ?)

Sau 1 lúc tìm kiếm, nó rút từ trong tủ ra 1 cuộn gì dài dài, giấu kĩ đằng sau rồi rón rén tiến từng bước từ từ lại gần hắn.. hihi.. hắn sắp sửa nếm mùi vị khi dẫm sai bảo nó ra sao rồi đó.. hãy chuẩn bị tâm lí đi.. ha..ha.. sướng thế.. (khùng mất rồi)

Hì hục, hí hoáy.. vật lộn mãi nó mới.. trối được hắn vào thành ghế salon.. hô.. hô.. phen này phải biết là hắn tức lòi mắt.. hihi.. sướng.. sau khi trối hắn xong nó mệt rã.. haizz.. nó ngồi xuống ghế bên cạnh chỗ hắn ngủ.. 3h sáng rồi còn đâu.. giờ nó muốn ngủ thì 5h hắn lại gọi ầm lên, đổ mà ngủ được nhá.. nó nhìn hắn, con ng gì mà khiếp, đã thô lỗ, lại còn đen đủi, đã ngốc lại còn nghĩ mình thông minh... nhưng cái ngốc của hắn quả thực là rất đáng yêu, hắn có biết cái ngốc ấy đã cứu rồi 1 tội lỗi của thiên thần đấy... nó khẽ mỉm cười, 1 nụ cười trong sáng và ngây thơ như 1 thiên thần, nếu hắn mà thức thì chắc chắn hắn sẽ đổ ngay... đang ngấm dung nhan của hắn thì nó bỗng giật mình khi thấy hắn trở mình.. ôi.. ôi.. sao mà ng hắn đau thế ko biết, ko cựa nổi, hắn chẹp miệng rồi từ từ mở mắt, hắn thấy mập mờ ai kia đang ngồi nhìn hắn cười cười, là nó thì phải.. sao nó lại ngồi ngấm hắn mà cười tươi roi rói thế kia..

- Cô... ưm.. bị khủng hả ? – hắn định cựa mình nhưng ko thể cựa nổi, lúc này hắn mới mở to mắt ra nhìn thật kĩ cái lí do khiến toàn thân đau nhức, cựa mình 1 cái mà ko được.. thì ôi thôi.. hắn bị trối rồi còn đâu.. hắn mở to mắt rồi cựa cựa thêm mấy cái để xác định lại.. - ..cô..cô..cái..cái..gì.. (bị trối chứ cái gì..)

- Ố.. hớ..hớ..hớ... – nó cười vang cả nhà.. - ..cho anh biết lợi hại của tôi.. hớ..,hớ..hớ... (bố khỉ, nếu điệu cười mà giết được ng thì con này giết cả chục ng chứ ko ít)

- Cô.. – hắn nhăn nhó, bực mình.. hắn cố gắng cựa bằng được.. nhưng nó đã trối chặt hắn lắm rồi.. - ..hừ.. tiểu nhân.. (T_T)

- He he.. sống ở đời phải biết nhẫn nhục với kẻ mạnh, nhẫn nhịn với kẻ liều và nhẫn tâm với kẻ yếu... - nó đứng dậy, mặt gian gian.. - ..bây giờ tôi sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ.. (hoàn cảnh này mà vẫn làm thơ được)

- Oi.. – hắn nhìn nó.. - ..tôi thấy mặt cô u ám dễ sợ lun.. đúng là giờ tôi mới hiểu thế nào là nhan sắc có hạn nhưng thủ đoạn thì vô biên đấy.. (=.=” anh này không kém,)

- Thế hả.. – nó tiến sát lại gần hắn hơn..- ..thế mới biết dân thường chơi đẹp đề bẹp dân chơi chứ.. ha.. ha.. ha.. ô.. tiền là giấy, thấy là lấy.. - ..nó nói khi nó thấy tờ 100 nghìn rơi ra từ túi hắn.. (con này cơ hội thật)

- Hừ.. – hắn quay mặt chỗ khác.. nghĩ cách.. thoát khỏi cái dây, việc đầu tiên là hắn sẽ cho nó 1 trận nên thân cho bỏ ghét.. - ..cô không thấy lương tâm cắn rứt à.. (@.@)

- Hô hô.. hớ.. hớ.. hớ.. (điệu cười vô duyên là đây..).. mặc dù lương tâm khó chịu nhưng mọi thứ khác trong cơ thể đều dễ chịu nên tôi không có việc gì phải lo cả.. hihi.. hi..

- Hừ.. – hắn nhăn nhó, bực mình rồi à nha.. - ..tôi mà ra được thì cô biết tay tôi..

- Hô..hô.. hi..hi..ha..ha..ha..ha..he..he.. há..há.. (ôi, mẹ ơi..) – nó cười to.. - ..xem anh có ra được không? Khổ quá, sướng không chịu được.. hắn ta tức rồi kìa..

- Khổ mà sướng nhỉ.. – hắn ngồi bật dậy.. - ..tôi ra được thì sao..

- Hớ.. – nó im bật, rồi lại phì cười.. – hớ.. hớ.. ha..ha.. anh..á.. hi hi.. anh mà ra được.. ha.. ha.. á.. đừng đùa tôi.. hihi.. (=.=” khinh địch quá..)

- Hừ.. thế này theo pháp luật gọi là xâm phạm thân thể ng khác.. – hắn càu nhàu..

- Ô.. luật lệ tạo ra là để phá vỡ.. – nó nói rồi lại cười tiếp.. - ..ko có tội phạm thì sao có công an? (con này phát ngôn.. được..)

PẶC.. PHỤT..PHỤT.. tiếng đứt của dây trối khiến nó im bật.. giật mình nhìn hắn, từng cơ bắp cuộn cuộn gồng lên.. đủ để làm đứt dây trối.. ôi.. sao mà hắn khỏe thế.. hắn đã kéo đứt dây trối.. rồi đang từ từ đứng lên.. hắn còn xoa xoa hai bàn tay và cổ nữa chứ.. trước giờ nó có biết hắn khỏe vậy đâu.. mặt nó dần

biến sắc.. ờ.. khéo kiểu này nó chết thật.. sao đây? Nó phi thẳng lên cầu thang và chạy thực mạng.. nhưng ôi thôi, hấn đã bắt được nó rồi, hấn thì thâm vào tai nó..

- Sao hả? Tôi đã nói thế nào mà nhỉ?

- Ờ.. hơ.. hơ.. – nó hơi sờ sợ.. toát mồ hôi.. - ..tôi chỉ chơi chơi, nghịch nghịch thôi mà..

- Vậy cô phải biết 1 điều là không nên đùa với ác quỷ chứ? – hấn lại thì thầm.. (@.@)

- Ờ.. – nó lại run run rồi co rúm lại.. - .. anh đã nghe câu.. bầu ơi thương lấy bí cùng.. mai sau có lúc nấu chung 1 nồi chưa? Híc.. híc.. (=.=” ôi, thành ngữ.)

- Chưa.. – hấn mỉm cười.. - ..tôi mới chỉ nghe câu.. bí ơi, thông cảm cho bầu, bầu mà thương bí là bầu đứt dây.. hừ.. hừ.. (ôi.. chắc phải cho 2 đứa này học lại cấp 1 quá..)

- Vậy.. – nó méo máo.. - ..tôi trả anh tờ 100 nghìn nha.. (=.=” làm như ảnh thiếu tiền không bằng)

- Không.. – hấn lạnh lùng.. - ..ko cần, tôi có nhiều lắm..

- Tôi bị yếu tim.. – nó kiêu cố.. (có thể hả, bà oánh ng ta không ra dạng ng.. ng ta không yếu tim thì thôi chứ bà yếu tim cái nỗi gì..)

- Kệ cô.. – hấn vẫn bình thản..

- buông tôi ra, đồ biến thái.. – nó hét tướng..

- Ai mới là kẻ biến thái ? – hấn cười gian.. - ..cô có biết biến thái là gì không?

Nó lắc lắc.. méo máo..

- Biến thái là khi ng ta ngấm ng khác đang ngủ rồi cười cười.. ý.. – hấn mỉm cười.. gian hơn.. (ôi, đây gọi là khủng bố tinh thần..)

- Ờ... - nó đơ ra.. - ..ơ.. tôi không hề ngấm anh.. tôi.. không cười..tôi có nhìn.. nhưng không cười.. (=.=” giấu đầu lòi đuôi kia..)

- Vậy là... -hấn nhìn thẳng nó.. dù chỉ là vô thức hấn trông thấy nó ngồi đó nhưng hấn cũng không dám khẳng định là nó, nhưng khi thấy cái bản mặt ngơ ra với dáng vẻ “làm sao hấn biết nhỉ” của nó khiến hấn càng cảm thấy thú vị... cô có ngấm tôi.. (=.=”)

- Híc.. – nó van nài.. - ..anh không nhân nhượng cho tôi nổi 1 lần được sao?

- Nhân nhượng là tự sát, độc ác là huy hoàng.. – hấn lạnh lùng phán 1 câu xanh rờn.. – tôi sẽ cho cô hi sinh luôn.. (oái)

- Th.. thà.. – nó lắp bắp.. - ..chết chứ không chịu hi sinh đâu nha.. (chết với hi sinh có gì khác nhau không mọi ng?)

- Ok luôn..

Hấn đang định giơ tay lên gõ đầu nó thì..

- Hai ng làm cái trò gì vậy? – tiếng của Hải Tường vang lên đã cứu nó.. (=.=” có làm gì đâu anh?)

Hải Tường vào nhà mà ngạc nhiên hết mức.. nhìn nó và hấn đang trong tư thế: tóc hấn xù lên, cả dáng ng nhỏ nhắn của nó đã được hấn ôm trọn, nó ngả ng hết cỡ ra đằng sau còn hấn thì cứ ghé sát mặt mình vào nó.. nhìn như 2 ng đang chuẩn bị “kiss”, khiến cho Hải Tường ngơ ra hết mức, trong thâm tâm cậu ko muốn bất kì 1 ng con trai nào khác chạm vào nó, kể cả hấn, thằng bạn thân của cậu.. Hải Tường khó chịu hỏi lại..

- Hai ng đang làm gì thế.. (>.<)>

- Ờ.. – nó nhìn lại tư thế đang đứng rồi hét to khiến hấn chỉ muốn ném cái tai đi luôn.. – BỎ TÔI RA, ĐỒ BIẾN THÁI.....

- Cô.. – hần buông nó ra ngoáy ngoáy lỗ tai rồi nhìn nó thắc mắc.. - .cô hay thật đấy, quấy tôi cả buổi sáng lại còn .. lấy sách học đi.. đồ lười...

- Ô.. – nó ngơ ra 2 giây rồi lấy bộ mặt tươi tỉnh nhất kèm theo cái vòng tròn thiên thần trên đỉnh đầu mà không biết nó kiếm đâu ra.. - ..cho tôi xin nghỉ 1 ngày.. nha.. tôi vô tội.. (==” ác quỷ đội lốt thiên thần hay sao ta?)

- Không.. – hần cầm cái vòng tròn rồi đặt lại trên giá.. (ak, đồ cổ ý mà..) - ..đừng có lười.. cô phải chịu khó học đi..khi nào dì tôi về là kiểm tra cô chết.. he he (~.~)

- Đồ ác nhân.. – nó phụng phịu rồi làu bàu.. đi lấy sách..

Hần giở sách ra nhìn nó.. chẹp miệng..

- Dì tôi bảo.. – nó không thèm nhìn khiến hần hơi bức.. - ..nếu lần sau dì về mà cô không...khá hơn.. thì cô phải ở nhà tôi đến khi tốt nghiệp... hô hô.. (==”)

- C..cái.. gì..? – nó tròn xoe mắt nhìn hần.. như không tin nổi vào mắt mình..

- Ô.. – hần tỉnh bơ.. - ..cô không biết à? (==” biết thì hỏi làm gì?)

Ồi thôi, ở lại nhà hần thì nó chết chứ sống làm sao được.. vậy thì nó phải cố mà học thôi.. nó lắp bắp..

- Vậy.. tôi nhờ anh kèm.. (T_T)

- Nếu cô qua được kì thi.. – hần cười gian.. - ..thì cô phải thực hiện 1 điều.. hứa.. (nghe đâu có mùi nguy hiểm)

- Ok.. – nó vỗ ngực.. - ..gì chứ hứa.. tôi làm được.. (nói vậy thôi, chứ quên ngay ý mà..)

- Rồi.. cô đã hứa.. giờ thì chăm vào.. có công mài sắt..

- ..có ngày chai tay.. – nó chêm vào làm hần tức muốn nổ mắt, Hải Tường khẽ lắc đầu... nhìn hần và nó.. sao mà giống “dog – cat” quá.. nhưng không biết ai là “dog” ai là “cat” ta?

- Cô..được lắm.. học thuộc các nốt nhạc này.. – hần đưa quyển sách cho nó..

- Đơn giản như đan rổ.. – nó nhìn hần, tay thì.. cầm ngược quyển sách.. (==” con này ngày trước học lớp 1 cô không dạy cách cầm sách hay sao ý?)

- Ủ.. đừng tỉnh tương ăn khoai nướng.. ko đến lúc ko có gì mà ăn đâu.. - ..hần nhìn nó..

- Ô.. sao anh không nhắc tôi.. hứ.. nó phát hiện ra mình bị hớ 1 quả rổ lớn bèn quay sách lại.. chẹp miệng.. liếc ngang liếc dọc.. (==”)

- ..Đây là lỗi do cô biết ít chứ không phải lỗi do tôi biết nhiều nha..nên tôi cho rằng tôi không có lỗi gì cần phải sửa cả.. - ..hần chẹp miệng.. mắt đắm chiêu nhìn lỵ cà phê Hải Tường mới pha..

- ..hem.. hem.. – nó ngồi không yên, ngo nguậy như con sâu đo.. hần phát bức.. nổi cáu..

- Cô sao đấy.. (>,<..ko biết==” con==” này==” tính==” giờ==” trò==” gì==” đây==” ta?)=“>

- ..Tôi khát.. – nó mắt dán vào cuốn sách nhưng đầu thì... bay lên 9 tầng mây..(có cần t/g khều xuống không nhĩ?)

- .. Hải Tường... - hần đang định gọi thì..

-.. tôi muốn anh đi lấy cho tôi cơ.. - ..nó ra lệnh.. mắt nhìn hần thách thức.. rồi vênh lên, hần muốn đập cho nó một phát quá.. nếu nó không phải là con gái, và hần không phải là con trai.. thì việc đầu tiên là hần sẽ cho nó 1 đấm.. hần thề đấy... (les, đồng tính, xăng pha nhớt ak...???)..

Hần đứng phắt dậy lấy cốc sữa Vinamilk đưa cho nó.. miệng không ngừng làu bàu..

- Đây.. cảm ơn mới giữ phép lịch sự chứ.. (>_<)>

- Thanh kiu... vinamiu.. – nó nhận lấy cốc sữa rồi tu ừng ực.. (chơi tiếng anh ak?)

- Coi như cô còn biết cảm ơn tôi.. – hấn ngồi xuống rồi nhìn nó.. (^^)
 - Ô.. tôi cảm ơn anh sao? – nó tỉnh bơ.. cả Hải Tường và hấn đều quay lại nhìn nó.. khó hiểu.. - ..tôi cảm ơn sữa vinamiu mà.. (@_@..)
 - Cá.. – hấn đơ ra, há hốc mồm.. nó thấy vui vui liền bồi thêm câu nữa để cho hấn tức..
 - ..Tôi nói là thanh kiu vinamiu.. chứ có nói thanh kiu Hiru đâu.. đồ ngớ ngẩn.. (ya, chị lắm trò thật)
 - Ô.. – hấn bình thần khiến nó và Hải Tường ngạc nhiên hơn khi nãy.. hấn cầm cuốn sách rồi.. quay ra liếc nó.. – ko phải cô vừa gián tiếp cảm ơn tôi sao?... thanh kiu Hiru.. ý.. (@_@ ừ nhỉ ??)
 - Ô.. – nó đơ luôn.. ko đỡ nổi.. - ..anh.. hứ.. giờ anh cũng tự nhận mình là Hiru hả ? (~_~)
 - Ô.. – hấn đồng tình.. -..với người ko biết đánh vần chữ Hero như cô thì điều đó cũng đáng để chấp nhận thôi.. (^^)
- Nó – đơ thành đá.. ko đỡ nổi.. nó thua rồi.. híc.. đc thua keo này ta bày keo khác, đầu nó đủ thứ trò.. có rừng thì thiếu gì củ đốt.. mà cần thì nó châm lửa đốt cả rừng luôn cũng được.. (=.=” ôi, ác nhân ?)
- Tí nữa.. – Hải Tường bỗng lên tiếng.. - ..đi cùng tôi được ko? (O.O)
 - Ô.. – nó ngơ ra.. chỉ vào mình như ám chỉ ‘anh đang nói tôi hả ?’
 - Um.. tí nữa.. đi cùng tôi.. – Hải Tường ấp úng, nó hơi rụt rè, khẽ liếc nhìn hấn.. nó ko muốn đi, sợ hấn giận.. ơ.. nhưng sao cái mặt hấn tỉnh bơ thế kia ? Lại còn rung rung cái đùi nữa chứ.. Đến là ghét.. hấn ko quan tâm sao ? Nó cáu nha..
 - Um... tôi biết rồi, ở nhà cũng ko có việc gì làm... – nó cáu tiết khi thấy thái độ ấy của hấn bèn gật đầu cái rụp.. nhưng mà trong lòng thì.. bứt rứt ko yên, mà chính nó cũng ko hiểu sao mình lại như vậy..
 - Ko đc.. – mắt hấn dán vào cuốn sách, khuôn mặt lạnh tanh.. nhưng trong lòng thì như lửa đốt, sao nó nhận lời nhanh thế?... hấn bực dọc.. - ...tí nữa phụ tôi nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo... (=.=” anh nói thế thì chả đứa nào muốn ở nhà nữa)
 - Cái gì ? – nó hét lên rồi đập bàn cái rầm.. - ..tôi là con ở cho nhà anh à?... Hải Tường ? ..khỏi cần chờ đến tí nữa.. giờ tôi với anh đi luôn.. tôi ko muốn nhìn bản mặt hấn thêm 1 lúc nào nữa đâu... Hiru thôi.. (úi, ng ta thơm tho sáng lạn ngồi ngồi thế kia..)
- Nó nói rồi dọn dẹp sách vở, bực thật, hấn coi nó là gì ko biết ? Con ở à.. ừ cũng đúng, nó trông mong gì từ hấn chứ ? Hấn từng nói với ng khác nó là osin nhà hấn mà..Còn hấn ngơ ra một lúc như ko hiểu nó cáu cái gì.. hấn ko biết mình nói sai cái gì.. hấn chỉ muốn giữ nó ở nhà thôi mà.. sao mà khó thế à ? Lại còn cáu vô cớ nữa chứ ? Hấn thấy hơi khó hiểu..(cái kiểu giữ ng của anh có ngày vào viện nha khoa khám răng hàm mặt đấy)..
- Nó lên phòng chuẩn bị quần áo.. hấn vẫn cầm mặt vào cuốn sách.. nhưng trong lòng vô cùng bất an.. kèm theo bực mình với 2 chữ ‘sát khí’ to đùng ở trên mặt..
- Cậu ko giữ nổi cô ấy ở nhà đâu.. – Hải Tường mỉm cười rồi liếc hấn..
 - Ô.. c..cá..cái.. giề ? – hấn lắp bắp.. cứ như bị ai đó bóp trúng tim đen.. (anh này tim đen lắm)..
 - Hihi.. hôm nay tôi sẽ tỏ tình với cô ấy.. - .. Hải Tường tươi roi rói theo kiểu trắng gi mà sáng thế.. khiến hấn bực nha.. - ..cậu ko phiền chứ..
 - Hừ.. – hấn lạnh sống lưng, rồi nhìn quyển sách.. nhưng ko chữ nào vào đầu hết.. (^^ hình ảnh ai đó đang hiện ra kia kìa.. hô hô)

12. Chương 12

Bực mình thật.. hấn có nói gì đâu mà Hải Tường lại nói thế với hấn, khó chịu thế ko biết.. sao nó có thể đi với ng khác và để hấn ở nhà 1 mình thế nhỉ ? (=.=” tại sao ko ?)

Còn nó.. nó chả thấy vui gì cả.. tự nhiên lại đi trong tình trạng này.. vừa lên mô tô của Hải Tường nó đã chẳng thấy hứng thú khi mà.. hắn còn chẳng thèm liếc nhìn nó 1 cái, đến là bực.. ừ.. đi thì đi.. nó đi luôn.. ko thèm nhìn cái bản mặt của tên đáng ghét kia nữa.. tức chết đi, thấy nó đi với ng khác mà hắn ko thèm phản ứng gì à, lại còn rung đùi rung chân đến là ghét đi được.. (=.=” chị cái cái gì đấy)

Hải Tường đưa nó đến khu vui chơi giải trí, ơ.. chỗ này ngày trước nó và hắn cũng đã đến mà.. còn nhớ lúc đó hắn đuổi nó chạy bỏ hơi tai, nghĩ lại sao mà thấy buồn cười quá.. Nó long dong chạy quanh các quầy hàng.. tham gia đủ mọi trò chơi.. nhưng sao nó cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó.. thi thoảng nó liếc nhìn Hải Tường.. yên ắng thật, bình thường ở bên hắn nó với hắn chuyên gia đấu khẩu với nhau, giờ mỗi lần nó quay lại là nhận đc cái nhìn ảm áp và thân thiện của Hải Tường khiến nó thấy trống trải quá.. lại thấy hơi ớn lạnh sống lưng nữa..

Sau 1 buổi rong chơi, Hải Tường và nó cùng ra ghế đá ngồi dưới những tán cây và ăn trưa.. ăn xong tự nhiên nó thấy hơi bực.. yên lặng, khiến nó thấy chán và mỗi lần chán lại muốn động chân động tay.. Nó ngược lên bầu trời nhìn những tán cây và ánh nắng lấp ló.. những tia nắng long lanh như những viên kim cương lấp lánh, tự nhiên nó nghĩ tới hắn, hôm trước nó cũng đâu để ý bầu trời đẹp đến mức này.. (=.=” chị có bao giờ để ý đâu?)

- Nắng đẹp thật.. – nó lên tiếng, Hải Tường cũng ngược lên, thật lãng mạn..

- Ừm.. – Hải Tường đồng tình theo nó.. khiến nó hơi khó chịu, bình thường nếu là hắn sẽ tìm cách dìm hàng nó ngay mà sao nó nói gì Hải Tường cũng nghe theo thế nhỉ? Cả tự nhiên tí nào.. ..bầu trời cũng đẹp.. cả ng ngồi bên cạnh tôi cũng đẹp..

Nó quay ra nhìn Hải Tường 2 giây rồi lại ngửa cổ lên trời chả thèm để ý đến lời Hải Tường nói làm nó sồn cả da gà.. (đang lãng mạn), những chú chim chuyền càn nhau lú lo thật đáng yêu..

- Thật ra.. – Hải Tường đang định nói gì đó thì..

- UI.. Ui.. – nó lên tiếng cắt ngang.. rồi bật dậy như lò so.. -.. này.. (@.@ con này có vấn đề gì nữa đây ta?)

- O.. hả? – Hải Tường ngơ ng nhìn nó.. (O.O)

- Tôi vừa thấy.. – nó nuốt nước bọt.. cái ực.. (O.O)

- Thấy gì.. – Hải Tường lại ngược cổ lên trời.. khê lảng tai nghe nó nói..

-.. 2 con chim.. - ..nó tròn mắt nhìn Hải Tường.. (O.O chim thì liên quan gì không nhỉ?)

- O.. – lúc này Hải Tường nhìn mặt ngu hết mức... cậu chả hiểu nó đang nói gì.. rồi 5 phút, 7 phút.. cậu cuối cùng cũng đã hiểu ra đại khái cái ý của nó.. 2 con chim.. nhớ nó mà bật lên đầu thì là cả vấn đề, bật lên mặt cũng là 1 vấn đề, nhưng bật vào miệng lúc đang ngửa cổ lên trời thì là vấn đề lớn hơn.. Hải Tường cũng đến là bó tay với nó.. sao cảnh lãng mạn thế mà nó lại phá hỏng được nhỉ? Cậu sắp tỏ tình với nó rồi cơ mà.. (mẹ ơi, nó đúng là...)

Nó thong dong 1 lúc rồi thấy hơi chán chán.. Hải Tường khê tiến lên đang định nắm lấy bàn tay nó thì..

- A... đúng rồi.. – nó tròn xoe 2 con mắt và nhìn Hải Tường với ánh mắt không thể long lanh hơn.. - ..đi.. hát karaoke? Hô hô.. tôi thông minh nhỉ... he he.. (=.=” mẹ ơi, chị này đối xử với ai cũng công bằng nhỉ?)

- O.. – sau 1 lúc dờ ra, Hải Tường lại phải lẻo đẻo theo sau nó.. anh thấy hơi tiếc khi chưa tỏ tình được nhưng mà anh sẽ cố, còn cả buổi chiều bên nó cơ mà?

Tại quán Karaoke.. Hải Tường và nó thì hát, nhưng bài nào hầu như anh cũng nhường nó khiến nó thấy hơi bực mình, thậm thoắt đã 9h 30 phút tối, Hải Tường vẫn chưa thể nói được gì vì nó gào khiếp quá, mấy bài anh chọn nhạc nhẹ nhàng thì nó không thích, cứ thích nhạc gì sôi động rồi nhảy nhót, hát ầm ầm, phòng cách âm mà cũng rung như bị động đất, lại còn phá phách quán nhà ng ta, 2 cái loa tí thì tan tành vì mức âm nó bật cao quá.. khiến mấy nhân viên phải ra vào mấy lần để giảm loa.. Sau 1 hồi hát hò ầm ầm, nó chán nản ra khỏi quán mà lòng thì cứ thấy tức tức sao ý.. nãy nó đã cố hò hét thật lớn giải tỏa nỗi bực nhưng sao mà vẫn cứ thấy tức.. Đi được 1 đoạn, nó quay lại nhìn Hải Tường rồi phán 1 câu xanh rờn.. khiến Hải Tường đơ như tượng đá..

- Thôi, anh về đi.. tôi mệt rồi.. thế ha..

- Để tôi đưa cô về.. – Hải Tường đề nghị.. anh cũng dự định tỏ tình với nó.. mà sao cả ngày nay anh chưa mở lời đc, nên giờ anh phải tranh thủ thời gian mới đc.. (T_T)

- Thôi, khỏi, tôi mệt rồi.. đi với anh chán lắm.. – nó gắt rồi đi thẳng, thật ra nó đang bức mình, không biết giờ này hấn đang làm gì nhỉ? Nhưng nó không để ý đến 1 ng đang tan nát trái tim vì nó.. (=> vô tâm thấy sợ)

- Ồ.. - .. Hải Tường ngơ ra.. đi với anh nó chán đến thế sao, ừ nhỉ.. cả ngày hôm nay nó không cười với anh 1 lần, khi anh định thần trở lại, thì.. nó đã đi đâu mất.. ơ nhưng mà.. anh đang ở đâu nhỉ??? (.=” lạc mất rồi..)

Nó chán nản lang thang trên đường, tự nhiên nó thấy buồn ghê ng.. bỗng nhiên.. nó nghe thấy tiếng động ở trong cái ngõ tối gần đấy.. nó hơi rùng mình.. nhớ có thằng cướp nào phi ra thì.. nó lo cho thằng cướp quá.. (ôi mẹ ơi, cướp nó, nó còn lo cho cướp..).. nó nghĩ phải chuẩn lẹ lẹ.. không thì..

- NÀY!!! – 1 giọng nói lạ vang lên, nó giật mình cái thót, ôi, lần này chết thật rồi.. huhu.. nó định đi nhanh hơn, nhưng ối.. sao mà nó bước mãi mà cũng chẳng nhích lên thêm bước nào nhỉ? Ồi thôi, Nó vội quay lại.. lấp bắp..

- ..D..d..ạ.. dạ? (@_@)

- Cô đi đâu vậy hả? Có biết là tôi lo cho cô lắm không ? Đi suốt cả buổi sáng cho đến giờ vậy hả.. – từ trong bóng tối, hấn bước ra.. làm nó thở phào nhẹ nhõm.. trong lòng thấy vui vui, kèm theo sự.. bức mình.. nó nhìn hấn lém lỉnh..

- Ừ.. đường về đêm tối canh thâu, nhìn anh tôi tưởng con trâu đang cười.. hớ hớ hớ.. hơ.. (.=” con này thấy hấn vui quá đây mà..)

- Ái chà.. – hấn khẽ rùng mình vì đường vừa tối vừa vắng, nó lại chơi 1 tràng cười phù thủy ghê rợn khiến hấn muốn hồn lìa khỏi xác luôn.. hấn lấy bình tĩnh.. - ..thế chứ không phải cô sợ ma đó hả? (.=” chị ấy đang lo ấy thằng cướp..)

- Hơ.. – nó vỗ ngực cái đét.. - ..khụ khụ khụ.. tôi mà thèm sợ ma á ? Ma sợ tôi thì có, hô hô hô.. (điệu cười giết ng..)

- Ủ ha... - ..hấn búng tay cái chóc.. - ..nhìn mặt cô là ma cũng phải sợ chứ đừng nói gì một ng đẹp trai, vô tội như tôi.. ha ha ha.. (đẹp trai thì đúng, nhưng vô tội thì chưa chắc..)

- Anh.. – nó cúi tiết sút 1 quả.. tí thì trúng chân hấn.. hihi.. may mà hấn né đc.. công nhận hấn tự thấy mình giỏi, từ ngày quen nó tốc độ né đòn của hấn tăng lên nhiều, phen này hấn sắp thành siêu nhân thật rồi.. he he he.. (.=” vâng, anh là siêu nhân..)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA ! ... - ..thế nhưng, hấn vẫn phải thất thanh khi chân kia của nó giẫm lên chân còn lại của hấn lại còn di di nữa.. khiến mấy ngón chân hấn muốn rời khỏi ng mà chạy đi luôn.. híc.. nó đúng là còn đồ mà.. sao ác ôn vậy chứ ? (.=” siêu nhân đây ạ ?)

Nó chạy thẳng rồi lại còn lêu lêu nữa chứ, khiến hấn tức muốn học máu mồm.. Đc, hấn sẽ cho nó về châu diêm vương mà vuốt râu Thần chết, ngồi chơi với quỷ luôn.. hãy đợi đấy.. đồ con gái ko biết trời cao đất dày là gì kia.. (O.O anh này ác ko kém ạ)

Mấy ngày tiếp theo ở nhà hấn, nó lại nghĩ đủ trò để trêu chọc hấn, đủ thứ trên trời dưới đất, khiến hấn nhiều phen muốn điên lên mất.. khi thì cho dầu rửa bát vào dầu gội của hấn rồi giả vờ như 1 nàng thiên sứ với đôi mắt vô (số) tội.. ‘hả ? Anh mới gội đầu bằng nước rửa bát hay sao mà ngửi toàn mùi nước rửa bát à...’ ko thì nó cho nước muối vào chai nước lọc của hấn để hấn uống.. hoặc có lúc tức quá, nó chơi luôn nước tương lên khăn mặt của hấn và.. cái mặt hấn sưng lên, khiến cả ngày hôm ấy hấn còn ko dám ra ngoài nữa..

Còn hấn ư ? Cũng ko chịu kém cạnh đâu nhá, lúc rang cơm, hấn cho cả đồng ốt vào đĩa của nó khiến nó ăn xong, môi nhìn như bị cua cắn ý.. còn chưa kể lúc sáng nó dậy, hấn để hấn chậu nước ở trước cửa phòng nó.. đã thế lại còn chậu nước lau sàn nữa, và thế là.. vấp.. ùm.. nó lún luôn xuống chậu, nước bắn tung tóe và

nó bị bắt phải dọn hết đồng nước, nó thấy đời sao thật lắm thứ bất công, còn chưa kể lúc mà hấn quét sân dấm bắt con sâu bỏ vào trong áo của nó khiến nó kinh muốn chết, đôi khi nó tự hỏi ko biết hấn có phải là đàn ông hay ko mà sao nhỏ nhen quá trời.. huhu.. (=.=” , ya, t/g thấy 2 anh chị này hợp nhau lắm mà..)

Sáng hôm ấy.. mới tờ mờ sáng..

- Đầu đất, óc heo, não phẳng, ko có nếp nhăn..dậy dậy đi, hôm nay có việc cho cô đây..- 1 trằng gọi của hấn khiến nó muốn ra nhét cái giẻ vào mồm hấn quá.. (=.=” nhét giẻ còn nhẹ, chứ cứ tương hấn cái bánh ‘giấy kẹp tất’ vào mồm hấn ý..)

- O...oi.... – nó uể oải phi ra ngoài.. nhìn hấn chớp chớp.. - ..ì.. chứ hả ? oáp... ôi.. đang bận... ngủ ? (@.@)

- Hôm nay tôi đưa cô đến công ti, tiện thể, đưa cô đi xem cách trình diễn của tôi rồi sau này cứ thế mà học theo nha.. – hấn tuôn ra 1 trằng.. nó lại đóng cửa cái rầm.. (=.=” nói cứ việc nói còn ta đây ngủ cứ việc ngủ à ?)

- Tôi ko muốn đi, đi thì đi 1 mình đi.. tôi ngủ tiếp đây.. – nó lại nằm hấn lên giường thiêm thiếp.. (=.=” heo)

- Ko được, cô nhất định phải đi,.. cô có dậy ko thì bảo tôi nào.. – hấn gọi lớn.. (>.<)>

- Kệ anh.. anh thích thì cứ đứng ngoài đó mà gào đi, tôi không có rảnh mà ra mở cửa, gào chán rồi đi đi.. – nó lại khò ngay lập tức.. (-.-)

- Thật không? – hấn cất tiếng với 1 giọng rất ranh ma.. mà quái, hấn đang ngoài cửa cơ mà, sao lại nghe thấy giọng gần thế không biết, nó bật dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn lại.. ôi, hấn đang đứng ngay trước mặt nó, tay vẫn cầm cái chìa khóa lung lay khiến nó hoảng, nó bật dậy như lò so..

- Ôi.. đại ca tha mạng.. em dậy ngay đây.. híc.. híc.. – nó phi luôn vào phòng tắm... (=.=” nãy to hòng lắm nhỉ?)

Sau khi tranh nhau đĩa bơ cả buổi sáng, hấn và nó cũng đã xử lí xong bữa sáng, hấn đưa nó đến hậu trường công ti...

Ôi, thật không may.. mọi ng ở đây nhìn nó như sinh vật lạ, kể cả Henry nhìn hấn và nó đi cùng nhau cũng không có mấy thiện cảm.. và thêm 1 điều không may nữa.. diễn viên chính đóng cùng hấn bị tai nạn, không thể diễn nên họ đang cấp tốc tìm ng, vừa thấy nó, ông đạo diễn như vớ được vàng, bèn túm nó đi thay đồ trang điểm luôn, nó còn chưa kịp phản ứng gì.. sau khi trang điểm với 1 lớp phấn nhẹ, lớp son bóng và kèm với 1 chiếc váy trắng thiên thần.. mái tóc đc buộc rất kiểu cách.. khiến nó gia tăng độ đáng yêu lên rất nhiều, nhưng chỉ duy một điều, nó không thuộc lời thoại.. và cũng không thuộc bài hát, sao hát được,.. ông đạo diễn đưa cho nó 1 xấp giấy.. trời ạ, cả xấp giấy mà nó chỉ việc hát đúng 1 câu thôi ư? Hời cho nó quá.. hô hô.. nó làm được tốt.. và có 1 vài đoạn thoại.. ok luôn.. ông đạo diễn bắt đầu thao thao bất tuyệt về kịch bản để cho nó hiểu sơ qua.. (=.=” không biết nó có nghe và cho chữ nào vào đầu không ta?)

“Câu chuyện xoay quanh 1 cuộc tình tay ba giữa 2 chàng hoàng tử.. bạch mã hoàng tử là thiên thần và hắc mã hoàng tử là ác quỷ.. đều yêu 1 cô gái, nàng là thiên thần sa ngã.... và cô gái có quyền chọn 1 trong hai chàng, thế nhưng cô gái chọn hắc mã hoàng tử, là hiện thân của ác quỷ trong khi chàng bạch mã hoàng tử yêu cô rất sâu đậm.. và chàng bạch mã hoàng tử đã quyết định trở thành 1 thiên thần sa ngã chỉ để có được tình yêu của cô.. và cuối cùng trái tim cô vẫn không hề thay đổi, nên chàng bạch mã hoàng tử đã chết.. vì không chịu đựng được lời nguyền của ác quỷ.. còn cô gái.. trong khi bên ác quỷ.. nàng đã tìm lại đc bản thân và trở thành 1 thiên thần, thế nhưng thiên thần và ác quỷ không thể bên nhau, vì vậy chính đôi tay chàng hắc mã hoàng tử đã phải đâm chết nàng thiên thần...”..

Nó nghe mà rùng mình, sao mà giống hoàn cảnh bây giờ của nó thế nhỉ.. hơ.. nhưng mà 2 tên kia may mà không thích nó không thì chắc kết cục cũng như vậy quá.. (=.=” chị ơi, đây là thời hiện đại..)..

Dù chỉ là phim, nhưng sự thực thì cũng gần giống thế, Henry hơi khó chịu vì sự sắp xếp cho cô gái chọn ác quỷ chứ không phải là thiên thần, thật bất công quá, còn hấn cũng không thể hiểu sao ác quỷ lại phải giết chết cô gái ở cuối phim.. hấn yêu cô gái đó mà.. sao ác quỷ không thể trở thành thiên thần để ở bên cô gái ấy đc nhĩ??? (anh ơi, mơ mộng quá.. phim thôi mà..)

Còn nó ư? Tưng tưng cho đến khi nghĩ đến đoạn cuối nó bị giết bởi ng mà nó yêu nhất, khiến nó cứ thi thoảng quay sang nhìn hấn rồi gườm gườm, với ý.. “anh mà giết tôi thì tôi cho anh chết trước.” (mấy ng này sao vậy? phim thôi mà? Khó hiểu dần đều..)

- Cảnh 1 – tiếng ông đạo diễn vang lên.. - ..diễn..

- Tôi.. – nó lấp bắp nhìn hấn đang đứng trước mặt mình.. với bộ đồ màu đen, mắt được kẻ đậm tạo vẻ lạnh lùng và bí hiểm cho đôi mắt cùng với sự quyến rũ sẵn có khiến nó quên luôn lời thoại.. - .. (=.=” háo sắc rồi..)

- Phải nói là anh tìm tôi có chuyện gì không chứ?.. – ông đạo diễn nhìn nó cau có.. (>,<)>

- Ô.. ờ.. anh ..có.. – nó nhìn hấn lấp bắp.. khiến hấn phì cười.. ha ha.. nó cáu tiết.. nhưng tự dặn mình chỉ là đóng phim thôi mà, không có gì phải ngại cả.. thế là nó nhắm mắt lại hét ầm lên..- .. ANH TÌM TÔI CÓ CHUYỆN GÌ KHÔNG? (>”<)>

Ông đạo diễn vuốt mặt, thở dài, thăm trách móc số phận nghiệt ngã đã đùn đẩy con ng này đến với ông.. híc híc.. mà nó có cần phải quát lên thế không chứ?

- Tôi nói thật với cô.. – hấn lên tiếng..-.. Trước khi gặp em, anh thấy cuộc đời mình thật tẻ nhạt. Khi gặp em rồi, anh mới biết đó chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời anh... (Ắc.. lời thoại gì hay vậy???)

Cả đạo diễn và mọi ng không ngoại trừ nó.. đều đơ ng.. hấn đọc sai lời thoại.. nó cáu tiết cứ như nó vừa là trò cười cho cả bàn dân thiên hạ vậy.. bèn bới móc thêm 1 câu..

- Ủ.. Anh có biết không, hiện giờ em không thể tìm ra được từ nào để diễn tả hết cảm xúc của em đối với anh, may ra thì chỉ có câu: Quý tha ma bắt anh đi! (=.=” hai ng này cho đóng phim đấu võ mồm đc đấy..)

- Ô.. – hấn cười giảng hòa.. - ..tôi đọc sai lời thoại.. đáng lẽ ra phải là.. Trước khi gặp em, anh thấy cuộc đời mình thật tẻ nhạt. Khi gặp em rồi, anh mới biết ý nghĩa của niềm hạnh phúc đích thực là gì.. hì hì.. (giờ mới nói, muộn rồi anh ạ..)

- Đồ khùng.. – nó cau có.. (có đến nỗi khùng đâu, chỉ hâm thôi à..)

Ông đạo diễn vuốt mặt, có lẽ để nó đóng vai này quả thực là không hay cho lắm, nhưng lỡ chọn rồi, thì sao có thể loại đc, giờ kiểm diễn viên hơi khó.. (=.=” giờ ông mới biết thì muộn rồi..)

Đến đoạn hát..

“please understand my feeling” (nó..)

“I worry about you always..” (hấn..)

“please understand my feeling” (nó..)

“I worry about you always...” (Henry..)

...

“You are only one for me” (cả 3 đứa tam ca..)

Nó hát mà ông đạo diễn muốn đập đầu vô tường chết luôn.. nó hát có mỗi một câu mà diễn đến gần chục lần lận vì cái tội không nghiêm túc của nó.. còn nó thì cứ hí ha hí hửng, tưng ta tưng tưng.. đến đoạn giả chết để hấn ngồi ôm nó cũng phì cười đến mấy lần.. còn chưa kể việc trong khi diễn mấy lần nó chơi đùa hấn.. khiến cả đoàn làm phim nhiều phen choáng váng.. còn hấn, muốn nghiêm túc cũng không thể nào nghiêm túc nổi với cái đứa không biết trời cao đất dày là gì như nó.. bực đến chết luôn.. (tử sau cho diễn với ai chứ đừng cho diễn với hấn, tách hai đứa tội nó ra..)

Và thành ra để diễn xong 1 bài thì mất cả 1 ngày với nó, ông đạo diễn than trời than đất vì.. tiếc thời gian quá thể.. 1 ngày vàng ngọc có thể làm xong cả 1 playlist chứ 1 bài mất cùng lắm 2 tiếng đồng hồ là cùng.. nhưng không tin đc mất cả 1 ngày.. ôi, ông ta than trời than đất khiến nó càng buồn cười hơn, kèm với cái mặt không thể nào bi thảm hơn của ông ta nữa.. nó không thể nhịn nổi cười.. khiến ông ta đỏ phừng mặt vì tức giận, đến mức Henry và hấn phải kéo nó ra, véo má nó nó mới nhin được cười.. mọi ng ai nấy đều lắc đầu vì nó..

Hết ngày hôm ấy, ai nấy đều mệt nhoài vì vật lộn với nó cả ngày.. còn nó ư? Đói rồi.. giá như nó không quậy như thế, nhưng lỡ rồi.. thì kệ vậy (=.=)...

1 tuần lễ chán nản trôi qua.. sáng thứ hai đầu tuần nó lại nghe tiếng í a í éo của hấn gọi nó dậy.. đi học, ừ thì cũng nghỉ lâu rồi.. nên giờ phải đi học là lẽ đương nhiên,..nó ngại đi học quá, nhưng không dậy thì hấn lại làm khổ cái lỗ tai nó.. nên thôi, dậy vẫn hơn, vẫn là khôn ngoan nhất.. (khôn ngoan quá nhỉ?)

Sáng sớm ngày ra, hấn đã đưa nó đến trường trước bao nhiêu sự ngạc nhiên, ngưỡng mộ, khinh bỉ của lũ trong trường.. vừa xuống xe.. bao ánh mắt đổ dồn về phía nó, kèm theo rất.. rất nhiều lời chỉ trích không mấy hay ho cho lắm.. và không ngoại lệ, hai cô bạn mắt tròn mắt dẹt lại gần nó và hỏi:

- Hai người.. đi học chung? – đồng thanh tập 1 (O.O)
 - Ừm.. – hấn tỉnh bơ, cất mũ bảo hiểm.. (=.=” anh này là chuyên gia gây hiểu lầm ý mà..)
 - Hai người chung đường sao? – đồng thanh tập 2 (O.O)
 - Chung nhà luôn . – hấn vẫn thản nhiên như không.. con gái trong trường.. đứa nào đứa nấy đều ngạc nhiên hết cỡ.. có đứa còn ngất ngay tại chỗ.. còn nó, mặt nóng phừng phừng.. (>”<)>
 - Hai người là một cặp sao ? – Đồng thanh tập 3.. mọi người đổ dồn ánh mắt về phía nó và hấn.. hấn đồng dặc.. (O.O)
 - Ờ.. thì.. ừm.. ừm.. – nó phi nhào đến bịt mồm hấn.. gất nhẹ.. (>”<)>
 - Anh chán sống à? Anh nói thêm câu nữa tôi cắt lưỡi anh bây giờ.. anh phát biểu gì mà liều thế? Muốn chết à? Tôi cho anh chết nhé.. anh phải để cho tôi sống nữa chứ..
 - Ô..um.. ồ..um.. áii.. – hấn bị nó bịt mồm nói ko ra hơi.. nó nhìn hấn khó hiểu.. còn hấn tiếp tục dẩy dựa trong khi nó bịt mồm hấn.. hấn không tài nào thở nổi.. mắt nhìn nó trân trân.. (có ngày ngộp thở chết luôn ấy.)
 - Cái gì? Anh nói cái gì cơ? – nó ngơ ngác với dáng vẻ vô cùng ngây thơ.. (chị ý nhiều lúc ngây thơ lém)
 - Ô..umm.. umm.. – hấn chỉ tay xuống cái miệng đáng thương đang được nó bóp lệch kia.. nó như hiểu ý liền bỏ tay ra rồi lau lau chùi chùi vào áo hấn.. (=.=” đúng là cơ hội hết mức mà..)
 - ...hơ..hơ..hơ.. – hấn thở dồn dập.. - ..cô tính giết người à? (>”<)>
 - O.. tôi bịt nhẹ.. (bịt nhẹ quá nhỉ?)
 - Nhẹ??? Nhẹ lắm.. tôi ko nói cái nhẹ, mà sáng ra cô rửa xà phòng chưa đấy.. (oách.. anh này chán sống rồi hay sao ý..)
 - Anh.. – nó cáu tiết.. định đập cho hấn 1 phát thì may sao hấn né được..(nhưng rồi...)
 - Cô đừng có.. ơ..ơ..ơ.. óái..- hấn né được cú đá của nó nhưng đâu để ý rằng, đằng sau hấn là cái xe máy chết tiệt vẫn chưa được cất giữ và hấn vấp vào chiếc xe máy rồi lại ngã bổ nhào xuống đất.. (=.=” biết ngay mà..)
 - Có vẻ anh yêu đường quá nhỉ ? Hô hô hô.. – nó bỏ vào và tiện thể lôi luôn hai con bạn đang há hốc mồm vì kinh ngạc..
- Hấn đứng dậy, phủi quần phủi áo.. ‘con nhỏ chết tiệt’, hấn nhủ thầm rồi đi vào lớp. Giáo viên mới dạy thay cho bà dì hấn 1 tuần trước khi dì hấn về.. chắc là thú vị lắm, hấn và nó đều nhủ thầm rồi cả hai ng ngồi khoanh tay chễm chệ trên ghế và nở 1 nụ cười nham hiểm.. (nguy hiểm quá, anh chị ơi, mặt đen hết rồi kia..)
- Tiếng chuông vào học đã được 15 phút rồi, mà chưa thấy cô đâu, lớp trưởng là Hải Tường bèn đứng dậy định đi gọi cô vào thì cả hấn và nó dúm cạu ngồi xuống rồi nhìn nhau với vẻ mặt ‘thân thiện’ hết mức.. rồi 2 đứa đồng dặc :
- Cô ơi, mời cô vào.. ooooooooooooo..... LỚP- ..đồng thanh xong hai đứa lại quay lại ‘ngắm nhau’ tiếp.. (cái kiểu gọi này đến làm cô giáo đứng tim mà chết luôn thôi..)

Lúc này, cánh cửa mới từ từ mở ra, 1 giáo viên trẻ trung xinh đẹp, đeo mắt kính to rất ư là cute bước vào lớp, ng thì run lập cập ôm chồng sách to ðùng..

- Ch..chào.. các.em.. – cô giáo tội nghiệp lấp bắp nhìn xuống chỗ hần và nó.. và cười mà miệng thì mếu xệch.. (tội nghiệp)

Nó thì cười tươi như hoa, còn hần thì gơ tay theo phong cách rất lãng tử.. khiến cô cảm nhận mức độ nguy hiểm ngày càng cao.. Cả lớp ðứng, cô giáo cho cả lớp ngồi ngay sau ðó.. còn mắt thì vẫn hướng về phía nó và hần, vì cô biết siêu quậy ko sợ trời, ko sợ ðất nổi tiếng của trường này ðang ngồi kia.. những con ng ðc mệnh danh là ác ma học ðường..

BỊCH..

- Á... há..há..há.. há.. há.. – khỏi nói, cái tiếng cười bắt hủ này của ai thì mọi ng ðều biết, và lí do mà nó cười thì cũng ko ai xa lạ gì, mọi ng ðều ðổ ðồn ánh mắt về phía hần và sau ðó quay sang nó.. nhiều ðứa con gái nổi giận phùng phùng rồi nhìn nó với ánh mắt sắc lẹm kèm theo 1 tràng chửi rửa thậm tệ.. (lại gây chuyện rồi đây mà)

Còn.. cái ghế của hần ði ðâu rồi.. nó ðúng thật là, làm hần mất mặt với giáo viên quá.. còn cô giáo mới ðã hết run ðc phần nào giờ lại run cầm cập, quát ko ra tiếng :

- C..các.em.. tr..trật.. tự.. (~..~)

- Cô là ðồ quá ðáng.. – hần quay phắt lại cẩu lên khiến cô giáo và cả lớp giật bắn mình.. nó thì ngả ng ra sau ghế rồi ðưa tay lên che mặt cho khỏi mưa xuân (=..=).. tay còn lại vẫn bùm miệng cười.. khiến hần càng cẩu tiết.. nhưng bỗng hần lấy lại bình tĩnh gần như ngay tức khắc - ..a.. ng yêu tôi hôm nay lại phá rồi hă.. (O.O)

Rầm... chiếc ghế nó ðang ngả hết cỡ ra ðằng sau bỗng ðổ rầm 1 cái khi nghe hần nói thế, mà chính xác ra nó tí nữa thì té xỉu luôn ý.. nó lồm cồm bò dậy lấp bắp :

-.. ng.. ng.. yêu tôi ??? – nó tròn mắt.. - ..cái gì, ai là ng yêu anh, tôi nhận lời anh hồi nào mà bảo..

- Cô có tặng quà cho tôi mà.. – hần tỉnh bơ, mắt ðảo quanh tìm... cái ghế.. - ..nên tôi nghĩ cô có cảm tình với tôi.. tức là thích tôi.. (:P)

- Ôi, mẹ ơi.. chết tôi mất thôi.. – nó lồm cồm bò dậy.. phui phui.. - ..này, ai yêu anh lúc nào ? Thôi nói nhảm ði nhă..

- Hơ.. - ..hần bèn ra về mặt ngơ ra khiến nó ðến ðiên lên ði ðc.. - ..ng yêu tôi tức giận rồi kìa.. (chán sống quá à?)

- Người yêu, ng yêu.. – nó nổi lửa phùng phùng.. bê hần cái ghế lên nhè ðầu hần, mặt nó ðen sì, sát khí tỏa ra ngùn ngụt.. ðôi mắt vô hồn, cái miệng thì nhếch lên cười nham hiểm, khiến cho hần sồn cả ða gà.. - ..anh có thôi ngay ði ko hă ? (=..=” mọi ng chạy gấp)

- C.. cô.. cô ta ðang biến hình hă ? – hần mắt ðính chặt vào nó còn tay thì khều khều Kim Anh.. (=..=” ðâu, chị ý là người chính hiệu ðấy ạ..)

- Ko.. nó là người ðấy ạ.. – Kim Anh cũng ðán mắt vào nó, mở to hết cỡ..

- Nguyệt Nga.. này này.. - .. Thảo Uyên lấy bút chọc chọc, nó cúi xuống nhìn Thảo Uyên và ‘hứ’ 1 cái cực kì lạnh lùng khiến cho Thảo Uyên rụt vội tay lại.. - ..thôi, cứ tiếp tục xử ði.. (-.- chị này cũng sợ..)

- Cái gì.. – hần gào ầm lên.. - ..các cô sao thấy chết mà ko cứu à.. (tự anh gây ra ðấy chứ ?)

- Ai mượn.. – Thảo Uyên từ từ ðứng dậy và lui ra xa - ..anh ðụng vào ổ kiến.. (=..=”)

ðang trong lúc nước sôi lửa ðồng, ai nấy ðều nuốt nước bọt cái ực vào họng, cả lớp ðổ ðồn mắt nhìn nó, còn hần thì nhìn mãi cái ghế trên tay nó chỉ sợ ðổ ngã vào mặt hần.. bỗng..

- Ô.. cái ghế này còn mới nhĩ ? – nó nhìn cái ghế rồi hạ xuống.. xong xoay xoay cái ghế rồi nhìn hần.. - ..sao anh nhìn tôi thế.. (Ặc..rầm..hàng loạt..)

- Cô.. – hần vừa phát hiện ra mình quá bị mất thể diện, hần tức đến tận cổ.. rồi quay sang cẩu với nó.. - ..cái ghế của tôi, cô giấu đâu rồi.. (>"<)>

- Gọi tôi là chị đi.. – nó ngồi chễm chệ trên ghế rồi nhìn hần đầy vẻ thách thức.. – rồi tôi tha cho..hồ hồ hồ hô (còn ai có điệu cười bắt hủ như nó ko ?)

Thảo Uyên và Kim Anh ngồi vuốt mặt, nản thay cho cái điệu cười có 1 ko hai của nó.. còn hần thì tức phòi máu ra..bực mình quá, hần phi ra cướp ghế của thằng ngồi dây bên cạnh và ngồi nhìn nó cũng đầy thách thức.. còn nó vẫn bình thản như ko có chuyện gì xảy ra.. cô giáo mới lại run lập cập nhìn hần và nó đang đầu võ.... mất...

- Chào cả lớp.. (o.o)

Trong khi mọi ng đang đổ dồn mắt vào cuộc tỉ thí võ mắt của nó và hần thì có 1 giọng nói vang lên khiến trận đấu tạm ngừng.. hần và nó nhìn lên và suýt té ngã ra đất.. cái thể loại gì thế này.. áo đen, váy đen, nơ đen, kẹp tóc đen, tất đen, và giày thể thao màu đen, váy đồng phục mà còn chơi cả thể loại quần ngố bên trong nữa.. nói chung con bé này thiếu mỗi từ ‘xã hội đen’ để miêu tả thôi.. nhưng mà nhìn nó trắng phết, vậy mà cả cơ thể cũng thoát ra mùi tử khí âm âm.. 1 bầu không khí xung quanh con nhỏ đó cũng đc gọi là đen toàn diện.. nhìn cũng biết là con nhỏ này ko vừa vặn gì khi nhỏ đó ăn mặc rất nổi trội giữa đám đông toàn áo đồng phục màu trắng.. (quá rục rở)

- Mình tên là Lã Minh Yến Trang cứ gọi mình là Evil- Lã Minh Yến Trang, con gái của một nhạc sĩ kiêm nhà chính trị gia nổi tiếng.. gia thế rất giàu, là 1 ác quỷ đích thực, với độ quậy ngang ngửa nó và hần.. luôn tìm cách chơi xỏ nó.. và phá đám hần.., căm ghét sự yếu đuối và giả tạo.. tôn sùng sức mạnh, hiểu rất rõ về tâm lí con ng, đã học qua về các loại đạo giáo, biết nhiều về ác quỷ và thiên thần, cùng với những con ng mang tên ‘thiên thần sa ngã’.. và đang tìm kiếm ng như thế, bản thân nhỏ cũng muốn mình là 1 ‘thiên thần sa ngã’ để có được tính cách và sự dũng cảm của ‘thiên thần sa ngã’- ..mình mới chuyển đến.. mong các bạn giúp đỡ.. (ác quỷ đây..)

- Có trò hay đây, ngôi trường này càng ngày càng đông vui.. – nó ngồi chăm chú quan sát cô bạn mới..con bé ấy xinh thật, nhưng nhìn tướng tá cũng ko phải là loại hiền lành gì.. nếu có thêm 1 chiến hữu như con bé đó thì.. hay biết mấy.. - ..mình là Trần Kiều Nguyệt Nga, rất vui đc biết...

- Ko cần giới thiệu đâu.. tôi ko muốn làm bạn với ai.. (>"<)- ..evil="” liếc="” nó="” 1="” cái="” và="” đủ="” phát="” hiện="” quần="” áo="” trên="” ng="” nó="” mặc="” là="” loại="” quần="” áo="” chỢ="” ko="” nhân="” mác..="” cô="” nghĩ="” nó="” cũng="” giống="” như="” những="” đứa="” khác="” kết="” bạn="” với="” cô="” vì="” tiền..="” cô="” quay="” sang="” nhìn="” thảo="” uyên="” vì="” thảo="” uyên="” mặc="” đồ="” hàng="” hiệu="” nghĩ="” rằng="” cô="” gái="” này="” có="” thể="” làm="” bạn="” với="” nhỏ..="” thảo="” uyên="” chỢ="” cười="” rồi="” lên="” tiếng..="”>

- Mình là Dương Kiều Thảo Uyên .. rất..

- Tôi ko quen làm bạn với kẻ yếu đuối.. (=.=)- ..ờ, lần này nó tức thật rồi nha, con ng kiểu gì mà hống hách thế.. Kim Anh cũng ko vừa mắt với con nhỏ này.. nhìn con nhỏ này bằng ánh mắt khinh ghét..

Evil quay sang nhìn Kim Anh đứng với dáng vẻ rất oai phong ấy rồi vênh mặt đầy thách thức.. Kim Anh ko nói gì chỉ lẳng lặng đi về chỗ, những lọn tóc để lộ ra 1 chiếc hoa tai, mang hình cây thánh giá bằng vàng với những kí hiệu lạ lùng.. Evil chột biến sắc mặt và vội lại gần Kim Anh.. ngó.. (gì đây ta ?)

- Gì chứ con nhỏ này.. tính gây sự à ? – Kim Anh bực dọc cẩu.. (>"<)>

- Chiếc hoa tai này... - ..Evil định sờ vào thì Kim Anh đã ngăn lại.. ko cho sờ tiếp..

- Cái gì ?

- Cậu là ng của xã hội đen ? – Evil tròn mắt nhìn Kim Anh, ai nấy đều ngạc nhiên tột độ bao gồm cả nó và hần.. (o.o)

- Tránh ra.. – Kim Anh cẩu tiết hất con nhỏ đó ra nhưng con nhỏ này bám dai hơn cả đĩa nữa..nhất định ko chịu tránh..

- Làm bạn với tôi.. - ..nhỏ đó ra lệnh, Kim Anh càng điên tiết hơn.. bực mình Kim Anh quay ra mắng..

- Cô bị điên à ? Tôi ko có chơi với cái loại hách dịch như cô.. đồ khủng.. tôi có bạn rồi.. ko thích cái loại đen sì như cô đâu.. (woa... phục chị Kim Anh quá)

- O..

Evil quay sang nhìn nó.. à.. nhỏ đã hiểu cái lí do mà khiến nhỏ ko có Kim Anh làm chiến hữu rồi, nhỏ lườm nó 1 cái sắc lẹm rồi vuốt tóc quay đi.. nhỏ dự định sẽ cho nó sống ko bằng chết luôn.. vì nhỏ nghĩ Kim Anh là 1 ‘thiên thần sa ngã’.. bởi những ng như thế thường rất hay làm ng của xã hội đen, cái tính cách còn tàn bạo hơn cả ác quỷ nữa khiến cho nhỏ thấy thú vị, nhưng nhỏ đâu có ngờ rằng.. ‘thiên thần sa ngã ‘ đang ngủ yên mới thật sự là nó kia kìa..

13. Chương 13

Ngồi trong lớp mà nó cứ ngo nguậy mãi ko yên, thật ra đâu phải tại nó, mà tại cảm thấy cứ có 1 tia lửa điện phóng qua lưng tê tê mà lạnh lạnh.. mà mỗi lần nó quay đầu lại là thấy tử khí bốc lên ngàn ngút phía sau nó, khỏi nói.. Evil đã chuyển xuống phía dưới ngời để tiện bề gạ gẫm Kim Anh.. hắn cũng ko kém phần long trọng, hôm nay nó ngồi yên lặng, ko chọc hấn, khiến hấn thấy hơi ngứa ngáy.. híc.. mà mỗi lần quay lại thì, 1 bầu trời u ám tỏa đầy lớp học khiến hấn muốn ngất luôn, mà nhìn nó thì nó cũng đâu hơn gì.. Mà nó thấy bức ghê cơ, cái ng này hình như là muốn ăn tươi nuốt sống nó ko bằng ý.. nó cáu tiết với con nhỏ mới đến, giờ lại đến lượt hấn cứ quay xuống liếc đều khiến nó muốn xông vào mà cầu xé hấn cho bỏ ghét.. nó nhăn nhó..

- Nhìn gì mà nhìn.. (>"<)>

- Thấy xinh, ngắm ko đc sao ? – hấn tỉnh bơ, vênh vênh tự đắc.. nhìn bản mặt đáng ghét ko chịu được.. (=.=” anh này có ngày sẽ được vinh dự chọn xem dép nào đẹp hơn khi vào cái mặt anh ý làm đồ trang trí ý mà..)

- Biến thái.. – nó lườm 1 cái dài.. rồi quay sang vỗ vỗ Kim Anh.. - ..kìa, Hiru nổi tiếng đang ngắm bà.. (chị này cũng sắp sửa..)

- O.. – Kim Anh giật mình rồi quay ra nhìn hấn chớp chớp.. - ..anh ngắm em à.. hi..sắc đẹp của em cũng bình thường thôi..

-Ặc.. – hấn quay ngoắt sang nó.. - ..tôi ngắm cô ý.. ko thấy tức à ?

- Tức gì ? – nó lại 1 lần nữa.. tỉnh bơ.. và quay sang nhìn Kim Anh..- ..kìa, người yêu bà đang tán tôi, để người ta tán vậy à ? (=.=”)

Như chợt hiểu mình bị chơi xỏ, Kim Anh điên tiết bẹo cho nó 1 cái rõ đau rồi lườm nguýt đủ kiểu.. còn Thảo Uyên thì lắc nhẹ cái đầu, nó vẫn chứng nào tật nấy.. ko thay đổi gì cả.. (thế mới có câu, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà..)

Còn hấn thì mặt đỏ tía tai quay ngoắt lên trên, ko thèm nhìn cái bản mặt đáng ghét của nó nữa.. Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao, nó nhận thấy cả lớp vẫn ngồi im bất động, chờ đợi 1 nhân vật bước ra khỏi lớp.. đó chính là Evil.. Evil đứng lên, bước ra khỏi chỗ và đi về phía cửa, lúc đi ngang qua nó thì cô liếc nó 1 cái khiến nó dựng cả tóc gáy.. Evil vừa ra khỏi lớp là cả lớp đồng loạt trút 1 tiếng thở dài thườn thượt cứ như trút được gánh nặng hàng thiên niên kỉ vậy.. Nó nhăn nhó khó chịu:

- Con nhỏ này sao vậy.. đúng là kẻ khó ưa.. (hạ hỏa chị ơi..)

- Ừm.. nó ko phải là một nhân vật bình thường đâu.. – Kim Anh tiếp lời.. rồi ngẫm nghĩ y như 1 bà cụ non..

- Xi.. phải chi mình cũng xài đồ một màu như nó.. - ..nó buông 1 câu và bồng.. 1 ý nghĩ lóe lên cái xoẹt ngang qua đầu nó.. và.. - ..hồ hồ hồ hơ hơ hơ.. há há há há.... ha ha ha.. hí hí hí.. hô hô hô....

- Bà bị khủng hả ? – Thảo Uyên nhìn nó e ngại, tránh xa.. cả hấn cũng khó hiểu.. còn Hải Tường thì sờ trán nó xem nó có bị sốt hay ko... còn nó thì vẫn cười.. với khuôn mặt thật u tối.. khiến ai nhìn vào cũng biết.. lại có ý nghĩ xấu xa và đen tối vừa đánh xuống đầu nó cái rầm rồi..

Kim Anh đang đứng bên cạnh nó.. bỗng sắc mặt cô tái xanh và.. giật lùi 1 bước, hai bước.. Kim Anh há hốc mồm rồi đơ ra.. nói ko ra hơi..

- C..cái.. cái.. ko lẽ..

Và rồi.. Thảo Uyên nhìn Kim Anh xong quay sang nhìn nó đang cười đủ thể loại bỗng giật bắn mình đứng phắt dậy, cũng nói không ra hơi và đi giật lùi 1 cách nhẹ nhất về phía cửa..

- Đ.. đúng.. đúng.. rồi đấy..

Cả hần và Hải Tường đều có 1 dấu chấm hỏi to đùng đủ để khêu cả bầu trời.. không hiểu hai cô bạn của nó làm sao nữa.. tự nhiên lại thay đổi sắc mặt..

Nó đang cười chảy nước mắt nước mũi (eo ui, khiếp).. thì bỗng nhiên nín bật... mặt hầm hầm, cả bầu không khí xung quanh bỗng chuyển sắc cả.. khiến hần và Hải Tường giật bắn cả mình.. nhìn nó ko chớp.. còn Thảo Uyên và Kim Anh hiện rõ sự sợ hãi và đang cố đi thật nhẹ nhàng ra cửa.. Hần bèn chọc chọc vào má nó :

- Êu.. cô có sao không thế... ??? (chị ý muốn vào trại tâm thần chơi mấy hôm ý mà..)

- Đương nhiên là tôi ổn, rất khỏe nữa là đằng khác.. - ..nó nở 1 nụ cười rục rở đến nỗi tia nắng cũng phải ganh tị.. bỗng chốc khuôn mặt trở nên lấp lánh kì lạ, đôi mắt long lanh.. vô tội kèm theo nụ cười thiên sứ.. nhưng mà.. Kim Anh và Thảo Uyên thì.. đang ôm nhau nhìn nó ko chớp mắt.. người thì run bần bật.. (@_@)

- Cô ko sao là tốt rồi.. thế mà làm tôi cứ tưởng.. vậy này giờ cô cười cái gì thế ? – Hải Tường hỏi han ân cần..

- Hừ hừ hừ.. hà.. hà.. – ko hỏi thì thôi, chứ hỏi là chọc trúng tim đen của nó rồi.. và thế là..nó lại tuôn ra 1 tràng cười bất hủ, ko giống ai rồi tia nắng vừa này biến đâu mất để lại 1 ko gian với bao nhiêu tà khí tuôn ra âm âm, còn đáng sợ hơn lúc trước.. lần này đến lượt hần và Hải Tường níu vào nhau nhìn nó sợ hãi.. còn nó thì gọi tướng lên 1 cách rất... rất là nhẹ nhàng..- .. Thảo Uyên.. Kim Anh..

- D.. dạ.. – Thảo Uyên và Kim Anh đồng thanh.. (-.-)

- LẠI.. đây mình bảo.. - ..nó chỉ về phía 2 cô bạn đang run cầm cập rồi vẫy vẫy.. tươi ơi là tươi.. (lại cái gì nữa rồi..)

- Ố.. v.. vâng.. - ..đồng thanh tiếp.. (ngoan thế..)

- Mình mới nghĩ ra 1 ý tưởng hay lắm.. hé hé.. – nó quay ra liếc hần và Hải Tường đang ngồi theo dõi nhất cử nhất động của nó không lấy 1 cái chớp mắt..

- Ý.. tưởng.. ?!?!? – cả 4 ng đồng thanh..

- Ủ.. - ..và rồi nó tươi tỉnh, tà khí cũng bay đâu mất, sau đó nó tuôn 1 tràng.. - ..ngày mai.. anh, anh, Kim.. Uyên.. tất cả, mỗi ng kiếm cho tôi 1 bộ đồng phục đều màu đen.. hé hé.. tôi sẽ bắt chước phong cách ăn mặc của cô ta xem xem có gì thú vị.. và sẽ làm cô ta bẽ mặt luôn.. hớ hớ hớ hớ hớ.. (ai làm ai bẽ mặt thì chưa biết đâu nhá..)

Bong... sau tràng cười bất hủ đến củ chuối cũng phải thẳng của nó, Thảo Uyên cho nó 1 cuốn sách hạ cánh giữa đầu nó.. và chống nạnh.

- Thôi đi bà.. bà ngậm cái miệng lại cho tôi nhờ.. tưởng bà có ý kiến gì hay lắm chứ.. làm tội tôi hết hồn.. cái ý tưởng củ chuối ấy khởi xướng ra thì mình mình đi mà làm.. ai hơi đâu...

- Nhưng mà.. – nó ôm cái đầu với dáng vẻ tội nghiệp.. - ..phải cùng làm mới vui chứ.. híc.. híc.. (vô tội)

- Không có làm gì hết.. cái ý tưởng đó mà bà cũng nghĩ ra được.. không biết sáng ra có sao chổi nào đâm trúng mà hôm nay lại nổi cơn khùng thế không biết ? – Kim Anh cầu nhàu.. còn nó thì bất chợt quay sang lườm hần.. và hần thì với 1 chữ ‘What ?’ to đùng trên mặt.. (chả là sáng ra vẫn còn nhớ cái vụ.. đc anh ý đưa đến trường ý mà..)

- Đúng đấy.. ai lại làm như thế đc.. - .. Hải Tường gật gù rồi quay sang hẩn im lặng, hẩn đang đắm chiêu suy nghĩ tính toán cái gì đó rất chăm chú.. - ..nè, Hero.. cậu thử nghĩ xem ??? (anh này đang nghĩ những thứ xấu xa đấy ạ)

- Ủm.. - hẩn gật gù.. - ..thử lần cho biết, hay mà.. cũng vui đấy chứ.. - hẩn phán 1 câu xanh rờn khiến cho Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường đều bổ nhào xuống đất.. Thảo Uyên vùng dậy..

- Này.. cậu nói thế.. - ..bỗng cô phát hiện ra bên cạnh, nó đang hai con mắt long lanh, xung quanh lấp lánh.. khuôn mặt hạnh phúc, rục rờ nhìn hẩn.. (chị ý đang nổi hứng cao trào rồi..)

- ..muộn rồi.. - Kim Anh lắc đầu chép miệng.. - ..rút cục là phải theo thôi.. (=.=)

- Ui.. ui.. Hiru... hihi anh thật tốt.. hihi.. sao mà anh tốt thế.. hí hí hí.. tôi nhìn sai về anh rồi.. hi hi hi.. - ..nó bắt tay rồi nhắm tít mắt lại cười cười với hẩn.. khiến hẩn sao mà thấy nản quá đi mất.. (cái thể loại hí hí của nó thì đến ngựa cũng phải gọi là sư phụ)

- ..thôi, cô đừng có hihi nữa.. tôi sắp thành ngựa rồi đây này.. - hẩn chán nản nhìn nó..

Và cái kế hoạch ‘cực kì hoàn hảo’ có 1 ko hai, Gia Cát Lượng cũng phải thán phục của nó cuối cùng cũng đến ngày thực hiện..

Sáng ngày hôm sau.. bầu trời đen tối dễ sợ.. khi tiếng chuông vào lớp vừa được ngân vang thì mọi hoạt động của học sinh trong trường đều dừng lại và.. tất cả ánh mắt đồng loạt hướng ra phía cổng trường theo dây chuyền mà ko ai bảo ai.. 1 nhân vật tầm cỡ bước ra khỏi chiếc xe limo màu đen.. nhân vật này.. mặc bộ đồng phục màu đen từ đầu đến chân.. ko ai khác là Evil nổi tiếng.. (đen toàn bộ) Và khi cô vừa xuống xe thì.. brừm brừm... chiếc xe máy với 2 nhân vật đen ko kém (khỏi nói cũng biết 2 ng này là ai).. hẩn xuống xe, gỡ mũ bảo hiểm và hất mái tóc của mình sang 1 bên.. nó cũng xuống theo, mặc bộ đồng phục đen đứng khoanh tay nhìn Evil đầy vẻ thách thức.. khiến cho Evil ngạc nhiên cực độ.. 2 phút sau, 1 chiếc ô tô sang trọng dừng lại, bước xuống xe là Thảo Uyên và Kim Anh cũng trong 1 bộ đồ màu đen.. khiến Evil và mọi ng ngạc nhiên hơn nữa..(tất nhiên ngoại trừ nó và hẩn). Cuối cùng, cũng đến lượt Hải Tường nhà ta xuất hiện, anh chàng phóng chiếc mô tô về phía trường nhưng.. mặc chiếc áo trắng toát.. dừng xe và vô tư tháo mũ.. khi chiếc mũ đc tháo ra thì cũng là lúc anh nhận thấy.. 1 loạt những tà khí tỏa ra ngùn ngụt ko chỉ từ nó mà còn cả 2 cô bạn của nó nữa.. anh trút nhẹ tiếng thở dài và quay ra cởi chiếc áo khoác ngoài màu trắng ra.. bên trong.. 1 bộ đồ màu đen.. (đen đồng bộ 1 loạt..)

Evil cũng đã đủ nhận ra những con ng này đang cố tình trêu chọc cô.. cô tiến về phía nó..

- Ái chà chà.. - Evil nhìn từ trên xuống dưới.. - ...thì ra các ng cũng đã nhận ra thời trang của các ng đã lỗi thời và ko hợp nên học đòi theo tôi hả ? Nhưng yên tâm nha, muốn biết thì cứ hỏi tôi, chứ đừng có bắt chước như vậy.. khó coi lắm đó.. (ắc.. gậy ông đập lưng ông á..)

Evil nói xong quay đi, để lại nó và hẩn với ánh mắt như sắp nổ tung ra khỏi khuôn mặt.. (dã man)

- C.. cái..cái.. (O.o)

- Nào nào.. - Kim Anh xoa xoa ngực nó.. - ..thôi, đừng tức giận làm gì.. tại bà mà.. (t/g : thôi, chị vuốt cái màn hình phẳng ấy làm gì ?? - Kim Anh : phẳng mới vuốt.. Nó : cái gì ???)

- Ko.. ko thể tin đc... - ..nó ko thể nuốt nổi cục tức này... - ..cái.. cô.. cô ta... dám xỏ xiên mình.. (ko đụng vào ng ta thì ng ta đụng vào mình làm gì ??)

- Thì cũng tại bà đó thôi.. - .. Thảo Uyên chen vào... - ..tự nhiên kiểm chuyện với ng ta.. (^^)

- Mình còn chưa đc nói câu nào.. - ..hẩn lên tiếng.. - ..màn xuất hiện của chúng ta hoành tráng đến thế cơ mà.. (hoành tráng, bắt chước thì hoành tráng cái nổi gì hả ??)

- Ủm ừm.. - nó gật đầu lia lịa.. - ..hay là,...

Thế rồi cả lũ quay sang nhìn Hải Tường không chớp mắt, cậu ngơ ngác rồi cười xuề xòa..

- T.. tôi.. xin lỗi.. hơ hơ... (có mỗi anh này bêu nhát nhưng cũng bình thường nhát..)

- Không sao.. – nó hất tay.. - ..chúng ta sẽ nghĩ kế khác..nhưng mà.. TỨC KHÔNG CHỊU ĐƯỢC...(kèm theo giậm chân rầm rầm, coi chừng sập đường chị ơi)

- Thôi mà.. - . Kim Anh cười tươi làm hòa.. (có định vuốt ngực tiếp ko nhỉ ?)

- Cô ta nói đúng.. - ..nó quay ngoắt ra nhìn Thảo Uyên và Kim Anh.. khiến mọi ng nhìn nó khó hiểu, nó mà lại có thể nhận ra ng khác đúng ư ? quả là 1 kì tích đáng ăn mừng.. -..cô ta mặc bộ đồ đó đẹp hơn tôi thật..

- HẢ ??? – cả 4 đứa đồng thanh.. - ..đó là lí do khiến cậu tức ?

- Cô ta có ngực còn tôi thì không.. - ..nó đồng dạc tuyên bố như tổng thống Mĩ tuyên bố ngày khai sáng cho các nước thuộc địa... (dã man..)

- Cái... cái gì ??? – cả 4 ng đồng thanh thêm 1 lần nữa.. khó hiểu.. mà trong đầu nó nghĩ cái quái gì ai mà biết..

- Cá... CÁI GÌ ?? – cả 5 ng, nó, hấn, Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường đều quay ra.. nhìn 1 con ng đang nỗ đom đóm mắt.. cô gái đó không ai khác là Evil, này giờ cô đã đi đâu mà nó nói thì quá to.. Evil phi tới chỗ nó với tốc độ thần tốc.. kéo nó ra 1 góc.. thì thầm thì thầm.. - ..cô thì biết gì về ngực chứ ?? (chị này mức độ ngớ ngẩn thì cũng đâu có kém nó đâu..=.=)

- Ổ.. – nó đơ.. cả ng ra không biết nói cái gì nữa..

- Ngực tôi như thế nào sao cô biết được hả ??? hừ.. cảm cô không đc bình phẩm về ngực tôi nữa, không là tôi giết cô.. (o.o)

Nói xong Evil quay đi, bỏ mặc nó.. Thảo Uyên và Kim Anh lại gần và hỏi nó chuyện gì vừa xảy ra,.. chính nó còn chả biết cái quái gì vừa xảy ra thì làm sao mà trả lời đc.. nhưng mà cái kiểu của con nhỏ đó là gì vậy ? Động 1 tí là đòi giết ng là sao ??? Nó thấy bức mình rồi à nha.. tự nhiên lại.. ý kiến ý cò khiến nó đơ toàn tập.. xưa nay toàn là nó làm ng khác đơ mà giờ ko thể tin được.. con nhỏ đó đáng để làm đối thủ của nó đây..

Trưa hôm đó, phải nói là 1 tập đoàn áo đen hành quân xuống cangtin.. mà hấn nhận ra, ko biết từ khi nào nó ko còn trêu chọc hấn nữa mà đã chuyển hướng sang Evil.. (mới từ hôm qua chứ đâu).. hấn ra cangtin, bao nhiêu cô gái cũng vẫn như thường ngày ý kiến về nó, và vẫn ngưỡng mộ hấn.. mà hấn ko thấy thú vị nữa vì nó có còn đối đầu với hấn nữa đâu.. hấn khẽ trút tiếng thở dài nhìn về phía nó rồi 1 thoáng kiéc về Evil.. cảm giác cô ta đang ăn mà sự u ám vẫn bao phủ cả bầu trời ngoài kia..

Bỗng Evil tiến về phía nó đang ăn chiếc sandwich vênh mặt lên đầy thách thức..

- Tôi muốn xem.. cô có gì hơn tôi mà Kim Kim lại làm bạn với cô nhỉ.. (=.=” con bé này dai như đĩa đói nhỉ?)

- Kim Kim??? – nó ngơ ngác.. nhìn Evil rồi quay sang nhìn Thảo Uyên và Kim Anh khó hiểu..

- Phải, Kim Kim.. - ..Evil giờ tay chỉ vào Kim Anh rồi đồng dạc.. - . ..cô có dám đấu với tôi.. 1 trận..

- Này.. – Kim Anh đứng lên đập bàn cái rầm... - ..tôi không có quen biết cô đâu nha.. làm ơn gọi tên tôi cho đúng dùm.. hừ.. nếu không.. PHẤN NGAY CHO KHUẤT MẮT TÔI.. (chị Kim Anh nhà ta đang nổi càu đây ạ..)

- HE.. – Evil nở nụ cười nham hiểm.. -..tôi biết rồi.. cậu muốn tôi đấu với cô ta và cho cô ta biến khuất mắt chứ gì.. đợi nhé.. tôi sẽ cho cậu biết, năng lực của tôi.. ha ha ha ha ha ha.. đến khi đó cậu nhớ phải làm bạn của tôi đó nhe.. (đúng là bám dai thiệt..)

Xoẹt.. rẹt.. rẹt.. hàng loạt tia sét phát ra rầm rầm.. sau tiếng cười của Evil.. khiến cho nó sồn cả da gà.. nó bỗng quay sang véo Thảo Uyên..

- Này.. hình như trời sắp đổ mưa thì phải??? (má ơi, sự xấu xa của Evil khiến cho trời cũng phải đánh sét để hưởng ứng theo kìa..)

- Ủ.. hình như thế.. - Thảo Uyên khẽ gật gật.. rồi nhìn ra ngoài trời u ám..(nhìn làm gì nữa chị ơi, trong này sắp nổ bão rồi)
- Tui thì cảm thấy mùi nguy hiểm ở đây.. - ..nó khẽ liếc Evil 1 cái.. -..mùi nguy hiểm chỉ có quỷ cái mới có.. hé hé hé he.. (dã man, tàn bạo..)
- Ủm.. sắc trời u ám theo cô ta rồi.. - .. Thảo Uyên tiếp lời.. mắt không dứt khỏi Evil..
- CỒ.. - Evil quay sang quát lên khiến nó giật bắn mình... rồi nhìn nó và cười nham hiểm.. - ..chiều nay, sau trường.. tôi sẽ hạ cô.. ha ha ha .. tôi sẽ thắng vì bạn mới của tôi.. Kim Kim.. chờ nhé!
- Cái.. - ..cảm giác như mình bị lép vế nên nó đứng phắt dậy... hùng hổ nhìn Evil.. - ..đc, tôi sẽ không thua cô đâu.. hãy đợi đấy.. (nó nói xong nhưng cũng chẳng rõ là mình vừa nói gì đâu mà..)
- Ha.. - Evil lại nhếch môi lên, 1 tia sét lại xoẹt qua.. - ..trời hôm nay đẹp thật.. (em sợ chị rồi)
- Evil vừa đi thì nó ngồi cái thụp xuống ghế.. ôi cái cuộc đời yêu quý.. nó chưa từng thấy con bé nào dám thách thức nó cả.. Kim Anh nhìn nó.. ái ngại:
- Bà có bị khủng ko? Tự nhiên đi nhận lời thách đấu là sao hả?
- Ủa? Vậy sao? - nó tự nhiên hết mức khiến mọi ng trong cangtìn ngã cái rầm.. không hiểu nó nghĩ gì.. mà lại đi nhận lời thách đấu của 1 con bé.. đen toàn tập như Evil..
- Bà ko định đánh nhau với con bé đó chứ? - Kim Anh lo lắng.. vì biết mấy cái thể loại võ mèo cào của nó thì đánh nổi ai.. trừ khi.. con ng khác của nó xuất hiện, nhưng vì mấy chuyện này thì chưa chắc.. vậy là xong rồi, lần này nó chết chắc..
- Đánh nhau vì bà thì okie!! - nó nháy mắt.. chắc nịch. (sĩ diện quá đây mà..)
- Ai cũng biết nó lăm tài vặt nhưng mà... khi đấu với 1 đối thủ thật sự lại còn khá nguy hiểm như Evil thì... là cả 1 vấn đề nan giải..
- Còn nó thì vẫn tưng tưng cả buổi như không có chuyện gì xảy ra... và hần thì.. chả biết làm gì cả, khiến tay chân hần ngứa ngáy quá đi mất.. còn chưa kể sao nó với Evil na ná giống chị em thế không biết, cái thói khùng bỏ tinh thần ng khác thì đúng là không ai bằng.. khiến hần phân vân hoài..
- Nhỏ Minh Thư không hiểu từ đâu mò ra (cái nhỏ mà định đánh nó và đã bị Kim Anh cho đo ván cả ý..) đứng chễm chệ trước mặt nó..
- Cô giỏi đấy.. dám đi cùng với anh Hero, lại còn thách thức hắc công chúa nữa.. cô chán sống rồi hả? (mới đây đã có tên hắc công chúa rồi ư?)
- Cái gì mà Hiru với chả hắc gì chứ.. tôi không biết, cô làm ơn phần dùm.. - nó bực dọc khi đang yên đang lành hết ng này đến ng kia phá đám bữa ăn ngon lành của nó.. nó quay sang gọi lớn.. - ..Ê. tên Hiru kia..
- O.. cái.. - ..hắn giật bắn mình ngơ ngác.. nhìn nó không hiểu gì.. khi không tự nhiên lại gọi hắn làm cái gì kia chứ?
- ..cái con nhỏ này.. - ..nó chỉ sang nhỏ Thư.. - ...là của anh hả.. dọn đồ rác này dùm tôi đi.. hơi quá..
- Cô.. - nhỏ Thư cau tiết.. nhìn nó như chuẩn bị xông vào mà cào cấu.. thì hần đi tới..
- A.. vậy à? - hần tỉnh bơ.. - ..tôi lại cứ thích để đó cho cô nghĩ cho đã đi ý mà.. ha ha ha, đồ rác đó đâu phải của tôi thải ra.. với lại.. - ..hắn chen vào thì thâm vào tai nó.. - ..tôi rất thích cô bị đồ rác ấy khiến cho cô bị viêm mũi và xử đẹp cô đấy..(="=" ai lại nghĩ như thế bao giờ..)
- Đc lắm... - nó cau tiết đứng phắt dậy.. - .. Hiru.. anh chán sống rồi hả? Tôi đã tạm tha cho anh, giờ thì anh sẽ thấy hối hận vì dám thách thức tôi, đồng thời.. ha ha .. tôi sẽ cho anh xuống 108 tầng địa ngục.. (="=")
- Ê.. - hần lên tiếng..
- Gì? - nó bực dọc quay đầu lại.. (="=")
- Cô thừa 1 số 0 kia.. có 18 tầng địa ngục thôi à... (anh này là ác quỷ mà..) - hần chen vào phân bua..

- Hừ.. mặc kệ,.. tôi muốn cho anh xuống tận... 1 800 000 tầng địa ngục nữa cơ.. – nó cúi tiết gào tướng lên.
- Ô.. vậy hả? Giờ tôi mới biết có ngàn này tầng địa ngục đấy.. tôi tưởng có 18 thôi chứ.. haizzzz – hần thở dài thườn thượt giả bộ ngao ngán lắm.. khiến nó đã bực lại càng bực hơn..

- Há.. há.. đương nhiên mức hiểu biết của anh đâu có bằng tôi.. – nó lại dương dương tự đắc, tự sướng rồi phồng mũi..(=.=”)

- Thật á? Do tôi không bằng cô hay do.. ha ha.. cô không đủ thông minh như vẫn thích đánh đu với đời đấy? – hần vẫn bình thản đối đáp với nó, mặc dù trong lòng chỉ muốn xông vào đánh nó 1 trận cho bõ ghét, nhưng thật ko ngờ, hần đã làm cho nó tức nổ đom đóm mắt..

- Hừ.. – nó tức muốn phát điên lên luôn mà không làm gì dc.. ức chế hết chỗ nói.. nó lại thua hần rồi.. rồi đấy, hãy đợi cơn thịnh nộ của nó.. đợi đó nó sẽ cho hần.. đo ván ngay.. quân tử trả thù 10 năm chưa muộn mà.. (tự an ủi trong khi quá đau lòng).

Chiều hôm ấy mưa thật, chỉ có nó và Evil đứng giữa sân trường, Thảo Uyên và Kim Anh đứng trong hành lang trú mưa, hần và Hải Tường cũng phải ở lại vì cả hai đều đi mô tô và ko ai muốn bị ướt (công tử bột quá mà)..nó đứng im.. hai bàn tay nắm lại và giữ thế.. chuẩn bị.. Evil cũng nghiêm túc sẵn sàng và hình như trong mắt cô, đây giường như là cả 1 trận đấu để sinh tồn.. 1 sống và 1 chết.. (úi cha, chị này có cần nghiêm trọng hóa vấn đề lên thế không ta??).

- Theo bà nghĩ sẽ thế nào.. -.. Kim Anh thì thào vào tai Thảo Uyên..

- Theo tôi nghĩ thì sẽ như thế đó.. -.. Thảo Uyên mắt nhìn nó chăm chú.. (gì đây ta?? O.O)

- Ủ.. - .. Kim Anh gật gật.. -..tôi nghĩ ko sai đâu.. nhưng mà chỉ có 46% thôi..

- Tôi thì khác.. - .. Thảo Uyên tiếp lời.. -..68% cơ.. (mấy chị này, tính làm gì đây ta?)

- NÀY – nó cúi tiết đứng giậm chân cái rầm quay về phía mấy cô bạn lém lỉnh.. - ..MẤY BÀ KIA!!! (=.=” giờ mới biết mình bị bán đứng)

- Hi hi.. – Thảo Uyên cười trừ rồi quay sang nhìn Kim Anh nhún vai..

- Thính như con gì gì ý.. - .. Kim Anh cũng quay sang ghé sát vào tai Thảo Uyên thì thào.. (mấy chị này..)

Evil đứng từ xa nhìn nó với ánh mắt hiện rõ sự tà ác đồng thời hiện rõ cả sát khí cao ngút trời cảm giác như muốn lao vào bóp cổ nó ngay tức khắc.. (@_@)

- Giờ cô xin tha vẫn còn kịp đấy! Ha ha ha.. – Evil đưa tay lên miệng cười lớn.. (0.o)

- Cái.. - ...nó đứng ngơ ra, con nhỏ này bị khủng hả? Chính nhỏ là ng đã bắt nó phải thi với chả đấu cơ mà..

- ..nhưng mà giờ thì.. – Evil lại tiếp lời.. -..tôi ko có đặc ân cho tha đâu nhá.. ha ha ha.. (con nhỏ này.. có cái tính y như nó..)

- Con nhỏ này.. - ..nó bực dọc nhìn Evil.. nước mưa thấm ướt dần trên mặt, trên áo nó.. -..chán sống rồi thì phải.. chị mày tức rồi đó nha.. ai nói là sẽ rút lui chứ.. chỉ có... ĐÚA NÀO ĐÓ XIN THA THÔI NHÁ!!

- Vậy thì.. TIẾP CHIÊU..

Evil hét lên đồng thời 1 tia sét xoẹt qua khiến nó giật mình.. con nhỏ Evil này là ai ko biết.. nhỏ ta xông vào phía nó, nó né được nhưng nhỏ này có học võ rồi và cứ nhè mặt với bụng của nó để mà đâm, nó né được hết nhưng mà cứ giữ thế bị động mãi như thế này ko phải cách hay cho lắm.. Bỗng, Evil quay ra đâm 1 cái vào giữa mặt, nó né nhanh và quay đầu bỏ chạy quanh sân trường.. Evil ngạc nhiên rồi vụt đuổi theo.. chạy là môn sở trường của nó mà.. (=.=”)

- Biết ngay mà.. - .. cả 4 ng, hần, Hải Tường, Thảo Uyên, Kim Anh.. cùng đồng thanh (hiểu nó quá rồi..)

- Tôi thắng.. - .. Thảo Uyên nói nhỏ. (=.=”)

- Ủ.. -.. Kim Anh gật nhẹ.

- NÀY.. -..Evil hét lên.. -..cô có quay lại đây đâu 1 trận ra trò ko thì bảo.. ai cho phép cô.. xông vào trận mặc rồi bỏ chạy vậy là sao chứ?

- Hừ.. - nó quay lại và vừa chạy vừa hét to ko kém.. -.. quay lại để mà chết à? Tôi đâu có ngu.. mà cô có thấy ai thông minh đến mức bị đuổi đánh rồi quay lại mà bị ăn đánh ko? Tôi có chân thì tôi chạy.. lấy đâu ra luật cứ đánh nhau là phải đứng yên ? (=.=” quen thói)

- Đứng lại.. -..Evil đuổi 1 hồi, mệt bỏ hơi tai.. bèn ngồi thụp xuống nghỉ ngơi.. nó cũng đứng lại nhưng đứng rất xa quan sát nhất cử nhất động của Evil.. và cảnh giác.

Lúc này Thảo Uyên và Kim Anh nhìn nó..

- 100 000.. - .. Thảo Uyên lên tiếng.

- 50 000 thôi.. - Kim Anh tiếp lời. (=.=” 2 chị này cá độ)

- NÀY.. - ..nó bực dọc quay vào quát hai cô bạn đang đứng mặc cả với nhau.. -..2 bà lại lấy tôi ra làm trò cá độ đấy à?

- hi hi.. - Thảo Uyên và Kim Anh cùng nhìn nó cười xuề xòa..

- Thật là.. bạn bè thế đấy.. - ..hắn nhìn Thảo Uyên và Kim Anh rồi nói.. xong quay ra nhìn Hải Tường.. - ..tôi đặt 200 000 phần thắng thuộc về sao chổi đó.. (=.=”)

Hải Tường, Thảo Uyên, Kim Anh ngã cái rầm.. ko đỡ nổi hắn luôn, hắn bèn phân bua..

- Thì tại, tôi với cô ta đâu phải bạn bè.. (anh này chuẩn bị xác định)..

- NÀY.. - ..nó cáu lên, mặt đỏ tía tai.. - .. Hiru, anh chết với tôi.. hãy đợi đấy..

- He.. với sức chạy của sao chổi như cô.. - hắn đắc chí tiếp lời.. - ..chắc chắn sẽ chạy thoát, nhỏ kia thể nào cũng bị thua à xem.. ha ha ha.. (anh này hôm nay ko về nhà nổi nữa rồi)

Viu.. Bụp.. Binh.. Oái.. 1 loạt tiếng động phát ra, hắn bị cái gì đó giáng xuống mặt đau điếng.. ngã bổ nhào xuống đất.. lúc nhìn lại, ối, cuốn sách đẹp đẹp bằng cánh cò bay xuống mặt hắn ko 1 chút do dự.. không những chỉ có 1 mà.. cùng 1 thời điểm, đáp xuống cùng một nơi chốn, cùng 1 khoảng cách, từ hai ng khác nhau, từ hai địa điểm khác nhau, và có những hai cuốn sách khác nhau.. đáp rất đẹp vào mặt hắn.. khiến cho Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường ngơ ra, nhìn chăm chăm vào nó và Evil.. tiếp theo đó, hai nàng cùng đồng thanh, mỗi tội nội dung khác nhau 1 chút..

- Anh bảo ai là sao chổi ? - nó hét tướng.. (=.=”)

- Anh bảo ai thua hả ? - Evil không kém cạnh.. (=.=”)

Hắn khổ sở lồm cồm bò dậy.. gì thì gì chứ giờ mới thấm thía cái câu ‘cái mồm nó hại cái thân’ đấy.. hắn bực mình cong cổ lên gào tướng..

- Hai cô bị điên à.. (thấm thía rồi mà đã chưa đâu)

- Grừ.. - cả nó và Evil cùng gờ cuốn sách tiếp theo định ném.. còn hắn đứng giương giương tự đắc, nhìn bản mặt hắn lúc này sao mà đáng ghét thế ko biết..

- có giỏi.. thì ném đi.. 1 chiêu ko xài nổi hai lần đâu.. hơn nữa.. tôi có võ mà.. ha ha ha.. (=.=”)

Và thế là viuu... 2 cuốn sách bay thẳng đến chỗ hắn.. hắn nhanh nhẹn tránh đc.. nhưng hai nàng nhà ta đâu có để yên cho hắn.. ko ai bảo ai, Evil chạy bên phải hành lang, còn nó phi bên trái hành lang tiến thẳng đến chỗ hắn.. khiến hắn sợ gần chết, hắn vội vã nhảy qua hành lang xuống chỗ bồn hoa định đào tẩu nhanh chóng ra cổng trường.. bống.. nó đã xông phi ra chặn đường hắn.. hắn quay ng đang định quay lại thì.. Evil đã đón đầu hắn.. Hắn giật mình rồi định quay sang trái nhưng bị 2 nàng ta chặn lại.. ai cũng ngạc nhiên, kể cả hắn vì sự phối hợp cực kỳ ăn ý của nó và Evil.. khiến cho 2 cô bạn há hốc mồm kinh ngạc..

- Giờ giỏi thì né đi.. - Evil vênh lên tự đắc..

- Tôi cho anh biết tay.. - nó tiến gần hơn..

Và cả nó với Evil cùng xông lên định đâm hấn, nhưng hấn nào dễ gục như thế, hấn là ng biết võ mà.. hấn né được cả hai.. nó bỗng quay ng đâm vào lưng hấn, ko đau lắm nhưng cũng khiến hấn mất cảnh giác..

- Nhỏ đầu gấu.. - ..nó hét lên ra hiệu cho Evil.. (cái kiểu gọi gì đây ??)

- Biết rồi.. - ..ko để lỡ thời cơ, Evil quay ra ngáng chân hấn cái bực khiến hấn ngã 1 phát rầm xuống đường, không phải hấn bắt tài mà là vì.. trời mưa, đường cũng trơn nữa.. Evil lại tiếp tục.. - lướt cô đấy, đầu đất.. (ối tời..)

- Hiểu rồi - nó gật đầu cái rụp và xoay ng định đá hấn 1 cái khiến hấn gục hấn luôn.. nhưng hấn đâu có phải là ng vô dụng.. hấn né được và lùi ra đằng sau.., nó quay ra nhìn Evil.. -..cẩn thận đấy.. heo kia.. (heo !!?)

- ..hừ.. còn lâu mới để hấn thoát.. - ..Evil nhảy ra đâm mạnh vào hông hấn khiến hấn không kịp trở tay.. ngã lăn ra đất.. -..kết thúc trận đấu.. ha ha ha..(O.O)

Nó và Evil đứng nhìn thành quả của mình, Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường đều đồng loạt há hốc mồm.. ko ngậm lại đc, vì nó với Evil, 2 đứa thù địch nhau mà lại kết hợp ăn ý hơn cả tụi nó - 3 đứa bạn thân.. (liệu có quan hệ huyết thống hay thần giao cách cảm gì ko ta ??)

Bỗng hấn đứng bật dậy, cái mù lên..

- Tôi bực rồi nha, tôi sẽ cho các cô nếm mùi lợi hại, đừng nghĩ các cô là con gái mà tôi ko dám làm gì các cô nhá.. hừ.. - hấn cau có.. (tức rồi đây)

- Thích thì chiều.. - Evil và nó cùng đồng thanh và xông lên định đâm hấn..

Bỗng hấn cười nhếch trông rất là gian xảo, đứng yên, rồi hấn giơ hai tay lên túm lấy tay hai nàng và vặn tay nó với Evil rồi chỉ bằng 1 động tác rất nhẹ nhàng, hấn đã đâm hai đứa vào với nhau rồi hất tay nó với Evil ra.. Nó và Evil ngồi thụp xuống đất ôm cái trán sưng u đau điếng.. nhìn hấn..

- tôi nhẹ tay hết mức có thể rồi đấy.. - ..hấn quay ra nhìn nó.. - ..các cô cũng kết hợp ăn ý nhỉ ? (nhẹ tay à..)

- Ủ.. - nó đau đến mức chảy cả nước mắt.. - ..tôi ko tha cho anh đâu.. tên Hiru ạ.. đầu cô cứng quá..

- Hừ.. - Evil thì rơm rớm rồi ôm cái trán đang sưng u lên.. - ..tên Hura chết tiệt... tôi không đụng vào anh thì thôi, anh dám bắt nạt 1 cô gái nhỏ bé yếu ớt à ?? Mà sao đầu cô cứng thế.. (=.=)

- O... mà hết Hiru lại đến Hura là sao ? Tôi là Hero.. Hero.. làm ơn gọi tên tôi cho đúng dùm..- bỗng hấn ngơ ra, nhìn 2 cô gái đang ôm trán xuýt xoa khiến hấn cũng phải mềm lòng, cứ như hấn vừa mắc lỗi lầm cực lớn ý..- ..tôi.. nặng tay quá à.. ko may.. đau lắm ko ? (=.=” chiêu giả vờ khóc xưa như trái đất mà còn bị mắc lừa..)

- **NẶNG TAY QUÁ ĐẤY !** - cả nó và Evil cùng hét tướng lên khiến hấn muốn độn thổ.. hấn cũng hét lại to ko kém..

- Hai cô.. đang đấu với nhau cơ mà.. sao lại chuyển mục tiêu sang tôi rồi là sao chứ ? (>”<)>

- O.. - ..Evil ngơ ng.. cô bỗng quay lại nhìn nó.. - ..ừ đúng rồi nhỉ? Tôi sẽ hạ đo ván cô ngay lập tức.. (@_@ hai chị này đúng là giống nhau mà..)

- Cái.. - nó giật lùi lại, rồi nhìn Evil chớp chớp xong lại cười cười.. -.. cái gì cơ.. vẫn còn muốn đấu á? (giả nai quá đi mất..)

- Đúng.. - Evil gật đầu chắc nịch.. - ..tôi sẽ không chịu thua cô đâu.. (=.=)

- Ủm.. - nó gật đầu cái rụp, với dáng vẻ quyết tâm, nó tiến lại gần Evil.. - ..tôi hiểu rồi..

Bỗng nó búng tay 1 cái póc vào trán Evil, hay đúng hơn là vào cục u to tướng mà hấn vừa ban tặng, khiến cho cô nàng đau điếng, đến phát khóc.. nó ngơ ra..

- Ổ.. đau lắm không? Đau vậy thì nên về nhà đi thôi, đừng có mà thách đấu nữa, cô sắp thua rồi đấy.. chạy không nhanh bằng tôi, giờ chịu đau cũng không giỏi bằng tôi nữa.. cô đúng là đại tiểu thư chẳng biết gì về sự đời mà.. thôi, cô đừng hống hách nữa, không là không có bạn đâu.. (xem ai đang nói kìa..)

- Cô.. – Evil cúi gầm mặt xuống đất.. ng run run lên..(không phải vì xúc động quá, không phải vì đau, cũng không phải muốn khóc, mà là chị ý đang sôi máu đấy..)

- Hử.. – nó nhìn Evil với vẻ mặt “tôi không biết gì hết”.. (cực kì vô tội)

- ..Đừng có mà... đừng có mà..

- Cái gì cơ? – nó hỏi han rất ân cần, còn ngoác xem thái độ của Evil nữa.. (O.O)

-DẠY ĐỜI TÔI NHÁ.... – Evil đứng bật dậy, đấm bộp 1 phát vào bụng nó, khiến nó đau điếng.. ngã lăn xuống đất.. ai cũng ngạc nhiên định chạy lại đỡ nó.. Evil đứng dậy tiến về phía nó.. - ..cô thì biết gì chứ hả? Cô không phải tôi, cô tưởng cô biết tất cả về tôi ư? Cô tưởng cô giỏi hơn tôi ư.. cô không có gì cả thì đừng làm ra vẻ mình hiểu đời thế nhá.. (>"<)>

- CÁI GÌ? – nó cau tiết, bật dậy rồi quát lại.. - ..tôi mới là ng phải nói câu đó mới đúng, cô nghĩ cô có tiền là có tất cả à? Muốn làm gì cũng đc à? Cô nghĩ tôi dạy đời cô hả? ừ, phải đấy, tôi dạy đời cô đấy, cô hống hách nó vừa thôi, muốn sao chứ? Cô tính đánh nhau hả? Thích thì chiều, tôi chấp 10 cô đấy, có vệ sĩ mà.. gọi hết đi.. ha ha.. hay muốn sao hả? Muốn đánh tay đôi thì nhắm xem có thắng nổi không đã nhá.. không là rước họa vào thân đấy... (ôi, chị này nổi khùng rồi đây)

- thôi.. – hấn thấy tình hình không đc tốt, hay đúng hơn, hấn nhận ra mùi tử khí thoát ra ngùn ngụt từ nó.. nó đang bực, phải rồi, bị đấm 1 phát ngã ra đất, không bực mới lạ, nếu nó mà.. hấn không dám nghĩ tới, hấn vội quay ra Thảo Uyên và Kim Anh, 2 nhỏ này cũng đang có 1 thái độ với hấn và cũng đang chạy lại, hấn bước tới.. - ..các cô đừng cãi nhau nữa... (^ ^)

- Dừng lại.. - ..nó cau có.. nhưng mặt vẫn cúi gầm xuống đất, mưa đã tạnh, gió thổi ào ào khiến tóc nó bay bay.. - ..anh mà tiến thêm bước nữa.. tôi cho anh xuống mồ mà ngăn mấy con ma tranh giành lãnh địa đấy.. (O.O chị này điên tiết thật rồi... giờ mà đùa là không xong với chị ấy đâu..)

- Á.. – hấn đứng đơ như pho tượng luôn, có ai như nó không chứ? Hấn đâu có ý định xấu.. (=.=)

- Vậy là.. – Evil đứng dậy nhếch mép cười, đồng thời bẻ ngón tay răng rắc.. - ..cô cũng định đấu nghiêm túc với tôi đó hả? okie.. thích thì chiều, nhào đi.. (chị này không biết nguy hiểm là gì hả?)

- Khoan đã.. – nó ngăn lại nhưng mặt vẫn vênh lên.. – kẻ thua thì phải chết.. – nó chỉ tay về phía Evil rồi nói.. - ..tôi cá cược trận này.. bằng chính mạng sống của ng thua.. ng thắng sẽ đc giết ng thua.. đó là luật chơi sinh tử... chấp nhận.. (o.o chị này thật hay đùa đấy)

- Cái.. – Evil ngơ ngác.. - ..cô nói gì ý vậy..

- CÓ CHẤP NHẬN KHÔNG? – nó hét to hơn.. thật dữ dằn..

- Không.. – Kim Anh đứng ra trước cản nó lại, Kim Anh biết giờ nó đang mất kiểm soát, rồi nó sẽ trở thành kẻ khát máu nhanh thôi..

- MUỘN RỒI.. – nó không thèm đếm xỉa đến những lời Kim Anh nói phi thăng đến chỗ Evil và khi bị Kim Anh cản lại, nó hất ngã Kim Anh..

Lúc này, Evil mới để ý kĩ thấy ánh mắt của nó đang đổi màu, với những tia hàn đỏ đáng sợ.. khiến nhỏ khẽ rùng mình.. đi lùi lại, nó cười khẩy:

- Sao? Cũng biết sợ cơ à? Tôi tưởng cô ko biết sợ.. tôi tưởng..

Bụp.. hấn phi như bay đến và ôm lấy hông nó, hấn quay ng và hất nó ra chỗ khác.. nó quay lại nhìn hấn.. với ánh mắt của 1 kẻ khát máu với ý muốn giết ng..

- Tên kia, tránh ra, ko thì..

- Hừ.. - ..hắn nhả mặt, và phi như bay đến chỗ nó hét lớn.. - ..tôi ko tránh thì cô làm gì tôi nào, đùa thể đủ rồi, tôi chán cái cảnh cô cứ diễn kịch trước mặt tôi rồi... giờ thì, NGẤM LẠI HÀNH ĐỘNG CỦA MÌNH ĐI! (@.@)

Hắn vừa nói vừa ôm nó đẩy xuống hồ nước.. (cái hồ này ngày trước nó đẩy hắn xuống giờ có cơ hội báo đáp nó rồi..).. hắn đứng trên bờ phúi phúi tay rồi nhìn nó ngoi ngóp dưới hồ nước..

- Thật là.. chỉ giỏi làm ng khác lo thôi mà.. cô đúng là.. (anh này mà biết lo á ??)

Bụp.. ùm.. Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường lại 1 lần nữa ngạc nhiên tột độ khi thấy cảnh Evil đẩy hắn cái tùm xuống nước.. hắn ngoi ngóp dưới nước (ko biết bơi mà).. Evil cau có..

- Tôi ko cần nhờ anh xía mũi vào, coi như đó là sự trừng phạt tôi dành cho anh.. hừ.. (chị này bị khủng hoảng ? Ảnh vừa cứu chị xong ế !)

Nói xong, Evil đi mất, Hải Tường phi lại phía hồ và hét tướng..

- Chết rồi, Nguyệt Nga đâu mất rồi, Hero không biết bơi chìm đâu rồi.. (O.O)

- Hả ?... - Thảo Uyên và Kim Anh tròn mắt lo lắng nhìn theo.. thì mặt hồ tĩnh lặng đến đáng ngờ.. (chìm đâu hết rồi ta ? nhân vật chính đâu rồi ta)

Khi chưa ai biết phải làm gì thì bỗng, nó trôi lên khỏi mặt nước cái hụp rồi lòi theo hắn vào bờ.. cũng may là hắn chưa uống no nước, vẫn còn đủ tỉnh táo.. còn nó đứng dậy và im lặng đi về.. bỏ mặc 2 cô bạn đang lo lắng gần chết.. nhưng không dám lại gần, sợ nó lại nổi khùng lên thì khổ.. nó lững thững vác cặp ra khỏi cổng trường..

Khi nó ra khỏi trường, nó cũng không nhận ra là mình đang đi đâu, nó cứ đi trong khi quần áo thì ướt sũng.. dường như trong đầu nó ý thức đc rằng phải tránh xa những ng bạn khi nó đang dần mất tự chủ.. nó cứ đi mãi.. cho đến khi..

Bụp.. rầm.. sầm.. Dường như nó bị ai đó đẩy vào tường trong vô thức.. nó ngược mặt lên, bực mình.. giờ thì nó đã tỉnh ra rồi.. nhìn lại thì.. 1 đám côn đồ ư ? tụi nó muốn gì đây ? Tâm trạng nó đang bất ổn, tụi nó muốn chết à ? Dám chặn đường nó lúc này sao? Tụi này quả thực thấy cuộc đời quá chán nên muốn đầu thai kiếp khác đây mà.. Nó nhìn tên cầm đầu, xung quanh còn khoảng vài chục tên nữa.. nó đứng bình tĩnh lại phía góc tường.. nhìn xung quanh.. quan sát..

- Em gái dễ thương vãi.. - 1 tên to con hơn hỏ nói và sẫm soi nó.. 1 vài tên qua đứng canh chừng kẻ khác phá đám.. còn nó khoanh tay và đứng như 1 kẻ trên.. nhìn tụi nó đầy thách thức, 1 vài kẻ qua đường chỉ dám lướt qua mà ko dám ý kiến, chắc hẳn bọn này là bọn du côn gần đây hay gây sự rồi..

- Học trường Ánh Sao nữa chứ.. - ..1 tên khác lật lật cái phù hiệu trường nó.. -..sau này ra làm ng nổi tiếng hả ? Vậy mà ko có vệ sĩ à ? Để tụi anh làm vệ sĩ cho em nhá, nhưng cũng phải trả công chứ.. 1 đêm nha.. em. (=.=” lũ này chán sống thì cũng nên chọn cách đẹp đẹp mà chết chứ ?)

Nó vẫn yên lặng.. quan sát 1 cách bình thản đến đáng sợ..

- Đây đây.. - ..1 tên lại xen vào.. -..đừng làm em ý sợ chứ, 1 đại tiểu thư như em đây thì phải mời mọc đàn ông hoàng chứ... - nói xong, tên đó cúi ng rồi ngửa tay ra rất lịch thiệp theo kiểu đại gia.. - Thừa tiểu thư ? Đi chơi với tụi anh 1 chút ko cứng ? (=.=” còn lâu)

Tiểu thư ? Nó ư ? lũ này bị đui 1 loạt chắc.. nghĩ cái khí giới gì mà bảo nó là tiểu thư khi nó đang ướt chèm chẹp từ trên xuống dưới thế này.. chắc cũng tại bộ đồ đen thui nó đang mặc là hàng hiệu cả.. nó vẫn bình thản nhìn xung quanh.. trong đầu nó lại cảm thấy thú vị.. (chỉ có nó là có 1 ko hai, vào tình huống này mà cũng thấy thú vị được nữa..)

- Đừng lo.. ‘xong việc’ rồi tụi anh đưa cô em về nhà ngay ấy mà.. -..tên cầm đầu hơn hỏ, cho 1 điều thuốc lá vào mồm.. (bọn này cứ xác định đi)

- Ha ha ha.. mà chẳng biết tới khi nào mới xong việc nữa ấy chứ.. - ..1 tên gầy nhom, má hóp đi tới, nói xong lại cười sảng sặc.. rồi cả lũ cười theo và vỗ tay tán thưởng rầm rầm.. (=.=”)

Nó nhìn lũ tệ hại đó rồi thở dài ngao ngán.. Dám ghẹo gan nó kiêu đó, lũ ngu này chắc là chán đồ ngon thêm đồ tanh rồi đây.. Nó nhìn xung quanh, cũng biết là những ng qua đường này ko phải ai cũng vô tâm.. ngay cả khi chịu nhảy vào giúp đỡ, thì cũng chưa chắc họ làm nên trò trống gì, chỉ tổ rước họa vào thân.. 1 vài ng cố nán lại nhìn thì bị lũ côn đồ đuổi đi..

- Mày nhìn gì hả, nhóc ! – 1 vài thằng đứng canh ở xa chửi đánh 1 cậu nhóc cố nán lại nhìn nó thương cảm.. nhưng rồi cậu nhóc ấy cũng chạy mất..

Mọi ng cố gắng lo cho sự an nguy của chính mình, đó là điều bình thường.. Mà với nó, nếu có ai đó sẵn sàng đứng ra bênh vực cho 1 ng mà mình ko hề quen biết, thì chỉ có thể là thằng ngốc mà thôi.. nó thường hay chạy trốn nhưng trong tình huống này, nó ko muốn chạy, hướng chi.., nó đâu phải nó thường ngày nữa.. mà là con ng đang chuẩn bị thay đổi..

- A ha.. đây rồi, đây rồi.. - ..1 tên con trai ăn mặc lôi thôi, nhếch nhác (theo nó là thể).. 1 bên áo bỏ trong quần, 1 bên áo thả.. quần bờ rách vài đường cơ bản.. đôi giày thể thao đã sờn.. đầu tóc như tổ quạ, bù xà bù xù.. từ đâu chạy đến xông xáo phi thẳng vào giữa đám côn đồ, túm lấy tay nó.. -.. Ấy dà, cảm ơn mấy anh đã trông nom cô bạn này hộ tôi.. (=.=” tên này cũng sắp sửa xác định)

Nó ngạc nhiên nhìn tên lôi thôi đó rồi chuyển ánh mắt xuống chỗ cái tay đang bị tên đó lôi đi nhìn với ánh mắt lạnh lùng nhất có thể..

- Này, e ko nên đi lang thang bên ngoài như vậy chứ.. – tên lôi thôi lại quay lại cười và nháy mắt với nó 1 cái.. – thôi nha, chào mấy anh... (@_@ thì ra là giải cứu nó)

- Cậu là ai.. – nó cau có nhìn tên lôi thôi và hỏi 1 câu khiến tên đó đơ luôn ngay tại trận.. ko nói đc gì tiếp.. (con bé này.. giỏi thật.. tên đó đang muốn cứu nó mà..)

- Hả ? – tên lôi thôi ngơ ra, mọi thứ im lặng và chỉ nghe tiếng gió heo hút bay qua.. khó hiểu với nó.. tên đó đang cứu nó mà.. bỗng tên đó quay ngoắt lại nhìn nó và gào ầm lên, còn nó vẫn bình thản đứng chống nạnh như ko có chuyện gì xảy ra, cứ như chưa từng có cuộc thể chiến nào bùng nổ.. -.. Cô.. cô.. cô diễn kịch chút xíu thì có chết ai đâu.. hả ? Cô làm hỏng hết cái kế hoạch ‘vờ như quen biết rồi kéo đối tượng ra khỏi tình trạng xấu’ của tôi rồi.. (lại còn có tên kẻ hoạch hẩn hồi nữa cơ á ??)

- Thế.. – nó cau mày, rồi nhăn mặt.. bình thản..- mắc mớ gì tôi phải diễn cái vở kịch chán phèo đó cùng anh hả ? (=.=” chị nào vốn ngổ ngáo mà..)

- Mày nghĩ mày là ai ? Tính giỡn mặt với đại ca hả ? – Tên đại ca cầm đầu tiến lại gần tên đó dòn ép..

- Bộ chú mày có vấn đề gì à.. – 1 tên to con không kém tên cầm đầu tiến về phía tên lôi thôi hỏi, những tên khác cũng tiến lại gần tên phá đám..

- Hê.. – tên lôi thôi gỡ đầu gỡ tai cười trừ.. - ..thì.. hừ... – tên lôi thôi chống nạnh, thay đổi nét mặt và quay ra đồng dục trước lũ côn đồ.. - ..biết làm sao đc...

Mấy tên côn đồ nhìn tên lôi thôi 1 cách khó hiểu rồi khẽ cau mày.. còn nó đứng từ xa khó chịu với cái kẻ đang yên đang lành lại đi rước họa vào thân như tên ngốc đầu bù tổ quạ đó.. (=.=” nói ng mà ko nhìn lại mình)

- Ồ phải đó.. - ..tên lôi thôi cau có.. -..mấy anh ko biết xấu hổ à ? Cả đám xúm vào quấy rối 1 cô bé.. có cần phải thảm đến vậy ko ? (nóng mặt cấp độ 1)

‘Cô bé’ – nó nghĩ thầm, tên đó hơn nó mấy tuổi mà dám gọi nó là cô bé chứ?!?

- Hơn nữa làm ơn nhìn kĩ cô em mà mấy anh đang chọc ghẹo đi... ..– tên lôi thôi vẫn tiếp tục cái bài diễn thuyết của mình..

- Hửmmmm – nó cũng thấy dần ngưỡng mộ tên đó rồi nha.. đứng ra làm việc trượng nghĩa cơ à ??

-nhìn lại đi.. đó chỉ là 1 đứa con nít.. (ức chế cấp độ 2..)

‘Con nít’ ??? Sao lại bảo nó là con nít... nó giống con nít ở điểm nào chứ ?

- Các anh ko thấy thái độ của nó sao ? – tên đó quay ra chỉ tay vào nó và cau có phân bua.. - ..con nhỏ mắt dầy (bực mình cấp độ 3), chẳng có chút xúu tôn trọng đàn anh gì hết.. (cay cú cấp độ 4).. coi mặt cứ tưởng tiểu thư dài các chữ nó vừa non (điên tiết cấp độ 5) vừa xanh (nổi khùng cấp độ 6) lại thích chơi bạo lăm (bốc hỏa cấp độ 7).. chỉ là 1 con nhóc thôi mấy đại ca (sôi máu cấp độ 8).. nhìn lại con nhỏ đó đc điểm nào nào ,...ngực thì lép (cay mũi cấp độ 9), lại còm nhom (tức mình cấp độ 10).. nhìn cái mặt ngu dễ sợ.. (từ khí bốc ra ngùn ngụt... độ nóng vượt lên với vận tốc ánh sáng lên trên cấp 20).. loại như các anh, ko giở trò hội đồng thì ko đối phó nổi với 1 đứa con nít, Phật tổ cũng phải bực mình..

Tên đầu tổ quạ nói liên thoảng 1 thôi, 1 hồi mà ko để ý đến quả bom nổ chậm đang đứng ngay đằng sau, nó điên tiết thật rồi, lũ côn đồ quay ra nhìn nó chằm chằm.. còn nó thì.. mặt nóng bừng, mắt đỏ gay.. từ khí bốc ngùn ngụt, cả bầu trời u ám dễ sợ.. xung quanh còn có các tia lửa điện phát ra xoẹt xoẹt, nó thì như muốn ăn tươi nuốt sống hết tất cả cái lũ xung quanh.. (biết ngay là sẽ có thằng phải lết đất..)

- Nãy giờ.. – nó nói bằng 1 giọng lạnh tanh, rồi vắn cổ.. bước từng bước chân cũng kêu lên rắc rắc.. -..ng làm chị bực mình nhất... CHÍNH LÀ CHÚ MÀY ĐẤY !!!

Nó gào lên và khi mọi ng chưa kịp nhìn cái gì thì trong nháy mắt.. tất cả bọn côn đồ đã bị nó hạ gục bằng những món võ xưa nay chưa ai từng thấy, đồng thời khiến cho cả lũ lăn quay ra đất, ngất lịm.. tên lôi thôi ko hiểu chuyện gì đang xảy ra.. thì đã bị đo ván ngay lập tức.. nó cau có nhìn lại tên chết tiệt dám giở cái giọng vừa dấm vừa xoa với nó.. khiến nó bực mình ko thể chịu đc, đáng nhẽ nó đầu đến mức bực mình như thế đâu.. chỉ tại cái tên lăm mồm đó.. (=.=” thấy tên đó chỉ ý liên tưởng đến hấn ấy mà..)

Tất cả những hành động đó, đã có 1 ng chứng kiến tất cả.. cô khề nhếch mép cười.. giờ cô đã hiểu sức mạnh thật sự là đây.. là nó.. ng mà cô hằng tìm kiếm..

Nó vừa về nhà thì phát hiện ra hấn đã ngủ từ lâu.. nó bước vào nhà bếp thấy trên bàn có mẫu giấy cùng với vài món ăn nhẹ.. ‘này, heo đất, khi nào về nhà thì ăn đi, tôi chuẩn bị cho cô đấy.. cô bỏ đi như vậy ai cũng lo cho cô lắm.. sau mà còn có kiểu đó nữa tôi sẽ bắt cô học gần 100 bài hát mà xem’.

- Hừ.. – nó ném mẫu giấy ko thương tiếc vào thùng rác rồi tiến về phía tủ lạnh, khuôn mặt thì lạnh tanh bất cần.. -.thừa thôi.. 1 lũ ngốc.. làm như ai cũng trẻ con ko bằng..

Nó lấy 1 hộp sữa và uống ừng ực, bỗng trong đầu nó vang lên 1 giọng nói, 1 hình ảnh rất quen thuộc: ‘.Vì.. tôi cần cho cô ấy biết..cảm giác khi được ng khác bảo vệ là như thế nào, tôi muốn cô ấy cũng có cái nhìn tốt đẹp về cuộc sống như mọi ng, chứ không chỉ nghĩ đến việc giết chóc.. Tôi muốn cô ấy.. cũng có thể cười chứ không chỉ là ánh mắt lạnh lùng, tôi muốn cô ấy được sống 1 cuộc sống chứ không chỉ tự dằn vặt về những điều mình làm.. muốn cô ấy có thể sợ hãi những điều bình thường chứ không phải là chính mình.. tôi muốn cô ấy phải tin tưởng vào bản thân mình hơn..’.. nó khề mỉm cười, chep miệng rồi thở dài..

- Tên ngốc..

Bỗng nhiên trong đầu nó hiện lên những hình ảnh đáng sợ, hình ảnh khi nó đánh ng khác, hình ảnh khi nó cáu giận, hình ảnh khi những tia đỏ hằn lên khiến đôi mắt của nó vô hồn và giết chóc, hình ảnh khi nó suýt chút nữa làm hại hấn.. những hình ảnh ấy khiến cho nó mất kiểm soát.. mắt nó lại gằn đỏ.. rồi nó tự nói 1 mình..

- Cái gì chứ.. mình mong đợi gì ở tên đó, hấn sẽ bảo vệ mình ư? Cho mình xuống nước để ngăn chặn mình như hôm nay sao? Hấn sao có thể chấp nhận 1 con quỷ như mình... mình là ác quỷ.. điều đó không thể... sống là phải ở trên tất cả? đó là lí do để mình tồn tại.. mình sẽ không thua kém ai.. hừ.. đó là điều không thể.. sống như 1 ng bình thường ư? Không bao giờ có thể bình thường, muộn rồi.. không ai chấp nhận mình, không có ai chấp nhận mình.. thật thảm hại.. thật thảm hại.. sau tất cả, và giờ mình cũng chỉ có 1 mình mà thôi..

Tiếng chuông điện thoại reo vang.. cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, cắt đứt khoảng thời gian nó đang tự dằn vặt bản thân.. nó lạnh lùng nhấc máy..

- Nghe! (lạnh lùng.. âm 1000 độ C)

- A lô.. – đầu dây bên kia.. giọng 1 ng phụ nữ vang lên - .. Nguyệt Nga hả? dì đây, dì đang trên đường về này, sáng mai là dì sẽ về đến nơi.. cháu báo với Minh Tuấn hộ gì... nhé!! (nghe sao mà gian thế..)

- Vâng.. – nó lạnh lùng trả lời.. (âm 2000 độ C)

Nghe giọng bà dì mà sao nó thấy gian gian quá đi mất, nhưng nó chặc lưỡi, phải đi ngủ, thì ít ra mai nó sẽ trở lại bình thường để mà đối phó với hấn, bà dì ma quái, và con nhỏ Evil đen đui nữa.. chứ cứ lạnh lùng thế này dễ mất bình tĩnh lắm.. rồi nó sẽ lại khiến cho những ng xung quanh buồn.. nụ cười của Thảo Uyên, sự tinh nghịch của Kim Anh.. tất cả rồi sẽ biến mất khi nó.. mất tự chủ..

4 giờ 15 phút, nó tỉnh dậy, hôm nay nó thấy khoan khoái khác thường, nó thấy vui vẻ mặc dù chẳng nhớ rõ hôm qua chính xác xảy ra chuyện gì.. nó chỉ nhớ mang máng là hấn có đẩy nó xuống nước cho nó no nước thôi(=.=” trí nhớ con bé này có hạn), nên hôm nay nó sẽ cho hấn biết tay, nó lén lút mò vào phòng hấn, rồi sau đó.. hí hoáy.. lắp đặt hàng đồng bể trong phòng hấn.. (bể gì thì sáng ra khác biết..).. xong rồi cười khi khi rồi bỏ ra khỏi phòng hấn rất gian..

- Á à... chẹp chẹp.. – nó đang bò ra khỏi phòng hấn 1 cách rất cẩn thận thì gặp ngay 1 cặp chân dài ơi là dài.. nó ngược lên nhìn thì, ối, bà dì của hấn đang đứng khoanh tay, đeo kính, đồng thời nhìn nó với 1 ánh mắt gian gian khiến nó hết hồn.. - ..thế,... hai đứa đã làm gì lúc đi đi hả? haizz... tiến xa thế rồi cơ á? Ồi, bọn trẻ thời nay.. (=.=” trong đầu bà cô biến thái này nghĩ những cái gì vậy không biết..)

- Hả? – nó không hiểu trong đầu bà cô ế chồng đang nghĩ cái gì nữa.. chỉ có giỏi suy diễn linh tinh.. nó bực mình rồi đó nha.. – Cái..

4 giờ 29 phút 50 giây sáng ngày hôm đó (hấn đã dậy là đúng từng phút từng giây mà..).. khi nó và bà dì đang ngồi đối diện nhau, mỗi ng cầm 1 tách trà rất bình thản đưa lên miệng nhấp nháp, chân vắt chữ ngũ rất điềm nhiên, nhìn hai ng này gian không thể tả đc..

- 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 – cả hai ng cùng lên tiếng.. (4 giờ 30 phút tròn)

OẠCH... BỊCH... BỐP...

- 3 giây, 50 000.. – dì hấn lên tiếng.. (gì đây ta?)

- Không... 5 giây.. 50 000 – nó bình thản nói chen vào.. (gì đây hả trời..!?)

- 1, 2, 3.. – bà dì và nó cùng đếm, nó để ý và cảm thấy rất khoái chí khi thấy mặt bà dì thể hiện rõ sự thất vọng khi đếm qua số 3, bà dì khẽ đưa 1 ngụm trà lên miệng nhấp.. – 4, 5.. (@_@)

- CON HEO ĐẤT KIA.... – Khởi nói cũng biết, là hấn đang rất bực mình và cay cú khi mới sáng đã bị chơi xỏ.. (tội nghiệp)

Hấn lạch bạch đứng dậy, nhìn lại tác phẩm nghệ thuật của nó.. dưới giường.. thay thế đôi dép đi trong nhà là đôi giày trượt patin.. chỉ cần dẫm phải là trượt ngã tẹt mông.. hấn hậm hực phi ra khỏi phòng, không quên tặng cho cái thứ vừa làm hấn ngã 1 cú sút bay ra ngoài cửa sổ... (bực mình quá mà..)

Phía dưới nhà, bà dì và nó lại nhấp 1 ngụm trà và cười rất nham hiểm.. (mức độ gian đang tăng cao)

- 5 giây.. - .bà dì lên tiếng.. (vẫn còn nữa !?)

- Cháu nghĩ chỉ có 4 giây thôi.. -..nó cầm chiếc bánh quy lên miệng cắn 1 miếng rồi khẽ trả lời..

- Để xem.. – bà dì cũng cười gian trả lời nó..

Cạch.. kết... ÀO ÀO..

- 1, 2, 3, 4, 5.. – cả hai dì cháu cùng đếm..

- CON NHỎ SAO CHỐI KIA?!? – hấn đau khổ gào tên nó sau 5 giây đứng như trời trồng giữa cửa..

Hấn ngược lên nhìn chiến lợi phẩm của nó.. 1 xô nước mát lạnh.. được để trên thành cửa, chỉ chờ hấn mở cánh cửa tử thần ra là tất cả chỗ nước trong xô sẽ đc phen cho hấn tắm bắt đắc dĩ.. hấn bực mình hết chỗ nói.. tiếp tục bước ra khỏi cửa..

- Ha ha.. – dì cười đắc chí..- ..thế là hòa nhé.. (bó tay rồi.)

- hừ.. - ..nó cay cú khi để thua bà dì gian xảo..

BINH.. BONG.. RẦM..

- Đặt lần cuối.. - ..nó đập bàn cái sầm nhoài ng ra phía bà dì.. -..4 giây là 4 giây..
 - Đc.. - bà dì cũng ko kém cạnh, đập bàn cái rầm và ghé sát mặt vào nó.. -..5 giây là 5 giây.. (còn nữa hả ?)
 - 1, 2, 3, - nó và bà dì cùng hô hợp đón chờ số tiếp theo.. - . 4
 - CON NHỎ CHẾT TIỆT KIA... CÔ CHẾT VỚI TÔI RỒI.. - hấn vùng dậy sau 4 giây nằm giữa sàn nhà, bất tỉnh nhân sự vì bị... cái chảo đập trúng mặt.. đồng thời sao bay tứ tung.. hấn còn thấy cả thiên thần nữa..
- Hấn choáng váng nhìn lại.. cái chảo đang lủng lẳng đung đưa trước mặt, hấn cúi tiết dấm cho cái chảo 1 phát khiến cái chảo... bay ra xa và xoay 1 vòng.. lúc hấn bước đi ra phía hành lang thì. ... BONG.. cái chảo bay lại và đập trúng đầu hấn khiến hấn ngã cái rầm, dâm mặt xuống đất.. hấn cau có gào lên..
- HEO ĐẤT, DỌN NGAY CÁI ĐỒNG NÀY CHO TÔI.. (anh ơi, chịu đựng tí đi)
- Bên dưới, trong lúc hấn đang hùng hổ bước xuống cầu thang rầm rầm.. thì nó và bà dì vẫn bình thản, nhấp nốt ngụm trà mới rót..
- Game over - nó lên tiếng.. - ..cháu thắng.. (=.=")
 - Very good.. - ..bà dì tiếp lời.. - ..đây là tiền cược.. (=.=")

14. Chương 14

Bà dì đặt đồng 50 000 ra giữa bàn.., cũng là lúc hấn vừa bước xuống đến nơi.. nó vội lấy tờ tiền và giấu đi.. nhưng hấn đã nhìn thấy rồi còn đâu.. hấn nhìn nó và bà dì bằng 1 ánh mắt đau khổ, ngẹn ngào nói không ra hơi.. (xúc động quá thôi..)

- A.. chào buổi sáng! Hiru.. chúc anh có 1 buổi sáng tốt lành nha.. (=.=) giả vờ giả vịt.. - nó cười tươi và nhấp nốt ngụm trà, nhìn mặt nó tươi roi rói như không có chuyện gì xảy ra...
 - Chào cháu yêuuuuuuuuuuu! - bà dì lên tiếng, đã thế còn kéo dài chữ 'yêu' ra nữa khiến nó như bị ngàn tia sét giật đằng sau lưng đến là ớn.. (=.=)
 - Dì.. - hấn vẫn còn choáng sau cú sốc sáng nay.. ngẹn ngào.. - ..về từ lúc nào vậy? mà.. cái gì 2 ng vừa đưa nhau đây! (=.=) tội nghiệp anh này ghê)
 - Đâu có đâu.. vậy à? Hơ hơ.. - ..nó tỉnh bơ như thường khiến hấn tức gần chết.. (=.=)
 - Cháu thân yêu.. - mặt dì còn tươi hơn cả ánh nắng mùa hè.. -..thấy dì về mừng quá hay sao thế? Ôi, dì biết mà, chà.. hôm nay đẹp trời nên dì cá cược với Nguyệt Nga chút thôi mà.. gì mà căng thế cháu.. ko tin đc.. dì thua Nguyệt Nga đấy nhá.. mà cũng phải, ngày nào con bé chả tập luyện với cháu nhỉ ?.. À.. sắp sửa có bài kiểm tra hôm nay, 2 đứa học hành thế nào rồi đấy.. (=.=) bà dì này tính chọc tức con nhà ng ta chết à ?)
 - Cái.. - ..hấn nhăn mặt.. - ..bà dì 'ống chề' kia.. vừa về cái đã kết hợp với con nhỏ sao chổi kia ăn hiếp thẳng cháu này giờ còn định bức ép gì nữa đây.. 2 ng.. dám lôi tôi ra cá độ hả, đc đc lắm.. (=.=) xong đòi anh cái anh này luôn)
 - Ê.. - nó kéo kéo áo hấn nói nhỏ, mắt thì vẫn dán vào bà dì.. - ..Hiru.. hiru..
- Rồi 1 tay xách cặp, 1 tay xách dép.. nó lúi tuột hấn ra khỏi nhà.. và với lại đằng sau 1 câu nói..
- Muộn rồi, cháu xin phép.. (=.=) chỉ giải chạy thôi..)
- Bà dì lửa nóng bốc lên não phừng phừng.. cay cú thay cho 2 từ 'ống chề' của hấn (là ế chồng đấy ạ).. khi thấy nó lôi hấn ra khỏi nhà, bà ta quay ngoắt lại cầm chiếc giày cao gót phi 1 phát.. (o.0)
- Định chạy hả? HAI ĐỨA KIA.. (sát thủ..)

Choảng.. cửa kính vỡ choảng.. hấn nhìn ra đằng sau và thở phào nhẹ nhõm vì hấn vừa thoát khỏi bà dì – tay thiện xạ phi đồ, mà lạ thật, đồ gì bà này cũng phi đc mới tài chứ, cũng may, nó đã cứu hấn..

- Tôi vừa cứu anh đó, biết chưa? – nó túm tay hấn chạy..

- Ồ.. ờ.. ơ.. nhưng mà.. CHO TÔI VỀ.. TÔI CHƯA THAY QUẦN ÁO.. -. Hấn gào lên khiến nó đứng khựng lại rồi nhìn hấn trong bộ đồ ngủ chột phi cười.. (=.=)

- ha ha ha.. ca sĩ nổi tiếng là đây sao?!? Hô hô hô.. hớ hớ hớ... hơ hơ hơ... (=.=” nụ cười bất diệt)

- Hừ.. – hấn phi lại túm 2 bên má của nó và banh rộng ra hết cỡ.. - .cô.. cười tiếp đi... (^)

- Á.. ôi.. ông.. ám.. a.. úi.. àm... ái.. ì.. (tôi không dám, anh làm cái gì)... - nó ấp úng không nói nên câu.. khi bị hấn banh mồm banh miệng ra như thế..

- Hừ.. tại cô đấy.. – hấn nói rồi ngay lập tức lục chiếc điện thoại trong cặp nó rồi gọi 1 chiếc taxi và lôi nó theo.. – đi mua quần áo mới với tôi, giờ mà về là chiếc giày còn lại vào giữa mặt đấy.. (đúng là con nhà giàu)

- Mặt anh.. híc.. chứ mặt tôi ầu mà lo.. – nó phụng phịu xoa xoa 2 cái má bị hấn bóp cho biến dạng... hấn quay lại giơ nắm đấm với 1 ánh nhìn như là.. ‘cô nói nữa tôi cho 1 trận bây giờ.’ và cứ thế kéo tuột nó lên taxi.. nó chỉ biết chống cự yếu ớt rồi gào lên.. - ...TÔI BỊ SAY XEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!! (to mồm)

- MẶC KỆ CÔOOOOOOOOO! (mồm to không kém..)- hấn nhè thẳng cái lỗ tai nó mà hét khiến nó sau khi ổn định lại, đầu quay ong ong.. toàn tiếng ve, tiếng cú kêu trong tai nó.. sao mà nó muốn đập hấn ra khỏi xe thế không biết..

Sau 1 buổi sáng phải nói là ‘cực kì tốt lành’, dạo chơi trong shop quần áo, bị bao nhiêu ánh mắt tầm tía.. còn bị xét nét đủ trò, chưa kể phải đi xách đồ cho hấn, nó cay lắm, lúc về trường, nó phải đi xe buýt, ng nó cứ lằng lằng, đầu xoay xoay, đầu quay quay, nhà bay bay.. trời hay hay.. vừa xuống xe, con nhỏ Vương Minh Thư cùng với đám F.C trong trường còn phi ra xô cho nó ngã túi bụi, còn hấn thì cười ha hả, lại còn nói mĩa nó nữa chứ.. nó tức lắm, muốn phi vào cho hấn 1 trận bõ ghét, hấn vẫn cứ cười... ‘đồ nham nhở’ nó khê rủa thầm hấn..

Vừa vào lớp 1 cái thì vận may của ngày hôm nay lại bắt đầu cuốn lấy nó..

- Trần Kiều Nguyệt Nga.. – nó đang tu hộp nước cam bỗng phụt ra hết, khi nghe tiếng gọi tên rất đầy đủ của mình từ miệng 1 đứa con gái... Đen toàn tập... nó quay lại, con nhỏ Evil đứng lù lù trước mặt, nó biết ngay mà. Nhưng không biết có chuyện gì sẽ lại xảy ra với nó nữa đây.. lù tò mò trong lớp túm tụm lại nhìn xem kết cục của nó sẽ thế thảm đến mức nào khi dám động đến hắc công chúa, chúng nó mong hắc công chúa của tụi nó sẽ xử đẹp nó – con bé ngỗ ngược không biết thân phận mình là gì.. Evil chống nạnh nhìn nó, hùng hổ.. nó quay mặt đi..

- Gì.. – rồi lại đưa chai nước cam vào miệng tu ừng ực.. bọn học sinh chờ đợi, cả Thảo Uyên và Kim Anh cũng lo lắng cho nó, tất cả nuốt nước bọt cái ực trừ nó và Evil, 2 ng trong cuộc..

- ...tôi tuyên bố.. từ nay.. tôi và cô sẽ là bạn thân.. – Evil không ngần ngại tuyên bố thẳng mặt khiến tất cả học sinh trong lớp đổ hàng loạt, tụi nó không hiểu sao 1 đứa nghèo kiết xác như nó mà lại có phúc thế không biết??. (O.O)

- HẢAAAAAAAAA!! – nó phụt nốt chỗ nước cam trong miệng và quay ra nhìn Evil... 1 cách đáng sợ.. - ..cô.. cô.. nói thật hay đùa.. cô.. cô tính làm gì? Cô muốn làm bạn với tôi? Đùa hay thật vậy.. nếu sáng quên chưa uống thuốc thì giờ về uống đc rồi đấy.. khụ khụ.. chết con rồi mẹ ơi, sặc.. (haizz..)

- Tôi nói thật.. – Evil nhăn mặt.. - ..dù thế nào, tôi sẽ là bạn cô.. he he.. tôi sẽ dùng mọi biện pháp và thủ đoạn để cô làm bạn tôi..

Evil vừa nói vừa nhìn sang Thảo Uyên và Kim Anh, 2 cô bạn khê giật mình.. nó cũng dần hiểu ra..

- Cái.. - ..nó còn chưa kịp nói nốt thì con nhỏ Evil đã quay ngoắt đầu bỏ đi.. híc, từ từ cho nó giải thích và kịp hiểu vấn đề đã chứ.. còn Evil, cô khê nở 1 nụ cười nửa miệng, “Nguyệt Nga.. rồi cô sẽ là của tôi, cô.. còn quý giá hơn cả những đứa con gái tầm thường giàu sang.. cô là 1 ng vô giá..”

Sau buổi kiểm tra tàn khốc vì hoa dập liểu của bà dì ngày hôm ấy, hấn gục hấn xuống bàn, ờ thì hấn đâu phải thiên tài, đẹp trai, thành đạt, body chuẩn đâu cần phải thông minh.. nhưng đc mỗi cái thông minh vật có thừa.. hấn nằm lẩn ra thêm thiếp ngủ, còn nó ư, đang mắc kẹt với con bé Evil kia kìa, kiểu gì mà.. Evil cứ ôm khư khư tay nó, không cho nó đi đâu cả.. khiến nó phát bực, còn kiểu sến sền sến thấy ớn của nhỏ nữa.. híc.. hấn quay xuống bàn dưới và mệt mỏi nhìn nó..

- Ê.. sao chối, đi mua dùm tôi chai nước ngọt, ok.. (osin à?)

- Côca hay pepsi? – Evil đáp gọn lỏn.. (0.o)

- Côca.. – hấn đáp gọn lỏn không kém..(=.=”)

- Chai hay lon.. – Evil đáp lại..

- Lon.. – hấn mệt mỏi..

- Thường hay xịn.. – Evil tiếp tục, trong khi nó thì chống mắt lên nhìn 2 đứa đấu khẩu nhau.. (nó đang khó chịu vì bị cho ra rìa đó mà..)

- Còn có loại đây nữa à.. xịn đi.. – hấn thêm thiếp..

- Đất hay rẽ? – Evil vẫn không thua kém.. (=.=”)

- Cô.. – hấn vùng dậy đập bàn.. - ..có mua không? Loại đất.. tôi cho cô ăn đòn đấy.

- bằng cách nào? – Evil tiếp tục, nó thì đứng lùi ra xa.. tốt nhất giờ không nên tham gia vào chuyện của mấy ng điên..

- Tôi bóp cổ cô.. – hấn bực mình.. (anh này cáu lên rồi đấy).

- Cứ.. – Evil rướn ng lên thách thức, nó phi ra ấn đầu Evil xuống bàn..

- Thôi, tôi đi mua cho 2 ng là đc chứ gì.. (ngoan dễ sợ..)

- Chỉ có cô mới tốt vậy!! – cả 2 đứa đồng thanh rồi quay ra lườm nhau đến tia sét cũng chẳng có đất mà diễn nữa.. (=.=” nó bắt đầu bị cho ra rìa rồi)

Nó đi trên hành lang.. nhìn 2 lon côca mới mua, sao nó phải mua cho hấn và con nhỏ Evil kia nhỉ, 2 đứa đó cãi nhau thì ng có lợi là nó chứ, nó cười với 1 suy nghĩ đen tối, khiến Thảo Uyên và Kim Anh đi bên cạnh cũng phải tránh xa nó.. còn nó ư ? Bóc từng lon, từng lon 1 rồi đổ bột ột vào trong từng lọ, từng lọ.. rồi cười khi khi đến mức Thảo Uyên phải đập cho nó 1 cái.. (=.=”)

- Bà cười nhiều quá rồi đấy, im lặng đi.. tôi cho bà ngắt giờ..(>”<)>

- Hé hé.. – nó lại tiếp tục cười.. (=.=” bộ con này ko biết lúc nào là điểm dừng hả)

- Bà lại có ý tưởng gì kì quái gì hả ? – Thảo Uyên tò mò. (rất kì quái là đằng khác đấy ạ)

- Còn hơn cả ý tưởng nữa chứ.. – nó hứng thú.. - ..hồ hồ hồ.. mình quả đúng là thiên tài.. há há há... hé hé hé... (dã man, t/g sắp xỉu)

Vừa vào lớp, nó đã nhìn thấy hấn và Evil đang thi đấu võ mắt, tự nhiên trong đầu nó cảm thấy hơi khó chịu.. nó cầm lon côca rồi đưa cho hấn.. hấn nhú mày khi thấy lon côca bị bóc tung.. nó vội nháy mắt.. hấn nhìn sang lon côca của Evil thì thấy ko khác gì lon của hấn, nên hấn cười thâm trong bụng là nó đang chơi đều Evil (nó ko biết tới 2 chữ ‘thiên vị’ đâu anh)... Nó tiến lại gần Evil, cô nàng thì ko mấy may 1 chút nghi ngờ gì.. cứ cầm lon côca rồi cười tí.. Tiếp sau đó, Evil và hấn quay sang lườm nhau 1 cú nữa rồi cả hai cầm lon côca lên tu ừng ực..(=.=”)

PHỤT.... cả Evil và hấn cùng phụt hết những gì vừa cho vào.. vì nó.. có cái vị cay ko ra cay, ngọt ko ra ngọt.. Evil nhăn nhó nhìn nhìn cái lon rồi xoay xoay, và hấn đau khổ nhìn nó.. còn nó thì khoái chí hả hê nhủ thâm trong bụng.. ‘há há.. ai mượn anh dám nhìn đứa con gái khác ngoài tôi ra.. hé hé..’.. bỗng mặt nó đỏ phừng, nụ cười trên mặt nó nín bật, hấn đang nhìn lon coca cũng phải chú ý vì hiện giờ.. mặt nó còn đỏ hơn cả hấn – ng đang hứng chịu vị dờ dờ của lon coca, tác phẩm nghệ thuật của nó..

- Xì.. xì.. – hần nhần nhó.. - ..sao chỏi, cô làm sao mà mặt đỏ như ăn phải ớt thôi ý vậy ??! (hé hé.. anh ý nhìn mặt ngu chưa kìa ?)

- Ô.. hơ hơ.. – nó đang đứng im rồi bỗng xì khói đầu nổ cái bụp (hihi t/g dùng cách nói quá.)... mặt đỏ hơn nữa.. rồi nó ôm mặt.. miệng lẩm bẩm điều gì đó, khiến Thảo Uyên và Kim Anh nhìn nó khó hiểu, vì từ khi quen nó đến giờ nó đã bao giờ có biểu hiện lạ đến mức này đâu ?? Tự nhiên nó ngoắt đầu bỏ chạy cái vù ra khỏi lớp.. khiến Thảo Uyên và Kim Anh ngơ ngác chạy theo, còn hần tự nhiên cũng thấy hơi lo lo.. nên cũng chạy theo.. thấy vậy, Evil lo lắng cho nó nên phi ra ngoài nốt.. (nối đuôi nhau ra hành lang...)

Nó phi đến chỗ bể cá rồi đứng ôm cây, mặt dần thối.. (tương tư...củ từ..)

- Ô,.. mình vừa nghĩ cái quái gì thế nhỉ.. mình.. hơ hơ.. không thể nào, không thể nào.. hơ hơ.. hần ta nhìn ai thì có liên quan gì đến mình chứ.. hơ hơ.. không có đâu, mình đâu thèm quan tâm hần đang nhìn ai.. hơ hơ.. hần thích ai cũng đâu có liên quan đến mình.. (chẹp..rắc rối thế..thích thì cứ nói đại ra là thích đề)

- Hể.. – Kim Anh và Thảo Uyên cùng bước lại rồi đến bên nó.. – thì ra bà cô tổ của tôi không bị sốt mà đang.... Say nắng vì tình.. hihihì.. (^^)

- Ô.. cái.. – nó ngơ ra, khó hiểu.. (O.O)

- Cái gì.. – Kim Anh kêu tướng, - bà thích anh Hero rồi còn gì nữa.. (^^)

- Diên à.. – nó cáu.. – ai thèm thích cái tên chết dẫm đó..(0.o)

- Trùi ui... - Thảo Uyên kêu to lên.. - .. Nguyệt Nga nhà ta thích anh chàng Hero rồi kìa.. (^^)

- Cái gì.. – nó gất lên đánh 2 cô bạn.. - ..tôi mà thèm thích tên đó á.. tôi không thèm nhá.. tôi.. tôi nói à biết nhá.. tôi.. ơ.. hơ hơ.. tôi.. hử.. hần có điểm gì mà tôi phải thích chứ.. xấu trai, đáng ghét, nhỏ nhen, ích kỉ.. nhìn thấy mặt hần là tôi đã... tôi đã muốn đập cho cái bản mặt hần 1 phát rồi nhá.. tôi ghét cái tên biến thái đó.. ghét đến mức mà không muốn nhìn cái mặt hần luôn... (>"<)>

- Ng nghe lén là hông tốt đâu hen! – Evil lò dò bước đến, nó, Thảo Uyên, Kim Anh đều quay ra phía góc cây gần đấy, mặt hần đang bần thần, đứng như trời trồng.. còn nó thì đơ ra luôn, lắp bắp...

- Hi.. hiru... a.. anh đứng đây từ.. từ lúc nào ý vậy?!? (từ lúc chị mắng anh ý..)

- Ô.. – hần đơ vài giây rồi bỗng nổi hứng, hùng lên gất vô cớ.. – cô tưởng cô bấu lăm hả? không có đứa nào đại dột mà thích 1 đứa con gái không biết trời cao đất dày như cô nhá.. những kẻ đó chỉ là ng điên không thì là ng thần kinh nhá.. nhìn lại cô xem có điểm nào tốt, có điểm nào giống con gái không? Cô nghĩ tôi thích cô chắc.. còn lâu, cho dù con gái trên đời này chết hết thì cũng không ai thích cô đâu nhá.. (>"< ơ,=" anh=" này=" bị=" làm=" sao=" vậy?)=">

- Cái.. cái.. – nó đơ như tượng đá, Evil, Thảo Uyên, Kim Anh nhìn nó em ngại.. - ..anh.. anh nói cái gì vậy?

- Hừ.. – hần quay mặt bỏ đi.. trước khi đi ném cho nó 1 ánh mắt cực kì lạnh lùng khiến cho nó như rơi vào vực thẳm không đáy vậy..

Nó nhìn theo bóng dáng hần đi khuất.. mắt cứ như mờ đi, nó quay lại đi theo hướng ngược lại, đầu tiên nó đi rất chậm y như cái xác vô hồn vậy.. xong rồi nó vụt chạy.. hình như tay nó đang quệt nước mắt.. nó không yêu, không thích hần.. nhưng sao nó buồn vậy?!? nó đáng ghét đến vậy sao? Nó đã từng nghĩ hần sẽ chấp nhận nó cho dù nó là ai.. nhưng sao giờ.. hần đã nói thế.. hần thật đáng ghét.. nó chạy không mục đích.. chạy không dừng lại.. chạy.. chạy mãi,.. nó nghe tiếng Thảo Uyên, Kim Anh đang gọi tên nó, nó không quay lại.. và rồi, mất đà.. nó phi thẳng xuống hồ nước.. ngoi ngóp 1 hồi, nó không muốn ngoi lên nữa.. nó chìm dần, chìm dần..

Còn hần.. hần quay đi, trong lòng thấy nao nao.. hần muốn quay đầu lại.. nhưng sĩ diện của đàn ông không cho phép hần làm điều ấy.. nó giỏi lắm mà.. tự nó cũng lo đc... nhưng sao mà hần thấy buồn.. nó ghét hần thế ư? Hần đã làm gì sai để nó ghét hần đến thế.. hần phi vào lớp túm cổ Hải Tường phi ra ngoài.. (=.=)

- Đi bar.. - hần lạnh lùng nói

- Ô.. tự nhiên hôm nay cậu lại muốn đi bar là sao? – Hải Tường ngơ ngác.. - ..buồn chuyện gì à..

- ... - hấn im lặng, ko nói

- Ủ.. thì không hỏi, nhưng tôi là bạn của cậu đó.. – Hải Tường cau có.. (>”<)>

Vào quán bar, hấn uống say khướt, mọi bức tức của hấn đều dồn hết vào những bước nhảy, với những con bé chân dài.. đó là đời sống trước đây, luôn tìm cách sống đều với ng khác, quậy phá kể cả khi hấn đã là ca sĩ nổi tiếng, tất cả chỉ là thú vui của hấn.. nhưng không hiểu sao.. từ bao giờ.. hấn đã ngừng những việc vô ích này lại.. hấn nghĩ là do nó.. nó chen vào đời sống của hấn, nó khiến hấn thay đổi.. nó thay đổi tất cả những thói quen của hấn.. vậy mà.. sau tất cả những điều đó, nó lại nói ghét hấn.. hấn bực mình đập phá quán bar.. và khi về đến nhà.. hấn chỉ là 1 cái xác không hồn, ng mềm nhũn vì rượu.. nhưng, hấn vẫn thắm gọi tên nó trong cơn men nồng của rượu, dì hấn nhìn hấn rồi lắc đầu.. nhưng khi thấy mọi ng định đỡ hấn về phòng dì lại quay đi nở nụ cười nửa miệng..

- Kệ nó, cho nó nằm ngoài hưởng thụ ko khí mát mẻ của buổi tối đẹp trời... và nó có chân thì cũng tự dậy đc... (kho hiểu bà dì này nghĩ gì?)

- Ô.. - 1 cô ng hầu nhìn bà dì ái ngại... - nhưng trời sắp mưa? Có sét kia kia..

- Ô gì.. - bà dì tỉnh bơ.. - ta thấy trời đẹp đấy chứ.. cứ để nó tắm mưa ấ, cho tỉnh rượu, chứ... mùi thể này.. ta ko chịu đc

- Nhưng muỗi - cô hầu lo lắng..

- Trời mưa mà.. - bà dì vẫn tỉnh bơ - làm gì có con muỗi nào muốn ướm cánh chứ? (oạch.. t/g ngắt lun ờy)

15. Chương 15

Sáng hôm sau, tivi và báo chí đưa tin ầm ầm là Hero – ca sĩ nổi tiếng của nhóm Super Twins phá đám ở quán bar và trở về nhà trong tình trạng say khướt. Vừa bước vào nhà, khỏi phải hỏi, hấn cũng biết ngay người cho hấn đêm qua ngủ ngoài cửa là ai.. Bà dì ngồi nhấp ngụm trà sau đó nhìn hấn cười mỉm đến là gian.

- Ô, cháu của ta ngủ ngon thể ? Ngoài hành lang có mát ko cháu ? Được bữa ngủ mát nhé ? (bà này ko mắng cháu à ?)

Hấn lườm bà dì 1 cái rồi quay ngoắt đi, ko thèm nói, định ngồi xuống cái ghế cùng bàn ăn với dì, dì liền với chân khều chiếc ghế ra xa và hấn ngã cái bực (O.o), hấn ngoi lên gắt nhẹ :

- Dì làm cái gì thế ? (>”<)>

- Ô, cháu ko nhớ sao ? Dì đã dạy là ko bao giờ đc ngồi vào bàn ăn khi chưa mời đủ gia đình trong nhà mà ! Nguyệt Nga vẫn chưa xuống ăn cơm... – bà dì chỉ tay lên trên tầng, nhìn hấn rõ là gian, hấn quay ngoắt 1 phát rồi cầm cầu..

- Cô ta ăn uống hay ko thì có liên quan gì đến cháu chứ hả ? (có chứ sao ko ?)

- Ô.. nếu nó không xuống.. thì cháu sẽ không đc ăn, thể thôi... - dì nhấm 1 ngụm trà rồi đưa miếng bít tết vào miệng.. (^^)

- Cái... - thôi, kiểu này hấn biết rồi, bà dì lại tính kiểu gì đây, mà kiểu gì hấn cũng chiều tất, hấn mệt nhọc lết ra chân cầu thang và hò to.. – Trần Kiều Nguyệt Nga, xuống nhanh con heo đất kia, không tôi ăn mất phần cô bây giờ.. (mời ng khác ăn cơm cũng phải tử tế chứ ?)

Hấn quay ra nhìn bà dì 1 cách mệt mỏi, bà dì nhún vai, hấn lại bắt đầu lết cái xác lên cầu thang, từng bước nặng nề, vừa đi vừa lăm bầm như ng bị tưng kinh, mặt nhăn nhó hết mức vì số rượu hôm qua đường như bây giờ mới phát huy hết tác dụng của nó..

- Con heo đất chết bầm, con nhỏ chết tiệt, con nhóc thần kinh, con heo khùng... heo gốc... (@_@)

Bà dì khẽ đưa cốc lên miệng rồi thở dài.. (hiếm khi nghe bà này thở dài lắm).. Hấn đứng trước cửa phòng nó và bắt đầu gõ cửa. Khi hấn vừa gõ đc mấy cái thì cánh cửa đã tự động mở ra, dường như phòng không

khóa. Hấn ngó vào nhưng trong phòng không có lấy 1 bóng ng, mệt mỏi, hấn bước xuống cầu thang và lại...
lầm bầm chửi tiếp. Vừa nhìn thấy bà dì hấn đã lên tiếng...

- Con heo...

- A.. – bà dì chen ngang họng của hấn.. – ta mới nhớ ra là, tối qua con bé Nguyệt Nga đâu có về nhà nhỉ?
(cái bà này..)

- Cái.. – mắt hấn nháy nháy rồi lại giật giật, hấn sắp điên lên rồi đây, thì ra cái bà dì chết bầm, bắt hấn
chạy lên cầu thang không công trong khi biết nó không về nhà, mà kệ, con nhỏ đó đi đâu cũng không liên
quan gì đến hấn, hấn cứ ngồi vào mà ăn thôi, dù sao thì không còn ai tranh cơm với hấn nữa.. (kibo)

Hấn định ngồi xuống ghế thì bà dì đã cầm cái đĩa thức ăn của hấn lên, đứng dậy và quay đi, kèm theo 1
câu nói:

- Chừng nào Nguyệt Nga về thì cháu mới đc ăn.. nha..! (=.=)

- What? Cháu biết cô ta ở đâu mà tìm chứ... – hấn nhăn nhó, đau khổ.. – nhờ may cô ta ra ngoài đường,
trông thấy 1 thằng nào đó đẹp trai, galang, lịch sự, rồi theo hấn ta về nhà làm vợ hấn, rồi chẳng bao giờ về
đây nữa thì chắc là cháu sẽ ko bao giờ đc ăn cho đến cuối đời à?... (anh này tưởng tượng chết khiếp..)

- Tùy cháu thôi... – bà dì lướt nhẹ qua hấn.. (=.=)

- Hừ.. – hấn bực dọc... – đã vậy thì ko ăn uống gì nữa.. cháu đi lên phòng ngủ.. (nhịn đói à?)

Hấn hậm hực đi lên phòng, đi ngang qua phòng nó, hấn rẽ vào ngó lại 1 lần nữa rồi nhẹ nhàng đóng cửa
phòng nó lại... Cả ngày hôm ấy, chàng hắc mã hoàng tử ko làm gì ngoài việc ngồi trên sân thượng, nhìn về
phía cổng để chờ nó về nhưng mãi mà nó ko về, hấn bắt đầu lo lắng và sốt ruột...miệng cứ lầm bầm chửi
thầm nó.. tay chân thì luống cuống.. (lo lắng thì đi tìm đi)

- Con heo chết tiệt, con heo ngu ngốc, cô mau về đây đi, nhanh lên để tôi còn xử cô nữa nào..con nhỏ chết
bầm này.. tự nhiên lại nói ghét tôi là sao? Con gái con đũa, đi đâu cho đến giờ hả?... về đây ngay, tôi muốn
nghe 1 lời giải thích nào... (=.=) nghe vậy làm gì còn ai dám về nữa)

Tự nhiên hấn đứng phắt dậy.. nhìn đồng hồ.. 8 giờ tối, vậy mà hấn vẫn chưa đc ăn gì.. Hấn tự nhủ, giờ hấn
sẽ đi tìm nó để hấn đc ăn cơm, hấn sẽ đánh chết bất kì thằng nào dám giữ nó, ko cho nó về làm hấn phải
chịu đói.. (mồm nói thế chứ đầu nghĩ khác đấy ạ, đi ăn cơm bụi cũng đc mà nhỉ?)

Hấn lên moto và phi như bay.. Bà dì đứng trong phòng khẽ nhấp tách cà phê và cười mỉm (rõ gian).

Còn về phần nó, nó đc Thảo Uyên đưa về nhà trong khi người ướt nhẹp, sốt cao và đang trong tình trạng
khá nguy kịch.. trong hôn mê, nó vẫn nhắc tên hấn, thầm trách:

- Hừ chết tiệt, ... tôi.. tôi.. tôi làm sao chứ? (=.=) vẫn cứng đầu)

Kim Anh nhìn nó chưa xót và lo cho nó, nó thích hấn, thích hấn thật rồi vậy mà tại sao lại ko nói ra chứ..
cô khẽ quay mặt đi, tội nghiệp cho con bạn thân.. Thảo Uyên lau trán cho nó rồi quay ra nhìn Kim Anh..
Kim Anh lên tiếng:

- Nhìn nè, ko chỉ có mình Nguyệt Nga có vấn đề đâu, anh Hero cũng có vấn đề rồi, tivi đưa tin từ sáng tới
giờ vụ anh ý làm loạn quán bar đây này.. (0.0)

- Ủ.. hai ng họ thích nhau sao ko ai chịu nói ra chứ? – Thảo Uyên nhìn nó rồi khẽ lắc đầu..

- Nó sốt cao quá, phải đưa nó đến bệnh viện thôi, với lại nó là ng như thế nào chắc bà cũng chả lạ gì nó, mà
bà có số anh Hero ko? Điện để anh ấy khỏi lo lắng.. – Kim Anh hỏi dồn..

- Số của anh ấy thì chỉ mình nó biết,.. – Thảo Uyên lắc đầu.. - .giờ nó lại còn đang hôn mê, điện thoại thì
lại ở dưới hồ làm môi cho lũ cá rồi.. làm sao mà liên lạc đc?

- Ủ.. – Kim Anh gật đầu.. – ngoài nó thì cũng chả ai biết nhà anh Hero ở đâu..

2 đứa nhìn nó rồi khẽ thở dài...

Còn hần, phi như điên đến những nơi nó có thể đến, những nơi mà nó thích nhưng đều ko thấy, hần lo lắng và cố liên lạc nhưng chỉ nhận đc từ chiếc điện thoại khô khan giọng nói “thuê bao quý khách vừa gọi, hiện ko liên lạc đc”. Hần thấy tức lắm, dù gì giận thì giận chứ sao lại phải tắt máy. Hần đi vòng quanh thành phố chỉ để tìm nó. Bỗng 1 tin nhắn đến, hần tập vội vào lẻ đường, đọc tin nhắn ấy khiến hần như muốn điên lên, tin nhắn từ Henry.. về nó. Ở đâu cũng tìm nhưng chỉ duy 1 nơi.. hần ko thể ngờ tới.. đó là bệnh viện.. nó vừa vào bệnh viện trong tình trạng sốt cao, hôn mê 40, 1 độ, rất nguy kịch. Hần phi như điên đến bệnh viện, quăng xe và mũ bảo hiểm ở ngay trước cửa bệnh viện rồi phi vào trong tìm nó..

- Minh Tuấn – tiếng Hải Tường vang lên phía sau hần...

- Con heo đất.. – hần vừa chạy vừa hỗn hển nói mấy câu, tiện thể với cặp kính đen thui từ tay Hải Tường đeo vào – sao cậu biết cô ta ở đây?

- Ờ thì.. – Hải Tường bắt đầu hỗn hển kể tóm tắt...- tôi đến đây lấy thuốc thì thấy Thảo Uyên và Kim Anh chạy vào trong khi Nguyệt Nga thì đang sốt cao, nguy kịch, cô ấy bị hôn mê cả ngày trời ko tỉnh.. tình trạng càng ngày càng xấu đi, sáng hôm qua, cô ấy bị cảm cúm, nhưng lại bị ngã xuống nước nữa.. ngấm nước vào ng nên bị hôn mê, sốt cao ko dứt...

- Con heo ngốc.. – hần đau xót thăm trách mình quá vô tâm..- từ bao giờ...

- Từ chiều hôm qua.. – Hải Tường trả lời hần..

Từ chiều hôm qua ư? Tức là sau cái lúc nó với hần cãi nhau? Và hần đã bỏ nó 1 mình, hần thật là vô tâm.. bỏ nó 1 mình ư? Vậy mà hần đã hứa là sẽ bảo vệ nó..

16. Chương 16

Hần và Hải Tường đứng nán lại trước cửa phòng nó 1 lúc lâu, Hải Tường đẩy cửa bước vào.. còn hần, đứng khựng lại trước cửa, không dám vào. Bỗng nhiên, lúc ấy, trong đầu hần hiện lên bóng hình 1 ng con gái, với đôi mắt lạnh lùng, sắc lạnh nhìn hần, cô gái ấy rất cô độc, hần thoáng thấy sợ. Hần lắc mạnh cái đầu, nhìn vào.. 1 ng con gái, đang ngủ thật yên bình.. cô gái ấy là nó.. 1 ng con gái cô đơn, cần sự chở che của hần, hần lặng lẽ bước vào. Nó vẫn chưa tỉnh, Thảo Uyên và Kim Anh vội vã kéo Hải Tường ra ngoài trong khi anh rất muốn đc ở bên cạnh và gần gũi nó, chăm sóc nó, vậy mà Thảo Uyên và Kim Anh lại kéo anh ra ngoài, không cho anh đc gần gũi nó.

Hần ngồi bên cạnh nó, nhìn nó trong khi chân tay đang long ngóng, chả biết làm gì, bụng thì đang đói mà hần có để ý đâu.. điều hần quan tâm nhất bây giờ là không biết đến bao giờ nó mới chịu tỉnh, khi nó tỉnh thì nó có đói không... nó còn giận hần nữa không.. (khiếp, ai mượn gây ra..)

Woap... sột... sột... sột... mấy tiếng động kì quặc phát ra ở đâu thế không biết.. làm hần bực mình kinh khủng, đang ngủ ngon mà bị mấy cái tiếng động quái gở làm cho thức giấc... hần mở mắt, neho neho nhìn xung quanh và té ngửa khi thấy nó đã dậy từ lúc nào, đang cầm 1 quả táo ngồi gặm ngon lành, còn không thèm gọt vỏ, cắt miếng.. kiểu ăn rất bá đạo.. nhìn lại thì, trời ơi, 2 cái cùi táo còn mỗi tí hạt, cộng thêm 4 vỏ chuối, 1 vỏ cam, mấy cái cành của chùm nho kèm theo đồng hạt nằm vương vãi trên xà nhà.. may mà nó còn thương tâm, không ấy cái đấy làm đồ trang sức để trang trí đầu hần đấy.. hần cười trừ khi nhìn thấy cảnh tượng đó...

- Cô.. tỉnh rồi à? – hần đứng lên gãi đầu gãi tai.. (^ ^)

- Ai? – nó lạnh lùng nhìn hần.. – nhân viên quét dọn.. dọn bãi chiến trường này đi.. (-.-)

Hần đơ toàn tập, con nhỏ này, đùa à? Sao dám bảo hần là nhân viên quét dọn chứ, bộ trông hần giống lắm sao? Mặt hần giật giật, nhìn nó. Muốn gây sự đây mà, hần cố nhịn vì nó đang ốm, ít ra là nốt ngày hôm nay.. hần tiến lại gần nó, vì hần biết từ khi quen nó, thì không gì là không thể đối với nó. Hần giơ tay lên sờ nhẹ vào trán nó, vừa chạm vào thì hần bất ngờ, trán nó nóng như lửa đốt, nó thì chưa để hần nán lại 3

giây đã hất mạnh tay hắn ra nhìn hắn bằng nửa con mắt còn hắn thì ghét nhất kiểu nhìn ấy, hình như nó hội tụ tất cả những gì hắn ghét thì phải. (hí hí, ng ta thường có câu, ghét của nào trời trao của ấy mà..)

- Cô sốt cao quá! – hắn lo lắng..(>"< bực="” nhưng="” phải="” nhin..)=“">

- Tôi hỏi anh là ai.. – nó nhìn cảnh giác.. – không phải anh tôi, không phải bố hay mẹ của tôi, không phải ng yêu... chả là gì sao dám đụng vào ng tôi? Hả? (éc..)

- Tôi.. – hắn ấp úng, thì đã bị nó chen ngang hòng,..

- Là kẻ.. – nó cao giọng, ngẩng cao đầu nhìn hắn.. – mà đã mấy lần ta định kill đó hả? (oái.. o.0)

- Cô.. – hắn hơi nóng 1 tí.. nhưng lại cảm giác cái gì đó vừa chạy dọc xương sống của hắn.. lạnh toát.. (>"<)>

- Yên tâm đi, nước sông không phạm nước giếng thì đại dương sẽ không nhấn chìm địa lục.. – nó cầm quả táo tiếp theo đưa lên miệng.. (văn nghệ chị này tiến bộ từ khi nào vậy ta?)

Hắn bắt đầu hoang mang, đây là con ng nào của nó vậy? Hắn ko hiểu nó đang nghĩ gì nữa... “cô tưởng cô bấu lăm hả? không có đứa nào dại dột mà thích 1 đứa con gái không biết trời cao đất dày như cô nhá.. những kẻ đó chỉ là ng điên không thì là ng thần kinh nhá.. nhìn lại cô xem có điểm nào tốt, có điểm nào giống con gái không? Cô nghĩ tôi thích cô chắc.. còn lâu, cho dù con gái trên đời này chết hết thì cũng không ai thích cô đâu nhá..”. bỗng, hắn nhớ đến hôm ấy, thì nó có nói với hắn đâu, tự nhiên hắn phi ra mắng nó xối xả.. nó ko giận thì mới là điều bất bình thường.. hắn nói nhỏ..

- Chuyện hôm nọ... (T_T)

- ... – nó nhét quả táo cắn dở vào mồm hắn, chặn ko cho hắn nói nốt rồi quay mặt đi chỗ khác.. (khiếp).. hắn nhè vợi quả táo ra cắn cẩu..

- Nè.. (>"<)>

- Tôi đã từng lầm tưởng.. – nó nói mà giọng lạnh băng.. (@.@)

- Hả.. – hắn ngơ ngác.. (?!?)

- Về việc... – nó quay lại nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng nhưng ẩn sâu là nỗi buồn cô độc.. – anh sẽ chấp nhận tôi...

- O.. – hắn ngơ tiếp.. rồi như sực nhớ ra hắn nói chêm vào.. – thật ra..

- HỂ???- tiếng nói của 1 ng rúc rích khiến nó và hắn cùng nhìn ra cửa.. – coi bộ đôi này yêu nhau rồi...hí hí... tôi biết mà, cái cách mà Nguyệt nhi (???) nói về Hura là tôi đã biết, còn tên đó nói lại chứng tỏ hắn cũng thích Nguyệt nhi rồi đó..hé hé.. (=.) (con nào vậy ta? Đang nói ai vậy?)

- Ủ... – 1 giọng khác chêm vào.. – tôi cũng nghĩ thế, lần đầu thấy nó phản ứng như vậy.. (?!?)

- Ủ - lại 1 giọng nữa chen vào.. – con nhỏ đó làm gì thì ồn ào chứ chuyện tình cảm càng chối thì càng đúng.. he he.. (ai nhĩ??)

- Thích gì chứ.. – 1 giọng nam nói tiếp.. – cậu ta cũng chỉ coi cô ấy như bạn bè thôi, cậu ta thì lúc nào chả như vậy với bọn con gái.. lúc trong quán bar..cô nào cậu ta chẳng từng ôm.. (nè nè, nói xấu cũng phải để ý ng bên trong có nghe thấy không đấy nhá..)

Hắn bỗng chột dạ, quay sang nhìn nó... nó đưa cốc trà lên miệng rồi nhấp... hắn cũng yên tâm, không biết nó có nghe thấy không chứ hắn thì nghe rõ giọng của những kẻ nào..híc...

Chiếc cửa hé mở rất nhỏ, 1 cái đầu ló vào, 2 cái, 3 cái nhìn ngang, nhìn dọc, nhìn xuống, nhìn lên... ôi trời ơi, Evil, Thảo Uyên, Kim Anh ngã bổ ngửa ra sau khi thấy hắn đứng lù lù trước mặt, mặt hầm hầm nhìn ra ngoài cửa.. đầu bốc khói, chỉ cần chờ hện đúng người là nổ bụp 1 cái cho chết hết cái lũ soi mói.. (đầu anh này làm bom hện giờ đc đấy..)

- Tôi vô tội, - Hải Tường nhìn hắn và giơ tay lên.. (ya, anh mới là ng có tội nặng nhất ở đây đấy ạ)

- Mấy ng tính nhìn trộm cái gì? – hần nhần nhó, ng bốc lửa phùng phùng.. rồi chỉ vào Evil nổi giận.. – cô, cái con nhỏ đen thui không biết điều kia.. Hura là ai hả? (ủa? ảnh tức cái này ý hả ?)

- Ủa.. – Evil đứng dậy nhìn hần rồi ngơ ra.. – bộ không phải tên anh hả.. – rồi ngấm nghỉ 1 lúc.. – à.. Hiru... (=.=” trí nhớ con này kém thật)

Thảo Uyên, Kim Anh véo Evil 1 cái khiến nhỏ đau điếng quay lại gắt nhẹ, còn hần, mặt hầm hầm..

- HERO, HERO.. NHỚ CHƯA? HERO.. (phun mưa tí át..hí)

- Rùi, rùi, nhớ rùi.. – Evil né né rồi ngoáy ngoáy lỗ tai.. (^^)

- Còn cậu.. – hần quay ra nhìn Hải Tường khiến anh này cũng thót tim.. - ..cậu nói ai đi chơi gái hả? (giờ ảnh mới nhớ nè..)

- Ô.. – Hải Tường phân bua.. - ..thì hôm qua cậu vào quán bar, rồi báo chí đăng tin ầm ầm kia kìa.. (thôi, xong cái đời hần)

CỘP... CẠCH.. 1 tiếng động khô khan cất lên, khiến cả lũ giật mình, quay lại nhìn ng đang ngồi trên giường ở đằng sau, nó đặt cái chén xuống cái rầm rồi nằm phịch 1 cái.. hần phi ra bịt mồm Hải Tường rồi thì thào..

- Cậu im ngay, tôi chưa đủ rắc rối à... hả?... (=.=” thích thì nói là thích..haizz)

Hần vừa quay vào thì nhận ra cái ánh mắt “biết rồi nhá” của mọi ng khiến hần càng khó chịu..híc.. Nó vẫn chưa đỡ sốt, ng lại bắt đầu nóng, nhưng nó không cảm nhận thấy gì.. (híc, chị này là robot chắc..).. Evil cứ ngồi ngấm nó.. (ọe...).. còn hần hơi bị khó chịu.. hần cắn cẩu..

- Con nhỏ kia, cô đến đây làm gì?

- Ô.. sao hả? – Evil bắt ngờ vì hần tự nhiên lại đùng chạm đến nhỏ..

- Ngồi nhìn gì mà nhìn.. – hần nhần nhó..

- Ủa??? – Evil tỉnh bơ,.. – tôi nhìn Nguyệt nhi chứ nhìn anh đâu mà ý kiến.. hay là tôi không ngấm anh, anh ghen đó hả? hớ hớ..

- Con bé này.. – hần đang định tiến lại..

- Culi.. – nó quay ra nhìn hần.. hần quay lại nhìn nó rồi tự chỉ vào mình với ý là.. “tôi ý hả”.. nó gật gật khiến hần như muốn điên lên luôn.. Thảo Uyên và Kim Anh cười khúc khích, Hải Tường hơi khó chịu, Evil thì ung dung tự đắc.. nó nói tiếp.. khiến hần tức gần như nổ khói đầu lên luôn.. - ..ngấm mồm dùm cái..

- Cô.. – hần cau có, thôi, nó đang ốm.. nó nói gì cũng nên kệ.. chứ giờ đầu võ mồm với nó cũng mệt..

- Ô, nhưng sao cô lại đến đây.. – Kim Anh sực nhớ ra Evil..

- Thì.. – Evil tròn mắt.. – tôi đến để thăm bạn tôi, hé.. liên quan gì đến các cô, không đc tôi viếng thăm nên ghen à.. (con nhỏ này..)

- Cái.. – Kim Anh bực tức.. (đến phát điên với nhỏ rồi chị Kim ơi)

Evil ung dung nhìn nó.. hần để ý, đây là lần đầu, vẻ mặt lạnh lùng của nó, ánh mắt không gần gũi và không còn hiếu chiến nữa.. chẳng nhẽ khi nào nguy hiểm thì nó mới trở nên như thế.. (anh cứ thử đi đánh nhau xem mk có như thế không?)

- Thế cô tìm tôi.. - ..nó nhìn Evil.. chằm chằm.. (!?!)

- Ủm.. – Evil nhìn nó với vẻ mặt háo hức như vừa gặp thần tượng.. (=.=”)

- Làm gì.. – nó đáp gọn lỏn.. (=.=”)

- Hi.. thật ra.. – Evil đang định trả lời thì..

- Tiểu thư? – 1 giọng nói cất lên, ngoài cửa 1 lẵng hoa biết đi.. lẵng hoa kèm cả giỏ hoa quả nữa..

Evil nhìn ra rồi giờ đồng hồ lên nói với cái “lẵng hoa biết đi”

- Cậu đến muộn quá.. (>.<)>

- Dạ.. – lẳng hoa đc đặt xuống.. 1 ng lồi thoi, lệch thếch bước sang bên, vừa nhìn nó đã không ưa rồi vì.. – tại vì.. ớ.. (thằng cha hôm nọ mắng nó đây mà..)

- Vì sao? – Evil nhìn tên lồi thoi.. - Ớ gì? (O.o)

- Con nhỏ này.. – tên lồi thoi chỉ vào nó.. khiến nó nở nụ cười nửa miệng đầy vẻ đáng sợ.. tên đó đứng lùi lại.. (@.@ toàn gặp nó trong tình trạng nó đang lạnh lùng thì chắc kiếp trước anh này làm việc gì thất đức rồi..)

- À.. – Evil cười.. - ..cậu ý là bạn tôi mà.. (bạn thật à?)

- Cái con.. con bé bà chằn... xác xược... – hấn giật lùi lại ôm cửa.. chỉ dám ngó vào.. (chán sống rồi..)

- Cái gì ? – nó nắm tay khiến chiếc gối cũng phải nhả nhúm... - ..tên kia, ta còn chưa xử tử ngươi vì tội hỗn láo với chị mày đây đấy nhá.. hừ.. muốn ăn đòn nữa ko con ? (nó cũng bạo miệng thật, ngay cả khi đang ốm)

- Cái gì..- tên lồi thoi nhìn nó.. cau có, lẩy vể bình tĩnh... - ..tên kia, ngươi, chị mày, con ? cách xưng hô nâng dần theo cấp độ mới chết chứ.. (@.@)

- Hờ.. hờ.. – nó khề cười khiến cả phòng gần như thấy mùi sát khí tỏa ra ầm ầm, tên lồi thoi quay ra chuẩn lẹ.. (=.=)

- Thôi, tôi phải về.. – Evil đứng lên, đi ra đến cửa.. bỗng dừng lại rồi quay ra nhìn nó nói.. - ...tạm biệt, thiên thần sa ngã của tôi ạ..

Evil đi, cả phòng khó hiểu dần.. riêng nó, đắm chiêu suy nghĩ.. vì đây ko phải lần đầu tiên nó nghe đến cái chữ ‘thiên thần sa ngã’ này.. mà là lần thứ mấy rồi.. nó cũng ko nhớ, sao ai cũng gọi nó là thiên thần sa ngã thế nhỉ ? hấn nhìn nó.. sao nó lại mang tên ‘thiên thần sa ngã’.. Kim Anh và Thảo Uyên về ngay sau đó, ko nói nhiều.. còn Hải Tường, anh cũng có đọc qua và cũng từng nghe qua tên này.. nhưng anh ko nghĩ nó có thật..

Tối hôm đó, Hải Tường bị dì của hấn gọi về mà ko có lí do.. còn mỗi hấn với nó ngồi trong phòng.. nó ngồi im.. còn hấn cũng ko dám nhìn nó..1, 2, 3 tiếng đồng hồ trôi qua.. (=.=)

- Tôi.. xin lỗi.. – hấn nói lí nhí.. (hả ? gì cơ ?)

- Ko cần.. – nó quay phắt đi.. (@.@)

- Tôi ko phải ghét cô.. – hấn phân bua.. (T_T giận dai thế)

- Ko ghét thì là gì ? – nó quay ra nhìn hấn.. (là thương thầm trộm nhớ)

- Thì.. – hấn ngập ngừng..

- Đi ngủ.. – nó quay đi.. (=.=)

Trong lòng nó.. 1 giọng nói bất chợt vang lên.. “em thích anh”.. nó giữ chặt trái tim mình rồi nhinh miệng lên.. “cái gì gọi là tình yêu chứ.. ta khinh bỉ nó.. ta sẽ xóa sổ cái thứ gọi là tình yêu này.. sẽ không có tình yêu tồn tại ở nơi chốn này”.. nó bóp nghẹt ngực mình lại như muốn bóp nghẹt trái tim mình..

Con hấn, hấn đang định nói thích nó, dù chỉ là ý nghĩ thoáng qua thôi, nhưng sao lại nghĩ thế.. có mà hấn bị điên thì có.. mới đi thích nó.. con nhóc ngang ngược.. nhưng, nó thật đáng yêu ngay cả khi nó ngủ.. nó thật cô đơn, thật băng giá... hấn đã từng như thế, và hấn rất muốn bù đắp cho nó, không hiểu sao.. chỉ đơn giản hấn muốn.. (-.-)

Sáng sớm ngày ra.. cái gì đang diễn ra đây nhỉ? ồn ào quá.. hấn tỉnh dậy.. 1 cô bé, chạy lằng xằng trong phòng.. hấn mở to mắt, là nó.. khỏi ốm rồi đây ư? Nó đang lấy nước thì nhìn thấy hấn tỉnh dậy, nó lon ton chạy đến.. nhìn hấn, nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhất..

- Anh dậy rồi hả? – nó nhìn hấn bằng ánh mắt hiền vô cùng.. khiến hấn khề bối rối.. (=.=)

- Ô.. ờ.. – hẳn tự nhiên thấy vui vui.. cô bé yếu đuối lâu rồi hẳn không thấy, nhìn nó chạy lăng xăng rót nước cho hẳn mà hẳn thấy tội nghiệp thế không biết.. (@.@ cô bé tội nghiệp ấy từng muốn ăn tươi nuốt sống anh đấy ạ..)

Vấp.. bụp.. á..

Trong lúc đang lăng xăng thì.. nó vấp phải cái chân của hẳn ngã cái bụp, nằm đứ đừ, duỗi thẳng chân tay như con cá bị lên thớt, sấp úp cả mặt xuống nền nhà.. híc.. nó nằm im bất động còn hẳn há hốc mồm rồi vội chạy lại đỡ nó dậy. Nó lồm cồm bò dậy rồi rơm rớm nước mắt ôm cái trán sưng u một cục của mình... (thôi, xong..)

- Đau.. híc..

- Cái tội lăng xăng cơ. Anh xem nào.. – hẳn nhìn rồi xoa xoa, nó cứ tròn mắt rồi ngược lên nhìn cái u trên trán (mà lẽ ra là không thấy dc) khiến tim hẳn đập thành thịch, vì nhìn nó bây giờ yêu chết đi dc.. (hé hé, tí nữa là biết yêu thế nào ngay ý mà..)

- Đau.. – nó tiếp tục rơm rớm.. khiến hẳn phải quay mặt đi, dù gì hẳn cũng là đàn ông mà.. (=.=)

- Anh biết là đau, ra kia ngồi đi, để anh đi lấy cái gì bôi cho.. – hẳn đứng phắt dậy, quay đi, tim đập mạnh liên hồi.. hẳn đưa tay lên trán an con tim.. (<3)>

1 lúc sau, trở vào, Hải Tường, Thảo Uyên, Kim Anh đang có mặt đông đủ, Hải Tường thì đang say nắng trước vẻ kute kì kute của nó.. còn Thảo Uyên và Kim Anh thì bất lực nhìn nó chán nản.. hẳn lại gần bóc lớp băng dán và đang chuẩn bị dán thì không hiểu trời xui đất khiến kiêu gì lại ngứa tay, búng cái chóc 1 cái vào cục u của nó khiến cho nó mở tròn mắt, mọi ng nhìn nó và hẳn.. còn nó thì ôm trán và ngồi giật lùi lại.. rơm rớm và.. (=.=” biết ngay cái anh này..)

- Không ngờ, anh là ng như thế.. híc.. (=.=)

- Ô.. – hẳn ngơ ngác.. – đau lắm à.. để a xem nào.. (O.O)

Nó đứng phắt dậy, tung 1 cú sút và hẳn lãnh trọn bộ trưởng.. híc.. hẳn thề, hẳn hứa, hẳn đảm bảo không bao giờ chọc vào nó nữa.. và giờ hẳn phải lãnh như thế này đây.. (mượn gì anh dốt..)

- Ha ha ha ha ha – nó đứng trên giường rồi chống nạnh, cười một cách tàn nhẫn.. - ..ta đã trở lại và lợi hại hơn xưa.. hô hô hô.. (năn lun = .=)

- Cô.. – hẳn lồm cồm bò dậy rồi đứng dưới ngược lên nhìn.. – cái đồ.. (cay cú quá)

- Hô hô hô.. – nó lại cười tiếp.. – mọi ng chào đón anh Huru đây, anh đã trở lại và ăn hại hơn xưa.. (éc.. bó tay với con nhỏ năn lun)

- Cái quái gì.. – hẳn cau có.. (>”<)>

- Chả không đúng.. – nó nhìn hẳn với vẻ thách thức.. – anh đứng đó thấp hơn tôi còn gì.. hé hé hé hé hé.. (ôi, điệu cười vô đối..)

- Cô.. dc rồi.. – hẳn bực mình, leo lên giường đứng ngay cạnh nó rồi hét.. - ..tôi nhịn đủ rồi nha.. tôi cao hơn cô là cái chắc.. (thì anh cao hơn nó mà.. =.=)

- he.. – nó nhảy cẫng lên.. – tôi cao hơn anh.. (=.=” con khùng)

Hắn cũng nhảy lên và cả hai không có câu nào khác là ai cao hơn ai, Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường thì vuốt mặt năn cuộc đời.. đúng là đôi này hết việc để làm rồi à.. giờ có giống trẻ con so bì hơn thua trong khi mọi thứ đã rành rành ra đấy rồi không.. giống 2 đứa con nít nhảy trên đệm lò xo ý nhỉ.. và thật không may đó là.. đệm này.. không phải lò xo.. (=.=) Và rồi chuyện gì đến thì nó cũng phải đến.. 1 loạt tiếng động kéo kệt phát ra từ chiếc giường xinh đẹp.. Thảo Uyên, Kim Anh, Hải Tường đứng lùi lại phía sau nhìn 2 tên nhảy rầm rầm trên giường lo lắng và.. (=.=)

Rầm... cái giường đã đến thời kì giới hạn chịu đựng của nó.. chiếc giường đã về nơi an nghỉ cuối cùng kèm theo 1 đồng đồ nát bên trên, nó, hẳn nằm lẫn lộn trên giường, mồm thì vẫn nói “tôi cao hơn”.. mọi ng nhìn nó với hẳn lạng lẽ lắc đầu.. (=.=” bó tay + bất lực)

- Tại anh.. – nó đứng phắt dậy, khiến mọi ng bất ngờ nhìn nó.. – cái giường sập là tại anh.. hừ.. (chị cũng không kém phần long trọng đâu)

- Cái gì.. – hần lồm cồm bò dậy và nhìn nó, tay xoa xoa đầu vì bị đau nhìn nó với vẻ khó hiểu.. (=.=)

- Đền cho bệnh viện là việc của anh chứ.. he.. – nó xách vali và.. chuồn lẹ lẹ... (=.=)

Hừ.. tức thật, chuồn mất tiêu rồi, giờ hần về nhà và sẽ tính sổ với nó.. Vừa về nhà, hần đã mồm chữ a mắt chữ o khi thấy bà dì mở hẳn 1 bữa tiệc to đoành mừng nó khỏi ốm.. hần vuốt mặt.. còn gì bất ngờ trong cuộc đời chưa xảy đến với hần ko? Trong khi ngày mà hần đi du học về, ko 1 ai ra đón lại còn vừa về nhà đã thấy tờ giấy nhỏ nhắn, rất chi là xinh xắn với dòng chữ đáng yêu hết mức “dì đi nghỉ mát, cháu ở nhà dọn nhà đi nhé”.. và 1 món quà vô cùng to lớn là căn nhà từ trên xuống dưới như 1 căn nhà hoang, giấy rác, đất cát từ đâu đổ dồn đến.. còn dì thì ko để lại 1 cô giúp việc nào cả, và hần thì phải tự túc.. hần nhớ lại cảnh đó mà nản hết mức.. giờ thì, tốt rồi.. nó đến và chỉ bị ốm thôi cũng có ng chào đón.. híc (anh này ghen ăn tức.. mà!!!)

Nó cảm nhận mình thật có ích và rất hạnh phúc, nó lon ton trong nhà nhìn ngộ hết mức.. còn hất thì cũng cười cho qua chuyện.. (^)

Sáng hôm sau, lại là 1 ngày bình thường xảy ra như chưa từng xảy ra 1 biến cố nào.. nó đi học, vẫn bị soi mói, hết tiết, hần lại nằm ườn ra bàn và bắt đầu say giấc.. ai gọi cũng không thềm nói cái gì.. (ngủ như ng chết trôi..)

Bống Hải Tường hỏn hển phi từ ngoài vào như bay nhìn hần gõ gõ, đập đập.. rồi gọi hần dậy.. nó liếc qua rồi nói mĩa...

- Hần ta ngủ như heo.. còn lâu mới dậy đc.. (^)

- Hero.. hero.. – Hải Tường gọi to.. - ..nó về rồi.. (!!?)

- um.. – hần trong cơn ngái ngủ chỉ ừm cho qua chuyện.. (!?!)

- Cậu còn ừm đc cơ à? – Hải Tường lo lắng khiến nó cũng lo theo.. thay cho hần..

- – hần không thềm ngóc lên luôn. (=.=” ngủ say quá..)

- Lục Nhi Hà Linh về rồi... - Hải Tường hét lên.. (O.O)

Hần – bật dậy như lò so.. khỏi phải nói, nó giật bắn cả mình, không ngờ vừa nghe đến cái tên đó, hần lại phản ứng kinh đến vậy.. hần tròn mắt hỏi dồn..

- Ở đâu? (O.o)

- Dưới.. cổng trường ấy.. – Hải Tường chỉ ra ngoài..

- Cái gì? – hần nhảy ngược lên.. – nó vác xác đến đây á...

- Ai... - nó vừa đang định hỏi thì tự nhiên bị hần túm tay lôi ra ngoài cái tuột, theo 1 phản xạ tự nhiên nó đi theo thôi, chứ thật ra máu chưa dồn lên đến não để phân tích xem đang xảy ra chuyện gì cả.. (chị này nhiều lúc nhìn cái mặt ngu ngu lém)

Hần cứ lôi nó xềnh xệch trên hành lang, còn nó thì vẫn đi theo và chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, mọi ng nhìn nó cau có.. khi thấy hần – Hero – đại minh tinh đang cầm tay 1 con nhỏ như nó.. hần đang phi như bay bỗng nhiên khi đến nhà kho hần dừng cái kít làm nó đâm cái sầm vào lưng hần, mà sao lưng hần cứng thể không biết.. nó nhăn nhó..

- Cái đồ.. (>”<)>

- Con nhỏ kia.. (!!?)

Hần nhìn về phía sân bóng rổ trước mặt rồi lôi tuột nó quay ngoắt lại đằng sau.. nó chưa kịp phản ứng hay kêu ca gì thì đã bị hần lôi đi tiếp.. nó chỉ kịp quay ra đằng sau nhìn thấy 1 cô gái mặc 1 chiếc váy vàng chói, đội chiếc mũ vành to khủng bố.. chắc là ng hần đang chạy trốn vì cả trường mình cô ta không mặc đồng phục.. (o.o)

Cô gái ngó nghiêng khắp nơi.. rồi giận dữ rút chiếc phone ra “call” cho ng anh trai quý hóa của mình. 1 lúc sau..

- Em,... không về nhà nghỉ ngơi đã.. – Tiếng Hải Tường vang lên.. rồi anh chạy lại phía cô nhóc.

- Nói em nghe.. – cô nhóc khoanh tay nhìn Hải Tường cau có.. – anh Minh Tuấn đâu rồi.. Hero của em đâu rồi.. – Lục Nhi Hà Linh.. cao 1m55, thân hình nhỏ con như 1 đứa con nít, lại còn kèm theo 2 cái bím tóc buộc 2 bên trông rất chi là ngộ mà đứng với hần rất chi là cạch cớm.. 17 tuổi nhưng mà gian trá, quỷ quyết thì phải nói là thôi rồi, em gái cùng cha khác mẹ của Hải Tường, con bé là ác quỷ phải nói là hơn cả ác quỷ.... yêu hần,.. là ng ghét cay ghét đắng nó.. luôn bắt nạt Hải Tường nhưng Hải Tường vẫn rất thương nó.. Hải Tường toàn phải giúp hần chạy trốn nhỏ.. nhỏ còn đc gọi với tên là Devil.. ác quỷ.. (ơ mà tên na ná Evil – xấu xa nhỉ?)

- Ờ thì.. – Hải Tường gãi đầu gãi tai... (T_T)

- Phone.. – con nhỏ xòe tay ý bắt Hải Tường phải đưa phone cho nhỏ.. (t/g:bố tưởng gọi bằng cụ.. Devil: tao vác dao lừa mày giờ..)

- Ờ.. – Hải Tường đưa chiếc iphone yêu quý cho nhỏ.. (T_T)

Nhỏ thoăn thoắt bấm số hần, như đã thuộc trước rồi.. và.. hần đâu mang máy theo đâu, hần quên máy trên lớp rồi.. Minh Thư.. con nhỏ cầm đầu FC của hần vợ với cái máy của hần và nghe.. (con bé này xác định..)

- À lố... – nhỏ Thư nghe điện thoại.. (phong cách thật.. đúng là Minh Thư style)

- Hiện nay anh đang ở đâu.. – Devil tuôn 1 tràng trong điện thoại.. – e đã về rồi, anh mà ko ra e sẽ cho bom nhân chìm toàn bộ cái trường thú này cho anh xem.. anh còn ko mau ra đón tình yêu của anh vừa về đến nơi rồi hần.. ơ.. – bỗng nhỏ khựng lại và hỏi dồn.. – ai đang nghe máy vậy? (giờ mới phát hiện ra..)

- Nói xong chưa.. – nhỏ Thư từ nãy giờ chưa xỏ đc câu nào đang cay cú.. – cô là con bé nào vậy.. tôi là ng yêu của anh Hero đây, anh ấy đang ở cùng tôi đây nè.. anh ấy ko thèm nói chuyện với cô đâu.. (bịa giỏi ghê)

- Vâng.. em xin lỗi.. – Devil hạ giọng.. Hải Tường cười trừ.. - ..vậy cho em hỏi anh chị đang ở đâu ạ.. (em ý ngoan nhể ?)

- Hừ.. – nhỏ Thư lại tiếp tục vênh váo mà ko biết mình vừa đắc tội với 1 con quỷ cái trên cả cái quỷ.. - ..chị mày đang ở trên lớp nè.. (ngu đi nói địa điểm cho nó biết.)

- Vâng.. – Devil lễ phép.. - ..em biết rồi ạ.. em chào chị.. (=.=)

Nhỏ Thư vừa đặt máy lại chỗ cũ, quay ra đang định ngồi xuống ghé thì.. đâu có ngờ, 1 quả bom nguyên tử vừa phi với tốc độ thần tốc lên lớp của hần.. nhỏ Devil đứng bên ngoài.. giờ điện thoại lên bấm.. chiếc điện thoại vừa mới đổ chuông thì nhỏ Thư đã phi đến nghe máy...

- Sao.. còn muốn gọi nữa hần.. (=.= ko biết tự lượng sức)

- Vâng... – Devil tiến lại gần nhỏ Thư, nhìn thấy 1 con bé vừa lùn, vừa nhỏ, lại còn có 2 bím tóc 2 bên nhỏ Thư tưởng là con nhóc 13,14 tuổi chứ.. nhỏ Thư vênh lên..

- Nhóc con không nên chơi ở đây.. – rồi nhỏ Thư vỗ vỗ vai Devil, nhỏ Devil nhìn vào tay Minh Thư, Hải Tường khê vuốt mặt.. – đây là lớp dành cho ng lớn.. (=.= hix hix..) Nhỏ Devil chưa để Minh Thư phát biểu thêm câu nào đã túm lấy tay cô ta rồi vật lộn 1 cái, chưa đầy 1 phút, Minh Thư đã ngã sòng soài trước mặt nhỏ đau điếng, không dậy nổi .. Devil cúi xuống, xốc áo Minh Thư lên nhìn vào mắt Minh Thư khiến nhỏ khê rùng mình.. (yêu quái..)

- Cú này là trả thù cho cái phone yêu quý của anh Hero, vì cô dám đụng bàn tay bản thủ của mình vào nó.. (O.O)

Devil đập mạnh vào bụng Minh Thư 1 cái rồi lại cúi xuống xốc áo Minh Thư lên, ghé sát mặt mà đay nghiến

- Cú này là việc mạo danh là ng yêu của anh Hero.. (O.O)

Rồi Devil tát 1 cái vào mặt nhỏ Thư đánh bốp..

- Cú này là dám nói dối rằng anh Hero đang ở đây.. (0.o)

Devil lại tiếp tục những hành động dã man nhưng ko 1 ai dám can thiệp, kể cả Hải Tường vì anh biết, ai có ý liên quan thì sẽ lãnh ngay hộ con nhỏ kia.. ng duy nhất trị được Devil là chỉ có hấn....

- Cú này là dành cho việc dám bảo ta là con nít.. (o.o)

- Cú này là dành cho dám xưng hô 'chị mày' với chị.. (@.@)

- Cú này là dành cho việc dám đung bàn tay bẩn thỉu của mày vào ng tao.. (con này đánh đá quá..)

Xong rồi, Devil quay sang Hải Tường quát to khiến ai nấy tròn mắt nhìn nó và ko hiểu con nhỏ này từ đâu chui ra mà hồ báo thế..

- Anh.. (> .<)>

- Ô.. ơi.. – Hải Tường giật mình tròn mắt..

- Bao nhiêu cái rồi.. – nó tiếp tục quát.. (-.-)

- Ồ thì.. – Hải Tường giơ tay lên đếm vội rồi phán.. – 9 cái rồi.. (chưa đến anh ạ)

- Ủ thì.. – Devil quay ra ngúc ngoắc cái cổ nhìn khuôn mặt bầm tím của Minh Thư rồi táng cho thêm 1 phát nữa.. - ...cú này dành cho việc thấy mày tao ngứa mắt,.. (éc.. con bé này.)

Xong rồi, Devil bỏ đi, mặc kệ cho Minh Thư nằm còng queo không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tự nhiên lại bị 1 con bé miệng còn hôi sữa đánh cho dập dụi te tua.. Devil là như vậy, bao giờ nhỏ đánh ng cũng phải đủ 10 cái mới chịu dừng, mà đã đánh thì mỗi cái phải có lí do, nhỏ nghĩ rằng đánh dưới 10 cái thì ko đáng để đánh...nếu hết lí do thì nó sẽ kiếm các lí do khác cho đủ 10 cái thì thôi.. có những lí do rất củ chuối của nó 'tại mày to hơn tao, tại mày cao hơn tao, tại mày xấu hơn tao...'. dù gì thì nó cũng nói đc.. Vì thế nếu ko muốn Minh Thư vào bệnh viện, Hải Tường bắt buộc phải nói 9 cái để nó ko đánh nữa.. (=.=” bá đạo kinh khủng..)

Lại nói về hấn và nó.. hấn túm tay nó chạy vòng quanh 1 đoạn thì chợt đứng khựng lại.. hấn quay ngoắt lại nhìn nó từ trên xuống dưới.. hỏi 1 câu ngớ trên cả gan :

- Sao cô lại đi theo tôi ? (=.=”)

- Cái.. – nó tròn mắt.. rồi cũng hỏi lại. – sao tôi lại đi theo anh ? (2 đứa này, khéo khùng rồi cũng nên)

- Ai biết đc.. – hấn nhún vai.. (=.=”)

Cả hai đứa cùng nhìn xuống, hấn vẫn đang nắm tay nó.. chợt có tiếng gọi..

- Devil.. – Hải Tường kêu to..

Nghe giọng Hải Tường và tiếng bước chân huỳnh hực hấn đã đoán đc phần nào về cái đứa đang đi tìm hấn, hấn vội túm tay nó kéo nhào vào 1 phòng.. nó đứng tựa lưng vào cửa còn hấn thì đứng đối diện với nó, mặt đối mặt, 4 mắt nhìn nhau.. 2 con tim cùng đập chung 1 nhịp.. hấn bắt đầu thấy nóng nóng.. hấn ghé sát ng vào nó... nó ngửi thấy mùi hương trên ng hấn, tim nó bắt đầu đập mạnh.. khi đôi môi chỉ còn cách nhau 2 cm thì..

Cạch...

- Sao mà ở đây bẩn quá nhể? – tiếng bà lao công quét dọn nhà WC vang lên, bà chui ra từ 1 phòng WC.. (bà này từ đâu chui ra vậy? cảnh đang lãng mạn)

Lúc này, nó vội đẩy hấn ra rồi lúi tuột hấn vào 1 phòng WC để bà lao công không thấy tụi nó, nó la lên nho nhỏ:

- Sao anh lại vào phòng WC nữ? (=.=”)

- Đây là WC nam mà.. – hấn phân bua.. – cô ko thấy kết cấu của nó khác à? (O.o)

- What? – nó như ko tin vào mắt mình nữa, nó thò đầu ra ngo.. thì nó phát hiện ra đây là WC nam thật, vớ vẩn thế nào mà lại chui vào WC nam chứ..

- Thì cô gay rồi, lo gì nữa.. – hấn buột miệng tung ra 1 câu.. (xác định anh ơi)

Nó cay cú đập vào chân hấn 1 cái, nhưng hấn né đc rồi lại còn lè lưỡi với nó nữa chứ, nhưng lè lưỡi ko lâu hấn lại phải nhăn mặt.. khi nó đang giẫm lên chân hấn, mà hấn thì có kêu đc đâu.. (đã bảo rồi mà..)

- Cô chui vào đây thì làm sao mà cô đánh tôi.. – hấn bực mình câu (ai kéo chị ý vào chứ?)

- Ai lôi tôi vào đây..- nó chống nạnh.. (T_T)

Trong lúc đang giằng co thì bà lao công gõ gõ cánh cửa..

- Có ai trong này không? Đến giờ vào lớp rồi.. mở cửa ra tôi còn dọn.. vào lớp rồi đấy..

Tự nhiên, trong lúc cuống cuống, hấn bế thốc nó lên, còn nó thì không hiểu gì hết, rồi hấn nói vọng ra như trong phòng chỉ có mình hấn..

- Phòng này sạch rồi bác ạ.. (>"<)>

Bác lao công nghe thế liền đi ngay.. còn nó và hấn cứ giữ nguyên tư thế mấy phút..

- Anh bị điên hả? – nó càu nhàu rồi nhảy xuống

- Cô không thấy à.. cái cửa này nếu nhìn xuống sẽ thấy chân ng, tự nhiên trong 1 nhà WC mà có 4 cái chân, bà ta không nghĩ tôi là bò thì hơi phí đấy.. – hấn nói rồi chống nạnh nhìn nó phát nản.. (.=” thông minh ghê ghớm...)

- Thì để tôi đứng lên đây không đc à.. – nó nói.. tay chỉ thành bồn cầu.. (nhiều lúc chị này cứ ngu ngu sao á..)

- Bà nội của tôi ơi, - hấn tròn mắt vì nó.. – bà cao bao nhiêu vậy.. không lòi chân thì lại nhô cái đầu lên à? Với lại đợi giải thích cho bà nhảy lên đấy thì bác kia cũng phát hiện ra trong này không chỉ có mình tôi.. (^^)

- Ờ thì... ngồi... ớ ớ.. – nó vội chữa ngay lại vì cái tính buột mồm, buột miệng của nó.. khiến hấn cũng tí té xỉu... nghĩ sao lại trèo lên bồn cầu rồi ngồi xồm trên ý.. nó quả thực có 1 không hai..

- Chết rồi.. – hấn bỗng giật mình và lòi nó phi ra cửa..- giờ là tiết của bà chằn đó.. thiếu tôi chắc không còn đường mà về nhà quá..

- Ai mượn anh nắn ná làm gì.. – nó bình thản mĩa mai hấn..(.=”)

17. Chương 17

Khi hấn vừa túm tay nó chạy ra đến cửa thì đã nghe tiếng đập cửa rầm rầm..

- HERO.. HERO.. – 1 giọng nói chua chua cất lên.. khiến hấn nghe mà rùng mình.. - ..anh đừng nghĩ trốn trong nhà vệ sinh nam là anh có thể thoát khỏi em.. không bao giờ nhé.. (á, Devil biết hấn ở đây cơ á?)

- Thôi,.. xong... - Hero nhìn cái cửa mà nản cuộc đời quá đi mất.. (T_T)

- Sao vậy? – nó hỏi dò.. (o.o)

- Sao cô lại theo tôi nhỉ? – hấn quay ra nhìn nó chán nản, để Devil mà biết cảnh này thì chắc hấn không biết là chiến tranh thế giới lần 3 có bùng nổ ra ngay bây giờ hay không? Hấn đang cầu trời khẩn phạt cho Devil bỏ đi.. 1 lúc sau, mọi thứ lại yên tĩnh như cũ.. hấn khẽ thở phào nhẹ nhõm khi mình đã cầu được ước thấy... (đời không như là mơ)

RẦM.. cánh cửa bật tung ra và.. Devil nhìn thấy cảnh tượng rất bất ngờ, hấn và nó tay trong tay, hấn vội giật mạnh tay ra, khiến nó cũng giật mình.. nhỏ Devil tiến gần lại..

- Giỏi, giỏi lắm... em về mà anh cũng không ra đón, lại đứng trong nhà vệ sinh với 1 đứa con gái khác.. anh nè.. 1 chiều không xài đc 2 lần đâu nhé.. anh nghĩ trốn trong nhà WC là em không dám vào hả.. vào tuốt.. (con này có biết sợ cái gì không hả trời..)

Nói rồi Devil vòng qua đằng sau nhìn từ trên xuống dưới nó, khiến nó cảm tưởng 1 dòng điện đang chạy dọc sống lưng nó.. nó cũng nhìn lại với vẻ mặt đầy thách thức... (nó cũng không vừa..)

- Cô là ai.. – Devil nói với giọng thù hằn.. (=.=” hử báo với ai chứ với nó thì..)

- Tôi là người.. – nó cũng ko kém phần long trọng.. (=.=” chị ơi, cố lên)

- À.. cô ấy là bạn gái của anh.. – Hải Tường lên tiếng.. (anh này muốn thay răng rồi)

- Ô.. – nó ngơ ra rồi cảm cái.. – ai là bạn gái anh ý vậy.. vừa phải thôi nhá.. (=.=”)

- Cô ấy là bạn gái anh.. – Devil mĩa mai – vậy mà để anh Hero cầm tay chạy vào nhà WC thì quả thực cô ta là 1 đứa con gái rất tầm thường, con mắt anh cũng khá tầm thường, và anh Hero thì.. lại để 1 đứa con gái quyến rũ.. – Devil lại nhìn nó – xem nào, ko có gì đặc biệt, ngực phẳng lì, mặt mũi tro tráo.... (=.=” nhỏ này.. to mồm dữ..)

- Đây... – hần cau có.. – cô ta ko phải bạn gái ai hết, cô ấy là bạn tôi.. (^ ^)

Mắt nó hơi giật giật.. nó bực mình với con nhỏ Devil này rồi đấy.. nó bước lên 1 bước, khoanh tay rồi nói..

- Tôi hiền thì ai cũng biết.. nhưng.. – nó trợn mắt lên.. – một khi đã điên tiết thì ai cũng giết.. đừng có chọc ngoáy nhá..(O.O hử báo dữ..)

- Vâng.. – Devil cũng tiến 1 bước ko kém cạnh.. – đã ghét thì... axit cũng phải cho vài lít ở da.. (=.=” bạo lực thật)

Nói rồi nó và Devil nhìn nhau với ánh mắt bốc lửa, cho đến khi tiếng chuông vào lớp ngân vang thì hần túm tay nó lúi tuột đi mất.. để lại mình nhỏ Devil chờ vợ.. rồi cũng đuổi theo sau.. vì nhỏ ko chịu thua kém ai mà..

Vào lớp, bà dì cứ liếc liếc hần rồi mỉm cười.. hần thì ko hiểu tại sao hôm nay bà dì lại gian đột xuất thế... (ngày nào bà ý chả gian)

- Lần này, vẫn là những ng cũ đc diễn phim thật, trừ Minh Thư ko vượt qua bài kiểm tra, Minh Thư phải xuống phòng y tế vì bị ngã tím mắt.. (^ ^)

- Thưa cô.. – khi đó, nhỏ Thư bước vào lớp, tay vẫn ôm mặt bị đánh cho tơi tả, còn nó thì bật cười ha ha ha trong lớp khiến ọi ng đều quay lại nhìn, đến mức Thảo Uyên và Kim Anh phải bịt mồm thì nó mới chịu im..

- ..trật tự.. – bà dì cũng đang cố nhịn cười.. - ..thay vào đó là.. Nguyệt Nga sẽ thế chỗ và lấy tên là Angel.. (^ ^ tên quá hay..)

Nó vẫn cứ nhìn con nhỏ Thư rồi cười khúc khích khiến cho nhỏ Thư phát bực quay ra chửi nó :

- Nhìn cái con khỉ ? (^ ^)

- Ô, sao cô biết, tôi đang nhìn khỉ đây.. – nó tình bơ rồi bật cười khanh khách đến là nản.. (=.=” bó tay với con này luôn)

- Cô.. – Minh Thư tức không thể nói nổi cái gì, hần cũng cười khùng khục mà không biết ai đã cho nhỏ Thư ra nông nổi này.. khiến cô ta tức quá quay ngoắt lên..

- Đừng nên sống ác với ng khác, nên nhớ trời mà quả báo thì ăn cháo cũng gãy răng.. há há há.. – nó lại mĩa nhỏ Thư ko thương tiếc.. rồi cười như con hâm trên Gia Lâm.. (=.=” mấy câu ca dao, tục ngữ chắc cũng phải thua nó)

Bỗng hần quay xuống mặt nghiêm nghị nhìn nó khiến nó cũng nín bật cười..

- Cô còn nhớ cô đã từng hứa gì với tôi ko hả ? (quên ời.. lời hứa mà anh ý bắt chị hứa.. giúp chị ý học)

- Ô.. – nó gãi đầu gãi tai.. – hé hé.. quên oy.. hí cơ mà nói anh nghe nhá.. Ai cũng sẽ giữ lời hứa nếu họ còn nhớ là mình đã hứa những gì. (.=” triết lí nhĩ)
- Cô.. – hần cau có, rồi nhìn nó với vẻ gian gian.. – sống không phải để hưởng thụ mà sống là để trả nợ.. cô rõ chưa.. (.=” đuổi lí òi) mà nếu không định thực thi lời hứa thì.. Đừng có trách tôi ác, cũng đừng bảo tôi khác. Chỉ là tôi đang mất cảnh giác khi bị ng khác bóp nát niềm tin... hehe..
- Còn lâu.. – nó xí dài, hần quay lên trong khi rất điên tiết.. (^) Khi bà cô đang ngồi nhìn danh sách trên lớp thì có tiếng 1 con bé ở ngoài đồng dặc..
- Thưa cô cho em vào lớp.. (o.o)
- Cô học ở đây sao? – bà dì nhìn nhỏ.. (o.0)
- Vâng.. – Devil tự tin.. (.=” nói dối nhằm ng rồi cương ơ..)
- Cô định lừa ai hả con bé này.. – bà dì quắc mắt khiến hần cũng khẽ rùng mình..(>”<)>
- Ko, em vào bắt hồ li tinh.. – Devil quay ra nhìn nó khiến nó khẽ giật mình, còn Minh Thư thì sợ hãi ngồi im.. (o.o)
- Hồ li.. – bà dì quay ra nhìn nó, rồi quay vào.. – con hồ li ấy trốn ra ngoài rồi, mới nhập vào cơ thể con.. đang đứng ngoài cửa kia kìa.. mời e về, ko phải học sinh trường này, ko đc vào phá đám, tôi gọi bảo vệ... (@.@)
- Cô có biết.. – Devil đứng chống nạnh.. – e là ai ko ? (con nhỏ hách dịch)
- Ô.. – bà dì quay đi nhìn xấp giấy trước mặt..- ai ? (.=”)
- Em là con riêng của nhà họ Lục, là e gái cùng cha khác mẹ với anh Hải Tường cũng là Henry, ng nổi tiếng đình đám ở trường này, là vị hôn phu sắp cưới của Hero.. – Devil đồng dặc..
- Ô,.. – thái độ ko thay đổi, chỉ có nhiệt độ phòng thay đổi thành độ âm.. - ..thì sao ? (.=”)
- Thì.. – Devil bối rối với thái độ của bà dì trong khi mọi ng thì tròn mắt và hơi sợ hãi.. trừ hần, nó, Hải Tường ngồi cười trừ, Kim Anh.. và cả Thảo Uyên nữa.. – thì.. bà phải tôn trọng tôi 1 chút chứ sao ? (.=” con này toàn phát biểu liêu..)
- Bà ?!?! – nó và hần bắt đầu rúc rích.. – con nhỏ miệng còn hơi sữa.. 10 năm trước ta ném người vào chuồng gà để ko bao giờ dám cư xử thái độ đầy với ta nữa mà người vẫn chứng nào tật đấy, giờ cao lên 1 chút rồi về đây tính bắt nạt ta à..
- Á.. – Devil đứng dừng tại chỗ nhìn bà dì tròn mắt.. – là.. là.. dì.. híc.. cháu.. cháu xin lỗi, tại giờ dì già đi nhiều, và vẫn chưa có chồng cơ à... cháu nghĩ dì phải đi lấy chồng rồi chứ... (con này muốn chết rồi đây...)
- Thôi, xong, con bé này xác định, phát biểu toàn câu liêu...10 năm trước, Devil có đến nhà hần chơi.. (vì Hải Tường và hần là bạn thân..), vừa vào đến cửa, nhỏ nhìn thấy bà dì đã gọi bà là quản gia và bắt dì xách đồ cho nhỏ, lúc ngồi ăn nhỏ làm 1 câu.. ‘có ng hầu ngồi cùng bàn thì tôi ko ăn đc.’ và thế là, nhỏ bị nhốt vào chuồng gà, dù xin thế nào cũng ko cho ra, về sau nhỏ mới biết bà dì ấy là chủ nhà của hần.. tối đó, hần mang chăn ra cho nhỏ, và nhỏ yêu hần từ đó.. nhỏ từng thề là, những ng nào đánh thắng đc nhỏ thì nhỏ sẽ lấy làm chồng, mà trước giờ chỉ có Hải Tường và hần là đánh đc nhỏ... Sáng hôm sau, bố mẹ nhỏ đến xin mãi thì nhỏ phải xin lỗi mới đc về, đó là lời xin lỗi đầu tiên trong cuộc đời nhỏ.. lúc ấy, bà dì cũng có hôn ước, nhưng gần đến ngày cưới, ng đàn ông đó đã nói có bồ mới và hủy lễ cưới, từ đó, bà dì cũng ở vậy cho đến giờ, nhỏ thì cứ tưởng bà dì đã cưới lâu rồi chứ.. (.=”)
- Người.. – bà dì bốc hỏa lên đến 1000, ko 2000, mà tốc độ đang tăng chóng mặt, ko đo nổi nữa..(>”<)>
- Bà dì phi ra xách tai nhỏ lôi xềnh xệch ra ngoài đập nhỏ te tua 1 trận rồi vào lớp, phui phui tay..
- Cả lớp...ko có việc gì đâu.. – bà dì vào ngồi tại chỗ.. – tiếp tục học.. (.=”)
- Em cần 1 câu xin lỗi của cô ta, và 1 lời giải thích của anh Hero.. – nhỏ Devil vẫn đứng ở cửa nhìn bà dì.. (dai như đĩa đói..)

- Thích thì phải yêu, Ghét thì phải đâm, Giận nhất quyết ko xin lỗi, đó là định luật bảo toàn cá tính.. – nó tuyên bố đồng dạng.. khiến hấn phải kéo nó 1 cái.. (giờ còn có cái thể loại định luật đẩy nữa cơ à..)

- Tôi thấy.. – Devil quay ra mĩa tiếp.. - Con gái mẫu mã đa dạng, thủ đoạn vô biên, độ diện vô đối, nói đối như siêu nhân, lằng nhằng là bản chất...

- Giống cô đấy.. – nó chêm vào chưa để nhỏ Devil nói nốt khiến nhỏ tức trợn mắt lên với nó.. (.=.)

Hấn lại véo nó 1 cái.. nó quay ra cau có..

- Anh có thích vừa đánh răng vừa huýt sáo ko ? (O.o)

- Ồ.. – hấn ngơ ngác..

- Tôi cho anh vào viện mà thay răng hàng loạt đấy nhá.. – nó lườm 1 cái khiến hấn đơ luôn, tức không thèm nói nó nữa cho bõ ghét.. (tốt nhất là như thế a ạ)

- Cô là cái gì mà dám nói anh Hero như thế hả ? – Devil cau có.. – đưa con gái vô sĩ.. ve chai kia ? (thôi, xong)

- Cô là con gì mà dám nói tôi hả.. – nó đứng phắt dậy đập bàn.. – tôi thích thế đấy.. (.=.) chọc đúng chỗ ngứa rồi..)

Nói rồi, nó đánh bốp vào đầu hấn 1 cái.. mà hình như con nhỏ Devil chọc vào cái gì khiến nó tức rồi thì phải..

- Sao cô cứ đánh tôi thế.. – hấn gắt..

- Đau ko ? – nó hỏi..

Nghĩ mình là con trai nên hấn cố nhịn đau

- Ko đau.. – hấn quát..

- Ko đau thì im.. kêu ca cái gì nữa.. – nó cáu lên với hấn.. (.=.)

Nó lại nhìn Devil và bốp cho hấn thêm 1 phát nữa.. hấn quay ngoắt ra

- Đau.. – hấn cau có..

- Đánh ko đau thì tôi đánh anh làm gì.. – nó gắt lên.. (.=.) kiểu gì cũng nói đc.. con này..)

Hấn cũng im lặng không phản ứng vì giờ nó mà khùng lên thì hấn lên thót..

- Con bé kia.. – Devil đứng ngoài cửa cau có...

- Sao hả ? – nó đứng dương dương tự đắc.. – cô là cái quái gì..

Bụp... Devil ngã dúi dụi xuống đất.. lúc này, Evil mới cầm gói bìm bìm quay lại nhìn nhỏ Devil đang lồm cồm bò dậy, trong khi cả lớp và nó đang cười hê ha..

- Ủa.. giờ.. ui mới.. ấy nhóc ó.. a.. (ui, giờ mới thấy nhóc đó nha) – Evil cầm cái bìm bìm lên nhai rau rầu rồi quay đi.. – ai bảo nhóc bé quá mà làm chi.. (.=.) con này đui ời..)

- Con bé kia... - Devil đứng dậy quát to.. – hôm nay...ta sẽ cho 2 người biết tay.. (>"<)>

- Muốn thích thì chiều.. – nó cười nham hiểm.. (.=.)

- Okie.. – Evil đưa gói bìm bìm cho hấn rồi quay sang.. - ..tôi chấp hết, giữ hộ, thiếu cái nào tôi cho anh đi đời luôn... nghĩ sao mà dám bắt nạt ta chứ hả.. đang ngứa chân ngứa tay đây.. (chị này máu chiến nhể..)

- Tôi ghét nhất.. cái loại.. – nó nhìn Devil.. - cứ tỏ vẻ thanh cao thực chất chỉ tào lao chém gió, sống bản như c.hó mà cứ thích làm trò. (.=.) lại văn thơ..)

- Con.. – Devil cay cú.., mọi ng nhìn nó với đôi mắt sáng rực.. ko hổ danh là nó

Cũng đúng thôi, nó ghét nhất cái loại nhà giàu mà hách dịch, đem tiền để lòe thiên hạ, rồi to giọng chửi bới ng khác trong khi mình cũng không phải là kẻ ra gì..

- Muốn chiến nhau.. thì ra ngoài.. – bà dì ngồi im rồi phán 1 câu xanh rờn.. khiến hấn và Hải Tường, Thảo Uyên, Kim Anh ngạc nhiên, nhìn lên nó.. nó mới khởi ồm, và giờ,.. nó đang nở nụ cười gian trá của ác quỷ.. 1 nụ cười của 1 con quỷ đang sắp sửa lao vào trận chiến.. sắp sửa ăn thịt con mồi..

18. Chương 18

Nó xuống sân nhìn Devil... Evil cũng cười.. vì nhỏ nghĩ.. có thiên thần sa ngã ở đây thì nhỏ sẽ thắng, nhất định sẽ thắng.. (=.=” tự tin quá nhỉ ?)..

- Đố cô con gì hay hỏi tại sao? – nó hỏi Devil.. câu hỏi chẳng ăn nhằm gì với thời cuộc..(=.=”)

- Con gì? – Devil ngơ ngác hỏi lại.. (O.o)

- Con chó? – Evil trả lời thay nó.. (^ ^ ăn ý ghớm nhỉ?)

- Tại sao? – Devil tròn xoe con mắt..(=.=”)

Hải Tường, hấn vuốt mặt.. Thảo Uyên và Kim Anh thấy quả thực.. nó cực kì ăn ý với Evil..

- Các cô.. – Devil như hiểu ra vấn đề, cô ta vừa hỏi tại sao, còn Evil thì nói con chó hay hỏi tại sao.. vậy thì.. cô ta chính là con... rồi.. - ..hãy đợi đấy.. (^ ^ hé hé.. ngu dễ sợ, giờ mới thấu..)

- Há.. há.. há.. – nó cười phá lên . – cô ta, cái mặt cô ta ngu chưa kia.. hớ hớ hớ.. hé hé hé.. hihihhi (=.=”)

Nó cười mà khiến hấn quay mặt ra chỗ khác, không dám nhìn chỉ thì thầm với Hải Tường

- Có ai hỏi thì bảo tôi không quen cô ta nhá.. (=.=” bảo t/g cũng ko quen nhá..)

- Đừng nói tôi.. – Hải Tường cũng quay mặt ra chỗ khác.. (=.=” anh này cũng nản ừ)

Devil tức quá.. không thể làm gì nổi... khác với những ng khác, Devil thường xông hấn vào mà đánh, nhưng nhìn thấy nó, cô có cảm giác nó không tầm thường, cô cũng không biết nó là ai nữa.. mà tại sao nó lại khiến cô rung mình, rợn tóc gáy.. và khiến cô cảm ghét đến thế..

- Con thần kinh dẫm phải đinh.. – Devil nói nó.. (=.=”)

- Há.. há.. há..- nó còn cười to hơn.. lần này ôm cả bụng, ngửa mặt lên trời cười khàn khạch.. - ..hớ hớ hớ.. hớ hớ hớ.. há há há.. HÁ HÁ HÁ... (=.=” điên mất ời..)

- hihihhi.. – Evil cũng cười khi thấy nó cười như vậy..- ha ha ha..(=.=” hai con điên..)

- xấu hơn cả chí phèo, nghèo hơn cả chị Dậu, hậu đậu gần bằng nobita, xấu xa hơn cả cá mập, tham lam hơn địa chủ, ngu nhiều hơn heo, keo kiệt hơn người, lười hơn đười ươi, cười tươi chực quang thắng – Devil tuân một tràng nhận xét về nó.. - tôi mắng cô đấy mà..không biết hay giả vờ không biết vậy? (=.=” cũng phỉnh phờng, nó mắng ng khác còn thâm độc hơn..)

- Cái – nó ngừng bật hấn cười.. - Xài iphone chưa hấn là giàu, đi SH chưa hấn là đại gia, Khi nào dùng 1202 mà vào mạng đc thì mới nể nhá... (=.=” bó tay)

Thảo Uyên, Kim Anh, hấn, Hải Tường quay ngoắt lại xem con nào vừa phát biểu câu liều nhưng chất đến vậy.. Devil cau có.. ức chế và rất bực mình.. Evil tiếp lời..

- Không cãi lí với kẻ say, không bắt tay với kẻ xấu, không chiến đấu với kẻ liều, và không nói nhiều với kẻ ngu.. muốn gì lên luôn đi.. (=.=”)

- Thích thì nhích, lên luôn đi.. – Devil hung dữ quát.. - ..1 mình ta chấp 2 tụi bây... (haizz..mình nó có chấp nổi ko đã chứ..)

- Ờ.. là cô nói đó nhá.. – Evil hăng máu..

Hắn lo lắng cho nó vì thì đúng là nó đôi khi cũng cool thật nhưng.. Devil ko phải yếu, cô ta say mê võ học, và đánh với hắn cũng khiến hắn vật vã lắm mới thắng nổi.. nhưng lần đầu hắn quan sát Devil ko mạnh động như những lần khác như vậy, có lẽ cô ta cũng cảm nhận được điều gì từ nó..

- Có nên vào can ko ? – Thảo Uyên lo lắng..

- Đừng dại mà xông vào, con mãnh hổ kia ko giống như Evil đâu.. – Hải Tường ngăn Thảo Uyên.. và chỉ vào Devil.. – nó đã có bắt đầu thì ko bao giờ có 2 chữ kết thúc.. cho đến khi đối thủ ko lết nổi..

- Vậy... – Kim Anh lo lắng, cô cầm băng dôn đỏ trên có 3 chữ BVH đeo lên, trên băng dôn còn có cả kí hiệu của băng đảng xã hội đen.. – tôi sẽ giải quyết.. (chị làm như đang ở trong xã hội đen ý vậy..)

- Từ từ.. – hắn nín lại.. – 2 chúng tôi ko ở đây mà làm cảnh đâu.. (>.^)

Devil phi lại gần thu 2 tay lại và chuẩn bị sẵn nắm đấm.. Evil và nó đứng 2 bên.. nó mắt nhìn trân trân vào Devil nhưng miệng vẫn hô to..

- Bên trái cô ta... cự li 30 cm.. (?!?)

- Bên phải cô ta.. cự li 22cm... – Evil cũng hét to trong khi cũng nhìn Devil chạy lại gần càng lúc càng nhanh.. (?!?!)

Khi khoảng cách giữa 2 ng chúng nó và Devil càng gần thì cả hai thu ng chạy vòng sang hai bên nhỏ Devil khiến Devil hơi hoang mang 1 chút.. nhưng vì là 1 tay khá nhanh nhạy trong trận đánh, với lại nhỏ cũng hạ rất nhiều đối thủ to con hơn mình nên nhỏ cũng lấy lại bình tĩnh phanh gấp và quay đầu đuổi theo nó.. (đuổi ai ko đuổi, đuổi nó..)

- Cái kiểu chạy là sao hả ? – Devil chạy sát nút nó.. (=.=” tài nổi bật của chị ấy sau chiêu vô mồm đấy ạ)

- Hổ hổ.. – nó vừa chạy vừa ngoái đầu lại.. – chọn lựa ta là sai lầm rồi... Đói thì phải ăn, Khát thì phải uống, Đánh thì phải chạy đó là định luật bảo toàn tính mạng.. cô không biết à? (=.=”)

- Ko ngoài dự tính.. – Evil nói tiếp.. trong khi vẫn chạy ngược đầu với nó..

- Cái gì.. – Devil ngạc nhiên.. (o.o)

Thì ra nãy nó và Evil đo khoảng cách từ chỗ Devil đến hai đứa nó là bao nhiêu.. nó đo chỗ Evil và Evil đo chỗ nó, khoảng cách ai gần cô nhóc hơn thì chắc chắn cô nhóc sẽ đuổi theo ng đó, và ko ngoadfi dự tính, Devil đuổi theo nó thật.. nhưng thật buồn cười là nó với Evil đang chạy ngược đầu nhau, cả hai đứa thì đang ko nhìn trước mặt nhất định sẽ đâm à xem..

- Kìa.. – hắn kêu to.. (O.O)

- Cẩn thận đâm.. – cả lũ cùng hét, Devil nở nụ cười gian xảo khi thấy nó chạy chậm dần và nhỏ đang chuẩn bị túm lấy nó.. (>”<)>

- Đổi chỗ.. – nó và Evil đồng thanh..

Cả lũ há hốc mồm khi thấy nó và Evil ko cần nhìn nhau cũng có thể nắm tay nhau đổi chỗ và Evil giơ chân đạp cho Devil 1 cái vào bụng khiến cô nàng bật ngửa ra đằng sau.. còn nó thì giữ cho Evil ko bị mất thăng bằng.. Devil nhăn nhó ôm bụng, đây là lần đầu tiên trong đời nhỏ bị đạp 1 cái mạnh như vậy.. Evil rất khỏe và giỏi võ, còn nó thì giỏi chạy.. (=.=”).. 2 đứa kết hợp rất ăn ý.. khiến những ng ở đằng sau ai nấy đều phải dụi mắt ko tin đây là thực.. lúc này, Devil dường như đã nổi giận thực sự.. nhỏ ta phi đến như 1 con mãnh hổ, dùng những thế tấn công mà nhỏ đã đc học..

- Ko xong rồi.. – Kim Anh túm bên tay phải nơi mà nhỏ đang đeo băng dôn, nắm chặt.. – con nhỏ đó.. đã 1 mình hạ băng Hồ đen bên Mĩ cách đây 2 năm, cái thế đó.. ko sai vào đâu đc.. (nó á ? thật á ?)

- Băng Hồ đen ?- hắn và Hải Tường trợn mắt.. – cô cũng biết về băng đảng đó.. (=.=)

- Tôi ở trong giới giang hồ.. - Kim Anh nhăn mặt.. – băng đảng đó cũng thân với băng đảng của ba tôi.. ơ, 2 anh biết à ? (@.@)

- A.. ờ.. – hắn với Hải Tường quay đi ậm ờ.. – ko..ko có biết.. (nghi nghi)

Quay về quá khứ 1 chút.. ngày đó, ko phải 1 mình nhỏ Devil chiến hết cả 1 đội quân mà có cả sự tham gia góp vui của cả 2 anh Hero và Hải Tướng hồng giải thoát con tin bị bắt cóc là nhỏ Devil gan góc đầy mình dám đắc tội với đại ca băng nhóm Hổ đen... nhưng ko hiểu sao, trong thế giới ngầm thì chỉ có mỗi mặt của Devil thôi mà ko thấy có công 2 chàng hoàng tử nhà ta vậy, còn có chuyện là 2 chàng đắc tội với đại ca băng nhóm nên bị đánh, và nàng Devil ra tay giúp đỡ mới kinh chứ.. (mỹ nhân cứu quân tử?)

Nhưng đây là chuyện quá khứ, bây giờ quay lại với trận chiến chưa có hồi kết ở ngay sân kia đã..

Evil và nó tiếp tục chạy, trong khi Devil thì chạy nhanh ko kém nó là mấy.. bỗng Evil trượt chân suýt ngã, nó vội túm tay Evil giữ lại rồi xoay ng, giơ chân đạp thẳng vào mặt, nhưng nó dừng lại, và nhỏ Devil cũng phanh kít khi cái đế giày cách mặt nhỏ có 1 cm.. nó xoay chân thêm 1 lần nữa rồi Evil quay ng khiến cho chân nó đạp vào mặt Devil ko thương tiếc, Devil ngã dúm dụi xuống đất..

- Chiều cao của cô ko có chút lợi thế nào cả, nhóc ạ.. - Evil đứng lên mỉa.. (.=")

Devil ko nói câu nào.. nhỏ ta ngồi bệt xuống đất, cứ thế này thì ko tiếp cận dc nó và Evil, vì 2 đứa chúng nó thủ thế chắc quá, ko thể làm gì dc.. nhỏ bắt đầu khóc, nước mắt rơi lã chã.. rồi nhỏ khóc to hơn.. to hơn.. (.=")

- Trò lừa xưa như Trái đất.. - Evil khoanh tay quay ngoắt mặt đi..

- Nè.. - nó mon men lại gần.. - nhóc ko sao chứ.. (.=") ngốc quá..)

- Xưa như Trái Đất mà vẫn có con ngu mắc lừa.. - Devil cười nham hiểm rồi túm tóc nó giật mạnh ra đằng sau..

Lúc này Evil mới hốt hoảng, cô nhìn nó bị Devil vạt 1 cái lăn lộn dưới đất.. và giờ đây, Devil mới phát hiện ra nó ko biết võ.. nhỏ cười nham hiểm..

- Ta cứ tưởng cô giỏi giang, võ giỏi đến mức mà có thể giấu dc rằng mình là con nhà võ, vậy mà.. chính xác ra cô ko biết tí võ nào.. - Devil giậm chân lên bụng nó rồi túm tóc nó..

Evil và mọi ng bắt đầu thấy lo.. cho nó.. bà dì cũng đang đứng từ xa quan sát tụi nó đánh nhau.. bà khẽ cười..

- Thiên thần sa ngã,, chỉ có vậy thôi sao ? (?!?)

Evil đang định xông đến thì.. Devil quắc mắt ra nhìn Evil và túm tóc nó chặt hơn.. khiến Evil phải lùi lại.. nó vẫn im lặng.. ko nói năng gì, ai cũng nghĩ là nó đang dần biến đổi, nhưng ko hiểu sao hôm nay dù bị đau đến thế, nó vẫn còn tỉnh táo để tiếp tục trận đấu mà ko cần đến con ng lạnh lùng kia, mọi ng đổ dồn mắt về nó.. nó bỗng cựa quậy và nói..

- Biết cô có yếu điểm gì ko ?

- Cái.. - Devil tròn mắt..

- Vì cô.. - nó cầm lấy chân Devil.. - quá nhỏ..

Nó túm chân Devil hất 1 cái, nhưng chỉ đủ lấy khoảng không để nó thoát khỏi Devil chứ ko làm Devil ngã dc.. Devil nhìn nó.. cười..

- Angel.. Angel.. Trên đời làm gì có thiên thần, chỉ có những đứa đàn mới nghĩ rằng mình có cánh.. cô nghĩ cô thắng dc tôi sao? (.=")

- Xin lỗi cô..- nó đứng lùi ra xa.. - rất tiếc, tôi không phải là thiên thần.. mà tôi là..

- Thiên thần sa ngã... - Evil nói tiếp vào.. (ấn ý quá..)

- Nghe quen rồi... - nó mỉm cười..

- Thiên thần sa ngã.. ?? - Devil khó hiểu rồi như 1 con hổ điên, nhỏ xông vào nó và Evil.. -.. tao không cần biết, chúng mày phải trả giá..

Và giờ, trận chiến mới thực sự bắt đầu. Devil xông vào với 1 cú đấm, nhỏ nhào tới chỗ nó và Evil, Evil đấu tay đôi với nhỏ.. còn nó.. không biết đánh đấm nhưng nó có thể giúp Evil có thêm sức lực.. Bỗng, Devil

bị nó đập 1 cái vào bụng, Evil không ngần ngại đâm 1 cái vào mặt nhỏ.. khiến nhỏ ngã ra xa.. Hải Tường định chạy lại vì lo cho em gái, thì bị hấn chặn lại..

Thế nhưng, Devil.. có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt mục đích.. nhỏ với tay lấy 1 cành cây khô cũng khá cứng, rơi xuống gần đây nhỏ kéo lê cành cây tiến lại gần. Evil xông tới bị nhỏ cầm cành cây phang không thương tiếc, Evil chỉ kịp giơ tay lên đỡ và nó nghe lên 1 tiếng A từ nhỏ.. nhỏ lặn ra đất với cánh tay đau.. nó chứng kiến hết.. nó định xông ra.. hấn bắt đầu hét lớn.. bảo nó dừng lại.. Devil cầm chắc cành cây và đang định phang nó, nhưng nó né dc.. nó túm lấy cành cây của nhỏ.. nhưng dường như đã trong dự kiến, nhỏ giơ chân đập 1 cái vào bụng nó rồi giật mạnh cành cây, phang 1 cái mạnh vào đầu nó khiến nó ngã lộn xuống sân.. nhỏ Devil tiến lại với 1 khúc cây bị gãy do lực phang vào đầu nó quá mạnh..

- Thời của các cô hết rồi.. - nhỏ Devil thì thào vào tai nó..

Nó đang choáng váng, Evil bắt đầu đứng dậy.. Devil thấy vậy liền xoay xoay cái cành cây và tiến tới đập 1 phát vào đầu Evil.. nhưng không mạnh bằng nó.. Chắc là lực đánh phải mạnh thế nào chứ đầu nó đang chảy máu.. tự nhiên hấn thấy tim mình quặn lại.. hấn định chạy lại.. thì Kim Anh ngăn cản..

- Để tôi...

- Dừng lại đấy.. - tiếng bà dì vang lên.. - ..để tụi nó tự xử.. ai đụng vào.. thì biết tay tôi.. (bà này nghĩ gì vậy?)

Rồi bà dì bỏ đi. Devil túm tóc Evil và nghiêng răng..

- Mà có.. xin lỗi không?

- Con nhóc miệng còn hôi sữa.. muốn bà xin lỗi mà á.. còn lâu.. - Evil cũng nghiêng răng đáp lại.. (giọng đánh ghém.)

Devil lại đập chạn chát vào Evil, mỗi cái đập là 1 câu.. “không xin lỗi này, không xin lỗi này..”.. nó lúc ấy, lồm cồm gượng dậy, nó quay ra nhìn Evil và thấy ngứa mắt kinh khủng..

- Ngừng tay..

- Muốn tao ngừng tay? - Devil nhìn nó.. - huh?.. xin lỗi tao, quỳ xuống thì là không dc nhìn anh Hero dù chỉ 1 cái.. không tao giết nhỏ.. (uy hiếp nó thì...)

Nó nhắm mắt.. miệng nhếch mép lên cười và nó lồm cồm bò dậy..

- xin lỗi, quỳ? - giọng nó lạnh dần đi.. - ..uy hiếp chị mà đấy à?

- Cái.. - Devil ngạc nhiên khi thấy nó bị thương mạnh thế mà vẫn ngồi dậy dc..

- Đây rồi..- Evil mừng rỡ ra mặt.. (=.=” chị này đang chờ thiên thần sa ngã của chị ý mà..)

Thảo Uyên, Kim Anh, hấn đều vui mừng nhưng cũng hơi lo sợ.. còn nó, đứng dậy, thẳng thắn như chưa từng bị làm sao.. mắt nó gấn đỏ, nó dần từng chữ..

- Cấm... mà... đừng.. vào... bạn.. tao!!!

- Mà đùa.. - Nhỏ Devil cười khinh bỉ.. nhưng không dám nói tiếp khi thấy cảnh nó quệt máu trên mặt, và đưa lên lưỡi nếm máu của chính mình..

Devil đã thấy rất nhiều thể loại, nhưng chưa từng thấy thể loại nào mà lại tự nếm máu của mình như vậy.. nhỏ thấy sợ nó dần.. (giờ mới biết sợ á.. muộn rồi)

- Well.. - nó lật qua lật lại bàn tay.. - ..nếu không.. cho ta xin tí huyết đấy.. (nguy hiểm..)

Devil buông Evil ra nhưng trong vô thức, cô ta muốn đấu với nó 1 trận, mắt nó hấn lên những tia đỏ như máu, máu đang sục sôi trong ng.. Devil tay cầm chắc cành cây trong tay xông đến đánh với nó, nhưng nó như ma, thoát ần thoát hiện, Devil đang định phang nó thì nó đã né nhanh và đứng từ sau Devil từ khi nào.. nó giật cành cây đập 1 phát mạnh vào lưng Devil khiến nhỏ tối tăm mặt mũi.. nhỏ vừa quay lại chưa hiểu gì thì đã bị cành cây ấy quật thẳng vào bụng và 1 cành khác quật hấn vào đầu.. nhỏ đau đớn lặn ra

đất khiến cho Hải Tường vô cùng lo lắng.. nó thì từ từ tiến lại từng bước 1 gần Devil.. nó vút cành cây đi chỗ khác và giơ bàn tay tát mạnh vào mặt nhỏ Devil.. lúc đó trông nó thật đáng sợ..

Evil nhìn từng cử chỉ, từng hoạt động của nó, Evil định tiến lại thì hấn quát lên..

- Đúng đó.. nguy hiểm..

Hấn chạy lại.. nhìn nó từ xa.. chưa xót

- Angel.. – hấn hạ giọng.. – không sao rồi.. không sao rồi...

- Lại là anh.. – nó nhìn hấn không chớp.. - ..anh muốn sao? Muốn chết?

- Tôi muốn sống... - hấn vẫn bình thản.. – thả cô ấy ra đc rồi đó...

- Thả.. – nó lại nhìn con nhỏ Devil đang sợ hãi nằm dưới chân.. – vì sao?

- Vì cô ta thua rồi.. nào.. – hấn giơ tay ra ..

Nó bắt đầu đứng xa Devil thì bỗng, Devil vùng dậy dẫm vào mặt nó 1 cái, nó lồm lên quay qua định đánh Devil thì hấn kịp ôm nó giữ lại.. Hải Tường cũng vội chạy đến ôm chặt lấy Devil giữ cho nhỏ không lộn hành.. (không biết tự lượng sức mình nữa.)

- Không sao, không sao, không sao.. – hấn cố trấn an nó..- về nhà.. cô bị thương, tôi băng bó, chăm sóc cô, tôi sẽ bảo vệ cô...

“tôi sẽ bảo vệ cô”..từng câu từng chữ đó lại hiện lên trong đầu nó, nó dừng lại, nhìn hấn.. rồi ngất đi, hấn vẫn giữ chặt lấy nó.. máu nó vẫn chảy nhưng hình như nó không cảm thấy đau nữa....

Tối đó, nó tỉnh lại, xung quanh phòng toàn màu hồng, 1 cái bánh gato và thức ăn ngon tuyệt bày sẵn trên bàn.. nó nhìn quanh, hấn ăn mặc như 1 chàng hoàng tử, đến bên cạnh nó, cúi ng và đưa 1 tay ra rất là lịch thiệp.. (chuyện gì đây hả trời..)

- Để tôi đưa em đi ăn tối.. (O.O)

- Làm cái trò khỉ gì vậy? – nó nhìn hấn cái nhìn băng giá nhất mọi thời đại.. – trông tôi giống con ngu? (=.=)

- O.. – hấn đơ luôn.. – Sao lại như thế nhỉ? Sao lại vậy? cô phải,.. rõ ràng là cô phải hiền dịu, vì sau khi cô lạnh lùng xong là cô sẽ hiền dịu và vô cùng dễ thương mà.. (=.=” sai lầm của anh..)

- Bộ anh coi tôi là búp bê hả.. – nó nhàu mày, nhìn hấn bằng thái độ rất kì quặc.. – hay anh coi tôi là vật thí nghiệm..

- O.. – hấn khó hiểu, bỗng thấy mình quá đớ, hấn đứng thẳng dậy nhìn nó không chớp..

Nó đứng dậy, đầu vẫn băng bó, nó lại gần quệt 1 ít kem lên chiếc bánh.. đưa lên miệng nhấm 1 ít.. nó lắc đầu..

- Không ngon bằng máu ng.. – nó quay ra nhìn hấn khiến hấn khẽ rùng mình... (O.O)

- Cô.. – hấn đứng lùi lại.. (>"<)>

- Hừ.. – nó cười nhạt.. – tôi không ăn thịt anh đâu mà lo.. thế.. anh đã nói sẽ bảo vệ tôi.. anh có dám theo tôi suốt đời không? Để bảo vệ..

- O.. – hấn gãi đầu gãi tai.. – cái này... (=.=” anh lại do dự rồi à?)

- Đôi mắt anh do dự.. – nó nhìn hấn với ánh mắt dò xét.. - ..ko muốn à? Cũng đúng thôi, ai muốn bảo vệ cho 1 con quái vật cả đời..

- CÔ KHÔNG ĐƯỢC NÓI MÌNH LÀ QUÁI VẬT.. – hấn cau có quát lên, rồi hạ giọng... - à, ơ.. ít ra trước mặt tôi.. (O.o)

Nó ngạc nhiên, hấn cũng vậy, tự nhiên hấn lại không muốn nghe nó nói câu đó.. hấn bỗng lảng sang chủ đề khác..

- Ô.. sao di tôi chưa về nhỉ..

- Anh... thích.. con bé kia rồi phải không?- nó hỏi dò.. tựa lưng vào bàn.. (ghen hờ..)

- Con bé? – hẳn không hiểu.. – Devil? Không, tôi coi nó như em gái..

- Tôi không nói con bé đó.. – nó nhìn hẳn, không phải ánh mắt lạnh lùng, không phải ánh mắt như thường ngày mà cái ánh nhìn sáng lên hy vọng khiến hẳn thấy bối rối, ánh mắt ấy như đang dò xét trái tim hẳn, đang đâm thấu tâm can hẳn...

- À.. cô đang nói đến ai? – hẳn hỏi nó khó hiểu..

- Con bé hiền lành.. mà anh quan tâm.. – nó quay chỗ khác... - ..còn có nó thì anh mới quan tâm đến tôi, phải không?...hôm ấy, anh đã nói... rằng anh không quan tâm tôi.. chắc hẳn là do tôi.. mâu thuẫn quá..

- Ô.. – hẳn phân vân.. – tôi cũng thích cô ấy.. Ơ.. (=.=” hí hí, nhận rùi nhá..)

- Nếu không còn con bé đó trên đời.. – nó nhìn vào ngọn nến.. - ..thì anh cũng sẽ bỏ mặc 1 đứa con gái tàn nhẫn như tôi rồi..

- Cô nói gì.. – hẳn quay ng nó lại.. và nhận ra, ánh mắt ấy.. sâu hút.. chan chứa nỗi buồn sâu thẳm.. sự sợ hãi, sự cô độc.. khiến hẳn cảm thấy trái tim mình cần làm điều gì đó để lấp đầy khoảng trống đó.. để chế ngự sự sợ hãi đó.. – biến mất.. tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu..

Hẳn tiến gần, tiến gần hơn vào nó.. và hai ng đang định trao cho nhau nụ hôn, thì nó thúc mạnh đầu gối vào bụng hẳn cái bốp..

- Anh làm cái gì vậy.. tên biến thái.. (=.=”)

- Cô.. – hẳn ôm bụng khó hiểu.. – cô làm cái gì ý vậy? Chệch 1 đường thôi là tôi tuyệt đường con cháu đấy..

- Vậy à.. – nó khoanh tay nhìn hẳn... - đồ khùng.. tên biến thái định lợi dụng gì tôi đấy..

Nó quay ra và ngồi ăn nhồm nhoàm đến là nản, hẳn ư? Khỏi nói cũng biết hẳn khó hiểu như thế nào khi thấy nó thay đổi chóng mặt, mà lần này cô bé hiền lành không thấy hẳn lại cảm giác như mình vừa mất mát cái gì đó.. không lẽ.. điều mà nó vừa nói, rằng tính cách hiền lành của nó sẽ mất đi sao?

- Cô bé.. hiền lành đó.. – hẳn hơi ái ngại.. – đâu rồi..

- Ai.. – nó nhìn với ánh mắt không hiểu... - cơ mà sao tôi lại về đc đây? Sao tôi lại bị băng bó cái đầu? tôi thăng à?

- Haizz... - hẳn khẽ trút tiếng thở dài chán nản... - ..trận đấu hòa... đc chưa.. đúng là... (=.=” ai bảo..)

- Sao nhìn mặt anh chán nản thế? – nó nhìn hẳn hỏi dồn.. – hay là ai làm anh không vui? Hả hả? (=.=”)

- Ờ.. – hẳn ngược mặt lên trời rồi quay ra nhìn nó.. – sao tự nhiên cô quan tâm đến tôi thế.. (=.=” ko thèm..)

- Thì tại anh làm tôi ăn mất ngon thôi.. – nó quay mặt đi chán nản... (=.=”)

- Hay là cô thích tôi rồi.. – hẳn mon men tiến gần.. (đúng rồi a ạ..)

- Cái gì.. – nó nhảy dựng lên.. – anh á.. cho tôi không thèm, tôi còn đập vào mặt cho ý.. xê ra đập cho phát dí tường giờ.. (bạo lực quá..)

- Đc.. đc.. – hẳn ngồi lui ra.. – đã xấu lại còn kiêu, đã điều lại còn điệu.. ng thì gầy như que tăm, đầu thì to như củ khoai tây,, nhìn cô tôi liên tưởng ngay đến 1 củ khoai tây cắm trên hai que tăm đấy.. đã thế còn hay chém gió thành bão nữa chứ... (=.=” anh này muốn sao đây ?)

- Anh.. – nó cầm cầu.. – tính gây chuyện với tôi ý hả, hứ... Tuy hơi gầy nhưng đây ng yêu, đầu hơi to nhưng có cả kho ng theo đuổi, Tuy hay chém gió mà vẫn có ng nào đó tin... còn anh là cái loại chém bão thành lốc xoáy.. sao tôi bằng anh đc.. hô hô (=.=” ko kém chút nào..)

- Cô đối đáp giỏi lắm.. – hần nhần nhó rồi cau có 1 lúc.. – nhưng tôi nói thật nhá.. Thật ra thì cô cũng xinh, Nhưng tôi khuyên cô nên đi cắt đầu đinh, Rồi sau đó cô sẽ hiện nguyên hình, Với bộ mặt của 1 con thần kinh.. ha ha.. (@.@)

- Anh dám nói tôi thần kinh ý hả ? – nó cầm cầu.. rồi đứng phắt dậy, quệt kem bôi lên mặt hần.. hần mở tròn mắt.. – há há há.. mặt anh y hệt con mèo mướp.. hô hô.. (.=.)

- Này, cô làm cái quái gì vậy hả ? – hần cau có.. rồi lấy kem quệt lại.. - ..ha..cho cô chết.. mặt cô như con chuột luôn...ha ha ha ha ... (trẻ con quá..)

Hần ngồi xuống đặc chí.. nó mon men lại gần hần và túm cả đầu hần dúi vào chiếc bánh kem xong cười ha hả... hần thì tối tăm mặt mũi khi ăn bánh bằng tất cả bộ phận trên mặt..híc..

- Cô đứng lại đó.. – hần đứng dậy trong khi nó đang nhón nhơ.. (làm như chị ý sẽ nghe lời a ý..)

- Nè.. – nó nhần nhở.. – tôi cho anh 1 triết lí này nhé.. tốt hay xấu là dựa vào khả năng phấn đấu của mỗi ng

tương lai khóc hay cười thì cũng tùy vào độ lười của quá khứ vì vậy ko cần anh phải tư vấn sắc đẹp cho tôi.. (.=.) câu này hay)

- Cô.. – hần tức nghẹn họng.. (>"<)>

- Và.. – nó bùm miệng lại.. – tôi thấy mặt anh bây giờ đẹp lắm rồi, thôi đừng có tẩy đi nữa.. hớ hớ hớ.. hớ hớ.. đi.. hơ hơ.. ngủ.. (.=.)

19. Chương 19

Nó cười như chưa từng đc cười luôn.. hần tức tối nhìn cái bánh kem rồi đang chuẩn bị quay ra thì nhìn ngay bà dì cầm gậy đứng lừ lừ trước mặt.. lại còn đang định giơ lên thủ thế.. hần chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra,... thì bị bà dì phang 1 cái vào lưng, hần chỉ kịp giơ tay lên đỡ và nghe tiếng bốp.. (bà dì lại lên cơn sao ta ?)

- Á à.. thằng trộm.. – bà dì đứng lùi ra xa.. – dám vào nhà bà ăn vụng à.. bà ày sang tây thiên.. (.=.) bà này cố tình đây mà..)

- Dì.. – hần túm cây gậy quát.. – là cháu đây nè... (=.)

- Á à.. – bà dì đánh liên tiếp mấy gậy nữa.. - ..còn dám giả làm cháu ta, cháu ta dù cái mặt nhìn ngu ngu nhưng ko đến nỗi mặt toàn phân chim như người.. tính lừa ai hả.. (.=.)

- Cái.. – hần giật mạnh cái gậy rồi quát ầm lên.. – bà cô này thế đánh đủ chưa ý vậy.. (>"<)>

- Ô.. – bà dì buông gậy ra rồi đưa tay lên miệng cười lộ rõ là bà này đang giả vờ.. – hôm nay đại minh tinh rảnh đến mức bôi nhiều phấn lên mặt thế để làm gì, còn cái gì hồng hồng nữa.. ôi, cháu muốn giả gái thì để dì chứ, sao lại tự làm cho ra cái nông nổi này.. cháu đúng thật là.. nhìn xem.. có giống cái thằng 2 phai ko kia chứ ? (híc, bà này...)

- Cái.. – hần đứng đơ đờ đờ ko đờ đc câu nào.. – dì.. cơ mà.. dì biết là cháu rồi sao còn đánh.. (.=.) bà ấy cố tình thì anh đỡ làm sao đc..)

- Ô.. – bà dì chạy lên cầu thang.. – thì dì chỉ muốn xử cháu cho đỡ chán tay chân thôi mà.. lo dọn dẹp nha cháu, giúp việc hôm nay cho nghỉ hết rồi.. (.=.) bó tay lun òy)

Hừ, vậy đấy, dì với chả diếc, giờ hần lại phải 1 mk thu dọn bãi chiến trường này rồi.. bà dì bỗng nhiên lò đầu xuống cầu thang và nói :

- À.. mai ta bận chút việc nhá, ta phải sang thu xếp việc ẹ cháu nên nhà trường cho nghỉ dài hạn, cũng mới thi xong rồi mà... tầm mấy tuần, cũng có thể mấy tháng đấy.. ở nhà ko đc nghịch gì đâu đấy.. rõ chưa ?

- Sao dì ko dặn con nhỏ kia kia.. – hần lằm bằm..

Sáng hôm sau bà dì đã đi khỏi, hần lại đứng ngoài cửa phòng nó gọi rầm rầm..

- Heo đất, dậy ngay.. dậy đi.. (anh này muốn ăn cháo đây mà..)
 - Tên kia.. ngứa tay à ? – nó nói vọng từ dưới nhà lên.. – dậy từ lâu rồi.. 8 giờ rồi còn gì ? (o.o chị này hôm nay dậy sớm thía)
 - Sao nay cô dậy sớm thế.. – hần lạch bạch chạy xuống.. - „trời bão à ? cô làm gì ở dưới đây vậy ? (o.o)
 - Chuyển oxi thành các bon.. – nó nhún vai,.. – chứ làm gì nữa.. (?!?)
 - Cái gì ? – hần đứng đơ giữa nhà như trời chòng.. (?!?)
 - Tôi thử.. – nó quay lại rồi ném cho hần với ánh mắt ‘nhìn cái mặt đã biết ngu rồi’. Khiến hần thấy tức tức sao á..
- Nó đứng lên nhìn hần rồi tiến về phía tủ lạnh lấy cái kem ra, cho vào miệng 1 thìa kem mát lạnh..
- Hần thì đứng hí hoáy trong bếp kiểm đồ ăn..
- Đây.. cô xem dùm tôi, thời tiết ngày mai thế nào? – hần nói với ra..
 - Làm gì? – nó hỏi hần.. (.=“)
 - Tôi có điều này muốn hỏi cô nhá.. – hần hăm hở chạy ra thì nhìn cái mặt nó khiến hần thấy tức.. không thèm quan tâm lời hần nói..
 - Điều gì? – nó thản nhiên múc thìa kem cho vào miệng.. - nếu nó vỡ vụn thì ít ra tiêu chuẩn phải như cây kem này đây.. (.=“ ặc..)
 - Cái.. – hần cau có bước vào trong bếp hơi bực mình.. – thì tôi dự định đi cắm trại.. cô có muốn đi ko? (chị ý thích lắm..)
 - Okie.. – nó hào hứng.. - ừ thì...thời tiết ngày mai á.. Dự báo thời tiết nè, ngày sáng, đêm đen, trưa và chiều giảm mây, trời tối, gió đông nam thổi ngược thổi xuôi,thổi tới thổi lui, thổi qua thổi lại.. thế.. (o.o dự báo thời tiết là đây sao?)
 - Cái... gì? – hần chạy ra.. – cô đọc ở đâu đấy.. (chị ý bịa chứ đâu ra nữa..)
 - Thì tôi tự nghĩ ra đấy.. – nó tỉnh bơ, đưa hộp kem cho hần cầm... rồi đứng dậy.. – mấy giờ rồi mà còn hỏi dự báo thời tiết.. (.=“)
- Con nhỏ này, làm hần tức quá mà.. hần cau có, khuôn mặt nhăn nhó..
- Tôi ốm rồi.. xuống nấu cơm đi.. (.=“ đến lượt anh này giở trò..)
 - Cái.. – nó cau có như ko tin nổi vào mắt mình.. – gì? Tôi á ? anh ko nhầm đó chứ.. (?!?)
 - Ờ.. cô đấy.. – hần lăn kèn ra ghế mà khiến nó tức nổ đom đóm.. (.=“)
- Okie, dù gì cũng chỉ nấu cơm thôi mà.. lo gì.. nó sẽ nấu cơm cho hần biết tay, cho hần không dám khinh nó không biết nấu cơm nữa.... tên...chết tiệt.. (thì đúng là chị có biết nấu cơm đâu)
- Nó vào bếp, thực tình nó chả biết bắt đầu cái gì với cái gì... nó bắt tay vào làm canh rau cải nè.. thịt gà rang nè.. trứng rán nè.. thịt bò xào lăn nè... nhiều món quá cơ.. xong đâu đấy nó gọi hần vào ăn cơm, hần nhìn bàn ăn liếm mép rồi ngồi vào bàn cầm đũa... (cẩn thận kéo có độc anh ui)
- Cô nấu nhiều món thế.. – hần tươi tỉnh.. – nhưng mà hơi chậm chạp
 - Ủ... - nó xới cơm cho hần.. – chậm mà chắc.. (.=“)
 - Ăn thôi.. – hần cho thìa cơm đầu tiên vào miệng.. – sệt... sệt.. lạo xạo.. lạo xạo... cô.. đã vo gạo để lấy sạn ra chưa? Chắc cái kiểu này đó hả.. (.=“ chưa hết đâu)
 - Hả.. – nó ngừng ngay động tác xới cơm.. - ..còn phải vo gạo nữa hả? (@.@ ối giời ơi..)
 - Thôi.. – hần nhả miếng cơm trong miệng ra.. – không có gì.. a.. món trứng rán vàng vàng... (^)

Hắn gấp 1 miếng trứng nhìn rất ngon mắt lên cho hắn vào miệng rồi hắn nhả mặt cổ nuốt cho bằng đc miếng trứng, nuốt xong, hắn nhả nhỏ dùng đũa lật mặt sau của trứng lên thì ôi thôi, cháy đen sì.. nhìn không ra là trứng rán nữa, mà nó giống cái gì ý... nó thấy hắn nhả mặt cũng chả muốn ăn nữa, đặt ngay bát cơm xuống nhìn hắn, tươi cười vui vẻ...

- Cô không lật trứng à? – hắn hỏi nó.. (>"<)>

- Phải lật nữa à.. – nó ngạc nhiên không hiểu.. (@.@)

Hắn quay qua món gà rang thì.. ôi sao mà mặn thế ko biết.. hắn nhả nhỏ chẳng buồn hỏi nó nữa.. tiếp sang món thịt bò thì.. sống nguyên, còn dai nữa.. ngán ngẩm, hắn đặt phịch bát cơm xuống rồi lấy muối mức canh thì.. 1 con châu chấu nổi lên trên mặt nước.. khiến hắn quay ngoắt đi ko ói ra hết... hắn nhìn nó chán nản..

- Ăn cơm cô nấu tôi thấy tràn đầy sức sống.... (^ ^)

- Thật á.. – nó cười toe.. (^ ^)

- Ờ.. thật.. – hắn gật đầu đứng dậy.. - Thịt sống rau sống, cơm sống, cái gì cũng sống.... nên tôi tràn trề sức sống.. (=." mĩa chị ý ạ..)

- Anh.. – nó biết hắn đang nói mĩa nó..nhưng cũng tại nó bất tài nên nó cố im.. (ko im thì cãi nổi nữa đâu)

- cô biết ko.. – hắn nhìn thẳng vào mắt nó khiến nó bối rối.. – Tôi luôn mong có được một người phụ nữ để thương yêu, chăm sóc, và sau khi gặp cô – hắn nhìn nó, với ánh mắt gian gian nhưng những câu nói của hắn khiến nó hơi hoang mang.. - ... tôi đã đổi ý. (=.")

- What? – nó không thể tin nổi vào mắt mình.. – anh có muốn.. – nó xắn tay áo.. – lau mặt bằng bông gòn, rửa mặt bằng cồn không hả? Đồ chết giẫm.. (=.")

- Nếu được thế thì còn gì bằng.. – hắn nói rồi chạy ngoắt ra cửa lêu lêu nó..nó bực mình trèo lên phòng, ko thèm đuổi hắn nữa..

Trời ơi sao lúc này nó thêm đc sút ai đó 1 phát và tát ai đó 1 phút thế ko biết.. hắn giở lăm, dám chọc tức nó.. đc, kệ hắn đi.. đi ngủ tiếp.. buồn gì thì cũng sẽ qua nhưng với nó buồn ngủ thì chẳng tha ngày nào.. lại đi ngủ.. (heo mà..)

Đang ngủ, nó giật mình tỉnh dậy.. ác mộng, nhìn đồng hồ, 12 giờ trưa.. nó mới ngủ đc 30 phút.. nó ngồi dậy ra, cơn ác mộng như nuốt chửng lấy nó.. hình ảnh thật đáng sợ.. 1 con thú dữ trong nó trỗi dậy nuốt chửng ánh sáng, niềm hạnh phúc, con ác thú ấy đã đánh hắn, làm hắn bị thương, dòng máu của hắn đã chảy, hắn nằm xuống, tay vẫn nắm chặt chiếc khăn quàng nó đã tặng hắn.. mồ hôi lấm tấm trên trán nó.. không ai đánh thức nó dậy.. không ai ngăn cản nó.. và nó sẽ làm tổn hại hắn.. xưa nay nó chưa từng nghĩ đến điều này, không lẽ nó đã bị tâm thần.. nó cần đi khám.. nhưng nó sợ mình sẽ bị bệnh thật, như vậy mọi ng sẽ nhìn nó khác đi.. ngay chiều nay, nó phải đi khám, nhưng không đc cho hắn biết, hắn sẽ lo, mà không điều nó sợ không phải thế mà nếu nó bị tâm thần thật thì hắn sẽ không quan tâm, không nói chuyện với 1 đứa tâm thần như nó..

Nói rồi, nó với cái áo và ra khỏi phòng, xuống nhà, nó thấy hắn đang ngồi cầm gói bánh quy vừa ăn vừa gác chân lên bàn xem ti vi say mê luôn.. Ờ.. mà gói bánh đó..

- Đây.. – nó nhìn hắn mắt tròn xoe.. (?!?!)

- Gì.. – hắn nhìn nó cảnh giác, ôm gói bánh quay ra chỗ khác.. – tôi không cho cô ăn với đâu.. (=." anh này như trẻ con rùi đấy..)

- Ờ...- nó ngồi nhìn hắn ăn tiếp.. - ..tôi không định ăn của anh đâu.. thế anh ăn sắp xong chưa.. (chị này lại có ý định gì ời)

- Chưa.. – hắn nhìn nó rồi lại dán mắt vào ti vi xem tiếp, không để ý gì đến nó nữa..

Nó ngồi nhìn hắn ăn xong gói bánh rồi im lặng, nó muốn nhìn hắn thêm lúc nữa, lúc nữa thôi, ngắm gói bánh hắn ăn sao mà ngon quá... (=.")

- Sao.. vậy – hẳn hơi bất ngờ.. vì thái độ của nó tự nhiên ôn hòa đến mức khó hiểu.. (sắp có bão..)
- Ăn xong chưa tôi nói.. – nó ngồi im, mặt bình thản hết mức.. (.=.)
- Xong rồi.. – hẳn cầm vỏ bánh nhét vào trong thùng rác.. – cô nói đi..
- Gói bánh anh ăn đã hết hạn 2 tháng trước rồi.. – nó vẫn bình thản.. (.=.” đấy, không nói thì thôi, con này làm gì biết đến 2 chữ “hiền lành”)
- Cái.. – hẳn lục tung thùng rác lên nhìn lại vỏ bánh.. đúng thật là hết hạn thật.. hẳn hơi bị bức xúc rồi đó nha, nó biết trước mà không thèm báo hẳn 1 câu... (ai bảo anh làm chị ý tức..)
- Nãy tôi định nói nhưng nhìn mặt anh đáng ghét quá nên tôi không nói nữa.. – nó tỉnh bơ như thường.. (.=.)
- Cô.. – hẳn khoanh tay.. – không biết thì thôi chứ Đêm nào tôi cũng mơ thấy cô, có khi cả ban ngày nữa. Đó là lí do tôi phải vào khoa thần kinh khám gấp... (.=.)
- Thế á.. – nó nói tỉnh bơ..- anh cũng không biết chứ.. Trc khi nhắm mắt ngủ tôi vẫn cầu nguyện cho a.“1 ngày trời trong xanh a hãy về với ông bà nơi cát bụi” (.=.” chị này làm 1 cặp với anh này quá hợp)
- Cái gì..- hẳn đứng phất dậy.. thôi, quả này không đỡ nổi nữa rồi.. nó cũng đâu vừa mà nhĩ.. hẳn hạ giọng.. – mà nãy giờ cô làm gì ý vậy.. thấy im im.. (.=.” giờ mới hỏi)
- Tôi á.. – nó nói.. - Vừa tát hộc máu mồm 1 anh muối vì tội dâm dê, dâm hôn trộm tôi, giờ chắc thằng bé đang nằm ăn vạ, đau đớn vì bị tôi tuyệt tình.. (O.O cái gì...vậy???)
- What.. – hẳn há hốc mồm.. không đỡ nổi.. (o.o em cũng vậy)

Nó hả dạ rồi.. giờ đi khám đã... nó bước ra khỏi nhà, có lẽ bóng hình hẳn đã len lỏi trong trái tim nó, khiến nó thấy ấm áp hơn, yêu đời hơn..

Đứng trước cổng bệnh viện, nó không dám vào, nhờ mọi thứ không bình thường như nó nghĩ, nhờ nó mang bệnh thật, điều đó sẽ là gánh nặng cho gia đình nó, cho bạn bè, và là 1 cú sốc cho nó.. đồng thời sẽ kéo hẳn ra khỏi cuộc đời nó, nó không muốn.. nó lại quay ra lang thang ở trạm xe buýt gần đấy.. bỗng...

- Em gì ơi.. – 1 cô gái dắt theo 1 con chó Tây đang đi dạo.. – chị nhờ 1 tí..
- Dạ.. – nó ngơ ra.. (máu chưa dồn lên não đây mà..)
- Trông cho chị con chó.. – chị ý hồn nhiên dúm cái dây xích của con chó vào tay nó và chưa để nó kịp hiểu cái gì thì chị ấy đã chạy đi mất tiêu không thấy bóng dáng đâu, ng gì mà kì lạ, tự nhiên đưa con chó cho 1 ng không quen không biết như nó, mà cũng chắc tại mặt nó nhìn ngu quá nên chị ý không nghĩ nó là kẻ xấu à..
- Cái gì thế này.. – nó hậm hực.. (chó chị à..)
- Đi khám mà thành ra trông chó cho ng ta là sao? Thật không tin vào cuộc đời có quá nhiều bất ngờ.. híc.. mong không có ai mà nó quen trông thấy cái cảnh tượng đáng xấu hổ này..
- Ôi, cái gì thế này.. – 1 giọng nói khá quen thuộc vang lên khiến nó muốn chui đầu xuống đất luôn.. – tôi tưởng cô đi chơi đâu chứ.. thế cô dắt khi đi đâu vậy.. (tại con chó này thuộc giống Chihuahua ít lông nên có nhiều ng nhầm là khỉ..) (.=.” anh ý chứ ai vào đây nữa..)
- Cái gì.. – nó nhìn, phải, cái giọng đáng ghét ấy là hẳn chứ còn ai nữa.. – bộ anh đuôi hỏ, đây là con chó mà.. (.=.” chị ý chắc cũng chả biết đâu nếu chị kia không nói là trông cho chị ý con chó..)
- Ô.. thế à.. – nhận ra mình quá đớ.. hẳn vội chữa lại.. – Ô, nhưng tôi đâu có hỏi cô, tôi hỏi con chó mà.. (.=.” anh này, chán sống rồi)
- À.. – nó tỉnh bơ quay xuống con chó.. – ê chó, bạn mày nó hỏi mày kìa.. (.=.” hoan hô.. chị quá giỏi)
- Cái.. – hẳn há hốc mồm.. sao nó có thể đỡ dc câu thâm sâu của hẳn thế nhĩ..híc.. bó chiếu..

Hẳn đứng ngay cạnh nó..

- Này.. - hấn xỏ tay túi quần nhìn xuống vũng nước gần đó.. - cái kiểu, Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngồi hát vu vơ, về mặt ngây thơ giả vờ không nghe máy cô học ở đâu ý vậy? (.=.)

- Ô.. - nó ngơ ngác, à, cái phone của nó ở dưới hồ rồi còn đâu.. - hi.. cái phone anh mua cho tôi, tôi làm mất rồi.. (^ về mặt ngây thơ và rất chi là vô tội)

- Cái gì.. - hấn nhảy dựng lên.. - tôi đã bảo cô ko đc làm mất cơ mà.. (>"<)>

- Thì tại anh chứ tại ai.. - nó cũng gào tướng khiến nhiều ng chú ý.. - hôm đó nếu tôi ko ngã xuống hồ thì đâu đến mức nào.. (to mồm nè..)

- Thôi thôi.. - hấn chữa lại cho nó hạ hỏa ko là nhiều ng nhìn sẽ phát hiện ra hấn là ai mất.. - nhưng cô phải biết giữ chữ.. (.= "nói nó mà cũng nói..)

- Cái đồ cứng đầu.. - nó hậm hực.. - mượn gì anh làm tôi tức.. (@.@)

- Ko cứng đầu thì vỡ sọ chết nhăn răng từ lâu rồi.. - hấn nói mà ko thèm nhìn.. - thì tôi cũng đã xin lỗi rồi mà.. (.=.)

- Nếu chỉ cần xin lỗi mà hết chuyện.. - nó hậm hực.. - thì Lê Văn Luyện đã ko phải vào tù.. (câu này quá chất...)

- Thế giờ cô muốn sao.. - hấn quay ra nhìn nó nhăn mặt.. (T_T)

- Tôi muốn anh nằm nín thở ở độ sâu 2 mét.. - nó tỉnh bơ.. (T_T chị ơi, ác vừa thôi, ko ổng chê à xem..)

- Cái gì ? - hấn ngơ ng.. - Hơ, với cái chiêu chân tay lũng lẳng, xương sườn trướng của cô mà cũng đòi làm tôi nằm ngủ đc cơ á.. (đây, cái tuyệt chiêu anh ý đặt cho chị ý mà làm t/g cười muốn bể bụng luôn...)

- Anh vừa nói cái gì.. - nó bắt đầu điên lên... chiêu thức quái quỷ mà hấn đặt cho nó sao mà khó nghe đến thế ko biết... - qua bên kia thế giới chắc vui lắm vì ai qua cũng không thấy về.. tôi cho a qua nhé.. (^)

- Thôi, tôi thấy ở đây là vui rồi.. - hấn đứng lùi ra sau.. - với lại tôi chưa khám phá hết cái thế giới này.. (^)

Bỗng chị vừa nãy về rất đúng lúc, chị xin con chó.. và khi đi ngang qua hấn thì..

- Ô.. anh Hero của nhóm Super Twins? (o.o nổi tiếng quá đây mà..)

- O.ờ ờ.. - hấn đang định lời nó đi thì bị đứa con gái đẩy giữ lại.. - đúng rồi, cảm ơn chị đã nhận ra.. (.= "a ý đang rất là khó chịu ý..)

- Anh ơi, cứu em với.. - chị gái lo nơm nớp ôm chặt vào tay hấn, mà sao nó vẫn đang phải giữ chó cho chị ta nhỉ... - em chỉ nhờ mỗi anh đc nữa thôi.. huhu.. (?!?)

- Ch..chuyện gì... từ từ.. - hấn vừa gỡ tay chị đẩy ra vừa cười trừ liếc liếc nó... - ...buông tay ra rồi nói... (chuẩn bị tinh thần đi anh ui)

- Có ng muốn bắt em... - chị đó vừa nói vừa chỉ vào đám ng đang tiến lại... - ya, tên cầm đầu sợ quá.. đi thôi... (bà chị này..)

Cô gái vừa nói vừa ép sát ng nép vào hấn, bộ ngực đầy đặn của cô ta ép chặt vào cánh tay hấn, còn nó ở đằng sau thì.. tử khí, hàn khí, hỏa khí bốc ra, đủ cả.. đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn hấn không chớp.. hấn cười trừ và cổ đẩy chị kia ra..

- Tôi cũng sợ... - hấn lăm bắm - nhưng là sợ cái khác kia... (sợ chị ý lắm rồi..)

- Ô.. - chị đẩy quay lại phía nó.. nhìn nó rồi ngược lên nhìn hấn.. - em kia đang biến hình phải không? (>"< nó=" mà=" điên=" lên=" thì=" biến=" hình=" ngay=" ý=" chứ..)= ">

- Không.. - hấn quay đi.. - cô ấy là người đẩy á.. không phải là yêu quái đâu.. (.=)

- Ô..- chị đẩy chạy lại lấy cái dây xích từ tay nó rồi mon men tiến gần hấn.. - cho chị xin con chó... (mk nghe đâu tiếng rằng ken két thì phải..)

20. Chương 20

Đường như ai cũng thấy 1 ngọn lửa bùng lên cao ngút trời và lại vụt tắt ngay, nó quay đi, hậm hực chỉ nghe thấy tiếng grừ.. grừ.. và tiếng nghiêng răng kén kết của nó.. hấn lo lắng quay lại.. phía chị đó..

- Bọn ng đó..

- Là ng của ba em... – cô gái nói.. – bắt em về nhà... (^ ^)

- Cô.. – hấn điên tiết.. – cô bị khủng à.. con gái con nứa lang thang ở ngoài bị ba mẹ bắt về là đúng rồi còn gì.. bày đặt quá đi.. (>"< anh=" còn=" đang=" lo=" thứ=" đáng=" sợ=" hơn=" kia="> kìa..)=">

Nói rồi, hấn quay ngoắt chạy theo nó, bỏ mặc cái chị kia đứng 1 mình ngẩn ngơ...

Hấn cứ đi theo, miệng luôn nở nụ cười trừ.. còn nó thì vừa đi vừa giậm chân rầm rầm mà chính nó cũng chả hiểu nổi nó đang tức cái gì nữa.. (=." hí hí, có ng ghen rồi kìa..)

- Nè.. – hấn đi đằng sau, khều khều.. – nè.. (=.")

- Hừ.. hừ.. hừ.. – nó thì bước dài hơn vừa bước vừa hậm hực.. hấn chỉ xót cho cái đường có tội tình gì đâu mà bị nó tra tấn dã man quá à.. (=." chị ơi, cho e xin..)

- Nè.. – hấn lại tiến đến đi gần bằng nó.. (T_T)

- HỪ.. HỪ.. HỪ..- nó bước dài hơn nữa rồi giậm mạnh hơn nữa.. (>"<)>

- Cô bị làm sao vậy? – hấn ngơ ngác hỏi dồn.. (T_T)

- hừ.. hừ.. hừ.. – nó bước chậm hơn, rồi chậm hơn.. rồi bỗng nhiên ngồi cái phịch xuống đất ôm mặt khóc nức nở.. (=.")

Hấn đang yên đang lành thấy nó khóc không khỏi giật mình, đang yên đang lành sao tự nhiên nó lại thế? Hấn cau có đầu tiên đứng chống nạnh sau đó đứng bịt tai lại rồi cuối cùng cũng chịu thua vì bao nhiêu ng đang nhìn hấn, 1 tên con trai đứng sờ sờ ở đấy mà lại để cho 1 đứa con gái khóc hết hơi như vậy..

- Tôi xin cô.. – hấn bắt đầu nài nỉ.. – cô im cho tôi nhờ.. nói tôi nghe, cô đang tức ai vậy? tức con bé kia hả? (tức anh ý ạ, đồ ngốc..)

- Hu.. hu.. hu.. – đáp lại hấn vẫn là tiếng khóc ko có điểm dừng của nó, hấn hơi bị bực mình rồi, tay chân bắt đầu luống cuống.. (T_T anh ý cũng sắp khóc rồi nè..)

- Nếu có ai đó làm cho cô khóc thì hãy dấm vào mặt nó để cho nó khóc to hơn cô – hấn buột miệng.. - ..chứ cứ khóc vậy thì giải quyết được gì.. (=." anh này ko biết chị ý tức cái gì thật..)

- Hức.. hức.. hức.. – nó bắt đầu lặng dần, nín dần, hấn thở phào nhẹ nhõm.. (=.")

Nó đứng lên dụi dụi mắt, 1.. 2.. 3.. giây, BỤP... CHÁT.. nó đá liên hồi vào cái chân của hấn khiến hấn ngồi lết xuống vĩa hè.. hấn nhăn mặt..

- Nè.. tôi làm gì mà cô đá tôi đau thế? (>"<)>

- Vì.. – nó cầm cầu.. – ng làm tôi tức, là anh...(>"<)>

Nó quay ngoắt đi, để lại cho hấn đằng sau 1 dấu hỏi chấm to tướng chả hiểu vì sao lại thế.. trong lúc bực tức, ko thèm nhìn đường, nó vấp phải hòn đá chết tiệt.. (ôi, tội nghiệp hòn đá..)

- Ha.. ha.. ha.. – hấn thấy vậy, ko nhịn nổi liền cười phá lên vì nhìn mặt nó lúc này ngu hết sức chịu nổi.. (=." cái đại của anh đấy ạ, ko biết giả vờ khóc dc à..)

- Khi tôi đang bực mk, chỉ cần 1 nụ cười của ai đó thôi cũng đủ để ăn 1 phát tát.. – nó quay lại lườm hấn.. (=.")

- Hi..hi.. – hấn bịt vệt miệng lại.. – hi..hi.. 1 nụ cười.. hihi.. bằng 10 thang thuốc bổ... hihi.. (=.")

- Anh ko biết là.. – nó tiến đến gần, mặt hầm hầm sát khí.. – 1 nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ, sau khi cười thì uống 10 thang thuốc bổ mới khỏi hả? (.=” vâng, thành ngữ xưa nay của các cụ nhà ta.. giờ đã đc tân trang lại ới..)
 - Vậy á.. – hẳn tỉnh bơ.. – giờ tôi mới biết á.. hihi... (.=” anh này tính làm ngựa đến bao giờ..)
 - Hừ.. – nó cáu tiết.. – hãy đợi đây.. (T_T thua đậm..)
- Sáng sớm hôm sau..
- Con heo đất.. – miệng hẳn đang hoạt động hết công suất còn ở bên trong, nó thì ngủ cũng căng hết cỡ..
 - Cái gì.. – nó, đầu tóc bù xù, mở cửa, mắt nhìn hẳn nheo nheo.. (.=” ngủ như heo..)
 - Muốn nên cơm cháo thì phải thức khuya đây sớm.. – hẳn nhìn bộ dạng nó đang nhớn nhoe như vậy nên cảm thấy tưng tặc sao ý.. - như con chim dậy sớm bắt sâu, ko thì sẽ bị những con chim khác bắt mất.. (chị ý làm chim á? Sâu thì có..)
 - Ờ.. – nó ậm ờ định đóng cửa nhưng bị chân của hẳn chặn lại.. - con sâu nào ngu dậy sớm để cho chim nó bắt..?? (.=”)
 - Hừ.. – hẳn nhăn nhó.. – cô ko định dậy thì tôi bỏ cô lại ở nhà 1 mình, nay đi cắm trại.. (anh này nói là làm đố chị ui)
 - Cắm trại.. – nghe hai từ ấy mà mắt nó sáng lên.. phi ngay vào trong phòng thu dọn đồ đạc.. (chỉ đi chơi là nhanh..)
- Nó phi tót ra ngoài nhìn ngó xung quanh..
- Ủa, có mỗi mình anh thui hả? (^ ^)
 - nếu còn thấy ai khác ngoài tôi, thì cô nên đeo kính đi là vừa – hẳn hẳn học.. (hôm nay anh này khó tính..)
 - Khiếp.. – nó bĩu môi.. – tôi nói có 1 câu thôi mà..xí.. (^ ^)
 - Mà cô làm cái quái gì mà nửa đêm qua còn lục cục? – hẳn leo lên mô tô.. (?!?!)
 - À.. hô hô... – nó cười vẻ rất chi là mờ ám – Đêm qua, lợ mợ qua cái giường, Vấp chân vào cái đệm, đập đầu vào cái gối, xong rồi còn bị cái chăn đè lên, Thế là ngất đến tận sáng.. (@.@)
 - Ờ... – hẳn ngơ ng, há hốc mồm.. chả hiểu nổi con này nó bị làm sao nữa.. – lên xe.. (e cũng chả hiểu..)

21. Chương 21

Hẳn và nó đang phóng mô tô vèo vèo thì 1 chiếc xe ô tô bạc phóng lên ngang hàng với mô tô của hẳn:

- Đi trước nhá.. – Thảo Uyên và Kim Anh đóng cửa kính xe ô tô và chiếc xe ô tô lao thẳng về phía trước.. (bày vẽ..)
 - Nhanh lên.. – Evil phóng thẳng.. (lại thêm chị này nữa..)
- Nó cảm thấy hơi tức tức, đâm bực 1 phát vào lưng hẳn khiến tay lái hẳn bị loạn choạng, hẳn cau có đi chậm chậm, gắt nhẹ..
- Cô lại bị làm sao nữa thế? Muốn gì đây (>”<)>
 - Tôi đã nghĩ những lần đi chơi phải thật vui vẻ - nó hậm hực ngồi đằng sau giẫy nảy.. – cùng nhau ngồi trong xe ô tô ca hát thật vui.. thế mà.. hừ.. (?!?! Bị sao vậy?)
 - Thì cũng tại cô bị say xe chứ nếu không tôi cũng muốn đi ô tô cho tôi đỡ bị hành xác lắm đấy chứ.. – hẳn cầu nhàu.. – cô mà không ngồi im tôi cho cô bể đầu luôn đó.. với lại có mà cô không muốn đi chậm bị bỏ lại đằng sau thì có.. (^ ^ trúng tim đen rồi..)
- Cùng thời điểm đó, ở 1 ngôi biệt thự to khách xù..

- Hải Tường.. – giọng nói lạnh lạnh của 1 con bé 17 tuổi cất lên.. (Devil nhà ta đây rồi..)

- Gì vậy em? – Trong nhà, bóng dáng 1 anh chàng ca sĩ nổi tiếng ngó ra.. (=.=)

- Lết cái mông ra đây.. – con bé Devil ngồi chễm chệ trên ghế sa long vắt chân chễm chệ.. (o.o)

- Ô.. hơ.. – Hải Tường nhăn nhó.. cậu cũng biết tính con nhỏ bá đạo từ bé, nhưng bá đạo đến mức này thì... (tội nghiệp anh Tường)

- Anh nói cho em biết anh Hero hôm nay có ở nhà không? – Devil tra hỏi (=.=” đến nhà mà hỏi á..)

- Thì.. – Hải Tường ấp úng.. – hôm nay cậu ấy có nói là muốn đi cắm trại với mấy đứa bạn... có mời cả em và anh.. (=.=” đúng là thiên thần, điều gì cũng khai thật)

- Vậy sao anh còn đứng đây? – Devil giật mình đứng phắt dậy phi nhanh lên phòng thu xếp đồ đạc.. – thu dọn nhanh lên.. (=.=” thay đổi thái độ nhanh chóng mặt)

- Ờ.. – Hải Tường gãi đầu.. – em không nên đi, họ xuất phát từ lâu rồi..

- Hừ.. – Devil tiến lại gần Hải Tường.. – em phải đi để còn quản anh Hero.. em không muốn anh ấy nhờn nhợt với mấy con bé hôm trước.. không thấy à.. đúng là chỉ số thông minh cỡ con khỉ mà.. (=.=” chị thì thông minh hơn ai!?)

- Ô.. – Hải Tường ngơ ng.. – thì anh không muốn em gặp và đánh nhau với Nguyệt Nga, vì sẽ làm mất hình tượng của em trong mắt Hero đó..

- Anh.. – Devil đập vào chân Hải Tường 1 cái.. – em từng gọi anh là thông minh cỡ con khỉ nhưng cần phải chỉnh lại.. (!?)

- Hả.. – Hải Tường không hiểu gì..

- Chỉ số của anh chỉ đáng bằng con bọ chét.. – Devil hét ầm lên.. – không phải Hero sẽ có cơ hội gần gũi với con bé thiên thần chả ra thiên thần, ác quỷ chả ra ác quỷ đó sao? Mà không phải anh thích con nhỏ đó à? (=.=” con này biết nắm thóp anh trai nó thật)

- Ô.. ừ.. – Hải Tường như ngộ ra nhiều điều..

- Ủ.. gì.. – Devil gắt – còn không mau lên.. nếu ko, e cho anh ở nhà 1 mình.. (=.=” híc..)

1 lúc sau..

- Anh Hero đi đường nào vậy.. – Devil ngồi trong ô tô mà nhấp nha nhấp nhồm.. (>”<)>

- Ô.. anh.. – Hải Tường nhìn đường rồi gãi đầu gãi tai.. (>”<)>

- Trời ơi.. – Devil cau có phi lên ghế trước cầm lái.. – đáng nhẽ em không nên để 1 tên vô dụng như anh đưa em đi chứ.. (>”<)>

- ... – Hải Tường chỉ biết im lặng, cậu thoáng buồn khi bị mắng là vô dụng, cậu chỉ thương yêu em gái quá mức thôi mà.. (tội nghiệp anh quá..)

Rầm.. suýt chết, Devil chưa lái xe bao giờ và việc cầm lái là rất khó khăn.. với cô..

- hỏi anh Hero đang ở đâu.. – Devil cầm cầu.. (>”<)>

- Xuống xe hỏi xem khu sinh thái nó ở đâu.. – Devil hần học.. (>”<)>

- Hỏi ng ta xem phải đi đường nào.. – Devil bực dọc ngồi khoanh tay.. (>”<)>

- Nhìn xem có chỗ nào giống với anh Hero miêu tả không? – Devi mặc sức sai bảo.. (>”<)>

Tội nghiệp anh Hải Tường vẫn chẳng nói đc câu nào.. cứ ngậm ngùi cho qua.. (t/g: bắt nạt anh ý vừa thôi.. Devil..: mày thích ý kiến gì hả? t/g: thôi, em sợ chị rồi..)

Lại nói về hần và nó.. trưa hôm đó, họ đã có 1 buổi cắm trại ăn uống khá là vui vẻ.. hần bày đủ trò chọc cho nó cười.. còn nó thì trêu chọc hần, đấu đá nhau cả ngày vì những chuyện không đâu vào với đâu cả..

Tối hôm đó mọi chuyện diễn ra thật là vui, hân, nó, Evil, Thảo Uyên, Kim Anh.. cùng ngồi quanh đồng lửa chơi trò đố vui..

- Tôi đố trước nhé.. – hân đứng lên đồng đạc.. – hi..tại sao ng ta lại gọi ông trắng mà không bao giờ gọi là bà trắng... tại sao có bà phù thủy mà không có ông phù thủy.. tại sao có mỹ nhân kế mà không có mỹ nam kế?... tại sao có ông noel mà không có bà Noel? Tại sao có phụ nữ mà không có phụ nam?... (đố nhau à?)

- Hả.. – cả 3 đứa há hốc mồm, hân thì đắc chí.. (=.=”)

- Điều đó là đương nhiên, giỏi thì trả lời xem nào.. – nó hân học.. (>”<)>

- Thì dễ thôi.. – hân nhún vai..- vì con trai đẹp hơn con gái, ko có ng đàn ông nào độc ác hơn đàn bà.. đàn ông không gian xảo như phụ nữ.. đàn ông nhận hậu hơn đàn bà.. và.. đàn bà chỉ là phụ thôi.. (t/g cũng là con gái.. híc..)

- Cái gì,.. – cả bọn đứng nhồm lên, hân vội xua xua tay.. (@.@)

- Đấy đấy.. thấy chưa.. đúng chưa.. – hân chỉ trỏ.. (=.=”)

- Xi.. – Evil ngồi xĩa răng.. – chúng tôi là con gái chứ không phải là đàn bà, mà anh cũng đâu chắc chắn anh là đàn ông... nên đừng tự đắc.. (đúng đúng,..)

Nó ngồi xụp xuống cười ha hả.. Thảo Uyên và Kim Anh cũng phá lên cười khiến mặt hân trông thộn vô cùng..

- sĩ nhục con trai là niềm tự hào của tất cả con gái.. – nó đứng lên vỗ ngực đồng đạc tuyên bố.. (^ ^)

- Ồ.. hạ gục con gái là sự sáng khoái của bọn con trai.. – hân cũng không kém phần.. (@.@)

- hừ,.. Có ai nhận ra mình bị muối cắn không? – Thảo Uyên gãi chân rồi phàn nàn..

- đừng hỏi vì sao muối lại đốt mk – nó đồng đạc.. - đương nhiên vì thịt mk ngọt, ngon từ thịt, ngọt từ xương.. dễ thương từ tính cách.. hí hí.. (=.=” em nản với chị rồi..)

-Ặc.. cô để yên cho tôi ăn ngon có đc không? – hân đang xì xụp hộp mì tôm.. (lại mì tôm)

- Tôi có câu hỏi như thế này.. – nó nhìn hân với vẻ gian gian.. – anh chỉ đc trả lời có hoặc không.. nếu anh không trả lời đc thì coi như anh thua và phải làm theo tôi.. (=.=” cẩn thận bị lừa đấy..)

- Ok.. – hân gật đầu cái rụp (^ ^)

- Mọi ng có biết anh bị tâm thần vào viện không? – nó ra câu hỏi khiến ai nấy đều há hốc mồm ngơ ngác.. – sao hả?... trả lời đi chứ.. trả lời đi.. (biết ngay mà..)

- O.. – hân bực mình.. – cô.. thế ở đây có ai biết cô rất giống chó không? (?!?)

- Cái gì.. – nó đứng phất dậy.. – tôi có 1 căn biệt thự rất to.. đi vào như công tử vào cung, có ng hầu đưa vào.. sáng tập thể dục như quan công múa võ, chiều nhõ cỏ như công chúa hái hoa, đêm đập muỗi như hằng nga bắt bướm, ăn cơm của chính phủ, ngủ đã có ng canh... anh muốn tôi cho anh vào đó không?

- Ở đâu mà lạ vậy . .. –hân vẫn không biết nó đang nói đến cái gì.. (o.0)

- Nhà tù.. – Evil tiếp lời rồi húp 1 ngụm trà cái súp.. (^ ^)

- Đúng rồi.. – nó cười to.. – he he he..(^ ^)

- Tôi đố anh nhá.. – Evil đặt cốc trà xuống.. – nhà tôi nuôi 1 con chó và 1 con lợn.. ngày giỗ.. thì phân vân không biết nên chọn con nào làm thịt.. con chó nghĩ là sẽ làm thịt con lợn, con lợn lại nghĩ làm thịt con chó.. hỏi con nào bị làm thịt.. (^ ^)

- Quá dễ.. – hân ngồi vỗ tay tách tách,..- cô làm thịt con lợn, vì cô không nỡ làm thịt đồng loại mình chứ sao.. (anh này,..)

- Ha.. ha.. ha.. – nó phá lên cười khiến ko ai hiểu cái gì.. - ..anh.. ha ha.. suy nghĩ thật là giống con chó.. ha ha ha...(^^)

- Cái gì.. – hấn tức mình.. – đc lắm.. các cô.. (hết biết..)

22. Chương 22

B..rùm.. cả lũ quay ra nhìn ánh đèn ô tô chói lóa.. 1 ng con trai bước ra..

- Hải Tường.. – hấn chạy lại niềm nở.. – cậu đến thật đúng lúc, mau giúp tôi trị 3 tiểu quỷ này đi.. (=.=”)

- O.. – Hải Tường có vẻ e ngại..

- Để em trị cho.. – Devil bước xuống xe.. (bà la sát đến rồi..)

- Ai vậy.. – hấn nheo nheo mắt trong bóng tối.. và chợt nhận ra đó là Devil.. - ối mẹ ơi.. (=.=”)

- Mẹ anh đang bên Nhật ý.. – Devil tiếp lời nở nụ cười nửa miệng.. (T_T)

Nói rồi, nàng ta bám lấy tay hấn không muốn rời khiến nó thấy cảnh đấy mà bỗng dưng ngứa mắt, mất vui...

- sao tôi đi đâu cô cũng bám theo vậy? – hấn cau có.. (^ ^)

- vì chúng ta như những chú chim hải âu sống dựa vào nhau và cùng bay với nhau.. – Devil ngã ng vào hấn.. (=.=” ví von chẳng ra gì..)

- tôi cảm thấy hình như cô đã xé tan đôi cánh của tôi xuống và dán chính mình lên tôi đấy – hấn chán nản đẩy Devil ra.. (^ ^)

- vì chúng ta như 2 cái cây lớn lên cùng nhau ấy – Devil tiếp lời.. (=.=” trình độ thua xa nó..)

- cây dính bệnh cần phải chặt ngay lập tức – hấn cau có..(>”<)>

- Nghe mà mắc ói.. – nó chêm vào khiến nhỏ Devil quay ngoắt sang nhìn nó.. (T_T)

- Hơ.. – Devil ngồi dậy.. – tôi là ng quan trọng nhất cái vũ trụ này.. cô dám nói chuyện với tôi như thế à.. lại còn dám nhìn hoàng tử của tôi nữa chứ.. (ai cơ..)

- O...- bỗng 2 mắt nó sáng lên.. – vũ là múa, trụ là cột.. vũ trụ nghĩa là múa cột.. hihi.. cô là ng quan trọng thế cơ à.. (=.=” đúng là nó..)

- Ồ..- Evil cũng tiếp lời.. – Hoàng là vàng, tử là con.. hoàng tử là con vàng, mà con vàng của lão hạc... cô coi tên Hura đó như chó à ? (=.=” hợp nhau ghê)

- Cái gì.. – Devil đứng phắt lên.. – các cô..nhìn ko nổi, hôm nay tôi sẽ cho các cô ăn đòn..

Bụp.. cả lũ giật mình khi thấy hấn đẩy Devil phũ đến mức không thương tiếc..

- thật đến phũ phàng – Thảo Uyên giật mình.. (o.0)

- phũ phàng đến ngở ngang – Kim Anh tiếp lời.. (>”<)>

- ngở ngang đến bàng hoàng – Evil nhận định thêm..(@.@)

- bàng hoàng đến sỗ sàng.. – nó chêm vào.. (=.=”) – ơ, à này, đừng cười trên nỗi đau của ng khác, nếu có lòng thương cảm thì hãy giúp họ sát muối để khử trùng ý.. (mèo khóc chuột..)

- Tôi chịu đủ rồi nha.. – hấn cầm cẩu- ko đến thì thôi, đã đến thì ngồi im ko tôi dìm cô vào đồng lửa này để cho cô khỏi nói nữa đấy.. (ủa, anh ý đang tức cái gì vậy ta ?)

- E.. em biết rồi.. – Devil buồn buồn..híc... (cuối cùng cũng ngồi im)

Và mọi thứ lại đầu vào đấy..

- Tôi kể chuyện nhá.. – nó khởi xướng và đc chấp nhận liền..- Ngày xưa ngày xưa.. xưa ời là xưa.. cách đây ko lâu lắm, Trong 1 khu rừng rậm lá lưa thưa, trắng sị trẻ râu tóc bạc phơ, cưỡi con ngựa bạch trắng như than, đi trên con đường ngoằn ngoèo thẳng tắp, đến 1 gốc đa cổ thụ mới nảy mầm, gặp 1 bà già gần 3 tuổi bé đứa cháu sắp 70.. hết truyện.. (=.=” truyện gì đây hả trời..)

- Truyện gì vậy.. – Devil tròn mắt.. (hong biết..)

- Truyện cô ta tự sáng tác chứ còn cái gì nữa.. – hấn chống cằm nhìn nó chán nản.. (.=.)

- He he.. – nó gãi đầu.. – thì tôi sáng tác đc câu chuyện hay vậy ko khen đc câu lại chê thẳng thừng như vậy hả ? (.=” híc..)

- Hay chỗ nào ? – hấn nản chí.. (T_T)

- Ha.. ha.. – Devil thêm vào.. - Văn hay chữ tốt rồi cũng đi vá lốp xe (.=” câu này hay nhỉ)

- G..rừ.. – nó cau có.. – bực mình..quá.. Thường những ng hay đi sắm soi nói xấu ng khác thì họ chỉ thấy hạt cát trên đầu ng khác mà ko thấy cái sọt rác đang đội trên đầu mk... (^)

- Cái gì hả con nhỏ kia.. – Devil cau có.. (>”<)>

- Đi ngủ đc rồi đó.. – Hấn đứng dậy rồi bước vào trại – 5 cô cố gắng chung 1 trại.. (chung đc thì e đi bằng đầu á..)

- Anh bắt em chung trại với tụi nó hả, nhỡ tụi nó bắt nạt e thì sao.. – Devil lo lắng.. (O.o)

- Cô ko làm gì họ là tụi đội ơn cô nhiều lắm rồi đấy.. – hấn bình thản trả lời..

Nó thấy hôm nay hình như hấn đang khó chịu, vì nó ư ? Vì nó cãi nhau với Devil và hấn thì ko thích thế.. ?!? nhưng hấn có giận nó ko vậy ? hay là...

Nửa đêm hôm đó.. có bóng ng thấp thoáng ngoài trại của hấn,..

- Hero.. anh Hero ới ời.. – tiếng thì thầm.. (.=” Devil chứ con nào nữa)

- Ngủ.. – hấn nói không thèm nhìn.. (>”<)>

- Hiru.. – tiếng nói thì thầm tiếp.. – ra đây bảo nè.. (?!?)

Tiếng nó ư? Nó muốn nói gì trong khi trời khuya thế này.. hấn đi ra khỏi trại, khoác áo lên ng và lẩn mò trong đêm tối.. bóng 1 ng con trai đứng gần gốc cây.. và bóng 1 cô gái đi từ đằng sau lại ôm ng con trai ấy thật ấm áp..

- O...- hấn thắc mắc.. – cô làm gì vậy..(?!?)

Bóng đen đằng sau đứng sát hấn hơn và khẽ quay ng đặt nhẹ lên môi hấn 1 nụ hôn.. không dứt.. ng con gái ấy không dứt.. và hấn cũng bị cuốn vào nụ hôn ấy, hấn bắt đầu đáp trả....

Từ xa, dưới ánh trăng, nó đang đứng buồn 1 mình, thấy bóng hấn, nó đang định chạy lại.. nhưng hấn đang đứng với ai kia.. 2 ng đó đang.. nó không dám nhìn.. nó đã quá hoang tưởng về hấn, nó nghĩ.. nó nghĩ.. hấn thích nó.. và giờ.. không thể tin đc.. hấn.. đang đứng hôn 1 ai đó, không phải nó.. đây gọi là thích ư? Phải, hấn đâu có nói thích nó bao giờ... toàn là nó tự ngộ nhận đấy thôi, hấn cũng nói là nó không là gì của hấn mà.. sao vẫn còn ngộ nhận.. nó giật lùi lại.. giữa đêm, nó chạy không cần biết đường...

23. Chương 23

Trong cơn say của nụ hôn, hấn bất chợt đưa tay lên định ôm lấy ng con gái – MÀ HẤN TƯỞNG LÀ NÓ.. bỗng nhiên hấn phát hiện, eo của ng con gái này thấp hơn.. (sao giờ mới phát hiện ra hả anh?) và ng con gái này phải ngắn chân cao hết cỡ... hấn đẩy ra rồi lấy tay chùi ngang miệng gắt..

- Sao lại là cô.. (>”<)>

- Sao không đc là em.. – Devil nhăn nhó tiến gần hấn.. – không phải anh đã hôn em sao.. sao lại dừng lại.. (

.

)

- Tại..- hần phân bua..- tại.. tôi tưởng.. haizzz... tôi không thèm nói chuyện với cô nữa.. (^ ^ tưởng chị ý chứ gì..hí hí..)

- Tại vì anh tưởng em là con nhỏ ngỗ ngược đấy à ? – Devil tiến gần hần, nhìn nhìn, ngó ngó.. (đúng òi chứ còn gì nữa..)

- Ko.. tôi.. – hần áp úng..- tôi.. ko có.. ý.. đó.. – bỗng hần cúi lên..- buồn ngủ rồi, đi ngủ.. (?!?)

Hần đi về trại với dáng vẻ bực dọc, Devil đứng từ sau nhìn hần mà tim đau nhói.. nhỏ khẽ nắm chặt tay..

- Con nhỏ chết tiệt.. – tiếng nhỏ rít lên..- hãy đợi đấy.. tôi sẽ cho cô biến mất khỏi thế gian này..

Devil về trại, mò mẫm trong bóng tối lục lục tìm tìm 1 con dao găm.. nhỏ từ từ tiến lại gần túi ngủ của nó.. trong đầu nhỏ chỉ hiện lên hình ảnh của hần, hình ảnh chỉ có mình nhỏ và hần, không có bóng dáng của nó, rồi đây, khi nó biến mất, hần sẽ chỉ có mình nhỏ, hần sẽ chỉ quan tâm mình nhỏ.. không còn ai khiến hần phân tâm nữa.. và khi chiếc dao găm vừa gĩa lên.. thì 1 bàn tay ai đó đã túm lấy tay nhỏ..

- Cô định làm gì Tiểu Nguyệt ? – Evil cau có.. (>"<)>

- Tôi.. – Devil giật mình.. – tôi.. (

.

)

- Cô định ám sát Tiểu nguyệt phải không ? – Evil nói tiếp.. – tôi biết cô không tốt đẹp gì nhưng về mức ám sát ng thì cô đúng là đồ con quỷ..

- Cái .. – Devil định cãi lại thì đã bị Evil bẻ tay khiến cho cái dao bị rơi xuống.. Devil vụt chạy ra ngoài..

Sáng hôm sau...

- Con nhỏ kia.. – Tiếng Evil cau có.. gắt gỏng từ lúc trong trại khiến mọi ng ai nấy đều phải thức giấc.. – Tiểu Nguyệt đâu rồi.. nói mau.. (>"< chị=" ui=" hạ=" hỏa..)=">

- Ó.. um.. um.. – nhỏ Devil nằm ngủ dưới gốc cây cả đêm vừa mở mắt và đang còn ngái ngủ, chợt nhận ra mình đã bị Evil đã xách cổ, dốc ngược nhỏ lên..

- Chuyện gì vậy? – hần chui ra khỏi trại và lim dim.. (=.=)

-Ồn ào quá.. – Thảo Uyên và Kim Anh cũng ngáp dài..

- Nói mau Tiểu Nguyệt đâu? – Evil túm cổ Devil lắc lắc mạnh khiến Devil hơi bị khó thở, nhưng vì chưa tỉnh ngủ nên không thể đỡ lại đc.. với lại nhỏ còn bị Evil xách lên nữa

- Tiểu Nguyệt??.. – Kim Anh ngái ngủ ngáp dài.. (chị này không biết là ai à xem)

- Nguyệt Nga?? – Thảo Uyên mở to mắt chui vào trong trại gọi tướng lên.. nhưng bên trong túi ngủ chỉ là 1 cái túi rỗng.. nhỏ chạy ra ngoài hoảng hốt.. – không thấy..

- Cái gì.. – hần và Hải Tường cũng tỉnh hần ngủ..

- Con nhỏ kia.. – Kim Anh sấn sổ bước tới.. - ...cô làm gì Nguyệt Nga rồi.. hả???

- Tôi đâu có... - Devil khỏ sở dây giụa.. (tội nghiệp quá đi)

- Khoan đã,.. – hần từ từ bước tới.. – có thể là có hiểu lầm ở đây.. sao các cô chắc chắn là Devil? Trong khi tôi qua.. ó.. (=.=) khai ra đi anh)

- Tôi qua ? – Thảo Uyên thắc mắc.. (nghi ngờ..)

- Ờ thì có thể.. – hần cuống.. – Devil ko ưa gì Nguyệt Nga nhưng cô ấy ko có gan hại Nguyệt Nga vì..

- Im đi..- Evil ném Devil cái bịch xuống gốc cây.. – hôm qua tôi còn thấy cô ta cầm con dao găm định sát hại Tiểu Nguyệt, nếu tôi mà ko tỉnh dậy kịp lúc thì Tiểu Nguyệt đã bị cô ta cho đi chết rồi..

- Cái gì ? – hần quay ra nhìn Devil... (ko tin cho xem)

- Khoan đã, sao cô biết là Devil ? – Hải Tường từ từ tiến lại... – sao cô biết là Devil, nhờ đâu cô vu oan cho em ý thì sao ? (=” chiều em quá mức)

- Mạng ng mà tôi vu oan ư sao ? – Evil tức giận rút trong túi ra con dao găm của Devil.. – con dao này là của cô ta nè.. (

.
)

Hải Tường ko tin nổi vào mắt mình, con dao găm mà Devil đặt làm để ‘trừ gian diệt ác’ giờ.. đang ở trong tay Evil, nhân chứng vật chứng rõ ràng.. Devil quay ra nhìn hắn.. hắn đứng như trời trồng, miệng lẩm bầm

- Nguyệt Nga đâu ? – đôi mắt hắn đỏ rực.. hắn quá thất vọng về Devil..

- E ko làm gì cô ta hết.. ĐỘP.. Á... – 1 tiếng tát thô bạo từ phía hắn giáng như trời đánh về Devil, nhỏ ngã xuống rơm rớm nước mắt.. (O.O)

BỤP... Hải Tường đâm mạnh vào mặt hắn 1 cái, khiến hắn loạn choạng..

- Cậu vừa phải thôi.. – Hải Tường bực dọc..

- Hức.. – Devil ôm mặt, nước mắt bắt đầu rơi, nhưng nhỏ ko cho những giọt nước mắt ấy trào ra nhiều, nhỏ đứng dậy.. khẽ thu dọn hành lí..

Cuộc vui đã tàn, hắn phóng xe đi tìm nó.. Thảo Uyên, Kim Anh và Evil cũng ko hơn gì.. ko lấy ư thông tin gì từ nhỏ Devil vì từ khi nhỏ bị hắn tát, nhỏ chỉ nói độc 1 câu ko biết.. khiến ai nấy càng lo lắng cho nó..

1 lúc sau.. hắn về, mặt lấm tẩm mồ hôi..nhìn Hải Tường gất..

- Devil đâu.. cô ta giấu Nguyệt Nga ở đâu..

- Cậu vừa phải thôi.. – Hải Tường đẩy hắn ra.. – nó vừa đi đâu mắt tôi cũng đang đi tìm nó.. nó bảo nó phải tìm ư Nguyệt Nga để chứng tỏ nó bị oan.. cậu tức cái gì chứ ? Cậu là cái gì của Nguyệt Nga chứ ?

- Cái gì à ? – hắn đứng lùi ra xa.. – tôi thích cô ấy.. cô ấy ko thể thay thế ? (hoan hô.. cuối cùng cũng nói ra rồi,,)

- Vậy tôi thì ko à ? – Hải Tường hét lên.. – cậu nghĩ mình cậu có tình cảm với cô ấy ? Cậu lừa tình bao ng con gái thôi chưa đủ hả ? Hôm qua cậu và Devil đã hôn nhau, có thể cảnh tượng đó đã bị cô ấy bắt gặp và giờ cô ấy đang trên đường về nhà cũng nên, còn Devil, con bé là e gái tôi.. chuyện gì nó cũng nói với tôi, giờ nó đang lang thang trong rừng tìm Nguyệt Nga, vì bị cậu vu oan nên nó như vậy.. 1 con bé kiêu ngạo như thế.. giờ cậu đã làm cho nó bị vậy đấy..

- Ờ.. ờ.. – hắn gật gật rồi lùi lại, quay đầu bỏ đi...

Hắn lên xe, phóng về, nụ hôn ấy vốn dĩ ko phải dành cho Devil, nó nhìn thấy gì chứ.. chắc ko đâu vì nó đã ngủ rất say.. ko thể nào..

Lại nói về Devil, nhỏ bị hắn tát 1 cú trời đánh, bực lắm.. nhỏ quyết tâm đi tìm nó, dù nhỏ ghét nó, muốn nó chết, nhưng nhỏ đâu có muốn bị oan đến mức bị đánh đâu.. ko hiểu nó đi đâu để nhỏ bị oan.. khiến nhỏ bị đánh như vậy.. làm hắn có phải là 1 kẻ vũ phu đâu.. nếu nhỏ gặp nó thì sẽ cho nó 1 trận luôn.. đã mang tiếng là phải có miếng.. (sợ chị này rồi..)

Còn nó.. tối đó, nó bỏ đi, chạy chạy mãi, cho đến khi nó chạy sâu vào rừng lúc nào ko hay, trời tối.. cơn ác mộng của nó lại ập đến.. nó sợ, nó ôm đầu lại.. có hắn.. nó sẽ yên tâm hơn.. nhưng giờ nó đã lựa chọn.. tránh xa hắn rồi.. Đôi mắt nó dần nhập nhoạng đỏ dần đỏ dần.. nó thấy mọi thứ mờ đi.. nó sợ hãi trong bóng đêm.. nếu có hắn ở đây thì tốt.. nếu có hắn..

Nó lang thang trong rừng ko mục đích, nó quên cả lối về.. nó không biết mình đi đâu.. nó như 1 con thú hoang.. lăm lăm trong đêm.. thật đáng sợ.. đôi mắt đỏ đục ngầu, đôi môi nhếch lên trông thật quỷ quái, mái tóc dài bị gió làm rối.. trông nó thật đẹp mà cũng thật đáng sợ..

Devil cũng đang lang thang trong rừng, có 1 cảm giác khiến nhỏ lạnh sống lưng.. nhỏ quay ngoắt lại nhìn nhưng ko thấy.. nhỏ khẽ thở phào..

- Cũng biết sợ.. huh ? – tiếng 1 ng, lạnh lùng cất lên, dù đã là ban ngày nhưng cũng khiến nhỏ khẽ rùng mình..

- A..ai vậy ? – Devil lấp bắp.. nhỏ ngược lên nhìn trên tán cây.. 1 ng con gái, mái tóc buông dài ngồi chễm chệ trên cành cây, nếu ko nhờ bộ quần áo mà ng đó đang mặc thì nhỏ đã ko nhận ra là nó vì giờ trông nó khác quá.. y như là 1 ng chị, ng em chứ ko hẳn là nó thường ngày nữa..

- ... – nó nhìn nhỏ ko chớp.. ánh mắt nó thật đáng sợ.. nhỏ lại gặng hỏi..

- Cô là Nguyệt Nga ? – giọng nhỏ run run.. (cũng biết sợ thật á?)

- .. – tiếng lá cây xào xạc, tiếng gió vi vu heo hút.. khiến nhỏ khẽ rùng mình..

- Sao cô không nói gì.. – nhỏ nói to hơn..

- Sao phải trả lời? – nó hỏi câu cụt ngủn..

- Cuối cùng thì cô cũng nói.. – Devil lấy lại khí thái..- đương nhiên là cô phải trả lời tôi rồi..

- Quen không? – nó hỏi tiếp..ngắt câu của nhỏ..

- Ó.. – nhỏ hoang mang khi nghe câu hỏi của nó.. chẳng lẽ đây không phải ng mà nhỏ cần tìm? Nếu là Nguyệt Nga thật thì đã không hỏi câu đó.. nhưng bộ quần áo kia.. chắc, nhiều ng mặc quần áo giống nhau cũng đúng mà.. hướng chỉ ng con gái kia thật là cool, đầu như nó.. nhỏ khẽ trả lời.. – mình xin lỗi, mình nhầm ng, mình nên ra khỏi đây..

- Hero.. – nó buột miệng, mắt nhìn chằm chằm vào nhỏ, khiến nhỏ quay ng lại nhìn nó... với dấu chấm hỏi khá to trên đầu..

- Sao cậu biết tên đó.- Devil hỏi dồn, - cậu quen ng đó..

- Trên ng cô.. – nó nhảy từ cành cây xuống.. – có mùi của Hero ? Cô là gì của cậu ta ? (oài, giờ mới biết mũi chị này thính gớm)

- Tôi ? tôi.. – Devil có chút sợ hãi, nhưng cảm giác của nhỏ chắc chắn đây là nó, và cảm giác của nhỏ thì ko sai bao giờ.. mặc dù, ánh mắt nó sắc hơn, lạnh hơn, và linh hoạt hơn cái vẻ ngu ngu vốn có thường ngày.. (=.=")

Trong đầu nó lại hiện lên cảnh tượng Devil và hắn đang ôm nhau, kiss nhau.. nó ôm đầu.. ngồi sụp xuống.. nó toát mồ hôi.. mùi hương của hắn đã tác động lên nó.. khiến nó nhớ lại cái gì đó.. khiến nó quay trở lại là nó.. nó nhìn Devil thờ hồn hển..

- Cô làm.. gì.. ở đây ? (chị ý đây nè..)

- Cô.. – Devil giật mình nhìn nó.. – đúng là cô.. cô hóa trang giỏi thật.. đúng là cô hóa trang rất giỏi..

- Cái .. gì.. – nó khó hiểu... (cái mặt ngu ngu thế ko biết)

- Nhờ cô mà tôi bị.. – Devil định bắt bẻ nó.. nhưng sợ mất mặt lại thôi.. – tôi bị vu oan là ám sát cô, giờ tìm đc cô rồi, theo tôi về nhà mau.. (!?!!)

- Cái gì ? – nó cảm cầu.. – cô đứng đó mà ra lệnh cho ai đó hả ? con nhỏ miệng toàn mùi sữa kia..

- Cái.. – Devil ko thèm nói, bao nhiêu cơn tức nhỏ nhảy bổ ra túm cổ nó lắc lắc..

2 đứa vật lộn 1 hồi và ..Bụp.. Devil và nó ngã lộn nhào xuống 1 cái hố gần đấy.. híc.. và rồi cũng chịu im.. (nản)

- Nè.. – Devil lên tiếng.. – cô thích anh Hero à ?

- Ai thèm thích cái tên trời đánh đó.. – nó cau có rồi quay mặt ra chỗ khác.. (mồm nói nhưng trong đầu nghĩ khác đó ạ)

- Tôi thấy vậy đó.. – nhỏ Devil ra về ta đây. (=.=”).
- còn cô ko thích hẳn chắc... – nó quay ra hỏi (điều hiển nhiên như cô tiên rồi)
- Ủ.. – Devil nhìn xuống đất.. – thế cho nên tôi mới cảm cô ko đc mon men lại gần..
- Xí.. – nó ngượng dài.. – hẳn á, có cho tôi cũng ko thêm.. (^^)
- A.....A.... – Devil đứng bật dậy ngửa cổ lên khỏi miệng hố.. – TRỜI OI, SAO CON LẠI PHẢI KHỔ SỞ NHƯ THẾ NÀY, ĐỨNG ĐÂY VỚI ĐỨA CON GÁI CHẢ HAY HO TÍ NÀO... (=.=”)
- Cái gì..- nó đứng phắt dậy quát.. – ĐỨA NÀO NÓI CÂU VỪA RỒI MỚI KO HAY HO Ý... (thôi 2 chị cho e xin 2 chữ bình yên với)
- Và rồi 2 đứa lại đấu mắt với nhau.. 20 phút trôi qua, ko ai chịu nhường ai..
- Cô mỗi mắt chưa ? – nó hỏi trong khi vẫn căng mắt ra nhìn Devil - ,...
- Cô chưa mỗi thì tôi cũng chưa.. – Devil vẫn trố mắt ra đấu với nó.. (=.=” 2 con cứng đầu)
- Dừng đi.. – nó nói.. – tôi đếm đến 3 là cả 2 cùng dừng nhá.. (=.=”)
- ok.. – Devil đồng ý liền.. (chị ơi, khéo bị lừa)
- 1..2..3 – Devil dụi dụi mắt và khi nhìn lại, nó vẫn đâu có chịu thua.. Devil tức điên tiết..
- Cô...- Devil hậm hực.. (biết ngay)
- Ai bảo cô tin ng quá đáng há há há... – nó cười đắc thắng rồi ngồi xuống.. – hí hí hí.. (ai giúp tôi cho con này dừng cười với..)
- Devil và nó im lặng 1 lúc.. Devil chợt cất tiếng thở dài, nghe mà chán đời..
- Nào ruột.. – nó nhăn nhó.. (=.=”)
- gì chứ.. – Devil cũng gắt nhẹ.. – ko biết có ai đi tìm mình ko nữa.. (=.=” lo cái đấy à..)
- Cô thì vui rồi.. – nó ngao ngán.. – lúc nào chả có ng quan tâm, đại tiểu thư mà.. còn tôi thì có ai chứ ? (=.=” lại bắt đầu so đo)
- Quan tâm gì chứ, - Devil chối biến.. – cũng nhờ ai đó mà mọi ng đều quay lưng lại với tôi đấy.. (^^)
- Ai ? – nói tròn mắt.. – tôi ý hả ? (chị này đôi khi nhìn cái mặt cứ ngu ngu thế nào á..)
- Chứ còn ai vào đây nữa.. – Devil nhăn nhó.. – cô gốc thật hay giả vờ gốc vậy ? Mà, cái kiểu khi này nhìn mặt cô trông rất cool là gì thế ? (=.=”)
- Ờ.. – nó ngẫm nghĩ.. – lúc nào ấy nhỡ ? (?!?)
- Thôi, ko có gì.. – Devil chán nản..
- Cô có đáng ng loli nhỉ.. nhìn như búp bê..- nó nhìn Devil chăm chú ;.. (tính biến thái của chị này lại nổi lên rồi..)
- Gì chứ.. – Devil cau có.. – hơ hơ.. đương nhiên, Con gái chân ngắn rất chi là xinh xắn, con gái chân dài chỉ biết nằm dài là làm trò hài cho xã hội... (=.=” con này thích gây chiến đây mà..)
- Cô.. đang nói tôi ý hả.. – nó tròn mắt chỉ vào mình.. (đúng đấy ạ..)
- Thế chứ ở đây còn con nào chân dài nữa.. – Devil cầu nhàu.. (=.=”)
- Chiều cao của tôi là đúng mực rồi, hihi.. – Nó tự sướng.. – thế cô có muốn ai nhìn cô cũng trầm trồ khen ngợi ? Cô có muốn có 1 thân hình gợi cảm và bốc lửa ? (=.=” con này lại tính làm gì rồi..)
- Gì.. – Devil tròn mắt ngạc nhiên,- ai mà chả muốn.. (=.=”)
- Ờ.. – nó gian gian.. – chỉ cần 1 lít xăng và 1 que diêm là ok.. (em biết ngay mà..)

- Cô.. – Devil tức giận.. (không giận hơi phí..)

- Nè..- nó xua tay,- tôi mà chết thì cô phải ở chung hổ với ng chết đó nhá.. (=.=”)

- Hừ.. – Devil lại quay ra chỗ khác, mặc kệ nó..

Còn hần, sau khi phi mô tô về nhà, hần quăng xe, quăng mũ rồi phi vào tìm nó, lục tung nhà lên cũng không thấy, tức giận, phần nộ hần ngồi giữa nhà.. ôm đầu.. (tội anh này sắp sửa khóc rồi nè..)

- Xin cô đấy, về đi cho tôi nhờ.. đừng như thế.. cô về tôi sẽ không phủ nhận tình cảm của mình nữa, tôi sẽ giữ lấy cô.. xin đấy, về nhà đi.. tôi muốn thấy cô.. tôi hứa là sẽ bảo vệ cô rồi mà.. tôi muốn thấy cô an toàn, thấy cô cười.. đừng trốn nữa.. đc không?

Hần lại đứng dậy, rồi lao đi tìm kiếm nó, trong đầu hần chỉ có mỗi hình ảnh của nó, mọi hình ảnh của nó hiện về.. hần không muốn ngồi im, hần phải tìm thấy nó.. giải thích cho nó.. rằng hần có lẽ.. đã yêu nó..

Trời tối, nó mất tích đã 1 ngày, Devil và nó thì thi nhau réo bụng, 2 đứa không nói gì.. vì vốn không ưa nhau nên nó cũng chẳng hỏi han gì Devil, nó chỉ thấy chán chán mà không biết làm gì cho đỡ chán.. (=.=” buồn buồn ngồi oán nhau cho xem..)

- Muộn rồi.. – nó phàn nàn.. – rất có thể ở đây có thú dữ..

- Đừng hù tôi.. – Devil cau có.. – nếu có thú dữ thì tối qua cô sống kiểu gì.. (=.=”)

- Biết chết liền.. – nó thờ ơ buông 1 câu nói khiến Devil khá là ngạc nhiên.. – giờ tôi nâng cô lên nhá.. chắc cô cũng nhẹ thôi nhĩ.. cô học võ chắc là cũng khỏe để ra khỏi cái hổ này..ok.. (chị ơi tốt nhầm ng rồi)

- Vậy còn cô.. – Devil khá là ngạc nhiên khi nó quyết định như vậy.. – cô định ở đây à?

- Cô điên à.. – nó cau có.. – khi nào lên đc thì kéo tôi lên..

- Ok.. – Devil chắc nịch.. (^ ^)

Nó dùng hết sức để đẩy Devil lên khỏi miệng hổ, Devil lên đc rồi nhỏ loay hoay kiếm dây để kéo nó lên.. nhưng bỗng 1 ý nghĩ chợt nảy sinh ra, nhỏ là ác quỷ, nhỏ có thể bỏ mặc nó chết ở đây, nó chết cũng ko phải lỗi tại nhỏ.. Hero sẽ ko còn nhớ đến nó, nó sẽ biến mất khỏi cuộc đời Hero mãi mãi, nhỏ sẽ thay thế vào vị trí đó, yên tâm, nhỏ sẽ chăm sóc cho Hero tốt hơn nó..

- Tôi ko kéo đc lên đâu.. – Devil nhìn xuống, trời nhập nhoạng tối.. – tôi đi tìm ng kéo cô lên, để tôi lấy lá cây che lại nếu ko thú dữ sẽ thấy cô mất.. (=.=” con này gian quá..)

- Umk.. – nó ko 1 chút nghi ngờ gì.. nó còn cảm thấy Devil rất tốt.. – đi cẩn thận nhá.. (

.

.. ng ngu thường khó chết lắm)

Devil đứng lên, nhỏ chạy ra phía bìa rừng, nơi có ánh đèn thấp thoáng.. nhỏ nghĩ, chỉ vài ngày thôi, nó sẽ bị chết, chết đói, chết khát.. không thì bị thú dữ ăn thịt, nhỏ về và nói với hần nhỏ không tìm thấy nó, con ng mà, thời gian sẽ xóa đi tất cả.. sẽ khiến cho nỗi đau của 1 ai đó vơi bớt..

Tối hôm ấy, hần lang thang ngoài đường gần với bìa rừng với hi vọng là sẽ tìm thấy nó, nhưng vô vọng, bỗng hần thấy bóng ai đó thấp thoáng, nhìn khá quen.. hần phi xe lại gần.. quần áo bẩn thỉu, đầu tóc rối còn dính cả đất.. đáng ng nhỏ nhắn, mảnh khảnh, nhìn đi tập tễnh rất khổ sở..

- Anh Hero.. – Devil cố làm ra vẻ mệt mỏi.. (=.=”)

- Devil? – hần tròn mắt ngạc nhiên rồi nhìn ngó xung quanh... – Nguyệt Nga đâu? Ko phải cô đi tìm cô ấy sao? (anh ơi.. chị ý.. – Devil: nói xem, tao cắt cổ mày..)

- Em tìm rồi.. – Devil rơm rớm.. – nhưng ko thấy, e còn bị thú dữ tấn công nữa, anh xem đây nè.. (cái gì cơ.. thú dữ?!?! đâu ra vậy?)

Vừa nói, Devil vừa giơ 2 cánh tay rớm máu nhìn hần vẻ tội nghiệp, hần xót xa và không nghi ngờ gì Devil, nhưng hần vẫn lo cho nó, ng vô công đầy mình như Devil đang còn bị thương như thế này thì nó còn gì nữa..

- Cô đứng đây, cầm lấy cái điện thoại. – hấn dúi chiếc phone và tay Devil và đi về phía rừng đang đổ tối.. – điện cho Hải Tường mang cô về.. tôi đi tìm cô ấy.. (^)
- Không.. – Devil ôm diết lấy hấn.. – không cho đi.. anh phải có trách nhiệm đưa em về, anh phải chăm cho em.. con bé đó..(>"< trời="” ơi,="” ghét="” quá..)="”>
- Cô là ng hại cô ấy bỏ đi, giờ cô còn muốn sao? – hấn gắt..
- Em.. – Devil bị hấn hất ra 1 cách phũ phàng, đứng nắm chặt cái điện thoại..
- Hấn đã đi khuất trong rừng, Devil cũng chạy theo, lấy cớ là sợ chứ nhỏ sợ hấn sẽ tìm thấy nó ý..
- Anh ơi bên đây em qua rồi.. – Devil hốt hải chạy lại khi thấy hấn đang đi gần chỗ mấy cái cây nơi có cái hồ mà nhỏ vẫn đang còn để nó ở dưới đây.. (=.=")
- Cô theo tôi làm gì.. – hấn hần học.. – không về là vết thương nhiễm trùng đấy..
- Em cũng lo cho con nhỏ đó mà..- Devil tiến sát vào hấn.. – lo cho nhỏ đó vì nếu cô ta không về thì em sẽ bị vu oan mất.. (cơ hội chưa kìa..)
- Devil đi gần hấn, khẽ ôm lấy cánh tay hấn (cơ hội ghê).. thầm cười mỉm và nhìn ra phía mấy cái cây, nơi có cái hồ.. đi đc 1 đoạn, nhỏ giương như giẫm phải con gì đó, mềm mềm, trơn trơn, nhỏ giật nảy mình ta toáng lên..
- Á.. (báo ứng.. há há..)
- Sao vậy.. – làm hấn hết cả hồn.. la to không kém.. – cô bị điên à.. (^)
- E.. em giẫm.. – Devil kinh hoàng – phải ..con gì ý.. (=.=” cũng biết sợ)
- Ồ.. – hấn nhìn quanh.. – tôi có thấy cái gì đâu.. cô làm ơn xuống cho tôi nhờ đc không nếu không thì tôi ném cô xuống đây, đau hết cả vai của tôi rồi.. (
- .
-)
- Ô.. em.. – Devil nhìn lại, thì ra nhỏ đã leo phất lên lưng hấn từ khi nào.. nhỏ bồng quàng tay qua cổ hấn ôm hấn thật chặt.. – em sẽ ko để a.. (=.=")
- Devil ? – tiếng nói nhỏ vang lên.. – là cô đấy à ? (nó.. nó đấy)
- Im lặng.. – hấn yên lặng lắng tai nghe.. – cô có nghe thấy tiếng ai đó gọi ko ?
- Hơ hơ.. – Devil ôm cổ hấn chặt hơn và cười lớn.. – e ko nghe thấy gì hết á.. a nghe nhầm rồi.. (>"<)>
- Im..- hấn lấy tay bịt miệng nhỏ lại rồi lắng nghe, tiếng nói 1 rõ hơn..
- Devil.. – tiếng nói lại vang lên.. – cô đến cứu tôi đấy à ? (o.o)
- Nguyệt Nga.. – hấn mừng rỡ ra mặt.. – đúng là cô ấy.. tiếng nói ở bên kia.. (tai thính quá..)
- chắc anh nghe nhầm.. – Devil luống cuống.. – e nghe thấy nó ở bên này mà.. (>"<)>

24. Chương 24

Hấn chạy về phía có tiếng nó, thả bịch nhỏ Devil xuống đất khiến cho cái mông của nhỏ đau ghê ghớm, nhỏ đứng lên nín tay hấn.. (khổ nhục kế..)

- Em nghe nó ở bên này mà.. – Devil khở sở nài nỉ.. (>"<)>
- Nhưng tôi nghe ở bên này mà.. – hấn chỉ tay về hướng của nó..
- Devil ? – tiếng nói lại tiếp tục gọi.. – Devil ?... nói gì đi chứ.. (chị ơi, hò to lên)
- Cô ấy bên này.. – hấn đi tiếp, Devil đã đứng trước mặt hấn giang 2 tay ra chặn hấn lại..

- Em ko để anh qua đó.. – Devil ngổ ngược đứng đồng dục.. (>"<)>

- CHỜ ĐÓ TÔI QUA LIỀN.. – hần hô to cho nó biết, rồi hất Devil thẳng sang 1 bên đi phăm phăm về phía nó.. (vũ phu đúng lúc..)

Sút.. hần sút hần xuống hố nơi có nó đang ở bên trong, mà hần còn nghe tiếng gì ..nhưng sao ngã thế àm hần ko thấy đau chỗ nào hết nhỉ.. (trời ạ.. ngã xuống rồi..)

- Oái.. – hần nghe thấy âm thanh gì đó phát ra.. (o.0 chị ý đâu ?)

- Anh Hero ? – Devil hốt hoảng chạy tới..

- Tôi vừa nghe thấy cái gì đó kêu.. – hần nhìn lên Devil.. (=.=” ng kêu anh ạ)

- Kêu cái đầu anh ý.. có xuống ngay không thì bảo, anh ngồi bển rể ở đấy rồi à.. anh mà còn không xuống là tôi cho anh thịt nát xương tan đấy.. đầu anh cái não dùng để trang trí thôi à sao mà ngốc vậy, chưa gì cũng ngã xuống cái hố chết tiệt này là sao? Anh ngốc thì ngốc nó vừa phải thôi để cho ng khác đỡ mất phần chút.. sao ngốc hết phần ng khác như vậy.. rốt cục là tôi nên xếp anh vào hàng thiếu hiểu biết hay là thiếu năng nhỉ.. hả cái đồ chết giẫm này.. – 1 tràng tuôn ra như pháo rang khiến hần đau cả đầu mà vẫn chưa xác định đc ai vừa phát biểu, nghe khẩu khí thì na ná là nó thì phải.. (chị ấy gặp lại hần nên vui quá ấy mà..)

- Ô.. – hần chả biết nó đang ở đâu mà tuôn 1 tràng, hần đến cứu nó mà sao lại mắng hần chứ..- cô đang.. (anh này đôi khi ngu ngu sao á..)

- Anh đang ngồi hần lên lưng tôi nè.. gãy xương rồi.. – nó gất um.. (>"< chị="” ơi,="” danh="” đá="” nó="” vừa="” thôi..)=>

- Xin lỗi.. – hần đứng bật dậy.. – tại lưng cô cũng cứng quá nên tôi cũng chả nhận ra... đấy là lưng ng.. (=.=” anh thích ăn đòn hay sao á..)

- Cái đồ chết giẫm.. – nó đứng dậy xoa xoa lưng, nhưng ngã thụp xuống đất, hình như nó bị đau chân.. hần khê đỡ nó... nó hất tay hần ra..

- Cô bị sao vậy.. – hần lo lắng nhìn cái chân đầy vết trầy xước rớm máu mà xót xa..

- thì cổ treo qua cái hố chết tiệt này nên chả bị ngã bong gân.. – nó cầm cẩu và vẫn đang bực chuyện tối qua.. (chị ý thù dai lắm..)

- Để tôi xem nào.. – hần định xem cho nó thì bị nó hất tay ra khá mạnh nên cũng chả dám đụng vào..- Devil, cô đi tìm Henry để gọi ng kéo chúng tôi lên.. (^)

“Chúng tôi” nghe có vẻ thân mật quá nhỉ, Devil hơi chau mày, nhỏ nghĩ nó là cái thá gì mà hần phải quan tâm như thế trong khi nhỏ cũng bị xây sát ở tay mà.. (cái này tự tạo thì nói làm gì..) nhỏ ko muốn đi tìm ng, ko muốn cứu nó, như vậy thì đồng nghĩa với cả việc ko cứu hần, nhỏ nghĩ thôi sau này cơ hội còn dài, nhỏ sẽ từ từ khiến cho nó thân bại danh liệt, mà cũng vì nó đã cứu nhỏ thì nhỏ sẽ cứu nó nốt lần này và rồi sẽ cho nó chết toàn thây là phước cho nó lắm rồi.. nhưng mà.. nếu nhỏ đi, nó và hần ở cùng nhau ko biết có xảy ra chuyện gì ko? (chỉ có đầu chị mới toàn suy nghĩ đen tối vậy thôi ạ..=.=”), nhưng nhỏ còn biết làm thế nào nữa đâu, nhỏ miễn cưỡng phải đi thôi..

- ko biết nhỏ Devil nghĩ gì mà lại dắt đến 1 tên dở hơi không biết bơi như anh để cứu tôi nhỉ? – nó hần học.. – tôi chẳng muốn gặp anh tí nào.. (=.=” sượng lắm mà giả bộ đấy..)

- Dở hơi không biết bơi? – hần ngạc nhiên há hốc mồm.. (o.0)

- Ừ..- nó tỉnh bơ..- thế anh có biết bơi không?

- Không.. – hần thộn mặt ra, tiu ngủ như mèo cụt tai.. (lại bị chị ý bắt nạt rồi)

- thế..- nó nhún vai

- Hừ.. – hần cau mày..- đã vậy khi về tôi nhất định tập bơi cho cô xem.. (tự nhiên lại liên quan gì đến bơi ở đây vậy?) à.. mà dắt tôi đến là sao?

- Chả không? – nó phân bua.. – tôi với cô ta cãi nhau rồi đánh nhau nên mới lăn xuống cái hố này, tôi giúp cô ta ra khỏi đây để đi tìm ng giúp đỡ, nhưng mà ai ngờ cô ta lại tìm anh.. thật chẳng ra làm sao cả.. tìm ng ít ra thì cũng phải tìm ng có não 1 tí chứ...(=.=)

- Vậy à.. – hần dần ng và bàng hoàng khi nghe nó nói.. “Em tìm rồi, nhưng ko thấy, e còn bị thú dữ tấn công nữa”... “Anh ơi bên đây em qua rồi”.. “ko nghe thấy gì hết á.. a nghe nhầm rồi..” ‘chắc anh nghe nhầm.. e nghe thấy nó ở bên này mà..’.. “Em ko để anh qua đó”... hần nhớ lại cả buổi tối, Devil 1 mực ngăn hần lại đây.. hần nắm chặt tay lại.. hần quá thất vọng về Devil..

- Nhưng kể ra cô ta cũng tốt thật đấy chứ.. – nó hồn nhiên nhìn hần rồi xua xua tay.. – anh bị làm sao thế.. (=.=) chị hồn nhiên quá)

- À.. ko .. – hần nhìn nó thấy tội nghiệp cho nó.. – ko sao, ừa, nó tốt lắm,...mà sao cô lại tự nhiên bỏ đi thế.. (!?!)

- A...- nó cứng họng, chẳng nhẽ nói nó vô tình nhìn thấy hần và Devil đang “kiss” rồi tức quá nên bỏ đi à, không đc, nói thế thì mất mặt chết.. – tôi đi dạo xong bị lạc ấy mà.. (nói dối như thật)

- Hừ..- hần thấy cái lí do vớ vẩn vô cùng bèn nổi cáu.. – cô thì tốt rồi.. mọi ng đi tìm cô đứt cả hơi, tôi thì lo cho cô gần chết, đi tìm cô ko biết bao nhiêu nơi, làm tôi hiểu nhầm Devil, tát cho cô ấy 1 bạt tai, giờ thì hay ho rồi, tất cả là tại cái tính đãng trí của cô, tại cái tính ko biết điều của cô, nên cô tự hại mình, nhìn ng cô xem, thương tích đầy mình.. cô có bị thần kinh ko vậy hả? (cũng tại anh ý lo cho chị ý quá đấy mà..)

- ANH QUÁT XONG CHƯA.. – nó hét âm lên vang cả rừng.. – tôi đãng trí, tôi thế đấy thì sao nào, tôi ngu ngốc, tôi ko biết điều, tôi thần kinh đấy.. anh mắng xong chưa.. bệnh gì tôi cũng có hết, thế đã đủ chưa? Tôi còn mắc bệnh ngộ nhận nữa cơ.. (=.=) chị ơi, hạ hỏa, hạ hỏa..)

- Ngộ nhận cái gì? – hần ngơ ng.. – cô làm sao vậy.. (!? Ngộ nhận anh thích chị ý)

- ...- nó im lặng, nước mắt chỉ chực trào ra, giờ nó mà nói thêm câu nữa thì nó khóc thật luôn.. sao lại thế, sao hần lại mắng nó thế, hần ghét nó đến thế sao? (=.=) anh ý lo cho chị mà)

- Đây, - hần tức giận.. – cô có thể thôi làm phiền ng khác đi đc ko? Cô phiền phức lắm đấy biết chưa hả? (mắng vừa thôi anh ơi, mắng nữa là chị ý khóc bây giờ..)

- Ờ.. – nó nhồm đậy.. – tôi vậy đấy, tôi biết tôi phiền phức, ít ra tối qua tôi ko làm phiền đến 2 ng.. hơ.. (lỡ miệng)

Nó vội bịt mồm lại, hình như nó vừa lỡ miệng nói ra cái gì rồi thì phải.. chết thật..

- Cô.. – hần cứng họng, vậy chắc chắn cảnh tượng tối qua nó đã trông thấy.. hần.. hần hôn Devil.. – tối qua.. chỉ là... (o.o ấp úng..)

- hơ.. hơ hơ.. – nó cười như hăm trong khi nước mắt tèm lem cả... – tôi giờ mới biết anh có sở thích quái dị vậy đấy... hihi.. thế mà 2 ng lại ko... ko.. hức.. ko nói cho tôi biết...hi..híc..hihi.. (chị này khóc nhưng miệng thì vẫn cười..)

- Nguyệt Nga – hần đau xót nhìn nó.. – chỉ là hiểu lầm thôi mà.. (T_T)

- hiểu lầm à?... hihi.. híc.. ko có chuyện đấy đâu.. – nó vừa cười vừa nắc, cổ lấy lại vẻ bình thường như mọi lần khác.. – tôi ko trêu anh đâu, trai lớn có ng yêu là đúng rồi... (=.=) chị ui, bình tĩnh)

- Đây.. – hần túm vai nó lắc.. – đó là lí do khiến cô bỏ đi à ?

- Đâu.. – nó cố gắng ko để biểu lộ cảm xúc nhưng giờ nó tệ quá, đến điều đó nó làm cũng ko nổi.. – tôi ko chạy trốn, tôi đi dạo rồi bị lạc mà.. (ko khảo mà khai..)

- Ngốc ạ..- hần lau nước mắt cho nó.. nước mắt nó còn chảy nhanh hơn, nhiều hơn và rồi nó òa khóc..

- Hu hu hu.. – hần cuống cuống.. nhìn nó.. – tôi đã cố... hu ..hu đã cố dặn là.. anh ko là gì.. tôi ko.. quan tâm lời anh nói.. hu hu.. tôi đã nghĩ.. tôi chẳng liên quan gì đến anh.. hu hu ... nhưng giờ sao mà tôi thấy mình.. ko .. ko..

Cuồng quá chẳng biết làm gì.. hấn đặt nhẹ lên môi nó 1 nụ hôn, 1 nụ hôn dài 1 phút khiến cho nó nín bật.. mắt mở to tròn nhìn hấn.. ú ớ ko nói đc gì.. nhưng có vẻ nụ hôn kia sẽ ko dừng lại nếu nó ko đẩy hấn ra 1 cách cực kì bạo lực..

- Anh làm cái gì vậy .. - nó nhăn nhó.. - đừng nghĩ tôi hiền mà dễ bắt nạt nhá.. (chị ý nín rồi kìa..)

- Tối hôm qua.. - hấn ngồi giải thích.. - anh tưởng ng đó là em.. (đổi luôn cách xưng hô !?!)

- C..cái gì.. - nó tròn mắt.. - hơ, rồi nhờ may Devil mà nhìn thấy lại giải thích với cô ấy là anh hôn nhầm ng chứ gì... (=.=” ghen nó vừa vừa thôi chị ơi..)

- Ko.. - hấn nhìn xuống vẻ mặt buồn buồn.. - anh ko có ý định hôn cô ấy... (~.~)

- Vậy sao ? - nó cảnh giác.. - tôi ko tin.. (=.=” tò mò lắm đấy)

Hấn nhào tới hôn 1 cái nữa, lần này hấn ko để cho nó đẩy ra nữa, nó tưởng chừng như cả thế giới đang ngừng lại, thời gian đang dừng trôi, mọi hình ảnh từ khắp nơi đổ về trong kí ức, từ ngày nó gặp hấn cho đến giờ.. mọi thứ nằm ngoài sức tưởng tượng của nó.. nó nhắm mắt lại và cảm nhận nụ hôn ấy.. hấn đặt tay lên má nó.. nó chợt giật mình và nhận ra mình đã quá dễ dãi, nó 1 lần nữa đẩy hấn ra.. rồi nhăn mặt.. chùi miệng..

- Tôi biết anh biến thái nhưng mà.. - nó đang định nói gì thì lại thôi, nó quay đi..

- Thì anh đã muốn xin lỗi e rồi mà.. - hấn cầu nhàu giải thích.. - nhưng có chịu tin đâu.. (chị ý bước từ bé, ăn sâu, ngấm vào máu rồi)

- Nhìn anh tôi đã biết là nói dối rồi.. - nó bực dọc nhưng trong lòng vẫn vui.. - với lại tôi có là gì của anh đâu mà anh phải giải thích với tôi.. (=.=”)

- Thì.. anh muốn em là.. - hấn đang định nói nốt thì 1 ánh đèn pin soi xuống.. (đang phút quan trọng)

- 2 ng có cần giúp đỡ gì ko ? - Evil cười khúc khích đến là gian.. (có.. chị đi đi cho e nhờ, phá hoại..)

- Có.. - nó ngửa cổ lên.. - ở với tên này hồi chết đi đc.. (=.=” anh ý thơm hơn chị, 1 ngày chưa tắm)

- Ai cho cô lại gần anh Hero mà hôn với chả ko ? - Devil nhăn nhó..

- Ai thêm.. - nó nguyền hấn 1 cái rõ dài khiến hấn khổ sở cười bù.. (=.=”)

Sau khi đưa đc nó lên, mọi ng cũng phải chật vật vì nó nhất quyết ko cho hấn nâng nó lên, cộng với cái chân đau trở thành gánh nặng ọi ng nữa..

- Cô cũng cao tay hơn tôi nhĩ.. - Devil tiến gần lại nó và nói nhỏ.. (>”< t/g=“” ghét=“” dần)=“”>

- gì cơ ? - nó ko hiểu nổi cái gì.. (O.O)

- Cô ấy.. - Devil ngồi bên cạnh.. - cô kéo tôi xuống hố, rồi giả vờ làm ng tốt đưa tôi lên, nhưng khi anh Hero đến thì lại giả bộ đau chân để anh ý ở dưới đó với cô, nói đi, 2 ng ở dưới đó làm gì rồi... nếu biết vậy tôi đã giúp cô lên khỏi cái hố đó rồi... thế chỗ cô sẽ là tôi.. (=.=” tưởng tượng hay thật)

- Cô.. hay thật.. - nó nhăn nhó khổ sở.. - ..ai nghĩ gì đâu.. tôi với hấn ko có làm gì hết... (^ ^)

- Hư.. - Devil bĩu môi.. - 1 con hồ ly như cô thì việc gì mà chả ko làm chứ.. (quá đáng rùi à nha)

- Cô...- nó bực mình vì câu nói của Devil quá xúc phạm đến nó.. - ăn thì có thể ăn chùa chứ táp hùa là chết hết đó nha.. (O.o)

Cả mọi ng quay sang nhìn nó và Devil, nhỏ Devil đứng dậy chạy lại dìu hấn, còn nó thì hậm hực khoanh tay quay ra chỗ khác.. ai nhìn qua cũng biết là 2 ng họ vừa cãi nhau..

- chuyện gì vậy.. - hấn tiến lại gần nó, khề liếc qua Devil..

- Tránh xa tôi ra nhá.. - nó hậm hực lừ mắt nhìn hấn khiến hấn ko hiểu chuyện gì.. (khó hiểu vừa thôi chị ơi..)

- Cô lại làm sao vậy ? - hấn nhăn nhó khó hiểu.. (=.=”)

- Cô ấy thấy tội lỗi khi cứ phải bám theo anh mãi đấy.. – Devil nhìn nó rồi phát biểu..

- có những ng đi qua trong cuộc đời ta, để lại dấu ấn trong trái tim ta – Evil lườm Devil - nhưng cũng có những ng đi qua cuộc đời ta, khiến ta muốn để lại.... dấu chân trên mặt họ.. (^)

- Cô nói ai đấy.. –Devil sùng cồ.. (>"<)>

- Tôi nói cô đấy.. – Evil bước thêm 1 bước.. (>"<)>

- Đúng là đời nhiều thể loại ng, - Devil nhủ mà nói thêm.. – giờ cũng đã phân biệt đc chó với ng rồi.. con nào đứng gần đây là con chó.. (bó tay)

Bốp.. nó và hấn giật mình, Devil thì nổ đom đóm mắt, Evil đắc chí vì vừa cho Devil ngỗ ngược 1 cái bạt tai nảy lửa.. xem ra cuộc chiến giữa các tiểu thư cảnh đã bắt đầu diễn ra rồi.. (tại Evil cũng cảnh mà..)

- Ai có súng dùng súng, ai có dao dùng dao, ko có súng có dao thì đứng sau gào hỗ trợ.. – nó nói rồi vỗ tay rầm rầm.. hưởng ứng nhiệt liệt.. (^)

- Cô.. – hấn tiến về phía nó rồi bế thốc nó lên.. – đi về thôi, ai đánh nhau thì mặc ai... (=.=” cho chị ý xem nốt..)

- Ô.. – nó gắt rồi gào ầm ỹ.. – anh bỏ tôi xuống mau.. (>"<)>

- Cho cô lựa chọn.. 1 là để tôi công ra khỏi rừng, 2 là để tôi bế như thế này.. – hấn nghiêm túc nhìn nó.

Thình thịch.. thình thịch, tim hấn, tim nó.. nếu mà cứ như thế này thì nó đau tim chết mất..

- Công.. – nó nói rất nhỏ.. (ngượng rùi)

- Rồi.. – hấn đặt nó nhẹ nhàng xuống đất rồi để nó trèo lên lưng.. Devil nhìn thấy tức nổ đom đóm mắt..

Evil cười mỉm, ..trên suốt quãng đường đi, Devil đi lùi thủi đằng sau hấn và nó, lòng từng tức, Evil thì như con bị tự kỉ, cứ cười mãi..

- Nặng ko? – nó lẩm lét hỏi.. (=.=”)

- Còn hỏi.. – hấn cau mày..- có nặng chứ sao ko? (>"< anh=“” ý=“” nói=“” đối=“” đấy..=“” chị=“” ý=“” không=“” nặng=“” đâu)=“”>

- Cái gì.. – nó hơi vui vì hấn đã trả lời thật lòng nhưng cái kiểu thật này khiến nó ngại quá đi mất.. - ..nặng thì buông tôi ra, thả tôi xuống.. để tôi tự đi.. (=.=” lại giận)

- Ngồi im đi.. – hấn cau có.. – ghánh vác cả 1 bầu trời trên lưng thì ko nặng sao đc.. tôi có phải siêu nhân đâu.. (^^.)

- Ô.. – nó ngơ ng rồi khẽ cười mỉm, vô tình nó ôm cổ hấn chặt hơn, hấn cũng cảm giác đc điều đó nên cũng vui hơn, Evil thì nhìn cái mặt cứ như là vớ đc nhiều thông tin vàng lắm đấy.. còn Devil, nhỏ thì đầu bốc khói và tiến nhanh về phía hấn và nó..

- Chân cô hình như khỏi rồi đấy.. – Devil hấn học.. – xuống đc rồi (chưa đâu ạ)

- Ô.. – nó giật mình ngơ ngác... - thật hả? um,.. vậy thì..

- ai cho cô xuống mà xuống.. – hấn nhăn nhó lườm Devil 1 cái.. (anh này đang vui mà)

- Đến nhà cô ta thì anh cũng phải thả cô ta xuống thôi.. – Devil tức giận gất..

- Ô.. – hấn ngạc nhiên.. – nhà gì, cô ta ở cùng nhà với...um.. um.. (=.=”)

- Không có gì... - nó cười lấy lệ.. lấy tay bịt hấn miệng hấn.. - ..tốt nhất tôi nên đi xuống..

- Cô ấy ở cùng nhà với Hura mà.. – Evil tiếp lời.. (=.=”)

- Cái gì.. – nó quay sang nhìn Evil.. nó đâu muốn gây thêm thù oán gì với nhỏ Devil nữa đâu, con nhỏ Evil, nó mà khỏi chân nó sẽ cho nhỏ đó 1 bài học nhớ đời luôn..

- Cô.. – Devil tức học máu.. – cô đc đấy.. đã vậy mai tôi sẽ chuyển qua ở nhà anh Hero...

- Hả.. – cả nó và hắn cùng nhìn Devil..

25. Chương 25

Vừa ra đến đường thì, ôi thôi, cái mô tô của hắn bị xe cảnh sát kéo đi vì tội đỗ xe sai quy định rồi còn đâu.. giờ chắc là phải đi bộ quá.. thôi đi bộ cũng đc.. (anh này đang đc công chị ý mà..)

- Nè.. – hắn lay lay cái vai.. – sao im vậy?

- Im cái đầu anh ý.. – nó gắt.. – công thì lo công đi.. thấy ng ta hiền cứ thích chọc vào là sao.. (=.=” chị này đang yên đang lành..)

- Ờ.. – hắn im lặng.. (^)

- Hơ.. hơ.. – Devil chêm vào.. – tôi mới nghĩ ra bài thơ về cô hay lắm, tôi đọc ọi ng nghe nhá, không muốn nghe tôi cũng đọc (=.=”).. Trên đời gì đẹp bằng cô. Tóc đen, da trắng, lại thêm môi hồng. môi hồng, da trắng, tóc đen. Lừa tình mà vẫn anh ơi em hiền..

- Ờ.. – nó tỉnh bơ như thường, trình độ này còn lâu mới làm cho nó tức đc nhá.. - Hiền như Tấm mà còn lừa Cám tắm nước sôi, ngoan như Lọ Lem mà còn trốn nhà đi chơi đêm, ngây thơ như Bạch Tuyết mà vẫn dám ở chung với 7 ng đàn ông xa lạ, tính ra tôi như bây giờ còn ngoan, còn hiền chán. (^ đệt đệt đệt, câu này quá hay chị ui)

Hé hé.. đấy, đỡ đi, có giỏi thì đỡ đi.. nó nói như thách thức Devil, quả đúng không ngoài dự đoán, nhỏ Devil không đỡ nổi đc thật.. còn nó thì ung dung, tự đắc.. Devil thấy vậy liền gỡ rối cho đỡ bẽ mặt..

- Tôi như nhà bác học nên không thèm tranh cãi với nhà cô..

- Dacuyt từng nói.. – nó ra vẻ ta đây.. – bác học không có nghĩa là ngừng học.. (=.=” nhiều khi cũng đc câu ra trò đấy)

- Edison lại nói.. – Evil tiếp lời..- không cần học cũng thành bác học.. (2 chị này phối hợp khá là ăn ý)

- Nên vị bác học như cô chúng tôi biết rồi.. – nó thêm nốt câu cuối..

- Các cô.. – Devil nản.. – tôi là ng phụ nữ hoàn hảo với khuôn mặt baby xinh đẹp, và tất nhiên lòng tôi cũng rộng lượng đủ để tha cho 2 con cờ hó như các cô.. vì tội dám xúc phạm tôi.. (=.=” chị ơi, về học lại văn đi)

- Ô.. – nó tỉnh bơ.. – trên đời này ý.. Hoa hậu có nhiều, hotgirlr ko thiếu, gái xinh thì xã hội có đầy, cái quan trọng ko phải mặt đẹp đến đâu mà là não sâu đến mức nào.. (^)

- Chuẩn.. – hắn thêm vào..

- Cô.. – Devil cau có.. – tất nhiên cái đó tôi có thừa.. 1 ng như tôi rất biết nắm bắt cơ hội.. (

.
)

- thừa nước đục thả câu.. – nó chêm vào khiến Evil và hắn cười rúc rích, Devil vẫn tiếp tục nói.. (^)

- ..biết tùy cơ ứng biến.. – Devil tiếp lời..

- Gió chiều nào xoay chiều ấy.. – nó ko bỏ qua.. (=.=” chị này lại bắt đầu)

- ...biết khai thác hết khả năng của mình.. – Devil vẫn chưa chịu bỏ cuộc..

- Khả năng bắt cá 2 tay.. – nó lại cũng ko tha, đã có tiếng cười rúc rích.. (=.=”)

- ...đồng thời có tư tưởng tiến bộ.. – Devil tự sướng tiếp..

- có mới nói cũ.. – nó tiếp tục xen vào..

- ...hừ.. còn có cả tinh thần tập thể nữa.. – Devil nản..

- Ý đông hiệp yếu.. – nó nói tiếp.. (o.o)

- Cô.. –Devil nhần mặt..

- Thôi.. – hần can ngăn.. – 2 cô trật tự cho tôi nhờ..

- Anh nói tôi phải nghe chắc.. – nó đâm búp vào đầu hần 1 cái..

Rồi mọi thứ trở nên im lặng, hần chợt phát hiện nó nhẹ bẫng, ko phải tại hần khỏe, mà là tại nó quá nhẹ.. vác nó mà cứ như chưa từng vác cái gì trên tay vậy.. ko biết trọng lượng cơ thể nó có đủ 20 cân ko ý... mà cơ thể nó cũng có nhiều điểm khác lạ mà chính nó ko biết, hần cũng chỉ là cảm nhận đc thể thôi..

Tít .. tít.. tiếng còi ô tô khiến ai nấy đều nhìn.. xe của Hải Tường và Thảo Uyên đã đứng đợi sẵn.. nó vừa thấy cái ô tô liền giãy nảy.. nhất quyết không đi.. Devil tức giận tiến gần nhét đầu nó, dúi nó vào ô tô của Thảo Uyên và lôi hần về ô tô của Hải Tường 1 cách cực kì phũ phàng.. nó la lối om sòm, ầm cả 1 quãng đường..

- Thôi, để tôi công cô ấy về.. – hần ra kéo nó lại.. (^^)

- cô ta tự về đc rồi.. – Devil túm tay nó kéo về phía xe của Thảo Uyên.. nó thì đang đau chân, có ai nghĩ đến cái chân đau của nó dù chỉ 1 chút thôi không đc sao hả trời?

- tôi với cô ấy cùng nhà.. – hần cau có.. (=.=)

- Vậy cậu cũng mệt rồi.. – Hải Tường đứng ra,.. – tôi sẽ công cô ấy về, cậu đưa Devil về hộ tôi.. (anh này muốn ở bên nó lắm ý)

- Dù sao tôi với cô ấy cùng nhà.. – hần ôm chặt lấy nó.. – nên tôi sẽ công cô ấy về.. (=.=)

- Vừa phải.. – nó bực mình đâm hần 1 cái thụp vào bụng.. – thôi à nha.. (=.=” chị này đang khó chịu đấy)

- Oái.. – hần ôm bụng nhìn nó.. (^^)

- Anh điên à? – nó cau mày – tôi đi đâu, thì liên quan gì đến anh..

- Để tôi công cô không đc sao.. – hần phân bua..

- Công thì công nhưng làm gì mà phải phiền phức như vậy.. – nó cau mày gắt.. – mấy ng về đi đc rồi đó.. Thảo Uyên đưa Evil về, Hải Tường, Devil thì về nhà, còn tên chết giấm này, có nhiệm vụ hộ tống tôi về nhà.. sao mà phải tranh cãi chứ.. (=.=” chị nói nghe hay lắm, cái chính là nó ở chỗ đấy)

- cô thì vui rồi..- Devil ko chịu, mĩa mai.. – đc ở bên ca sĩ nổi tiếng đẹp trai thì chả không sướng..

- Cô làm như tôi giống cô không bằng.. – nó bĩu môi.. – tôi không có mặt dày như cô.. (^^)

- cô.. – Devil đang định tiến lại thì Hải Tường đã kéo cô em vào trong xe ô tô còn nó thì lại đc hần công.. (sướng thế..)

Vừa về tới nhà.. thay quần áo ngủ xong nó lăn kên ra ghé nằm, hần thì chạy khắp nơi mua bông băng, để xem vết thương cho nó.. khi hần vừa chạm vào chân nó thì nó dẫy nảy, la oai oái..kêu như trời sắp sập khiến hần cũng luống cuống hần ra.. (=.=” chị này to mồm mà..)

Sau khi thoa thuốc đc 1 lúc, thì hần mới nhừ vai, ngồi tự thoa thuốc ình.. thì phát hiện nó đã ngủ từ lúc nào, trông nó ngủ thật là bình yên quá đi mất.. nhìn 2 gò má ửng hồng như pha lê, khiến hần thấy tim mình đập mạnh.. hần khê vuốt má nó thì nó lại nhần mặt chuyển ng, làm hần giật mình, rụt vội tay lại..

- Nhìn em kia.. – hần cười nhẹ.. – sao lại cả khi ngủ cũng khó tính thế kia..

Hần định bế nó lên phòng nhưng khi lướt qua phòng nó thì.. bữa bọn hết biết.. thôi thì cho nó ngủ phòng hần vậy. hần đặt nhẹ nó lên giường rồi kê chăn bông, kê gối ngủ ngay dưới sàn để trông chừng nhỡ buổi tối nó bị làm sao thì hần còn kịp ứng phó..

Còn ở nhà Devil, nhỏ hậm hực không phải vì 1 chuyện mà là vì.. rất nhiều chuyện.. nhỏ không đc ở cùng hần, hần cứu nó, nhỏ không đc hần công, không đc đi chung xe với hần.. và chuyện quan trọng nhất là.. vừa về đến nhà, nó phát hiện ra đôi giày búp bê của nhỏ, mới mua mà bốc mùi gì kinh khủng.. nhỏ cau

mày nhìn kĩ thì.. ối giờ ơi, đôi giày yêu quý nhắm phải cái gì mềm mềm, đen đen, trơn trơn.. đến là kinh.. lại còn có mùi thum thum..(hé hé.. ai cũng biết thứ này là gì rồi phải ko ?) Hải Tường trông thấy há miệng ra cười thì bị nhỏ phi thẳng cái giày còn lại vào mặt.. đến là đau khổ, hôm nay chắc là ngày đen đủi nhất của nhỏ mất thôi.

Ồ.. Ó.. O.. O.. sáng hôm sau..

- TÊN BIẾN THÁI KIAAAAAAAAAAAAAAAAAA... - tiền nó hét khiến hần muốn ném cả cái lỗ tai đi luôn.. mà sao nó nằm trên giường cơ mà, sao lại có thể ngay cạnh hần mà.. hét to thế nhỉ.. hần nhìn lại thì ối giờ ơi.. (?!?)

- Sao.. sao.. - hần tròn mắt đứng dậy.. - áo tôi đâu.. (o.o)

- Anh còn hỏi nữa à.. - nó tiếp tục hét.. - TÔI BỊ MẤT 1 CÁI CỤC ÁOOOOOOOOOOOOOOOOOOO.. (chị ơi, bé miệng thôi, mới sáng sớm ngày ra)

- Sao tôi lại ngủ chung với cô.. - hần vẫn không hiểu khi thấy hần đang nằm ngủ ngay bên cạnh nó.. trên giường, áo hần thì đi đâu không rõ, còn 1 cái cúc áo trên cùng của áo ngủ nó lẩn đâu không biết, cảnh tượng ngộ đến mức không thể tưởng tượng nổi.. (.=.)

Số là thế này.. nửa đêm trời nóng, mà theo thói quen mỗi khi hần lẩn xuống khỏi ghế salong (vì ngủ ghế nhiều quá..) là hần lại tự động mò lên trong vô thức, tối qua cũng thế.. và thế là.. khỏi phải hỏi, hần cởi áo vì khi đang ngái ngủ cũng chẳng nghĩ là giường hần đã có ng nằm, còn cái cúc áo của nó thì bung ra lúc nó đang ngủ cơ.. chứ chẳng liên quan gì đến hần cả.. Sáng ra, nó tỉnh dậy thì thấy hần đang nằm ngay bên nó, còn nó thì ôm và rúc vào ng hần ngủ như thật, nó mở mắt, thấy mùi hương lạ, nhìn lên thấy hần thể là mở to mắt ra và hét... vì hần đang cởi trần..

- Cúc áo tôi đâu rồi.. - nó bắt đầu tìm quanh.. - sao anh lại cởi trần nằm đây? (chị này đang cuống đây nè)

- Thì.. - hần không biết giải thích thế nào nữa.. - thì.. tôi.. ơ.. (anh này cũng..ko biết gì)

- TRỜI OI.. - nó gào ầm hết volume.. - ĐỒ BIẾN THÁI... (chị ơi, bé bé cái mồm)

- Thì.. - hần nhăn nhó bịt vội cái miệng nó lại.. - cô im đi nào.. tối qua tôi làm gì thì ai mà nhớ đc.. (.=.) anh ngủ say như chết)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA... - nó hất tay hần ra rồi hét to lên.. khiến hần phải bịt vội cái tai lại không thì thủng màng nhĩ chết, còn nó thì nhìn hần với thái độ thù hần kinh khủng.. (T_T)

- Tôi không biết.. - hần vừa mặc áo, vừa ý kiến..- tôi xin lỗi.. (T_T)

- Về phòng đây.. - nó túm cái cổ áo rồi phi ra khỏi phòng.. không thèm nhìn hần lấy 1 cái..

Hần chán nản gấp chăn đệm thì thấy, 1 vết máu nhỏ ở trên ga trải giường, thấy vậy, hần giật mình.. không lẽ.. hần đau xót nhìn lại mình trong gương, tối qua hần với nó có làm gì không nhỉ, tối qua hần có lỡ.. ối trời.. rồi giờ đây, sẽ thế nào...

Còn nó vừa về đến phòng, nó lại ngồi sụp xuống vì đau chân, nó nhìn cái chân của mình bị hở miệng, máu lại chảy ra ngoài băng, chắc tại sáng nay đôi co với hần nên bị vậy..

- Thôi, máu thấm qua băng rồi, phải thay băng mới thôi, không là nhiễm trùng chết.. híc.. (sự thật của vết máu là đây.. rồi sau này sẽ có nhiều chuyện hiểu lầm lắm)

- Nguyệt Nga.. - hần gõ gõ cửa cũng vừa lúc nó thay băng xong, nó tập tễnh bước ra khỏi phòng..

- Gì.. - nó lạnh lùng đáp.. (.=.) cả thái độ của chị này nữa)

- Có thấy gì không? - hần hỏi han ân cần.. (^^)

- Thấy gì là cái gì.. - nó ngơ ng ra hỏi lại..

- Không có gì.. - hần quay đi rồi chợt quay lại.. - cô thấy đau chỗ nào không? (?!?)

- Có... - nó ngơ ngác gật đầu,.. (.=.)

- Đau chỗ nào.. – hần bần thần cả ng lo lắng hỏi nó.. (>"<)>

- thì chỗ đấy chứ còn chỗ nào.. – nó ngây thơ nói.. (ý của chị ý là cái chân ý.. còn ý anh ý là.. hihi.. mọi ng tự biết)

- Ờ.. – hần quay đi rồi quay lại ôm nó vào ngực.. – tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm về việc này.. (anh ui, hiểu lầm thui)

- Hả.. – nó ngơ ngác chả hiểu chuyện gì đang diễn ra.. (!!?)

Quái lạ, hần đi xuống để nó có 1 dấu chấm hỏi to tướng trong đầu.. hần nói cá gì mà chịu trách nhiệm với chả ko, nó có hiểu gì đâu, ơ hay, hần bị khùng hay sao ý.. tự nhiên lại nói vớ nói vẩn..

Nó xuống dưới nhà, nhìn hần khó hiểu, chẳng hiểu hần bị làm sao nữa.. nó tập tễnh vào bếp.. hần chạy theo rồi túm lấy nó..

- Cô để đấy, ăn gì tôi lấy cho.. – hần lấy hộp sữa trong tủ lạnh..

- Ồ.. – nó ngơ ngác.. – anh bị làm sao vậy..(!?)

- À.. ko ... – hần lắp bắp..

Nó ko hiểu nổi thái độ của hần từ sáng tới giờ là sao nữa.. còn nó thì vẫn ung dung ăn chơi ngủ nghỉ thôi.. hần cũng khó hiểu, xảy ra 1 trận lớn tày đình như thế mà nó lại im lặng như vậy thì.. có lẽ là nó ko biết thì phải... (ko có gì để biết ý)

- Hiru.. hiru.. – nó cười nhăn nhở khi hần đang nằm trên ghế.. (=.=” chị này lại có ý tưởng gì độc đáo rồi)

- Gì.. – hần mệt mỏi đáp.. (=.=”)

- Đưa tôi đi công viên nhá.. – nó tươi tỉnh, nhìn mặt nó giờ như trẻ con.. (^^)

- Ờ.. – hần lại lếch thếch lấy cái áo.. và đi lấy xe mô tô mới.. (nhìn anh này mệt mỏi lắm ý)

Đến công viên, nó lại quay quanh đủ trò chơi, hần theo sau trùm kín mít như 1 ninja.. đến 1 đoạn, nó quay lại dẫn hần đi đến.. bể bơi.. vừa nhìn thấy cái bể, nó đã chỉ chỉ..

- Tôi đang hứng, dạy anh bơi nhá.. – nó hào hứng.. (

.

)

- Ồ.. ờ.. – hần nản luôn.. nhìn hồ nước sóng sánh mà hần sợ ngụp nước chết đuối lắm.. – nhưng.. tập kiểu gì.. (!?!)

- hi hi.. – nó vui sướng vì đc 1 bữa lên mặt với hần.. – anh muốn tôi tập bơi gì, bơi chó, bơi ếch, bơi nhái, bơi lượn, lặn cá.. hay kiểu gì.. (có kiểu bơi người ko chị)

- Tôi biết bơi rồi.. – hần nghe nó nói mà nản toàn phần.. (T_T)

- Biết bơi á.. – nó nghi ngờ.. – thật sao ? (!?!)

- Ủ.. – hần gật đầu.. – tôi biết bơi ốc đấy.. (!?! là bơi gì vậy)

- B..bơi ốc.. – nó chả biết kiểu bơi đấy là kiểu bơi gì, mắt ngu ngu hỏi hần.. – là kiểu gì vậy..

- Thì bám vào thành bể ý.. – hần chỉ vào cái thành bể bơi, làm nó tí nữa thì té ngựa.. (t/g té ngựa lun ời)

- À mà.. – hần như sực nhớ ra.. – cô có tội 1 lời hứa đấy..

- Thế hả.. – nó tròn mắt.. – lời hứa chẳng mất tiền mua, tội gì ko hứa để lừa ng ta.. (=.=” chỉ thế là nhanh)

- Cô.. – hần tức tối, đầu bốc khói..

- Tôi muốn ăn kem kia kìa.. – nó chỉ trỏ.. (=.=” lại ăn)

- Biết rồi.. – hần nản.. – đợi đấy tôi đi mua..

Hắn vừa đi khỏi, thì nó vội kiếm ngay cái ghế đá để ngồi, hí hí.. gì chứ.. ăn thì nó sung sướng lắm.. Bỗng 1 bàn tay vỗ vỗ vai nó, nó quay lại..

- Anh Hero đâu ...- Devil nhìn nó hỏi, mà sao nhỏ này lại ở đây nhỉ, đi đâu, ngày nào cũng nhìn nhỏ này chắc nó tức chết quá..

- Cô biết đường Nguyễn Trãi ko ? – nó hỏi Devil đang tròn mắt.. (O.O)

- Biết.. – Devil gật gật..

- đi đến đó, rẽ phải.. – nó miêu tả như thật.. – gặp ngã tư rẽ trái... (lại có âm mưu gì đây mà..)

- Ờ.. – Devil chăm chú lắng nghe..

- Nhìn bên phải có cây cột điện, đâm đầu vào đó mà chết đi.. – nó càu nhàu.. – hắn ở đâu làm sao tôi biết đc..(=.=” biết ngay mà..)

- Cô.. – Devil tức giận rồi quay đi.. – ko đôi co với cô nữa, tôi đi tìm anh ý..

Devil vừa đi khỏi, nó hậm hực ngồi ko yên, hắn vừa quay lại thì thấy mặt nó đỏ bừng, thôi, kiểu này chắc có con mụ nào vừa chọc tức nó rồi..

- Cô làm sao thế.. – hắn ái ngại nhìn nó hỏi.. (tức rồi anh ạ)

- Tôi mới gặp 1 ng giống anh cực.. – nó nhìn hắn càu nhàu.. (?!?!)

- Đâu, xong cô nhận lầm là tôi chứ gì.. – hắn nhìn nó cười.. (anh ơi cẩn thận, miệng lưỡi con này sắc lắm)

- Mắt.. mũi.. mồm giống hết.. – nó lại bình phẩm.. (gặp ai, lúc nào nhỉ)

- Thế à.. – hắn đưa cây kem cho nó rồi ngồi xuống ghế..

- Nhưng chỉ khác mỗi 1 điểm.. – nó lại tiếp tục.. (=.=”)

- Điểm gì.. – hắn nhìn nó tròn mắt..

- Đó là tên đó đi bằng 4 chân.. – nó nói nốt rồi ăn kem, còn hắn.. biết thừa là đang miêu tả con gì rồi, hắn tức hộc máu ra mắt thôi.. (=.=” con cún chứ con gì)

Bỗng Devil lại từ đâu chạy đến vỗ vập ôm chầm lấy hắn, mà nhỏ này chui từ cái lỗ hổng nào của trái đất ra thế ko biết..

- UI.. anh HERO.. – nhỏ la lớn.. khiến hắn giật mình nhìn xung quanh bao nhiêu ng đang nhìn theo hắn..

- Cô.. bé bé cái loa phóng thanh cho tôi nhờ.. – hắn cau có bịt miệng nhỏ lại.. - ..ko là lộ thân phận bây giờ.. (=.=”)

- Kệ chứ..- Devil phi ra chỗ đài phun nước gần đấy rồi gào lên.. – em phải tuyên bố cho cả thế giới này biết anh Hero.. ca sĩ.. (=.=”)

- Tuyên bố cái đầu nhà cô.. – hắn phi đến túm miệng nhỏ lại rồi bịt chặt, ko cho nhỏ nói tiếp..

1 tay hắn vòng qua cổ nhỏ Devil bịt miệng nhỏ lại, 1 tay thì dúm dúm đầu nhỏ, khiến nó cứ thấy sao sao á..

- Đông vui nhể.. – Evil đi cùng Thảo Uyên với Kim Anh đến..

- Ờ.. – nó ngơ ng, sao hôm nay gặp nhiều ng quen thế, mà quen vậy cũng kệ, nó có bạn có bè để mà chơi chứ sao.. nhưng sao nó thấy mặt Thảo Uyên với Kim Anh buồn buồn.. (nơi công cộng, ai đi mà chả đc)

- Tụi mình đi chơi đi.. – Thảo Uyên bẽn lèn nói với nó..

Nó đồng ý ngay, và thế là, nó với Thảo Uyên, Kim Anh và Evil cùng đi chơi.. Tối đó, tụi nó còn đc đi ăn nhà hàng sang trọng, nơi mà hắn không bị fan bắt.. híc.. Nhưng cuối buổi hôm ấy, tụi nó nổi hứng đi bộ, nhỏ Devil thì cứ ôm tay hắn rồi mè nheo hết thứ nọ đến thứ khác..

- Anh mua cho em cái gì ăn đi.. – Devil nài nỉ (=.=” bộ nhỏ không có tiền hay sao ý vậy)

- Ngắm cho đỡ thèm đi.. – hắn lạnh lung đáp (=.=”)

- Đưa em đi hát karaoke đi.. – Devil tiếp tục (trẻ con..)
- Vào WC công cộng hát cho thoải mái.. – hấn vẫn xỏ tay túi quần.. (anh này đang khó chịu đây mà)
- Em muốn uống nước trà chanh.. – Devil chỉ vào quán trà chanh bên lề đường.
- a..đem qua tôi chưa có rút nước trong bồn tắm đâu đấy, cứ uống tự nhiên - ..hấn bình thản đáp..
- sao anh luôn xấu tính thế? – Devil cau có nhìn hấn
- Vì tôi là thiên tài và tôi chả liên quan gì đến cô cả - hấn cau mày đáp gọn lỏn (
- .
-)
- Nhưng không phải chúng ta đang hẹn hò sao, mặc dù là có mấy con kì đà cản mũi.. nhưng ta vẫn vui vẻ cả buổi tối đấy thôi.. – Devil nhìn hấn.. (ai hẹn hò với cô, tự nhiên chạy đến đây chứ)
- Chả ai vui vẻ với cô hết, tránh ra đi rồi đó.. – hấn dứt Devil ra rồi tiến lại đi bên cạnh nó..
- Con nghèo đó thì có gì hay chứ, xấu kinh khủng.. – Devil hét to.. – mẹ anh thay anh đính hôn với em rồi.. (=.=” ối thôi rồi)
- Nghèo.. – nó đứng khựng lại.. Thảo Uyên với Kim Anh cũng đứng lại nhìn nó áy náy.. (T_T)
- Đính hôn thì bà ta đi mà lấy cô.. – hấn nhăn mặt.. cau có..
- Nghèo mà có tình, xấu mà cá tính còn hơn giàu mà âm bình, đẹp mà thần kinh - nó quay lại tuôn 1 tràng, tay chỉ vào hấn và Devil... hấn ngơ ngác vì chả liên quan gì đến hấn cơ mà sao lại lôi cả hấn vào rồi..
- Âm bình? – hấn ngơ ngác.. – tôi có phải là xã hội đen đâu chứ.. (tội nghiệp anh này quá)
- Anh ko phải xã hội đen..- nó cau mày.. – nhưng anh là thành phần làm đen xã hội.. (>”< chị=“” ý=“” cái=“” ùi)=“”>
- Thôi.. – Thảo Uyên nín tay hấn.. – nó nổi cáu đấy, ko cãi nổi nó đâu..
- Ha.. – Devil thấy câu nói của nhỏ có tác dụng.. – con nhỏ nghèo mà còn bày đặt học theo nhà giàu, ở nhờ mà làm như nhà mình.. (=.=” con này không biết khi nào là điểm dừng hử..)
- Khi là nạn nhân của những trò đùa.. – nó tiến về Devil.. – kể cả đi gọi là “á quân của những con người đôn hậu” sẽ vùng lên đấu tranh... giống chị Dậu mà “tức nước vỡ bờ”.. (O.O)
- Cái.. – Devil không đỡ nổi câu nói thâm sâu này của nó.. (đỡ sao đi..)
- Hả.. – hấn há hốc, đúng thật là nó có tài ăn nói quá đi mất.. và thể hiện rõ nhất là khi nó cãi nhau..

26. Chương 26

Cuối buổi tối đó, ngoài chuyện cãi nhau thì mọi thứ lại trở về bình thường, trước khi nó và hấn rẽ sang đường khác thì Thảo Uyên chợt nín tay nó lại và ôm nó thật chặt.. nó hơi ngạc nhiên, hình như Kim Anh cũng quay mặt ra chỗ khác, nó không hiểu 2 con bạn nó hôm nay bị làm sao nữa..

- 2 bà làm sao vậy? – nó khó hiểu..(?!?!)
- Bà này.. – Thảo Uyên rơm rớm.. – ba mẹ tôi chuyển nhà qua Mĩ.. nên.. (o.o)
- Nói đến đây, Thảo Uyên bật khóc, nó như rơi vào vực thẳm, nó quay vội sang Kim Anh nhìn nhỏ..
- Còn bà.. – nó bần thần.. – còn bà bên cạnh tôi mà.. phải không? (o.o)
- Đội cũ của ba tôi.. – Kim Anh mặt buồn buồn – kêu tôi sang Nga tìm tung tích của 1 số thủ lĩnh cũ trong đội tìm kẻ đã hại ba tôi.. (o.o)

- Trả thù sao? – nó nhìn Kim Anh.. – các bà đc lắm, bỏ tôi đi hết.. lại còn.. Kim Anh bà mà không sống sót trở về thì.. tôi sẽ coi bà là kẻ xa lạ.. (><)>

- Tùy bà.. – Kim Anh buồn bã nhìn nó..

- Xi.. xin.. lỗi.. - Thảo Uyên đang định nói nốt thì nó đã không thèm nghe mà chạy vụt đi..

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, nó chưa chuẩn bị tâm lí gì mà.. vậy mà, đã bỏ nó mà đi rồi ư?

- Các cô đi thật sao? – hần nhìn Thảo Uyên và Kim Anh.. (o.o)

- Em không định nói đâu.. – Thảo Uyên buồn bã,.. – em chơi với nó từ nhỏ, hiểu tính nó nhất, em chuyển đi cũng vì bất đắc dĩ, em không có quyền lựa chọn.. (o.o)

- Vậy còn cô..- hần quay ra nhìn Kim Anh..

- Ồ.. thì..- Kim Anh ấp úng,.. – em.. với lại nó có anh rồi, nếu giờ xa nó em cũng buồn lắm.. nhưng mà..

- Thôi, - hần nhăn nhó.. – 2 cô cứ yên tâm mà đi.. tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.. (=.=” nghỉ nghỉ)

- Vâng.. – Thảo Uyên và Kim Anh cùng đi về phía cuối con đường.. (T_T)

“giờ đây, mình sẽ là ng mà cô ấy có thể tựa vào mỗi lần buồn..” hần nghĩ rồi mừng thầm trong bụng.. “2 con bạn nhỏ đi rồi, giờ mình có thể xử con bé đó nhanh gọn hơn..” Devil cười thầm, mặt gian gian.. “2 nhỏ đó đi, vậy mình trở thành bạn duy nhất của thiên thần sa ngã rồi..” Evil cũng vui sướng.. (trời ơi, ở đây không có ai buồn à.. nó đang buồn sắp chết kia kìa..)..

Hần chạy theo nó, Devil tính chạy theo hần thì đã bị Evil lôi đi đâu mất dạng..

- Nè.. – hần gọi nó.. (^^)

Bụp.. bụp.. nó quay lại đấm hần thùm thụp, hần chỉ biết ôm vai mà nhăn nhó không hiểu chuyện gì xảy ra.. nó thì cau có nhìn hần.. (=.=”)

- Cô.. – hần khó hiểu.. – sao lại đánh tôi.. (vì chị ấy đang buồn đấy ạ)

- Tại vì tôi thấy anh đáng ghét.. – nó quay ngoắt đi.. (=.=” chị ơi, đánh đá nó vừa thôi)

Cả tối đó, việc Devil theo hần đã khiến nó khó chịu rồi, việc Thảo Uyên và Kim Anh cùng ra đi khiến nó còn khó chịu hơn, và cuối cùng nó cũng đc trút giận lên đầu hần.. híc..

Sáng hôm sau là 1 ngày đầy giông bão, theo nghĩa đen đó ạ.. vì trời mưa rất to, nó thì ghét trời mưa nên cứ hậm hực tức giận cả sáng, quây tròn trong chăn, hần gọi thế nào cũng không chịu ra, bực mình quá, hần vặn chốt cửa rồi vào phòng nó kéo chăn khiến nó lăn cái bịch xuống đất, nó khó chịu không thể nào chịu nổi, nhìn cái mặt hần lại miễn cưỡng phi xuống dưới nhà.. Ở dưới nhà thì Evil đã sang nhà hần từ sớm, mang theo linh kính bảo nhiêu là đồ ăn, thức uống..

- Cô sang đây làm gì.. – nó cau kỉnh hỏi.. (>< sang=”” thăm=”” chị)=>

- Sang đây chơi cho vui – Evil trả lời rồi nhét cái bánh gạo vào miệng.. (nhìn cái mặt chị này sao hôm nay gian thế nhỉ)

- Hôm nay mưa, chơi trò gì cho đỡ nhàm chán đi.. – hần nhìn nó cười.. (=.=”)

- Tùy.. – nó cầm cái bánh cắn 1 miếng..

- Ok.. – hần cười như âm binh khiến nó khê rùng mình.. – tôi đồ cô nhá... Napoleong đã tử trận trong trận chiến nào (O.O c..cái gì?)

Cái gì? Đồ sử nó là đánh đồ nó à, sao tự nhiên tên này hứng học Lịch Sử quá ý vậy.. trời sắp sập à.. làm sao nó trả lời đúng đc đây.. híc.. cái tên chết giấm.. hần đang nhìn nó với vẻ đầy thách thức khiến nó ko thể chịu đặng đc..

- Thì.. trong trận chiến của ông ấy.. – nó trả lời, mặt tỉnh bơ.. (=.=” câu này..)

- Trận Waterloo diễn ra vào ngày chủ nhật 18 tháng 6 năm 1815 tại một địa điểm gần Waterloo, thuộc Bỉ ngày nay.. – Evil cầm cốc nước uống 1 ít.. (đẹt.. đẹt.. đẹt.. vỗ tay rầm rầm)
 - Woa.. – hần nhìn Evil bằng còn mắt thần phục.. – cô cũng học giỏi nhĩ.. vậy Evil trả lời đúng, cho cô 1 điểm.. (^^)
 - tôi trả lời sai chỗ nào? – Nó nhìn hần không chịu khuất phục.. (sai quá còn gì)
 - Ồ.. – hần lại nghĩ lại câu trả lời, ừ thì không sai.. nhưng.. – cho cô nửa điểm.. (=.=” cho vậy cho làm gì)
 - Câu đấy phải 2 điểm mới đúng.. – nó nhăn nhó cầu nhàu.. (câu đấy âm điểm)
 - Hiệp định Gionevơ đc kí ở đâu.. – hần nhìn nó, câu này dễ chắc nó cũng trả lời đc thôi, ai ngờ..
 - Ở cuối tờ giấy chứ ở đâu.. – nó trả lời làm hần suýt té ngã.. híc.. còn Evil.. (=.=”)
 - Hiệp định Giơ ne vơ 1954 đc kí kết tại Thành Phố Genève của Thụy Sĩ.. – dứt tiếp cái bánh gạo nữa vào miệng.. (*.*)
 - Cô chả học bài bao giờ à.. – hần cau mày nhìn nó, mà trường nó học thì liên quan gì đến bài với chả vở đâu.. (=.=”)
 - Có.. đêm nào chả thức học bài.. – nó nhìn hần bối rối.. (o.o thật á)
 - Tôi thấy đêm nào cô cũng ngủ như heo, thức bao giờ.. – hần cau mày.. (>”<)>
 - Đêm qua.. – nó nói, hần khó hiểu.. – tôi có thức học bài, lật bài ra đọc thấy dài lại thôi.. (thật là bá đạo)
- Hần nản, sao mà không nản đc khi nó có cái thói quen ăn nói rất chi là vô đối, và cực kì bá đạo kia chứ.. chả là, tối qua dì có gọi điện cho hần, dặn là đã lý hợp đồng với 1 công ty, về 1 bộ phim mà có hần, nó và Devil đóng chung nói về lịch sử thế giới, nó mà không biết tí gì về lịch sử thì chắc.. hần không dám đưa cái kịch bản cho nó mất..
- Cô không biết thần kinh có vấn đề không nhĩ, mà sao vẫn lên đc lớp.. – hần thắc mắc chống cằm nhìn nó rồi cầu nhàu.. (=.=”)
 - Anh không biết à.. – nó tỉnh bơ.. – tuyệt đỉnh của thông minh là giả vờ thần kinh trong vài tình huống.. ấy mà.. (O.O)
 - Cô.. – hần ngồi sụp hần xuống đất, nản..
 - Với lại.. – nó nói tiếp.. – ba tôi bảo chuyện học hành là chuyện cả đời nha. Bởi vậy, bữa nay không học thì bữa khác học. Chuyện cả đời mà.. lo gì.. (=.=”)
 - Vâng cả đời của cô thì cạp đất mà ăn.. – hần chán nản.. (không đến nỗi đấy đâu anh ạ.. cạp sỏi ý, làm gì có đất mà cạp)
 - Cô tính vào phòng thi rồi cứ thế à.. – hần nhìn nó..
 - Vào phòng thi, gặp đề khó cách mấy tui cũng không sợ, chỉ sợ ... tên kẻ bên hồng làm được thôi... - nó cười rồi lè lưỡi với hần.. nó đúng thật là. (=.=”)
 - Cô chưa nghe câu.. – hần lại đứng lên với vẻ mặt lấp lánh.. - ..học.. học nữa...
 - ...học máu... - nó tiếp lời, không thèm nhìn khiến hần té cái rầm.. Evil cười như ngắt ngưỡng.. (=.=” câu châm ngôn bao đời nay của nhà bác học)
 - Cô.. – hần đang định giơ nắm đấm lên với nó thì.. nó cười cười.
 - Í.. tôi quên.. – nó chấp tay lạy lạy.. – học.. học nữa.. học mãi.. (^^)
 - Ừ.. – hần vừa tỏ vẻ hài lòng thì..
 - ...đúp.. học tiếp.. – nó thêm vào khiến hần tức muốn học máu luôn... (=.=”)

27. Chương 27

- Tôi nói cô nghe nè.. – hấn nhìn nó nghiêm túc.. – mấy hôm nữa tôi đưa cô đến công ty Comex để cô làm quen với giàn diễn viên ở đó, kịch bản thì họ sẽ đưa cho cô chi tiết.. còn giờ tôi sẽ nói qua kịch bản để khi đó cô ko bị bất ngờ..
- Tôi.. tôi á.. – nó ngạc nhiên hết mức.. (=.=” mặt ngu ngu lấy đầu ra tài năng diễn xuất)
- Ờ... – hấn gật đầu.. – cái MV ngày trước có cô đã thành công và bán rất chạy, nỡ cũng đã củng cố đc thêm cho cô.. công ty ấy muốn có cô làm vai chính trong bộ phim này.. nhưng cô phải nghiêm túc, nó đánh dấu cả sự nghiệp của cô sau này đấy..
- Ờ.. – nó gật gù.. (nhìn cái mặt đã biết là ko hiểu gì rồi)
- Trong đấy, cô sẽ là nữ chính.. – hấn bật ti vi lên.. cho nó xem đoạn băng của những diễn viên nước ngoài đóng.. – cô tên là Angel, và Devil vẫn tên là Devil.. nó là em gái thân thiết của cô.. 2 ng yêu thương nhau như chị em, nhưng có sự xuất hiện của 1 kị sĩ là tôi đây, vẫn lấy tên thật, vì giờ tôi là ca sĩ nổi tiếng rồi, đây như là câu chuyện của chính mình chứ ko phải mình là nhân vật trong phim nữa..
- Cốt truyện nói về cái gì ? – nó tò mò hỏi.. (^)
- Thì.. – hấn ấp úng.. (khó nói ghê à nha)
- Cả cô và Devil cùng yêu hấn.. – Evil nhìn hấn và nó.. – nhưng hấn chọn cô và rồi 2 chị em tranh giành, đấu đá nhau.. rồi kết thúc có hậu.. (=.=” sao chị này thích bon chen vậy)
- Cái gì.. – nó nuốt nước bọt cái ực.. (=.=”)
- Ko phải.. – hấn cau có.. – Devil hăm hại Angel, và Angel đã nhường tôi cho Devil sau đó cô ấy bỏ đi.. tôi đi tìm và chúng tôi trở về..
- Chả hiểu gì sất.. – nó nhún vai.. (=.=” biết ngay mà..)
- thôi, hôm sau.. – hấn chán nản,- tôi đi tìm kịch bản à hiểu...
- Ờ..- nó gật gật.. nhưng nhìn cái mặt đã biết là nó có biết cái gì đâu.. – chơi trò gì đi.. ai thua thì hát 1 bài.. (=.=” chị này đang hứng chế thơ..)
- Vậy thì hát luôn đi.. – hấn cầu nhàu.. (=.=”)
- Oke.. – nó hưởng ứng nhiệt liệt.. – hát gì bây giờ, hát gì bây giờ.. tôi hát trước.. ba là tên cướp vàng, mẹ là tên cướp đỏ, con là tên cướp tiền, 3 tên cướp lưu manh la là lá la la.. cướp hết 1 ngân hàng... (con này ko biết đến 2 chữ nghiêm túc hả trời..)
- ba thì hay đánh đề, mẹ lại hay đánh lô, con thì hay đánh ng, cả nhà đánh linh tinh, la là lá la la, bóc lịch cả gia đình.. – Evil tiếp vào ngay sau nó.. (=.=” đồng lõa)
- Hát xong cả 2 đứa cùng đập tay rồi ngồi cười như nắc nẻ.. còn hấn nhìn nó và Evil nản luôn gơ tay lên trời rồi kêu..
- Tôi thua.. (=.=” anh thua chứ còn gì nữa)
- Trên cành cây chim chết, Vì em phun thuốc trừ sâu – nó tiếp tục hát. (chị ơi, im dùm em cái).
- Bao đại nhân chết đói, Vì tôi không cho vay tiền – Evil tiếp.. (=.=”)
- Ờ.. – nó cau có.. – tôi đang hát chim với sâu mà sao cô lại nhảy sang Bao thanh thiên rồi, tí nữa nhảy vào cả tôn ngộ ko ý hả ?.. (=.=”)
- Thì hát kiểu cô – Evil phân bua.. – tôi cũng phải tự sáng tác ra chứ.. (=.=”)
- Đc rồi.. – nó chau mày.. hát tiếp.. - Đá bóng với đá cầu triển chiêu đánh cho toác đầu (T_T híc..)
- Công tôn sách buồn rầu nhảy lầu tự tử chết tươi – Evil hát nốt câu cuối rồi 2 đứa lại nhìn nhau cười. (ôi, giờ đất ơi..).

Hắn nhìn nó và Evil mặt dài thườn thượt đi lên phòng ko thèm nói câu nào.. nó thấy vậy liền chạy lại lôi lôi, kéo kéo..

- Thôi, thôi, đừng có nản mà.. – nó cười tươi roi rói.. hắn lại cảnh giác.. – lại đây.. (lại gì nữa đây chị)

- 3 chúng ta ngồi như là.. – Evil nhìn nó rồi nói.. (?!?)

- Như 1 gia đình sắp chết đói giữa đêm đông.. – nó nổi tiếp vào.. (=.=” đầu con này chỉ nghĩ đc thế)

- Cái.. – hắn nản luôn với nó.. – ơ, gia đình.. là như thế nào vậy.. (?!?! thông cảm anh này du học nước ngoài từ bé)

- Thì là.. – Evil ngẫm nghĩ 1 lúc, còn nó thì hơi bất ngờ.. – tôi phải nói sao cho anh hiểu nhĩ.. (Evil cũng ko khác gì nên hiểu cảm giác của hắn)

Evil tiến lại ngồi sát sần sật vào hắn.. hắn quay ra gắt to..

- Xê ra coi, nóng muốn chết.. (=.=” sợ chị ý ghen)

Evil quay ra ngồi góc phòng rồi tự kỉ.. khiến hắn hơi cuống..

- Thôi thôi,.. lại đây đừng có dỗi mà.. (=.=” đại gái)

Thấy vậy Evil lại chạy lại ngồi sát gần hắn, lần này hắn lại quát âm..

- Đã bảo là đừng có ngồi sát kiểu đó mà.. (=.=”)

Evil lại quay về chế độ tự kỉ.. khiến hắn nản..

- thôi, cô ko cần phải bị quan đến thế đâu.. híc.. (=.=” bó tay)

Lần này cả Evil và nó đều sấn rạt vào ng hắn khiến hắn thấy hơi bị bức bối luôn.

- Sao cả cô cũng bon chen.. –hắn liếc nhìn nó rồi gắt.. – tránh ra hết cho tôi..

Nó và Evil quay ra chế độ tự kỉ xó nhà khiến hắn lại phải mất công luống cuống..

- Các cô trêu tôi đó hả.. (giờ anh mới phát hiện ra hả)

- Thôi, tôi đi về.. – Evil đứng lên.. – hôm nay chơi vui lắm.. hihi.. thiên thần sa ngã ạ..

- Khoan đã.. – hắn gọi Evil lại.. – sao cô cứ luôn miệng gọi Nguyệt Nga là thiên thần sa ngã thế..

- Thì cô ấy đúng là vậy mà.. – Evil tròn mắt và ngơ ngác.. – 2 ng ko biết sao.. (e cũng ko biết chị ạ)

Nó và hắn lắc đầu.. ko hiểu, Evil lại chẹp miệng rồi ngồi xuống bên cạnh nó và hắn...

28. Chương 28

- Nói như thế này cho 2 ng dễ hiểu nhé.. – Evil bắt đầu giải thích.. – dựa vào ngày tháng năm sinh kết hợp với giờ sinh của mỗi ng mà phân ra 2 loại Thiên thần và ác quỷ.. sâu thẳm trong tim con ng.. ví dụ nhé, như tôi là ác quỷ chính hiệu khỏi cần bàn cãi nữa..

- A.. cái này tôi biết.. – hắn như sáng mắt ra.. – có ng đã nói tôi với dì tôi giống nhau, cùng chung dòng máu ác quỷ cả..

- Cả nhà anh là ác quỷ rồi.. – Evil nhăn nhó đáp.. – khỏi phải nói.. (=.=” cụt hứng anh ý rồi)

- Vậy nếu có 2 loại thì,, – nó ấp úng.. – thiên thần sa ngã là gì ? (O.O)

- Haiz.z. – Evil tiếp tục, - nói thế này cho cô hiểu nhá.. Ác quỷ thì vẫn là ác quỷ, muôn đời ko bao giờ có thể lột xác lên làm thiên thần đc.. dù đúng, dù sai, nhưng khi đã định sẵn là ác quỷ thì họ mãi chỉ là ác quỷ thôi.. còn thiên thần thì khác, họ mang trong mình dòng máu thiên thần từ khi mới sinh ra.. và khi lớn lên dần hình thành nhân cách của họ.. thiên thần thì phải luôn trong sáng, nhưng nếu như có 1 vết nhơ xảy đến với cuộc đời họ.. thì nhân cách họ cũng biến đổi và vấy bẩn.. họ ko thể là thiên thần tiếp đc nữa, tùy từng mức độ mà họ mang mức án khác nhau, tuy nhiên thiên thần cũng ko bao giờ có thể trở thành ác

quỷ, nếu họ vẫn chọn ình con đường làm ác quỷ thì chỉ có thể trở thành1 loại còn đáng sợ hơn cả ác quỷ... máu lạnh và ko biết sợ hãi.. đó là thiên thần sa ngã.. (O.O)

- Há.. – nó há hốc mồm.. khi nghe Evil miêu tả về nó như vậy..

- Thường thì thiên thần sa ngã rất hay sống 1 phong cách riêng, thủ lĩnh xã hội đen, cầm đầu băng đảng mafia.. vì những kẻ ko có máu này trường rất thích giết chóc, có khi còn uống cạn máu ng.. nhưng may mắn thay, loại này ko nhiều lắm.. – Evil nói tiếp, khiến nó sao mà muốn độn thổ quá.. (=.=)

- Nhưng.. – nó ấp úng.. – tôi..

- Cô cũng ko phải ngoại lệ.. – Evil nghiêm túc nhìn nó.. – sinh ra trong cô.. ko phải có 1 con ng.. mà có tới 2 con ng với những tính cách riêng biệt và ứng xử khác nhau.. đôi khi còn hơn.. vì vậy cô đã định sẵn là thiên thần sa ngã rồi.. (T_T đim hàng chị ý kinh quá)

- ?!?! – nó vẫn chưa hiểu gì sất.. (ngu dễ sợ)

- Cô ko hiểu sao ? – Evil nhăn mặt.. – Thiên thần sa ngã là 1 thành phần cực kì nguy hiểm, mỗi khi phát khùng là ko ai có thể điều khiển đc thú tính của họ.. nhưng cô thì khác.. cô ko có gì đặc biệt, nhưng mỗi khi đánh nhau, cô lại tỏ ra là 1 con ng khác, với ánh mắt giết ng.. sắc lạnh.. cô có thể thay đổi tính cách.. và cả nhân cách nữa.. về ngoại hình của cô cũng thay đổi hoàn toàn.. (=.=” cái này thì đúng òi)

- Đạo này.. – nó bắt đầu lo lắng.. – tôi thấy hơi chóng mặt, khó thở.. và lại còn có cảm giác hay bị hôn mê nữa.. ko lẽ là con ng kia của tôi..

- Tôi ko rõ.. – Evil nhún vai,- nhưng trường hợp 1 thiên thần sa ngã mà hội tụ cả 3 yếu tố trong đó vừa đóng vai thiên thần, vừa vào vai ác quỷ thì đó quả là 1 trường hợp hiếm gặp.. hoặc là cô là con ng đa nhân cách..

- Khoan đã..- hần cau mày.. – điều này tôi có xem qua 1 cuốn sách của dì tôi.. ‘có 1 thiên thần sa ngã trong tay là cả 1 vật báu không kho báu nào có thể đánh đổi đc.’ ý của cuốn sách đó là..

- Không biết.. – Evil nhướn mày nhìn hần.. (=.=” trả lời nhanh zậy)

- Nhưng không phải cô... vừa nói – hần cau có.. (>”<)>

- Tôi không phải là tiến sĩ biết tuốt đâu.. – Evil nhăn nhó.. (khó tính)

- Vậy.. – nó ấp úng.. – con ng kia của tôi,.. cô ấy có suy nghĩ như tôi ko ? có hiểu tôi nghĩ gì và muốn gì ko ?

- O.. – Evil và hần ngơ ngác..

- Thôi.. – nó nản lòng.. – cô về đi.. tôi cũng hiểu hiểu rồi.. (=.=” chị ý còn lâu mới hiểu)

- Ờ.. – Evil đi ra đến cửa.. (=.=”)

- À.. – nó quay lại, khuôn mặt hơi buồn buồn.. – tôi đã có 1 giấc mơ nhé..

- gì.. – hần ngược lên khó hiểu.. nhưng Evil thì khựng lại.. khuôn mặt khác hẳn.. nhỏ chú tâm lắng nghe

- Tôi có 1 đôi cánh, nhưng 1 bên của nó màu trắng như thiên thần, còn 1 bên thì màu tro tàn.. đôi cánh ấy rất to.. nhưng tôi không thể bay đc.. dù vỗ cánh lâu đến mấy, tôi cũng không bay đc.. 1 đôi cánh sinh ra mà không thể bay thì chúng thật là vô dụng.. (T_T)

Nói đến đây, nước mắt nó khê rơi 1 giọt.. nó quay đi.. đó chính là cơn ác mộng đêm nào nó cũng thấy.. ám ảnh nó nhưng nó lại không hề nói với ai.. hôm nay.. Không hiểu sao, nó lại nói ra.. còn Evil, nhỏ quay ngoắt lại nhìn nó, sắc mặt nhỏ hơi u tối.. nhỏ khê mở cửa đi về.. Còn hần, vẫn không hiểu cái gì cả.. hần khê theo nó lên phòng..

- Cô cần giúp gì không? – hần nhìn nó ngồi cửa sổ mà ái ngại..

- Không.. – nó ngồi đần mặt ra.. – năm ấy.. 1 tai nạn kinh hoàng đã xảy ra..

- Hả.. – hần nhìn nó.. – tai nạn..(O.O)

- Um.. – nó nhìn vào hân.. – trong xe ô tô.. 1 cái xác văng ra ngay trước mặt tôi.. cái xác không hồn.. nhưng 1 con bé 4 tuổi thì biết gì chứ.. tôi nhìn cái xác ấy.. dường như tôi không biết sợ.. và thế là, mọi ng gọi tôi là con bé máu lạnh.. dần xa lánh tôi.. tôi cảm ghét tất cả mọi ng.. cảm ghét sự giả dối..

- ... - hân lại gần bịt miệng nó.. - ..cô nói nhiều rồi.. đừng nói nữa.. tôi tin rằng cô sẽ thấy lại đc con ng đã mất..(^ ^)

Hân ôm nó vào lòng.. a.. cảm giác này thật là dễ chịu mà.. đc ôm ng con gái mình yêu thương, làm chỗ dựa vững chắc cho nhỏ là điều mà hân thấy hạnh phúc lắm lắm luôn ý... (.=” anh này lại cơ hội rồi, ko uống công chị ý gọi anh là đồ biến thái)

Bụp... nó tương thẳng cái cùi trỏ vào bụng hân, hân ôm bụng giãy giụa.. rồi nó vịn tay rằng rắc.. ánh mắt thù hân..

- Muốn giết hết những kẻ làm tổn thương mình.. (.=” chị ơi, lỡ tay dả thương nhầm ng rồi)

- Tôi thì làm gì cô chứ.. – hân nhăn nhó.. (.=” thông cảm anh là bao tải cát cho chị ý vậy)

- Ồ.. – nó nhìn hân rồi ngơ ngác.. – anh làm sao ý vậy.. sao lại nằm ở đây.. vừa bị ngã hả.. hậu đậu nó vừa vừa thôi chứ.. (cái gì,,chị.. thôi, ko nói nữa)

- What ?? - hân té ngựa ra đất luôn.. (.=” anh ơi,..cố gắng)

Tối hôm ấy.. nó ngồi trên ban công.. hân đã đến bên nó tự lúc nào..

- Đạo này tôi thấy.. – hân dò hỏi.. – khoảng cách giữa 2 chúng ta là quá lớn..

- Thế này chưa đủ nhỏ à.. – nó cảm cái.. – ngồi xê ra.. nóng muốn chết.. với lại, khoảng cách là do mình tạo ra, bước ko qua thì đừng có mà đổ lỗi cho số phận..(.=” bá đạo thế không biết)

- Á.. – hân đơ luôn.. ko nói đc gì.. – cô còn nợ tôi 1 lời hứa.. (nhớ dai thế)

- Nói luôn anh cần gì.. – nó cau có..

- Đợi tôi nghĩ đã.. – hân nhăn nhó đến là ghét.. – à.. tôi hỏi cô câu này nhá.. phải trả lời thật long.. cô có.. thích tôi ko??(.=” anh không tự trả lời trước đi)

- Gì.. – nó giật mình giãy nảy,.. – anh á.. thích á.. (O.O)

- Cái thái độ đó của cô là sao vậy.. –hân khó hiểu nhìn nó.. – thích thì cứ bảo là thích..

- Vậy ko thế thì thế nào.. anh cứ thử đang yên đang lành gặp ngay 1 con ngớ ngẩn hỏi anh câu đó xem anh không giật mình có đc không.. – nó chau mày.. – chẳng nhẽ tôi lại ôn ền, bên lên nhìn anh mắt chớp chớp, mồm đớp đớp và nói rằng.. “thích lắm” à.. (.=”)

- Ờ,..thì không đến nỗi thế... - mặt hân ngu ngu nhìn nó.. – nhưng đừng quá giật mình như thế chứ.. vậy cô trả lời đi.. (còn lâu chị ý mới thừa nhận)

- Không.. – nó cau mày.. (.=” biết mà)

- Cái gì không? – hân khó hiểu.. (.=” ngu quá)

- Tôi không thích anh.. – nó nhắc lại rành rọt.. (>”<)>

- thích nhất cảm giác đc nghe ng khác nói dối khi mình đã biết sự thật.. – hân tâm đắc. (tự sướng)

- Sự thật gì.. – nó quay ra khó hiểu..

- Là cô thích tôi.. – hân cười đắc ý.. – còn cô thì đang nói dối để che dấu.. (.=” có ngày bay hàm anh ạ)

- Đối với mk không có khái niệm nói dối, Nhưng khi bối rối thì ngôn từ có hơi thay đổi.. – nó nói tiếp.. – tôi thay từ không bằng từ “không có đâu” (khác gì nhau)

- Sao cô lại phải nói dối thế nhỏ.. – hân thắc mắc..

- Nếu ko muốn ng khác nói dối thì đừng hỏi những câu ng ta ko muốn trả lời.. – nó quay ra nói hân khiến hân không đỡ đc.. mà sao nó toàn nói những câu khiến không ai đỡ đc như vậy nhỉ..

- Đã trót yêu thì đừng có chối.. ng ta bảo nói dối là hư.. - hấn gắt lên. (.=” mãi mới thấy câu hay).

- Tôi hư từ xưa.. - nó bình thản rồi vào phòng.. (.=”)

Còn hấn ư.. đang tức xì khói đầu ngoài hành lang kia kia.. nhất là tức với 1 con dù nhớ đến phát điên nhưng vẫn thản nhiên im lặng như nó thì hơi bị khó khăn đấy,, lại còn ý định đi tỏ tình với 1 đứa con gái Bá đạo bất thành linh, lừa tình có trình độ, còn đồ có tổ chức, bức xúc có lí do, chém gió có đào tạo, nói xạo có chuyên môn, mức độ khôn vô đối, nói dối mà cũng có ng nghe như nó thì.. khỏi nói kết quả cũng là con số zero rồi.. (nói xấu chị ý kinh khủng)

Sáng hôm sau, là 1 ngày vô cùng trọng đại, trời quang mây tạnh, mới sáng sớm nó đã bị hấn kéo lê lét đến công ty Comex.. nó ngái ngủ ngáp ngáp dài và nhìn lên cổng công ty.. Ớ.. đây ko phải là nơi..

- Con gái.. - tiếng oanh vàng của ba nó cất lên.. - con gái ba ới ời.. (.=”)

- Ba.. - nó cười khá là lấy lệ.. - lâu rồi không gặp..(.=” đang ngái ngủ)

- Thăng quan chức tước nhá.. - ba nó vỗ vập.. - con ấy, đc đi đóng phim rồi cơ à.. sắp trở thành ng nổi tiếng rồi đấy.. (.=”)

- Vâng.. - nó đang định đi vào thì hấn níu tay lại đưa cho nó 1 cái hộp trước sự ngỡ ngàng của nó và ba nó..

- Vì điện thoại của cô mất rồi nên tôi mua tạm cái này dùng.. - hấn quay đi..(^)

- Đẹp thế.. - tiếng của 1 đứa con gái khác vang lên.. - anh mua tặng em hả..(.=” nhận vơ thế mà không biết ngượng)

- Devil.. - nó ngơ ng, mà phải, ko phải con nhỏ đó diễn cùng phim với nó sao.. (nhanch quên gớm)

- Sao? - Devil nhìn nó.. - có bức xúc gì ko..(.=”)

- Ko.. - nó giật nhẹ cái hộp.. bóc nhanh ra trước sự ngỡ ngàng của hấn và Devil rồi lấy.. cái máy điện thoại cùng mọi linh kiện và.. đưa Devil cái hộp rỗng..- đó..cô khen cái hộp đẹp, tôi nhường cô nhá..hí..(.=” Devil mà tức lên có ngày cho chị này vào nồi hấp chín mất)

Nó tung tăng đi vào.. khiến Devil tức hộc máu, ba nó khẽ lắc đầu.. còn nó thấy hả hê vô cùng.. vừa chọc tức nhỏ Devil..hihi.. còn hấn, ngày hôm nay hấn đã chuẩn bị một bất ngờ cho nó,, bất ngờ lớn.. đó là chuẩn bị yến tiệc ở 1 nơi khá sang trọng và hấn sẽ tỏ tình với nó..hihi.. còn nó.. thì đang chăm chú nhìn mấy cô diễn viên đang diễn xuất..

Đồng thời, Devil đứng ngoài cổng, nhìn theo bóng hấn và nó xúm xít với nhau đến là ghét.. Devil nắm chặt tay.. rồi rút chiếc phone ra nói chuyện với ai đó..

- Dạ thưa tiểu thư.. - giọng 1 ng con trai cất lên..

- Đến ngay đây cho tôi.. - Devil gắt.. sau đó ko nói thêm lời nào, nhỏ cúp máy cái rụp..(.=” bá đạo)

20 phút sau, 1 xe ô tô sang trọng đỗ ở cửa sau công ty, 1 ng bước xuống cúi đầu chào Devil.. nhỏ đứng khoanh tay ra về bề trên và nhìn tên con trai trước mặt..(.=” kiêu ngạo)

- Anh đến hơi muộn.. - Devil nhìn tên đó với nửa con mắt..(><)>

- Dạ thưa.. - tên đó vẫn cúi xuống.. - tôi có chút việc.. - Lục Minh Trí.. cao 1m70, 21 tuổi, rất đẹp trai, là tay sai riêng của nhỏ Devil, anh là ng con trai khá lạnh lùng, điềm đạm, và hiểu biết rộng, anh đc ba Devil mang về nuôi từ nhỏ, là 1 tiểu thiên thần nhưng qua quá trình huấn luyện khắc nghiệt, anh cũng đã biến chất thành thiên thần sa ngã.. tuy bên ngoài điềm đạm, luôn vâng lời và tỏ ra là con chó trung thành nhưng bên trong đầu anh ta nghĩ gì thì chỉ có trời biết, đất biết, anh ta biết..dù vậy anh luôn luôn nghe lời Devil tuyệt đối, sẵn sàng cúi đầu trong mọi tình huống, con ng điềm đạm và lạnh lùng này giường như ko biết lòng tự trọng là gì.. dễ hiểu thôi, ví dụ 1 kẻ bắt anh quỳ xuống liếm chân, anh sẵn sàng..(.=”)

- Việc gì mà quan trọng hơn cả tiểu thư nhà người gọi.. - Devil âm ức.. - người quên cha ta nói gì à.. phải đáp ứng tất cả yêu cầu của ta.. cơ mà.. người nên thấy mình hãnh diện vì đã mang họ của ta đi.. và phải làm hết mình với cái hữu danh vô thực của người ấy..(.=” nghe mà muốn đâm vỡ mồm con này quá)

- Dạ - Minh Trí quỳ xuống với vẻ điềm đạm có sẵn.. – tôi xin tiểu thư thứ lỗi..(=.=”)
- Thôi.. – Devil nhún nhó..- ta có việc làm cho nhà người đây, để lấy công chuộc tội..
- Dạ.. – Minh Trí vẫn cúi mặt.. – mọi yêu cầu của tiểu thư là mệnh lệnh cao cả của tôi..(=.=” lạnh lùng đây hả)
- Từ khi nào mà người giỏi nịnh vậy.. – Devil nhìn hần cười nhếch miệng.. – ặc rồi, sau 1 tiếng rưỡi nữa sẽ có 1 đứa con gái ra đây.. mặc áo trắng, váy ca ro xanh..bảo người của anh bắt nhỏ đó cho tôi, giấu đâu cũng ặc, miễn là phải kín, còn 1 việc tôi ko cần phải nhắc anh cũng biết chứ..
- Dạ thưa.. – Minh Trí tiếp tục quỳ.. – tôi sẽ làm đúng như lời cô chủ dặn..
- Hừ.. – Devil hừ 1 tiếng khó chịu và quay đi, nhỏ cứ vậy, chả hiểu sao nhìn thấy Minh Trí là nhỏ thấy khó chịu vô cùng, cách làm việc của anh đúng là ko chê vào đâu ặc, nhưng mà.. cái cách thể hiện vẻ mặt là 1 con chó ngoan khiến nhỏ khó chịu, nhỏ muốn hần phải sợ hãi, ngưỡng mộ nhỏ chứ ko phải là vẻ mặt lạnh lùng vô sắc, vô cảm ấy.. nên nhỏ bắt anh đợi 1 tiếng rưỡi cho anh thấy ực, mà cái vẻ mặt thể hiện của anh có mà khiến nhỏ ực muốn học máu mồm ra ý chứ.. nhỏ còn 1 ng anh trai nuôi, mà nhỏ luôn lấy lòng nữa.. nhỏ thường hay so sánh anh trai với Minh Trí và với hần, nhỏ biết, nếu muốn cần tư vấn hay nhờ việc gì thì cứ tìm đến anh trai nuôi, còn muốn làm việc gì kín đáo mà chắc chắn thì tìm Minh Trí, còn hần.. là ng mà nhỏ yêu đấy.. nhưng, Hải Tường.. đối với nhỏ chưa từng có ng anh nào như vậy.. nhỏ còn ko thêm so sánh nữa cơ mà.. (anh Hải Tường mà biết thì buồn lắm đấy)..

Ngoài cổng công ty..

- O.. cậu là ai.. – ba nó nhìn Minh Trí đang đứng gần đấy.(=.=” ông này..)
- Dạ.. – Minh Trí nhìn ba nó và cúi đầu chào. - cháu đang chờ đón 1 ng ạ.. (=.=” lễ phép gớm)
- Tôi vừa thấy cậu đứng với Devil.. – ba nó nhìn vào trong công ty.. (=.=” tò mò ko tốt)
- Vâng.. – Minh Trí thay đổi nét mặt ngay tức khắc.. – chỉ là tình cờ thôi..(=.=” nói dối ko chớp)
- Ồ.. – ba nó gật gật.. – cậu biết con bé Nguyệt Nga chứ.. hihi. Hôm nay ngày đầu nó đi diễn xuất, không biết thế nào nhỉ..(=.=”)
- Vâng.. – Minh Trí vâng 1 cách rất bài bản..

Ông Trần ngồi huyền thuyên cả buổi, Minh Trí phải nghe mấy câu tầm phào ấy, mặt không biểu lộ cảm xúc rồi chỉ vâng dạ mấy câu.. cho đến khi Minh Trí xin phép đi gọi điện thoại..

- Alo đại ca.. – giọng tên đàn em lên tiếng..
- Có việc.. – Minh Trí lạnh lùng nói.. – cổng công ty Comex (O.O thay đổi thái độ nhanh ghớm mặt)
- Vâng.. – tên đàn em vâng rồi lập tức đến ngay công ty..

30 phút sau.. bọn đàn em đã có mặt đông đủ.. Minh Trí nói chiến lược bắt cóc ở 1 nơi gần đấy..mấy bọn đàn em vâng dạ làm theo..

Còn nó, đang vui vẻ, vô tư mà không biết chuyện gì sắp xảy ra với mình.. hần cũng đang có 1 niềm hạnh phúc mới lên lời..

Ở 1 nơi nữa.. nhà của Evil, nhỏ đang ngồi gấp rút, lật từng quyển sách, đọc từng cuốn, rồi tra đến 6, 7 cái máy tính, tất cả các nhà nghiên cứu về giáo trình đã được nhỏ tập hợp chỉ trong ngày hôm qua, nhỏ nhớ về những giấc mơ của thiên thần sa ngã sẽ ít nhiều ảnh hưởng đến hiện tại, quá khứ và tương lai.. nhỏ muốn tìm hiểu “đôi cánh” mà nó nói là gì,.. nhưng uống công, nhỏ tìm mãi không thấy.. nhưng tìm cũng không phải là vô ích, trong 1 quyển sách tranh cho những đứa trẻ mô côi đọc về chúa, về thiên thần và ác quỷ, có hình ảnh 1 thiên thần sa ngã truyền thuyết, người mà có năng lực hơn những thiên thần sa ngã khác nhưng.. không bao giờ có thể lớn lên.. cô gái có 1 bên cánh trắng muốt, và 1 bên màu tro tàn.. dường như đang đau đớn vì bị trói và kêu gào.. nơi có những con ng chết chóc vây lấy cô.. nhỏ nhớ lại.. khi đang còn ngồi trên đùi ông nội, ông đã cho nhỏ quyển sách này.. lúc ấy nhỏ ghét bức tranh này nhất.. vì nhìn nó thật kinh khủng, nhỏ thích nhất bức tranh về thiên thần, nhưng ông nội lại nói: “ông thích bức tranh thiên thần sa

ngã nhất.. vì thiên thần sa ngã là những con ng đau khổ, cô ấy cũng như chúng ta, cô ấy cũng có trái tim, nhưng trái tim của cô ấy đã bị ném vào lửa cháy, ngọn lửa nào cháy càng mạnh thì càng đáng sợ.. nhưng ngọn lửa mà cháy âm ỉ mãi không ngừng thì thật đáng thương, 1 cô gái cô đơn, không thể thành gió để bay đi với giấc mơ mà luôn bị trói buộc trong ác mộng, không thể là nước để cuốn phăng nỗi buồn, không thể là mây để nhẹ nhàng phiêu du, không thể là ánh sáng để ban mọi điều ước cho ng khác.. mà chỉ là bóng tối u buồn, tĩnh mịch.. họ đã chịu đựng rất nhiều, cần 1 ai đó đưa họ quay trở về là thiên thần, đưa họ trở lại là con ng cũ của họ..”

Cho đến giờ Evil vẫn chưa hiểu hết đc những lời ông nói, nhưng vì những lời đó, mà nhỏ đã yêu thiên thần sa ngã, nhỏ cố gắng để mình giống như 1 thiên thần sa ngã, nhưng không thể.. nhỏ quyết định sẽ soi sáng đường cho thiên thần sa ngã, sẽ tìm cô gái trong truyện tranh ấy, để cô ấy không đơn độc.. nhỏ suốt reo lên khi biết đc nó là cô gái đang tìm kiếm.. nhưng thật trớ trêu, ông nội nhỏ không còn, để chỉ hướng đi cho nhỏ.. di chúc của ông cũng không có tên nhỏ, nhỏ nghĩ sao lại vậy,.. không phải ông nội nhỏ yêu quý nhỏ nhất sao.. ông bị tai nạn, đấy chỉ là tai nạn thôi, của 1 thiên thần sa ngã gây ra.. 1 con ng mà ông cố gắng để đưa họ quay trở về... ông không phải thiên thần, nhưng việc làm của ông xứng đáng với danh hiệu đó.. vì ông chưa từng làm điều gì có lỗi với bản thân, với con cháu, theo nhỏ nghĩ là vậy...

29. Chương 29

Cạch.. 1 cái gì đó rơi vào chân nhỏ.. kẹp từ cuốn sách tranh mà nhỏ đang giữ.. 1 cái đĩa video.. Nhỏ ngơ ngác lật đĩa lên.. “Gửi cháu gái thân yêu của ông” nhỏ rơm rớm nước mắt.. vội vàng bật máy. Hình ảnh ông dần đc hiện lên rõ ràng.. trên ti vi.

“cháu của ông, khi ông làm cuộn video này, ông cũng biết cháu sẽ buồn vì ông nhiều lắm, nhưng trong di chúc không có tên cháu, vì.. cả nhà, mình cháu là hiểu ông, ông không muốn cháu tham gia vào những việc xô bồ và cuộc tranh giành quyền lực giữa gia đình.. cháu à.. ông từ xưa đến nay, luôn luôn thương cháu, và điều mà ông muốn đó là cháu có cuộc sống hạnh phúc không chỉ cho riêng mình.. khi cháu tìm thấy cuộn băng này, tức là cháu đang nghiên cứu về thiên thần sa ngã và cô ấy đã kể lại cho cháu nghe 1 trong những giấc mơ của cô ấy.. hoặc là cháu chỉ đang gắng nhớ lại kỉ niệm giữa ông và cháu.. cháu này, trên đời này có rất nhiều thiên thần sa ngã đơn độc.. cháu đã tìm đc ai chưa.. vào ngày cuối cùng ông gặp cháu, ông đã thấy ánh sáng của cháu, rất rực rỡ, ông tin, cháu đã gặp thiên thần sa ngã trong truyền thuyết, giờ cháu hãy nghe ông nói.. cháu có muốn giải cứu cho thiên thần sa ngã ấy không.. cháu có muốn cô gái ấy lại trở thành thiên thần nữa không?... nếu là ông thì ông sẽ làm.. vì cô ấy thật đáng thương, cô ấy đang bị giam giữ, kìm hãm.. 1 chuyện ông chưa cho cháu biết vì khi đó ông đang còn nghiên cứu, nhưng giờ ông sẽ nói với cháu.. cháu hãy nghe cho kĩ.. thiên thần sa ngã trong truyền thuyết, cô gái mà cháu đã gặp, đã bao nhiêu tuổi rồi.. thiên thần sa ngã lớn lên.. có thể sống lâu thật là lâu, nhưng cô gái mà cháu đã thấy.. là định mệnh, cô ấy không thể sống qua tuổi mới lớn.. vào ngày cô bé tròn 18 tuổi, cơn ác mộng ập đến sẽ đưa cô ấy đi.. vì lúc đó là lúc cô gái ấy đã đến sức giới hạn chịu đựng của cơ thể..

Cô gái mà cháu gặp, là 1 đứa trẻ hồn nhiên lương thiện và đa nhân cách.. mỗi trường hợp, mỗi 1 nhân cách lại xuất hiện, thông thường họ sẽ có 2 nhân cách đối lập nhau.. vậy cô gái cháu thấy có bao nhiêu nhân cách? Vào ngày cuối cùng của cô ấy.. cô ấy sẽ đau đớn, sẽ tuyệt vọng, ánh sáng sẽ nuốt chửng cô ấy, nếu cô ấy biến đổi nhân cách trong ngày này, cô ấy sẽ chết.. vì mỗi lần biến đổi nhân cách thì tất cả sức lực, sự chịu đựng của cô ấy cũng thay đổi, 1 con ng thì chịu nổi làm sao nhiều áp lực chứ.. hướng chi đây là lực dồn ép trong cơ thể.. ngày sinh và cũng sẽ là ngày tử, cô ấy phải chọn ra 1 tính cách duy nhất, và chịu đựng nỗi đau trong ngày hôm ấy, những hạnh phúc, vui buồn, tâm trạng của cả 1 đời con ng trong 1 ngày.. nếu cô ấy không chịu đựng đc thì cô ấy sẽ trút hơi thở cuối cùng. Vì vậy cháu cần phải giúp cô ấy, phải giúp cô ấy 1 lần duy nhất thôi, giúp cô ấy biết tin tưởng, biết an toàn, biết hạnh phúc..

Cháu yêu à.. ông đã rất cố gắng, nhưng đã thất bại, vì ông không có đủ sức lực, nhưng ông biết cháu nhất định sẽ làm đc.. cháu à.. bởi vì.. ng mà trước khi ông lấy bà, ng mà ông đã từng yêu da diết.. là 1 thiên thần sa ngã..”

Video bị lỗi từ đây, giường như cũng chẳng còn có gì để xem.. Evil vừa xem xong video thì phi vội ra ngoài chỉ với kịp chiếc áo.. Evil phải làm gì đó ngay, không nó sẽ...

Ở công ty, nó đang vui vẻ.. bỗng mọi thứ xung quanh tối sầm, ngực nó đau thắt.. nó loạng choạng vào nhà WC, đây không phải là lần đầu nó có cảm giác này.. lần đầu là khi nó đang trong miệng hổ khi Devil vừa đi khỏi, mắt nó mờ đi và nó bị đau đến phát khóc.. nó nhìn mình trong gương, nó khẽ mỉm cười để lấy lại tự tin..

- xấu chứ cô mà đòi làm chị tôi á.. – Devil lên tiếng mỉa mai.. (=.=)
- Mỹ nhân thiên hạ nhiều vô kể, hỏi xấu như ta đc mấy ng – nó vênh mặt lên tự đắc.. (=.=” vâng em biết)
- Cái gì.. – Devil tức giận.. – này nhá.. cô đừng hòng làm chị tôi nhá, tôi sẽ vào vai Angel để được yêu anh Hero.. và.. cô sẽ vào vai kẻ xấu.. (=.=” nghĩ đơn giản nhĩ, thì chị cũng vào vai kẻ xấu rồi còn gì)
- Thích thì chiều, liêu thì chiến mà ý kiến thì lên phòng.. – nó lại nhìn Devil với ánh mắt tự đắc (=.=” con này ko biết sợ là gì à)
- Cô hơi bị bá đạo rồi đấy.. – Devil nhú mày giận giữ.. (=.=” hơn cả bá đạo nữa ý chứ)
- Bá đạo nghĩa là, khi mình đi đường lỡ may – nó đi qua Devil hích mạnh 1 cái khiến nhỏ ngã túi bụi (vì nhỏ ng mà) - ..bá phải đứm nào thì phải thể hiện tinh thần nhân đạo bằng cách quay lại và nói.. – nó quay lại nhìn Devil.. - xin lỗi, tao ko thấy mày....(=.=” chị này)
- Á.. – Devil bị ngã đau tức lắm.. – cô.. cô..
- Cô đúng là không biết điều.. – nó quay đi.. – he he..
- Này.. – Devil gọi lại.. – cảnh tiếp theo ở phía cổng trường, cô ra đó để mọi ng phổ biến tình hình đi..
- Rồi.. – nó quay lại.. –cám ơn... (=.=” hồn nhiên quá)

Devil khẽ nở nụ cười nửa miệng, nó đi ra cổng trường.. (ng gì mà hay tin ng dễ sợ lun)... ở gần đấy, Minh Trí đã phát tay cho lũ đàn em phi ra, lấy khăn thấm thuốc mê khiến nó ngất đi rồi chụp cái bao tải lên đầu nó rồi vác nó vào trong xe..

- Nguyệt Nga con ơi.. – ba nó thấy nó tung tăng đang định chạy lại thì thấy có ng bắt cóc con ông mang nhét lên xe.. liền hét hoảng kêu lên.. – cướp, cướp.. (nó có cướp gì đâu, bắt cóc mà)

Ông Trần sợ hãi phi thẳng vào trong công ty.. hô toáng lên

- Cậu Hero.. – ông thở ko ra hơi.. – cứu.. cứu con gái tôi.. (>”<)>
 - Con gái ông là ai.. – Devil cầu nhàu tiến lại.. – mà anh Hero phải cứu..
 - Nó là Nguyệt Nga.. – ông Trần tuyệt vọng cầu cứu Devil..
 - Nguyệt Nga.. – Devil nhú mày.. ko phải nhỏ bảo họ bắt cóc nó sao, giờ đi cứu nó thì ko phải là bắt uống công à.. – vậy chứ gì.. tôi sẽ đi bảo với anh Hero.. (>”< con=”” này=”” có=”” âm=”” mutu=”” gì=”” đây)=”>
 - Ko cần bảo.. – hấn tiến lại rất nhanh và hỏi bố nó.. – những tên đó như thế nào, nhà có gây thù oán với ai ko ? (=.=)
 - Ko.. – ông Trần khẳng định.. – tôi làm ăn xưa nay hòa thuận lắm..
- ‘ko lẽ là do hấn’. hấn cuống cuồng rồi nhìn ông Trần..

- Vậy.. – hấn dò hỏi gấp gáp.. – ông có nhìn thấy họ như thế nào ko.. biển số xe nào, bao nhiêu ng, rồi đi hướng nào..(=.=” hỏi nhiều thế ai mà trả lời hết đc)

- Ờ.. khoảng 3,4 ng, xe bóng loáng, màu đen loại xe du lịch 7 chỗ ý.. – ông Trần miêu tả..- tôi ko nhớ rõ vì xe đó đi nhanh nhưng trên xe có hình đôi cánh nhọn và cây thương có 2 mũi nhọn..

Hầu như ông ta miêu tả hấn chả nhập tâm vào đâu cái gì nhưng cái hình đôi cánh nhọn và cây thương có 2 mũi nhọn thì chỉ có 1 bang hội có thôi.. hấn gặp nhiều bọn này rồi, nhưng xưa nay chúng là bang chìm chưa làm gì đắc tội với ai, là hội dưới trướng của ai hấn cũng ko biết.. nhưng biết là hội này khá mạnh. Devil

nhìn ông Trần với ánh nhìn bốc lửa.. ‘ra là đây là bố của con nhỏ đó!.. nhỏ lại cười đắc chí..(=.=” lại có thiên thạch rơi vào đầu rồi)

30. Chương 30

Evil từ đâu chạy vào, hốt hải ngó nghiêng..

- Tiểu Nguyệt đâu.. – Evil lo lắng nhìn hần..

- Sao nay nhỏ lắm hàng thế.. – Devil rì rầm.. (=.=”)

- Vừa bị bắt cóc rồi.. – hần gấp rút chuẩn bị lấy xe,..

- Gì.. – Evil bất ngờ.. – ai.. dám..

- Đi.. – hần trèo lên xe, theo hướng ông Trần chỉ..

Evil cũng phi xe đằng sau.. đồng thời kết nối liên lạc với hần..

- Kể nào.. – Evil ngắn gọn.. (=.=”)

- Bọn List.. – hần cũng ngắn gọn không kém..

List.. là bang hội mà trước đây nhỏ tìm mọi cách gia nhập vì nghe nói trong đó có 1 thiên thần sa ngã nhưng quên làm sao được đó là 1 thời ê chề nhục nhã nhất của nhỏ.. nhỏ phanh xe cái kít khiến hần giật mình ngoảnh lại..

- Cô điên à.. – hần hét lớn..

- Anh điên ý.. – Evil nhún nhó.. – nếu là bọn List thì tôi biết chúng cất giấu con tin ở đâu.. quay xe lại.. bọn này có thằng thủ lĩnh khôn lắm..

Evil lao đi 1 lúc sau.. 2 ng họ cũng đã đến 1 nơi khá hẻo lánh, hình như ngoại ô thành phố, gần 1 trường đại học, lại còn có cả 1 khu nghĩa địa khá rộng nữa.. hần ngơ ngác..

- Trong thành phố mà cũng có cái này cơ á.. um.. – Evil bịt mồm hần lại.. (=.=”)

- Anh không im tôi cho anh tắt thở đấy... - Evil càu nhàu..- nhìn mấy ông nông dân soi ếch với câu cá ngoài kia không..

- Thấy.. – hần gật.. – sao..

- Họ là lính cải trang do thám của List đấy.. – Evil tiếp lời, 2 đứa trốn sau 1 ngôi mộ to.. (=.=”).. – bọn này làm ăn kín lăm, nếu 1 ng mất tích thì đừng hòng mà sống sót về.. vì ít vụ với lại thế lực lớn cùng với ng mà bọn này bắt cóc thường là dân xã hội nên Công an không thò tay vào đâu..

- Nhưng.. – hần thắc mắc..

- Tôi không hiểu là sao, - Evil nhú mày.. – cũng có thể là tại nhỏ là thiên thần sa ngã vì thủ lĩnh của bọn nó là thiên thần sa ngã mà nên tên thủ lĩnh có hứng thú với Tiểu Nguyệt chẳng..

- Sao cô biết rõ thế..- hần khó hiểu.. – không lẽ chính cô.. (=.=”)

- Anh điên à.. – Evil cau mày.. – tôi đang tìm cách cứu cô ấy, chuyện dài lắm sao tôi giải thích cho anh đc.. nhưng cô ấy đang gặp nguy hiểm đấy.. có chuyện..um..um..

- Bắt đc 2 kẻ dò lén.. – mấy tên đứng sau bịt mồm và tóm chặt lấy hần với Evil.. 2 ng ngoan ngoãn chịu trói.. – đưa về cho thủ lĩnh.. (bị phát hiện rồi)

- Bọn em là phóng viên anh ạ.. – Evil nhìn tên đó nài nỉ với gương mặt hết sức cute.. (=.=” nói dối mà ko biết ngượng kìa)

- Cô thì ai lạ gì, đại tiểu thư.. – 1 tên nhìn Evil..- còn hần ta chẳng phải là công tử Hero sao.. mấy khi gặp ng nổi tiếng..

Hắn và Evil ko nói đc gì luôn.. họ đc đưa về 1 căn phòng rộng, với lời nói.. ‘2 ng muốn làm gì thì làm, giường có, chăn đệm có đấy’.. khiến Evil muốn giết hết bọn đấy luôn... (^)

Nhắc tới nó, đang sống dở chết dở ở chốn khỉ ho còn gáy đã đành lại còn.. bị trói, bị bịt miệng nữa chứ, khổ sở..

- Mở ra.. – 1 giọng nói lạnh đến thấu ng cất lên..

Nó mở mắt ra, lạnh ko kém, trước mặt nó là 1 ng con trai khá điển trai, khuôn mặt bình thản và ảm đạm.. nhìn nó.. 4 con mắt nhìn nhau, lần đầu tiên Minh Trí thấy 1 ng khá thân quen với anh như vậy, 1 ng mà có ánh mắt còn sắc lạnh hơn cả anh..

- Cô biết..- anh lên tiếng..

- Devil.. – nó lên tiếng..- nhỏ Devil gây ra chuyện này phải ko.. (trí thông minh đột xuất ngu dài hạn)

- hừ.. – Minh Trí tiếp tục nhìn nó..- cô thông minh đấy..

- Ko thiếu năng như anh là đc.. – nó cười khẩy.. (^)

- Đc.. – Minh Trí vẫn ảm đạm.. – cô giỏi đối đáp lắm..

- Biết là tôi hơn anh là ok.. – nó lại bình thản.. (^)

- Cô có quen 2 ng này.. – Minh Trí vẫy tay cho bọn tay sai bắt hắn và Evil lên, vừa nhìn thấy nó hắn hét tướng..

- Cô có làm sao ko ? – hắn lo lắng.. (=.=” sao anh to mồm giỏi võ mà vẫn để bọn nó bắt đấy thôi, còn ko thêm kháng cự nữa)

- Người muốn gì.. – nó nhìn thẳng vào Minh Trí và nói..

- Người.. – bọn tay sai ái ngại nhìn nó.. – con nhỏ này chết chắc rồi..

- Thằng kia, dám đụng vào 1 sợi tóc của cô ấy thì mày chết chắc.. – hắn thấy vậy hét lên.. (=.=”)

Bụp.. 1 tên tay sai đâm cái thụp vào bụng hắn.. nhưng hắn cố trụ vững.. dù gì hắn cũng là con trai mà.. Minh Trí lại quay sang Evil..

- L.. làm.. cái.. gì – Evil hơi hoảng vì cái thái độ điềm nhiên không còn ai điềm nhiên hơn đc nữa.. của Minh Trí.. – vậy hả..

- Thật tiếc là để tiểu thư bị trói thế này, nhưng ngày trước tiểu thư đây đã từng xin vào hội đúng không nhỉ.. – Minh Trí lại điềm đạm và cung kính cúi ng trước Evil.. (sợ anh này dần rồi)

- Hừ.. – Evil hừ 1 cái rồi quay mặt đi..

- biết làm gì chưa ? – Minh trí quay ra nói với bọn đàn em bằng 1 giọng lạnh tanh, bọn đàn em gật đầu..

Thế là 1 bình xịt thuốc mê lần lượt đc xịt vào 3 đứa tụi nó nhưng chỉ có hắn và Evil là bị ngất đi, còn nó thì vẫn trơ ra, nhưng lại nhắm mắt.. (miễn dịch đấy)

- Alo..công việc sao rồi, anh Hero đi tìm đấy.. – tiếng chua chát của nhỏ Devil cất lên qua điện thoại

- Vâng.. – Minh Trí nghe điện bằng điệu bộ rất cung kính..- tên đó đã tìm đc đến đây.. chúng tôi đang giam giữ hắn.. (^)

- CÁI GÌ.. – Devil hét lên.. – người làm ăn kiểu gì vậy hả.. người không muốn sống nữa à..tên đàn kia..

- Việc giữ bí mật tôi có thể làm đc.. – Minh Trí vẫn điềm đạm

- Đợi ta, - Devil gắt, - ta đến ngay.. cấm ko đụ vào 1 sợi tóc của anh Hero

30 phút sau, chiếc xe của Devil đã đỗ ngay trước cổng của hội List, Minh Trí mau chóng ra mở cửa xe thì bị Devil phang 1 gậy khá đau vào bụng.. khiến anh gục hẳn xuống.. nhưng khuôn mặt vẫn không hề thay đổi..

- Kính chào tiểu thư.. – Minh Trí lên tiếng (=.=")

- Anh Hero đâu.. – Devil cúi..

- Dạ,..tôi đã nhốt 3 ng, mỗi ng 1 căn phòng riêng rồi ạ.. – Minh Trí nói tiếp..

- 3 ng.. – Devil thắc mắc.. – lấy đâu ra lắm thế.. (>"<)>

- Dạ.. – Minh Trí giải thích.. – có cả đại tiểu thư Evil nữa ạ..

- Hừ,, - Devil nhú mồm.. – có cả con nhỏ rắc rối đó nữa sao.. cho chết chung luôn 1 thể.. với lại.. người.. mau đưa anh Hero lên xe, tra tấn cho con nhỏ kia sống không bằng chết và phóng hỏa đốt căn nhà này cho ta.. (có ai ác độc hơn không hả trời)

- Dạ... - Minh Trí tuân lệnh nhưng trong lòng anh hơi sững lại.. vì.. căn nhà này là tụ sở, là nơi ở kiên cố không chỉ của anh mà của cả bọn đàn em của anh nữa nhưng là 1 con chó trung thành thì dù chết anh cũng phải sẵn lòng..

Devil đi lên chiếc xe gần đó.. mỉm cười nửa miệng.. con nhỏ này.. thích lửa.. và nhỏ không cần nhìn nó bị tra tấn mà tiến thẳng vào vấn đề chính đó là phóng hỏa.. nhìn bọn tay chân đang gài bom ở lối đi, và chất rơm xung quanh thì nhỏ háo hức chờ ngọn lửa kia sẽ bùng cháy cao đến đâu. Bỗng nhỏ thấy bụng hẫng có vết bẩn, chứng tỏ hẫng đã bị đánh, làm sao qua nỗi mất của 1 con bé là dân giang hồ như nhỏ đc cơ chứ, tức là Minh Trí đã không nghe lời nhỏ, nhỏ nắm chặt tay cầm phần... khi lửa vừa đc thấp lên thì..

- Ấy chết.. – Devil la toáng.. – cái vòng bạc của ta rơi trong đó rồi.. người mau vào lấy đi.. (>"<)>

- Vâng.. – không do dự, Minh trí bước đi vào trong ngôi nhà đang ngày 1 bốc cháy cao hơn mặc dù anh biết đây chỉ là 1 chiêu của nhỏ để giết chết anh..

Còn Devil, ý nghĩ của cô ta là cho Minh trí, nó và Evil chết chung trong đám cháy.. nhỏ sẽ càng thấy thú vị hơn nhiều.. và nhỏ khẽ bấm nút, quả bom ở cửa ra vào đã nổ tung.. chặn lối đi.. khói đã ngập nghi ngút.. nhỏ phóng xe đi mất với hẫng trên xe..

Nó đang còn tỉnh, nó thấy lửa liên đứng dậy và đập cửa.. chốt cửa văng ra, nó chạy ra ngoài thì thấy Minh Trí đang đứng đó, xung quanh là đồng lửa đang cháy lớn..

- Xin thứ lỗi, nhưng tôi không để cô qua.. – anh nói bằng giọng cung kính.. (=.=")

- Hử.. – Nó đứng khoanh tay nhìn anh.. – con chó trung thành đến khi chết vẫn nghe lời chủ đây sao..

- Cô muốn nói sao cũng đc.. – anh đứng nhìn nó.. – nhưng tiểu thư đã muốn tôi chết, thì tôi sẽ chết vì tiểu thư.. (T_T có ai khuyên anh này dùm đi)

- Hừ.. – chợt, nó nhớ lại nó, nó cảm thấy, nhìn thấy hình ảnh nó, 1 con ng cô độc đầu đó phảng phất trong Minh Trí.. nó muốn cứu anh.. đơn giản muốn cứu anh.. thể thôi.. - ..ra đi.. anh muốn chết nhưng tôi không muốn chết cùng anh..

- Xin thứ lỗi.. – anh tiếp tục cứng đầu.. (>"<)>

- Thứ lỗi cái con khỉ.. – nó cúi.. – anh mà không đi cùng tôi thì tôi sẽ dùng biện pháp mạnh với anh đấy.. đồ ngốc.. (>"<)>

- ... - Minh trí khá là ngạc nhiên với thái độ cư xử của nó.. nó nhẹ nhàng đến bên cạnh cầm lấy bàn tay anh rồi dẫn đi mò mẫm khắp căn nhà.. tìm lối ra.. và cuối cùng nó cũng đã tìm đc 1 lối thông ra phía rừng.. trong khi nó vẫn nắm lấy bàn tay anh.. (anh ý đơ rồi kìa)

Còn hẫng, khi xe ô tô vừa rời đi cũng là lúc hẫng tỉnh dậy, nhìn căn nhà bị bốc cháy, hẫng bàng hoàng và nhận thấy Devil chính là thủ phạm.. hẫng đánh gục Devil trong giây lát rồi chạy về phía căn nhà đang cháy lớn.. hẫng lo lắng xông thẳng vào trong mà không kịp suy nghĩ, lục lọi khắp các phòng cuối cùng hẫng cũng thấy 1 ng con gái nằm sấp ở dưới nền gạch, hẫng chạy lại bế thốc cô gái ấy lên và nghĩ rằng ng nào duy nhất bị bỏ lại là... nó.. và khi ra đến nơi, hẫng mới tá hỏa khi ng hẫng vừa cứu không phải là nó mà là Evil.. nhưng hẫng đã tìm khắp các nơi rồi mà.. hay nó đã chạy ra trước rồi.. lúc này hẫng mới tát tát vào mặt Evil khiến cô nàng thức giấc..

- Dậy đi.. – hấn ghé sát mặt mình vào Evil.. (.=.” có ngày ăn tát)
- Yêu râu xanh... - Evil tát 1 cái lật quai hàm của hấn may mà hấn có võ công đầy mình nên đã né đc.. Evil nhìn lại thì ra là hấn nhỏ thờ phào.. – tên điên này.. sao anh lại hù tôi thế.. (^ ^ biết ngay mà.. cơ mà sao không trúng nhỉ, phí thế)
- Tại cô không chịu tỉnh.. – hấn cau có.. – Nguyệt Nga đâu..
- Biết chết liền.. – Evil mặt mủi rồi giật bắn mình.. – Nguyệt Nga đâu? (.=.”)
- Cô.. – hấn hết nói nổi với nhỏ luôn.. (.=.”)
- Thế..- Evil nói tiếp sau khi đã nhìn xung quanh..- ta đang ở đâu đây..
- Ko biết.. – hấn chán nản nhìn xung quanh, rừng rậm ko thấy ánh sáng mặt trời đâu cả mà trời cũng sắp tối rồi.. (T_T)

Lại nói về nó, sau khi dẫn Minh Trí thoát khỏi chỗ nguy hiểm, anh chàng này thế là cứ theo nó thôi..

- Trời sắp tối rồi.. – nó chán nản.. – anh biết đường ra ko ?
- Có - Minh Trí nhìn nó.. – đi khoảng 5 cây số nữa ra đến ngoài rừng.. (anh này dễ thương nhỉ)
- Cái gì.. – nó giật mình.. (.=.” lười đi đây mà)
- Cô đi trước đi.. – Minh Trí ngồi xuống.. – để tôi lại..
- Ko.. – nó đứng khựng lại.. – anh phải đi cùng tôi.. tôi đã cứu anh thì anh phải đi cùng tôi.. (.=.” sợ đi 1 mình thì nói đại ra đi)
- Sao cô lại tốt với tôi vậy.. – Minh Trí buồn bã,.. – trong khi tôi đã định giết cô..
- Anh đã giết tôi đâu, Ko ai ác cả.. – nó nhìn hấn rất thân thiện.. – chỉ là ng ta chưa bộc lộ hết thôi..
- 1 con chó như tôi.. – anh nhìn nó.. – ngay cả chủ cũng đã đuổi đi.. thì tôi sống làm gì nữa.. (T_T)
- Nếu anh là chó thật thì tôi sẽ nhận nuôi anh.. – nó chống nạnh tự tin.. – và vì tôi đã cứu mạng anh rồi.. (nhắc mãi à)

Minh trí nhìn nó, trước giờ chưa ai từng nói với anh như thế, cũng chưa ai từng đối xử tốt như vậy với anh.. cũng giống như loài chó cần tìm chủ, thì thiên thần sa ngã cũng cần ai đó để dẫn lối.. anh quyết định chọn nó.. anh đứng dậy cúi gập ng xuống..

- Vâng.. thưa chủ nhân.. (.=.”)
- chủ nhân gì chứ.. – nó gãi đầu cười hì hì.. – cứ gọi tôi là Nguyệt Nga đc rồi..
- Đc gọi tên tiểu thư như vậy thật là vinh hạnh cả cuộc đời của tôi.. – anh khẽ quỳ xuống với khuôn mặt hết sức âm đạm... – đc bên cô để giúp cô thì đúng là 1 sự kính trọng, cảm ơn cô rất nhiều.. (cứ như đc huấn luyện 1 cách bài bản vậy)
- Ó.. – nó ngượng.. – ko có gì đâu.. cơ mà hấn đang làm gì nhỉ.. ko biết đã thoát chưa.. chắc rồi vì mình ko thấy hấn trong đó..(.=.” tự hỏi tự trả lời, tự kỉ ời kìa)
- Tôi chưa từng thấy 1 cô gái nào độ lượng và tốt bụng như cô, khi cô đã quyết định nhận nuôi chú chó này.. – anh vẫn tiếp tục bài ca.. (.=.”)
- ..ơ.. nịnh tôi đấy hả.. – nó chán nản nhìn ‘thảo nào mà nhỏ Devil ko ưa hấn..híc’ – tôi ko cần nịnh đâu nha..

Trong lòng Minh trí, có lẽ giờ đây anh đã coi nó là cô chủ thực sự, 1 con ng đã cứu vớt tâm hồn tội lỗi của anh.. nhìn ra con ng thật trong anh, để rồi cứu vãn anh sống thêm 1 lần nữa.. anh nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.. Trời tối, nó mò mẫm trong bóng đêm, suýt ngã.. anh dìu nó đến ngồi bên cạnh 1 gốc cây.. khẽ quỳ xuống.

- Để tôi đi kiếm ít củi.. – anh nói nhẹ nhàng.. (.=.” đâu cần quỳ đâu)

- Um.. - (khó chịu..) mặt nó nhăn nhó..

1 lúc sau, 1 đồng củi lửa đã đc thắp lên, nó nhìn đồng củi và nhìn cách anh đánh lửa không khỏi ngỡ ngàng vì không nghĩ 1 ng như anh lại có thể đánh lửa đc như thế.. nó tròn xoe 2 con mắt dán vào đôi tay điêu luyện của anh... còn anh thì vẫn khuôn mặt ảm đạm ấy, vẫn thái độ bình thản ấy nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy 1 cảm giác bình yên đến khó tả, anh thấy vui lắm khi nhìn 1 ng con gái vô tư, không có 1 sự giả dối nào bên cạnh.. thiên thần sa ngã là vậy.. họ luôn luôn thấy buồn dù bên họ có bao nhiêu ng đi nữa..

- Anh kể về cuộc đời anh đi.. - nó hào hứng..(^)

- Dạ.. - anh lại cung kính.. - cuộc đời của tôi so với tiểu thư thì đáng gì.. từ giờ cuộc đời của tôi chính là cô..(=.=” nản thật sự)

- Ấy.. - nó cụt hứng.. - thôi, ko cần kể cũng đc.. (=.=”)

Minh Trí nhìn nó cười nhẹ... nó nản lòng tựa lưng vào gốc cây.. nhìn vào ánh lửa..

- Tôi là thứ đáng khinh nhất trên đời này.. - nó khẽ mỉm cười.. (T_T)

- Ko phải như vậy đâu.. - Minh Trí khẽ nhìn nó..

- 1 thiên thần sa ngã thì ko phải là thứ đáng khinh sao ? - nó nhìn anh rồi buồn rầu..

- ... - anh khá là ngạc nhiên, nhưng lại giữ lại sự bình tĩnh.. anh nhìn nó.. - xin thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi cũng là 1 thiên thần sa ngã.. có vẻ như chúng ta thật nhiều điểm tương đồng..

- Anh là 1 thiên thần sa ngã.. - nó có vẻ ngạc nhiên đến tột độ.. - anh..anh á.. (o.o gì mà ngạc nhiên dữ vậy)

- Vâng.. - anh lại cúi rạp ng.. - tôi làm sao có thể lừa dối tiểu thư đc..

- Vậy là ko chỉ mình tôi là thiên thần sa ngã.. - nó thở phào.. - nhưng sao anh lại biết..

- Cha của Devil - anh nói tiếp.. - mở cuộc nghiên cứu về thiên thần sa ngã.. và lấy tôi làm thí nghiệm.. họ thí nghiệm trên tôi như thể tôi sinh ra ko phải là con ng.. và rồi khi họ chán, họ quảng tôi làm đồ chơi cho Devil.. thiên thần sa ngã cũng là ng mà.. sao lại có thể phân biệt như vậy đc nhỉ..

1 bàn tay đặt nhẹ lên đầu Minh Trí, nó nhìn anh trìu mến, nó khẽ xoa đầu anh.. nói nhẹ nhàng..

- Từ giờ là hết rồi.. sẽ ko còn như thế nữa..tôi sẽ bảo vệ anh.. (=.=” thân mình lo ko xong kia kìa)

- Dạ.. - anh cười khẽ.. - tôi sẽ ko..

Đang nói thì bỗng nhiên nó gục xuống bên cạnh, anh đỡ được nhưng anh phát hiện nó nhẹ vô cùng.. cứ tựa như gió có thể mang nó đi bất kể lúc nào.. tự nhiên nó thấy nhói đau, nó mệt mỏi gục xuống bên trong vòng tay anh thiếp đi... anh ko biết phải làm sao cứ luống cuống và rồi ngồi yên đấy ôm nó sợ rằng giờ anh mà đi đâu đó chỉ 1,2 giây thôi, thì nó sẽ biến mất như cái cách mà nó đến, nhẹ nhàng như cơn gió..

Còn hấn.. từ sau lúc cứu Evil xong mặt hấn bần thần, nó.. nó đang ở đâu. Evil cũng đi sâu vào rừng... vì hầu như xung quanh ko còn con đường nào khác.. Evil nhìn hấn đang bực dọc chán nản..

- Mặt anh ko tươi lên 1 chút ư à.. - Evil quay lại..(=.=”)

- Cô cứ thử vào tình trạng của tôi rồi biết.. - hấn cau có..(>”<)>

Evil chẳng thèm nói với hấn nữa.. cô đi thẳng về phía trước.. cái tên chết bầm, tưởng mình hấn lo cho nó chắc, cô cũng lo cho nó lắm chứ, nhất là sau khi nghe tin về việc nó sắp đến giới hạn chịu đựng, cô định nói với hấn...

- Ê này, Hura... - Evil quay lại..

- Tối rồi đi mau mau lên bà nội.. - hấn đi nhanh hơn.. (anh ơi nghe kìa)

- Khoan đã Hura.. - Evil chạy lẻo đẻo theo sau hấn..- Hura.. đợi.. (=.=”)

- Đừng gọi tên tôi như thú vui của cô nữa đi.. – hấn quay lại và gắt.. – đằng kia có ánh lửa bập bùng kia.. chắc chỗ đó có ng đấy.. (!?!)

Hấn và Evil tiến sát lại thì 1 cảnh tượng nẩy lửa đập thẳng vào mắt hấn.. nó.. nó đang trong vòng tay Minh Trí.. hấn cay cú phi lại gần túm áo xốc ngược anh lên, hấn cau có nhìn anh..

- Mà y vừa làm gì Nguyệt Nga? – hấn gần từng chữ.. (.=” hiểu lầm rồi anh ơi)

- Ô.. cuộc chiến của những ng đàn ông.. – Evil nhìn rồi vỗ tay.. (.=” chị ơi.. quay ra can đi)

Nó khê tỉnh giấc.. ôm đầu nhìn 2 tên đang..., ớ thằng nào kia.. à.. hấn à.. ơ.. hấn đang làm gì ở đây.. lại còn túm cổ Minh trí nữa chứ..(.=” ôi, chị này cứ như mất trí nhớ ý nhể)

- 2 ng làm cái gì vậy.. – nó nhú mắt hỏi.. (.=.)

- Hấn ta đã làm gì cô rồi.. – hấn cau có... (>”<)>

- Không..- nó lắc đầu.. – chẳng có làm gì hết á.. cậu ấy đang trông cho tôi ngủ mà.. (^^)

- Tiểu thư vừa bị ngất.. – Minh Trí nói tiếp..

- Ngất? – hấn và Evil đồng thanh rồi nhìn nó.. (O.O)

- Vậy sao.. há há há.. – nó gãi đầu – chắc tôi mệt quá thôi..hí hí.. (.=” không tự lo cho bản thân gì cả)

- Cô không sao thật chứ.. – hấn lo lắng.. “hấn thì lo cho nó muốn chết còn nó thì.. ở với tên khác mà cũng yên ề”.. (.=” hớ hớ ghen kìa)

Nói rồi cả bọn cùng ngồi xung quanh đồng lửa.. Evil thì biết rõ nguyên nhân của nó ngất nhưng không dám nói vì nhìn thấy Minh Trí là cô cứ thấy ức ức sao á..

- Ngồi gần tôi cho ấm nè.. – hấn chỉ vào chỗ trống bên cạnh hấn.. (^^)

- Gần mực thì dơ, gần đèn thì bỏng gần anh thì hồng gần tôi thì ngoan.. – nó nguyền hấn 1 cái.. – gần anh để anh lấy hết cái ngoan của tôi à.. (.=” vâng chị ngoan lắm)

- Vâng.. – hấn nhìn nó.. – ngoan.. hihi,.. ít ra chúng ta cũng là 1 đôi.. (@.@)

- Ở chung 1 nhà ko hơn không kém.. – nó nói thêm vào lời của hấn.. (>”<)>

- 2 ng thân nhau nhĩ.. – Minh Trí nhìn nó và hấn khê cười.. (^^)

- Hờ.. anh mù à.. – nó quay ra nói luôn.. – thế này mà thân chỗ nào hả.. (chả ko, thân quá đi chứ)

- Hấn ta nói đúng đấy.. – Evil chột chột nó.. – 2 ng thích nhau thì nói thẳng ra đi.. hihi.. (.=” giờ mới nhớ, chị này chui đầu ra ấy nhể)

- Đúng là ng ta nói ko sai.. – nó nhún vai rồi nói tiếp..- thiên đường là tiếng cười, địa ngục là tiếng khóc, ta đang sống ở nơi dễ khóc dễ cười đó là trần gian.. ko tin ề, hôm nay mình đã nghiệm ra câu đó.. yêu anh ta thì tôi chắc thà chọn địa ngục mà sống còn hơn.. hừ hừ.. (.=”)

- Cái con bé này.. – hấn nhồm dậy.. – chả nói ề câu nào hay ho cả.. cô đúng là đồ sao chổi, từ ngày quen cô đúng thật là tôi đã đen như con mèo hen rồi.. (^^)

- Đáng đời.. – nó nhìn hấn.. – anh ko biết mỗi mùa xuân sang nghĩa trang gần thêm 1 đoạn nên ko sống làm sao cho thoải mái đi chứ cứ ở đây mà so đo tính toán với tôi làm gì.. (chị ơi, đừng chế thành ngữ nữa)

- Cô.. – hấn quay đi, lại chọc hấn tức nữa rồi.. (>”<)>

- Hi hi.. ng đẹp trai như anh sao mà lại.. hay tức giận thế..- nó nhìn hấn mĩa mai...- anh còn như thế sao tôi thích anh ề..(^^)

- Phải chi em xinh xinh, da em trắng, dáng em đẹp thì em đã có ề anh.. – hấn quay lại nói khi nghe nó nói thế.. (.=”)

- Nhưng anh ơi,.. – nó nói tiếp..- sao nào anh hẹp, óc anh bé thế..em mà như vậy làm gì tới lượt anh

- Cái.. – hần há hốc mồm.. hừ.. quen rồi.. thua nhiều rồi ko chấp.. (ko chấp đc ý)

- Đúng là tiểu thư.. – Minh Trí vỗ tay.. – thật là giỏi.. (^^)

- Há há há... – nó đứng dậy chống nạnh, nổi hứng, phổng mũi vì vừa đc khen vỗ vỗ vai Minh Trí rồi cười tít mắt... –- tôi mà lại.. Sau này gặp kẻ nào bắt nạt thì chú cứ nêu tên chị ra... (thế chị làm gì đc ạ)

- Vâng.. – Minh Trí cũng nghe theo để cho nó đỡ cụt hứng.. còn hần thì há hốc mồm nhìn nó..(^^)

- nếu nó vẫn ko tha thì tìm đg mà tẩu.. – nó nói nốt câu thì tí nữa hần và Evil té ngựa vào đồng lửa (t/g té ghế cơ)..

- Vâng.. – Minh Trí vẫn tiếp tục ngoan ngoãn.. (^^)

- đúng là.. – hần bĩu môi.. – ko biết tự lượng sức..

- Nói với con ng đầu óc rỗng tuếch như anh thì đúng là chả có tích sự gì cả mà.. – nó đứng phắt lên khi vừa ngồi xuống.. – anh nên nhớ 1 câu.. khi ngôn từ trở nên bất lực, thì bạo lực đc phép lên ngôi – nói rồi nó xắn tay áo tiến về phía hần.. hần xua xua tay (=.=” bạo lực)

- Đường còn dài, tương lai còn rộng, đừng làm đại có ngày vào trại.. – hần nài nỉ.. (=.=”)

- Ồ.. – nó đứng lại, 1 bóng điện 1200 V xẹt qua đầu..- nhiều khi muốn giết chết tất cả ng mà mình ghét nhưng lại sợ lên trang nhất báo an ninh,... ngại chết.. hí hí.. (=.=” ôi má ơi)

Nói rồi nó quay lại chỗ cũ ngồi, hần thở phào.. híc.. ng gì mà bá đạo dễ sợ.. mới nói có 1 câu.. hần khê liếc nó, nó giờ nằm đầm lên..

- Nhìn gì mà nhìn.. – nó lại nổi cái tính đanh đá lên (=.=”)

- Cô ko nhìn tôi thì sao biết tôi nhìn cô.. – hần cau mày đáp lại (>”<)>

- Đang yên đang lành thấy lạnh sống lưng, quay ra thấy có 1 đứa đang nhìn mình thử hỏi có chịu đc không ? – nó cau có.. (@.@ có mà chị đang ngắm anh ý thì có)

- Thế chứ tôi nghĩ cô đang ngắm tôi thì có.. – hần quay đi..

- Có heo mới thèm.. – nó quắc mắt lườm... (—)

Ọt.. ọt.. ọt.. bụng nó kêu reo reo, bây giờ quả đúng là không chịu đc mà.. nó đỏ mặt nhìn xuống đồng lửa.. hần ngồi cười khà khà vẻ đắc thắng.. bỗng ỌT.. ỌT.. bụng hần sôi reo còn to hơn.. Evil nhìn hần, dịch dịch san sát gần nó..

- muốn nói gì thì nói đi mà.. – hần nhìn Evil to tiếng.. (>”<)>

- O.. ờ.. – Evil lắc lắc.. – tôi sợ anh đói quá ăn thịt tôi mà.. (T_T)

- Hừ.. – hần cau có.. – thịt cô thôi như thế.. ai thèm.. (@.@)

- Hử..- nó co rúm ng lại.. – không lẽ anh thèm thịt tôi.. hớ hớ hớ hớ hớ hớ... (ai bịt mồm con này vào hộ cái)

Con gái con nứa vô duyên ngay cả trong điệu cười.. hưởng ứng với tiếng cười phù thủy vang rừng của nó là ..Auuuuuuuuuuuuuuuu... tiếng tru của 1 con chó sói trong đêm,.. nó ngồi phịch xuống mặt tái mét..

- Ồ.. Ờ.. đây có chó sói à.. – nó lấp bắp.. (=.=)

- Vâng.. – Minh Trí khê trả lời với vẻ mặt lấp lánh sắc bạc.. – còn có cả rắn và hổ nữa.. (^^)

- Thế chứ cô nghĩ ta đang đi cắm trại chắc.. – hần nhìn nó.. (>”<)>

- Đi ngủ thôi.. – Evil nằm kên xuống đất... (=.=”)

- Mức độ thích nghi đi quá xa rồi nha.. – nó nhìn Evil.. – cơ mà.. sao 2 ng lại đi với nhau.. (tò mò.. ghen đó)

- Tôi còn chưa hỏi cô.. – hần nói ngay sau khi nó vừa dứt lời.. – sao 2 ng lại đi với nhau.. hần lại còn gọi cô là tiểu thư nữa.. (=.=”)

chăm chăm

Cả Evil và hấn nhìn nó ko chớp mắt..

- Dạ.. – Minh Trí cung kính đáp.. – từ nay tôi sẽ là ng hầu bên cạnh tiểu thư vì tiểu thư cũng đã cho phép tôi rồi.. (^^ lấp lánh...)

- Hở.. – nó nhìn anh với dấu hỏi chấm trên đầu.. “mình có hứa như thế sao”..

- Vậ à.. – hấn nhìn anh và nói bằng 1 giọng lạnh lùng nhất có thể.. – mượn rồi.. đi ngủ ko đỏi.. (ghen ỏi)
Sáng hôm sau..

- Tiểu thư ơi.. dậy thôi.. – Minh Trí gọi nó nhẹ nhẹ.. (^^)

- Chưa dậy à.. – hấn tiến lại gần.. – tránh ra.. (>”<)>

Nó đang ngủ, hấn lấy tay bịt mũi nó lại.. ko thở đc, ko tài nào thở đc.. nó vùng dậy rồi nhìn ra cái thủ phạm là ai.. nó nhũu mày..

- Anh làm gì ở đây vậy.. – nó cau có.. (T_T)

- Đây, phải như thế.. – hấn chỉ cho Minh Trí xem.. – cô ta mới chịu dậy.. (^^)

- Vâng.. – Minh trí cười cười rồi vỗ tay đẹt đẹt.. – anh thật giỏi..(^^)

- Anh.. – nó cau có.. rồi nhún vai.. – giờ tôi đã ngộ ra câu vì đời méo mó nên c.hó lộng hành.. (O.O)

- Cái.. – hấn đứng đơ luôn.. (ko đơ thì đờ thử xem)

- Đây.. – Evil chột chột hấn.. – đi mau ko bị bỏ lại bây giờ.. (anh ý đang há hốc mồm và đứng như cây thông trụ lá)

- Oáp... – nó vừa đi vừa ngáp dài vẻ bức dọc.. hấn nhìn nó ngó ngó.. (.=.)

- Cô bị sao thế.. – hấn khó hiểu..

-.. – nó đi nhanh hơn nữa...(>”<)>

- Dự báo cảm xúc, buồn cấp trầm trọng, trong cơn buồn đề phòng hành vi ko tốt, giận cá chém thớt đề nghị giữ khoảng cách an toàn.. – Evil tiếp lời rồi đi xa xa nó.. (.=.) chị ơi, bớt lời cho em nhờ)

- Sao lại thế.. – hấn tròn mắt ko hiểu.. (?!)

- Biết chết liền.. – Evil nhún vai.. (^^)

Tới 1 cái hồ gần đấy, hồ xanh trong, nước trong veo.. nhìn thấy thích..

- O.. ở đây có hồ à.. – nó nhìn rồi chỉ ra đằng xa.. – Ơ.. ở đây có.. cả thiên nga.. (o.o)

- Dạ ko.. đó là hồ vịt.. – Minh trí cười.. (.=.) vịt thế quái nào lại ra thiên nga)

- Thế á.. – hấn tròn mắt.. – vịt là con kia ý hả.. (.=.) anh này ngu hơn nữa)

- Vâng thưa anh.. – nó nhìn hấn với vẻ mặt ‘ngu gì mà ngu thế’.. - Vịt là 1 loài có 2 chân, chạy nhanh hơn... rùa, bay cao hơn...chuột, tuy nhiên lại bơi kém con... cá.. (.=.) định nghĩa thế mà cũng đòi)

- Cô trêu tôi hả..- hấn cũng nhìn lại với vẻ mặt ‘tôi biết tổng rồi’.. (.=.)

- Ai mượn anh hỏi ngu.. – nó cau mày.. (>”<)>

- Giả vờ ngu để có điều kiện tiếp thu cái mới, giang hồ hiểm ác ngơ ngác cho lành.. – hấn bình thần đáp..

- Anh có hàm răng đẹp nhĩ.. – nó nhìn hấn nói 1 câu chẳng ăn nhằm gì với thời cuộc.. (?!?! cẩn thận)

- Gì.. – hấn vẫn khó hiểu,,

- Cách tốt nhất để giữ 1 hàm răng đẹp là đánh răng 1 ngày 2 lần, kiểm tra định kỳ 3 tháng 1 lần và.. – nó lém lỉnh nhìn hấn.. - nhất là.....đừng chọc giận người khác..(^^)

- What ? – hần hỏi chấm to đùng trên đầu.. thôi, quả này thì đỡ làm sao đc.. nó đúng là.. hần phải bái nó làm sư phụ thôi.. (he he..thấy sự lợi hại của con gái chưa..)

Nó nhìn quang cảnh thật đẹp.. nó khoan khoái hít một hơi dài.. ước gì nó có 1 căn nhà gỗ ở đây nhỉ.. ngày ngày được ngắm cảnh hồ nước tĩnh lặng..

- Ước gì ta có 1 căn nhà gỗ ở đây nhỉ... – nó buột miệng nói.

- Tôi sẽ thực hiện mọi điều mà tiểu thư ước.. – Minh Trí tiếp tục cung kính.. (^)

- Ya.. – nó gãi đầu..- tôi chỉ buột miệng nói thôi mà.. (^)

Hần nhìn nó.. hần cũng sẽ thực hiện điều ước ấy cho nó.. có lẽ đó sẽ là món quà cầu hôn, nhưng thay vì 1 căn nhà gỗ hần sẽ xây hần cả 1 căn biệt thự cho nó luôn..

Sau nửa ngày trời cuối cùng cả lũ cũng đã lết đc xác ra khỏi khu rừng và bắt xe về đến nhà hần.. thật kì lạ là Minh Trí vẫn theo sau hần và nó.. vừa về đến nhà.. đang chuẩn bị bước vào trong nhà thì.. hần nó và Minh Trí bị 1 bàn tay ai đó kéo lại lùi về phía sân sau..

- Dì.. – hần ngạc nhiên nói.. – sao dì về đây.. (=.=” có nhà không về đc sao)

- Sao nhìn cháu nhếch nhác quá vậy.. – dì hần nhìn hần rồi phui phui tay.. (?!?)

- Cháu hỏi dì trước mà.. – hần gất.. (=.=”)

- Mẹ cháu đang trong nhà.. và sẽ nói gì khi thấy cảnh này.. – dì nhìn nó.. (lien quan gì đến nó nhỉ)

- Gì.. – hần giật mình.. túm lấy nó.. – vậy giờ.. (=.=” nói thôi không cần túm đầu anh)

- Hể.. – bà dì nhìn hần.. – cháu của ta cũng biết sợ sao.. cơ mà 2 đứa tiến triển tốt đẹp nhỉ.. dì sẽ ko nói với mẹ cháu là cháu thân yêu trốn sau nhà kho đâu.. (=.=”)

- Đi về phía nhà kho... – hần túm tay nó dẫn đi.. (>”<)>

- Đứng lại.. – 1 giọng nói lạnh hơn nước đá cất lên.. – con định trốn đi đâu với con nhóc đó.. – mẹ hần Hồ Liên Quỳnh Anh, là 1 ác quỷ đáng sợ ngay cả trong lời nói.. lời nói như có hàng ngàn con dao đâm vào ng khác... bề ngoài là 1 ng đàn bà quý phái lịch lãm nhưng bà này biết võ thuật ngay cả những món võ chưa ai biết đến, là thầy và là mẹ của hần.. là ng mà dì hần ko sợ nhưng cũng phải nể 3, 4 phần..

- O.. mẹ.. – hần nhìn mẹ hần..

- Hôm nay ko gọi ta là bà chằn lửa nữa hử.. – mẹ hần tiến gần hần rồi đi vòng quanh vuốt tóc nó.. – sao đây là con bé mà đã cho con lết đất ngày hôm đó hử.. tiếp cận giỏi lắm, làm nghề gì vậy cháu.. (>”< ý=“” bà=“” ấy=“” nói=“” là=“” gì=“” vậy)=“”>

- Cái.. – nó đang định lên tiếng vì nó khó chịu cái tính của bà này quá thì bị bà dì bịt mồm lại không cho nói.. (=.=” để yên cho chị ý nói đi)

- Con bé là do em mang về đây.. – dì nói tiếp..

- Vậy sao.. – mẹ hần nhìn nó tiếp.. – tốt nhất là cho nó im lặng, ko lại phát biểu câu gì phật ý ta thì chỉ có nước ra ngoài đường.. mai con đón Devil về đây ở cùng ta.. dù sao 2 đứa cũng có hôn ước.. (cổ tình nói trước mặt hần đây mà..)

- Hôn ước gì thì mẹ đi mà lấy.. – hần cau có.. – con ko lấy.. (>”<)>

- Cứ đợi đi cưng ạ.. – mẹ hần gởi cho hần 1 nụ hôn gió.. và hần quay mặt đi mo thèm nhận..

Lúc này nó nhìn hần và dì hần.. hần ko biết đến cái gia đình là gì.. hần ko biết.. haizz.. giờ nó đã hiểu hần ghét mẹ hần đến giường nào... vậy cha hần, cha hần đâu.. hần quay ra gất vô cớ với Minh Trí..

- Sao cậu vẫn còn ở đây.. – hần cau.. (giận cá chém thớt đây mà)

- Anh về trước đi.. – nó nhìn Minh Trí.. (^)

- Vâng.. – anh cúi ng.. – tôi sẽ về trước, khi nào tiểu thư cần gọi thì tôi sẽ sẵn lòng.. (^)

- Hô.. – dì nhìn nó và hần, cười tùm tùm.. sau khi thấy Minh Trí rời đi..- đẹp trai nha.. ăn đứt rồi còn gì.. ôi, cháu tôi.. mãi mới kiếm đc ng yêu mà sắp bị đá rồi.. Nguyệt Nga ơi.. cháu thật là đào hoa mà.. híc sự híc sự.. (ko cần phải nước mắt cá sấu vậy đâu dì)
- Dì..- hần hết nói nổi.. – giờ mà còn đùa đc sao.. ko nghĩ cách mà vào nhà đi.. (>"<)>
- Thì ta cứ vào thôi.. – dì bước trước, 2 đứa bên lên bước sau.. (^)
- Đứng lại.. – lại là giọng lạnh tanh ấy.. – ai cho vào mà vào..
- Em cho vào.. – dì đứng thẳng mặt đối mặt với bà mẹ.. thế là 2 bà bắt đầu màn đấu võ mồm.. nhân cơ hội đó hần với nó dẫn nhau vào nhà..
- Em thích con bé ấy.. thằng nhóc cũng thích nó.. – dì nhìn bà mẹ hần rồi nói
- Ta không thích.. – bà mẹ nhìn lại.. – ta thích Devil..
- Con nhỏ Devil hồn xược.. – bà dì hơi nhịu mày.. – với lại... chị ko thể quản đc thằng bé đâu..
- Hãy đợi đấy.. – bà mẹ vẫn nhìn bà dì.. (^ sao giống trẻ con quá)

31. Chương 31

- Con chào bác, con đã đến.. – giọng nói ngọt xớt của 1 con bé vang lên.. Devil nhà ta đây rồi.. (.=” đến đây làm gì không biết)
- Sao con lại đến sớm vậy.. – bà mẹ nhìn.. – ta đang chuẩn bị cho Hero đi đón con đây..
- Dạ.. – Devil lễ phép.. – ko cần đâu ạ.. con sợ làm phiền anh và bác.. (@.@ bốc phét)
- Thực ra trong lòng nhỏ khó chịu lắm đấy.. biết vậy thì nhỏ cố gắng chờ muộn muộn 1 tí có phải là đc hần đến đón rồi không.. nhưng nhỏ đến sớm cũng là tại háo hức muốn gặp hần quá ấy mà.. (.=”)
- Đây thấy chưa.. – bà mẹ nhìn Devil.. – ngoan thế này mới đc chứ lại.. (.=”)
- Nói rồi bà lên và gõ cửa phòng nó.. nó lục cục ra mở cửa.. mẹ hần xông vào nhìn căn phòng khá bừa bộn bèn lắc đầu nguây nguẩy..
- Cô mang hết đồ ra ngoài đi.. phòng này dành cho Devil.. – bà mẹ nhìn bộ dạng ngái ngủ của nó mà lắc đầu.. (T_T)
- Chuyện gì vậy.. – hần mở cửa phòng và nhìn thấy mẹ hần đang giở trò.. – Nguyệt Nga, cô xách đồ ra khỏi phòng đi.. sang đây ở với tôi, có gì cho tiện.. (^)
- Cái gì.. – nó cau có.. – anh bị điên à.. (.=” trước mặt mẹ hần)
- Dù sao thì.. – hần phi lại gần đứng cạnh nó.. – cô với tôi cũng có gì là xa lạ đâu.. (.=” mặt anh này gian lắm)
- Thưa bác.. – Devil lễ phép.. – bác cứ để yên cho bạn ý ở đây.. cháu ở phòng khác cũng đc.. vì tự nhiên sự có mặt của cháu làm cho bạn ấy khó chịu thì cháu cũng ngại lắm ạ.. (.=”)
- Không sao.. – mẹ hần lườm nó.. - ăn nhờ ở đậu ý mà..
- Hần ái ngại nhìn nó.. nó thì mặt tối sầm, nó vào thu dọn hành lí ngay lập tức, ăn nhờ ở đậu ư.. cái thể loại gì vậy, dì hần mời nó đến đây nó mới đến nhá.. chứ nếu không thì nó cũng còn lâu.. vừa dọn xong nó phi ra ngoài.. hần khẽ nín tay nó lại..
- Có đi thì cùng đi.. – hần quả quyết.. (.=” anh ơi, chấy nhà giờ)
- Thôi, anh ở lại đi.. – nó nhìn hần quay đi.. – tôi về nhà..
- Ô.. – mẹ hần đứng đằng sau.. – có nhà cơ đấy.. thế mà tưởng.. (-.-)

- Chị nói đủ chưa.. – dì hấn đứng ra nhìn mẹ hấn với ánh mắt bốc lửa... - Nguyệt Nga, ở lại.. nếu cháu mà đi.. tôi sẽ không tha cho thằng oắt con này đâu.. (=.=)

Nó hơi lưỡng lự.. nhưng cũng ở lại, bà mẹ cười khẩy.. nó hơi khó chịu rồi nha.. Devil mong nó đi quá đi mất, nhưng nếu có sự việc gì xảy ra thì nó cũng sẽ đi thôi.. hề hề.. sẽ cho nó biết tay..

- Đc rồi.. – mẹ hấn quay đi.. - muốn giàu nuôi cá, muốn khá nuôi heo, muốn nghèo thì lấy nó, cho con chọn.. (=.=)

- Này,, - nó diên tiết lên rồi nhá, không nể nang ai hết nữa.. hấn tròn mắt nhìn nó, kiểu gọi bá đạo này thì chỉ có nó mới dám hỗn với mẹ hấn như vậy.. (=.=” chị ấy bá đạo từ xưa..)

- Cô có biết.. mẹ tôi là ai ko.. – hấn ngạc nhiên nhìn nó định ngăn cản..

- Ko biết.. – nó gắt lên.. – là ai ko có nghĩa đc phép cư xử như vậy, thủ tướng chính phủ cũng đâu nói chuyện như thế.. nghèo cũng là ng, giàu cũng là ng, có mất mũi, tay chân cả.. chỉ là họ có số mệnh khác nhau nên đc sinh ra trong những hoàn cảnh khác nhau thôi nhá.. ko ai giàu mãi đc, mà cũng chẳng ai nghèo mãi đc.. cơ hội là do con ng tự nắm lấy, giàu hay nghèo cũng là do con ng quyết định..

- Chúng ta.. khác nhau ở cái số phận ấy đấy..- bà mẹ quay đi ko thèm nhìn nó..

Hấn vuốt mặt, ôi thôi, nó đắc tội với mẹ hấn rồi thì sao đây.. nó quay sang Devil nhìn nhỏ..

- Vỡ kịch có bao nhiêu khán giả mà cứ thích vất vả vào vai ? – nó hỏi Devil.. – sao cứ đam mê diễn xuất.. sống thì đừng đóng vai ác, ở đời ko ai trả tiền caste đâu mà diễn..

- cái gì.. – devil trở mắt kinh ngạc... – ít ra tôi hơn cô nhiều.. (^^)

- Ủ thì mày hơn tao.. – nó tiếp tục.. – hơn đc cái tào lao với giả tạo..

Mỗi khi tức là nó lại ăn nói ko có chuẩn mực, miệng lưỡi lại vô cùng sắc bén..

- Ko có tiền cũng đòi làm cao.. – Devil nhìn nó ko hài lòng.. (=.=”giờ mới lòi cái mặt thật ra)

- Tiền rách mà dán đúng cách thì nó vẫn giữ nguyên giá trị, nhưng nhân cách thối tha thì có xịn nc hoa vẫn cứ nặng mùi.. – nó lại tiếp tục nhìn Devil.. – sống ở đời quan trọng là cái nhân cách đẹp bao nhiêu chứ ko phải đô la nhiều như thế nào.. (^^)

- Cái.. – Devil đứng như trời trồng nhìn nó đi lên phòng..

- Sống để ng ta thương.. – nó nói chốt câu cuối.. – chứ đừng để ng ta ném xương à gặm.. đợi đấy..

- Con .. – Devil nắm chặt tay.. rồi đây nhỏ sẽ khiến cho nó nhà ko có để mà về luôn..

Những ngày tiếp theo, sống trong căn nhà hấn thật khó khăn, ăn uống cũng khó, ngủ cũng khó.. vì bà mẹ hấn phải nói là cực kì khó tính.. nhưng cũng chẳng là gì, hàng ngày nó vẫn đến công ty, vẫn diễn phim, vẫn đc Minh Trí đưa đồ ăn đến công ty rất chu đáo, còn hấn, bị mẹ giám sát đến tận cổng công ty luôn.. Chỉ có 1 thắc mắc từ xưa đến nay mà vẫn chưa có lời giải của nó về bộ phim khiến cả công ty cũng há mồm kinh ngạc : ‘Tại sao lúc đuổi thì bay âm âm, còn khi bị đuổi thì chạy bộ... ?!?’.. còn lại thì mọi chuyện vẫn diễn ra hết sức bình thường.. Nhưng sao dạo này ko thấy ba nó đâu nữa nhỉ.. nó hỏi những ng xung quanh thì biết ba nó đc công ty cho hưởng 1 chuyến du lịch biển 2 tuần. Chắc là vui lắm.. vậy cũng tốt, ba mẹ nó khổ nhiều rồi.. giờ đc hưởng 1 chuyến đi cho khuấy khỏa..

- Đi hưởng du lịch à.. – Devil nhìn tấm biển, miệng thì nói mĩa nó..- lười thì nói là lười.. bày đặt.. (=.=)

- Cái kiểu ruồi chê nặng mặt vệ sinh của cô lấy đâu ra vậy.. – nó nhìn Devil với vẻ mặt nai tơ, ngây thơ.. vô (số) tội.. (^^)

- Xấu mà còn bày đặt thích bên cạnh ng nổi tiếng.. – tên quản lí của hấn chen vào.. (10 năm mới thấy anh này lò ra).. (Ồ, anh này chui từ lỗ nẻ nào ra vậy)

- Tui xấu còn có duyên còn hơn mấy đứa đẹp như tiên mà bị khùng .. – nó lại nói tiếp với vẻ hết sức bình thản.. (^^)

- Mọi ng lại cãi nhau nữa hử.. – Hải Tường tiến lại gần nó.. đang trong cơn tức giận không hiểu tại làm sao mà nó nhằm Hải Tường với hử nên nó quay ra đá 1 cái búp vào chân Hải Tường.. hức.. và thế là anh này theo phản xạ tự nhiên xông đến túm tay nó và vật ngã ra đằng sau.. còn hử thì quen rồi nên không sao cả.. nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên nó bị con trai đánh.. Devil thấy Hải Tường đang trong tình thế hơi áp úng thì phi lại gỡ rối cho anh trai bằng cách gạt chân cho nó ngã túi bụi, từ bé đến giờ chưa có bao giờ nó bị mất mặt đến thế này.. hử thấy vậy chạy lại đỡ nó dậy rồi nhìn Devil và Hải Tường khó hiểu..

- Anh,.. anh xin lỗi.. – Hải Tường khẽ lại gần định chạm vào ng nó thì nó lạnh lùng hất tay ra..

- Đừng đụng vào ng tôi không là lại bị ăn đá nữa đấy.. – nó tiện thể đá 1 cái vào chân hử 1 cách rất là vô lí.. hử chỉ ôm chân chứ không nói gì.. (.=” chị ơi, bá đạo nó vừa thôi)

- ... - Hải Tường thấy trong lòng khẽ nhói đau.. không chịu đc khi cứ để nó ở bên hử quá lâu rồi.. Hải Tường vội kéo tay lại rồi lôi nó đi.. – cậu chăm sóc Devil đùm tôi.. tôi mượn Nguyệt Nga 1 lát.. (mượn? coi nó như món hàng chắc)

Hử định chạy theo nhưng tên quản lí giữ hử lại vì hử còn cảnh nữa chưa diễn đc.. Devil khẽ cười mỉm rồi chạy lại bám lấy hử.. (cơ hội)

Hải Tường đưa nó đến bên 1 cây cầu, trời chập choạng tối, và hơi se lạnh, đường cũng đã lên đèn, anh cầm tay nó chặt đến mức cho dù nó có giãy giụa thế nào thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay kia.. Hải Tường hiền lành, Hải Tường vui vẻ với tia nắng ấm áp.. Hải Tường với nụ cười tỏa nắng.. giờ đây đang tiến sát vào nó và có 1 ý định là ép hôn nó.. nó cố gắng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay ấy nhưng vô ích, trong lúc ấy, ng mà nó nghĩ đầu tiên đó là hử.. hình ảnh đầu tiên là khi hử và nó kiss.. nó có ý nghĩ sẽ giữ mãi đôi môi ấy cho hử.. nhưng.. trong tình thế này..

- Hero.. – nó bất chợt gọi tên hử, kì lạ là lần này nó lại gọi đúng.. (.=”)

Hải Tường khựng lại.. đúng là trong tim nó chỉ có hử, anh đã đến chậm 1 bước ư.. không..anh phải giành lại nó bằng đc.. anh lại tiếp tục tiến đến.. nó lại giãy giụa.. lúc nó cần thì hử đang ở đâu chứ.. nó cần hử.. nó rất cần hử.. nó khóc.. nước mắt nó rơi.. Hải Tường đã dừng lại.. anh khẽ ôm nó vào lòng.. đau đớn khi vừa phát hiện ra việc mình vừa làm thật là quá ích kỉ..

- Nếu em là thiên thần sa ngã.. – Hải Tường thì thầm.. – Thì anh sẽ nguyện trở thành thiên thần sa ngã cùng em.. chỉ xin em.. hãy đến bên anh.. hãy làm ng yêu anh..

- Xin lỗi.. – nó nói câu ấy trong khi đôi mắt trống rỗng, 1 vài giọt lệ vẫn không ngừng tuôn.. – 1 thiên thần sa ngã, không đc lựa chọn con đường của riêng mình.. nếu đc chọn thì ng tôi chọn vẫn sẽ không phải là anh..

32. Chương 32

Hải Tường bồn thần, anh buông tay.. giữ làm gì nữa khi nó không phải của anh.. trái tim trống rỗng.. tia nắng của anh không đủ lớn để sưởi ấm nó, mà ngọn lửa âm ỉ trong trái tim bằng giá của hử mới là thứ đã sưởi ấm nó trong suốt thời gian qua.. anh bật cười.. anh thật là ngốc.. anh đã bỏ lỡ cơ hội đc ở bên nó vậy mà giờ anh muốn níu giữ nó lại sao.. đâu có thể.. Hero.. cậu mà làm cô ấy khóc, tôi sẽ không tha cho cậu đâu đấy..

Còn nó.. lang thang trên đường, vô thức rẽ vào quán rượu lúc nào không hay, nó gọi 1 chai rượu, uống đến say mềm.. 1 tên.. mắt nó mờ mờ.. 1 tên đầu tóc bù xù hiện ra.. (ơ..anh này đầu chui ra vậy)

- Lại là cô.. – tên có đầu tóc bù xù mà đã từng chọc tức nó đây mà..(.=” lại bị ăn đánh nữa cho xem)

- Lại.. hức.. muốn ăn.. hức.. đòn nữa hử.. – nó vừa nhìn, vừa nói, vừa nấc.. tên có đầu tóc bù xù nhìn nó khẽ lắc đầu.. (.=”)

- Uống say đến thế này rồi hả bà nội.. – tên đầu tóc bù xù kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nó.. – cái vẻ mặt cool của cô biến đâu rồi.. nhìn có giống ng không cơ chứ.. (.=” muốn đấm)

- Về.. – nó nằm vật ra bàn.. - ..muốn về.. về.. hức..

- Haizz... - tên đầu tóc bù xù trả tiền xong rồi xốc nó dậy..chợt nhận ra nó nhẹ vô cùng.. - ai chà.. con bé này có ăn gì không thế..

- Hề hề.. hề..- nó bật dậy rồi cười như yêu quái sau đó há mồm ngoạm 1 miếng rõ to vào cổ tên đầu tóc bù xù.. tên này hét toáng rồi ném nó cái búp xuống đường.. (trời ơi..còn gì là ng nữa..).. - tôi cho anh chết.. (chị ý đang mơ đến hấn đấy ạ)

- Con bé kia.. - tên đầu bù xù 1 tay ôm cổ, 1 tay chỉ chỉ vào nó đứng như tinh tinh chuyển thể cáu.. - cô.. cô có phải là ng không thế.. điên à.. (.=.”)

- um...um..um.. - nó ngủ tiếp.. (.=.” đúng là đồ say)

- Hề.. - tên đầu bù xù lại gần chọc chọc.. - ra là nó đang ngủ.. vậy mà cắn ng ta đau gần chết.. thôi, gọi cho ai đến rước nó về chứ cứ thế này mình bị nó tấn chết mất.. gọi cho tiểu thư đi.. à không.. tiểu thư dạo này đang bế quan thì có cầm theo điện thoại đâu kia chứ.. gọi cho...

Reng.. Reng.. điện thoại hấn tặng cho nó bắt chợt reo trong túi nó làm tên bù xù bắn cả mình.. thì ra hấn quá lo cho nó khi về nhà không thấy nó về nên gọi cho nó.. thì tên bù xù nghe máy..

- Alo.. - tên bù xù mệt mỏi.. (.=.”)

- Cô đang ở đâu vậy.. - hấn cau có... (^ ^)

- Ồ.. anh là ng thân của con bé này hả.. - tên bù xù vô tư.. - đang ở trước cổng khách sạn Vân Anh nè.. (cái thằng này không chịu bỏ cái thói vô tư, hồn nhiên là sẽ chết à xem)

- CÁI GÌ.. - hấn trợn mắt quát trong điện thoại.. - mày là thằng nào... (.=.”)

- Thì.. ớ.. - tên bù xù luống cuống, đúng là tụi nó đang đứng trước cổng khách sạn thật.. nhưng.. - ..chúng tôi đang ở trước cổng khách sạn, nhưng tôi không có làm gì cô ấy hết.. cô ấy bị say rượu.. (.=.”)

- Mày trút rượu cho cô ấy say rồi đưa cô ấy đến khách sạn hả.. - hấn quát lên trong điện thoại rồi phi như bay đến cổng khách sạn. (đấy có hiểu lầm rồi kia).

- May quá.. anh đến rồi.. - tên bù xù ra rồi nhìn hấn chỉ trở.. - cô ta.

Búp... tên đầu tóc bù xù bị đâm 1 cái ngã lăn quay ra đất (lệch mỏ), đúng là cái mồm nó hại cái thân mà.. tên này chết vì lời nói mất thôi, ngày trước cứu nó thì cũng bị nó đánh, hôm nay giúp nó thì bị hấn đâm.. thật chẳng ra làm sao cả.. mà hình như cái gì liên quan đến nó là hơi bị đen đủi hay sao ý..

- Từ sau cậu mà nói linh tinh thì tôi cho cậu 1 phát hết răng miễn nói.. - hấn nhìn tên bù xù rồi cầu nhàu.. vì nhớ ra tên đó là tay sai của Evil... (.=.” đánh xong mới nhớ em cũng làm đc)

- Biết rồi.. - tên bù xù ôm miệng.. - từ sau có cho tôi cũng không thêm đụng tới con bé sao chối đó nữa đâu.. (T_T mất cái răng nào chưa anh ơi)

- Biết vậy là tốt.. - hấn nhíu mày..

Lết mãi mới đưa nó vào đc trong nhà.. hấn cau có khi nó cứ múa may mãi..

- Cô nhìn xem, tôi là ai đây này.. - hấn tức quá gất.. (>”<)>

- Ha ha.. - nó tự nhiên bật cười khàn khạch.. - ôi, mọi ng ơi, ở đây có thằng điên, đến tên mình mà nó còn không nhớ... (.=.” ng điên là chị ý)

- Cô.. - hấn bịt mồm nó lại.. - có im ngay đi cho tôi nhờ.. mẹ mà biết thì sao.. (.=.”)

Hấn lôi tuột nó vào phòng hấn

- Đừng hỏi tôi anh là ai.. - nó chỉ trở.. - hãy hỏi mẹ anh ý.. muhahahaha... (điệu cười đầu ra nghe mà rùng rợn vậy)

- Cô say quá rồi.. - hấn ném nó lên giường..- nằm nghỉ đi..ai làm cô ra nông nổi này.. (anh là kẻ gián tiếp)

- Bạn có biết ai mà bạn ghét nhất và căm thù nhất không. – nó nhìn hấn với ánh mắt ngây dại.. - Đó chính là... kẻ thù của bạn.. tôi có thật nhiều kẻ thù.. ha ha ha..kẻ thù ở khắp mọi nơi.. thiên thần, ác quỷ...đều là kẻ thù.. lạnh.. (=.=”)

- Còn có tôi.. – hấn khẽ ôm nó khi nó đang co ro trên giường.. – tôi sẽ bên cô..

- Sợ quá, lạnh quá.. – nó thu mình lại khóc nức nở.. – anh ở đâu khi tôi cần anh.. anh ở đâu khi tôi muốn anh bên cạnh.. tôi chỉ có 1 mình.. anh không thể bên tôi sao lại cho tôi hy vọng, hy vọng để rồi dập tắt nó.. đau, đau lắm.. tìm tôi như bị bóp nghẹt, trong mơ.. tôi đã chết rồi.. không còn bên anh nữa.. tôi muốn thấy nụ cười.. muốn thấy gương mặt anh mọi ngày.. nhưng sao.. tôi không làm đc.. em muốn thấy anh.. 1 lần nữa thôi.. muốn thấy anh.. em sẽ chết phải không..

- Cô nói gì vậy. . – hấn không hiểu khẽ ôm nó chặt hơn.. – cô say rồi, cô làm sao mà chết đc chứ..

- ... - nó im lặng, run cầm cập..

- Ngủ rồi..à.. – hấn hơi hụt hẫng.. rồi khẽ hôn lên trán nó.. – yêu em nhiều lắm.. tình yêu của anh..

Nó thiếp đi.. miệng vẫn còn lẩm bẩm, tay thì vẫn ôm chặt lấy hấn..

- Xin anh.. dù em ở đâu, cũng hãy tìm ra em.. cũng đừng buông tay em... xin anh.. hãy bên em như suốt thời gian qua.. bởi vì.. bởi vì..em chỉ muốn bên anh.. muốn anh ôm chặt..muốn..

Quá mệt, nó ngủ thiếp đi...

Sáng hôm sau, cả 1 đêm hấn thức trắng để chăm sóc cho nó.. hấn nhìn nó ngủ ngon lành rồi cũng mỉm cười theo.. sáng nay là tập cuối của bộ phim, bộ phim cũng đến hồi kết thúc.. Hero sẽ cầu hôn với Angel.. hấn thấy vui vui.. và hấn sẽ chuẩn bị thật kĩ.. chiếc nhẫn ấy.. sẽ trao cho nó.. làm phim sẽ thành thật luôn..

Nó thức giấc cũng biết tối qua nó say nên không dám nói gì cả, 2 đứa mon men ra khỏi phòng hấn.. thì bất chợt.. đi hấn đứng cửa từ khi nào rồi..

- Ara.. ara.. – đi hấn che miệng cười mỉm.. – 2 đứa này đêm qua làm gì nha.. kể cho ta nghe với nào.. (bà này đầu óc lúc nào cũng đen tối)

- giờ không phải chuyện đùa đâu.. – hấn gắt.. – bà chần lử đó đâu.. (>”<)>

- Đi chơi rồi.. – đi tỉnh bơ.. (=.=” nghi quá)

- Ha.. – Devil đứng như trời trồng.. – hôm qua không có thấy cô về phòng, ra là.. cô mò vào đây.. cô là loại con gái gì vậy.. (=.=”)

- Im đi..- nó khó chịu.. – tôi không có thời gian đấu khẩu với cô..

- Hở.. – mẹ hấn từ đâu chui ra.. – chuyện gì vậy.. (=.=” sao bà này lại ở đây..)

- Con coi cô ta là bạn vậy mà.. – Devil phụng phịu.. (=.=”)

- Tìm 1 đứa bạn để chơi ko khó, cái khó là ko biết nó là chó hay ng.. – nó đi lướt qua Devil.. – giờ tôi biết rồi.. (^)

- Cô.. – mẹ và Devil nhìn bộ dạng ngang ngược của nó mà cau có hết mức có thể...

Reng reng... nó cầm điện thoại lên một mội đáp lại bằng giọng uể oải,... bỗng nó thả rơi điện thoại xuống đất rồi phi ra khỏi phòng với tốc độ kinh hoàng, hấn, đi nó, Devil, mẹ hấn chỉ kịp nhìn theo còn nó thì phi nhanh thật nhanh.. Devil với theo..

- Thượng lộ bình an, hạ lộ gầm xe nhá.. (=.=” rửa ng khác kìa)

Hấn ko hiểu chuyện gì xảy ra.. hấn định chạy theo thì bị mẹ hấn giữ lại..

Nó vừa chạy, mắt nó nhòe đi.. nó chạy như điên như dại trên đường.. nó... nó muốn khóc nhưng ko nên lời.. nó há miệng ko thể tin nổi vào mắt mình đc nữa.. nó đứng thở hồng hộc trước cổng bệnh viện, lấy tay quệt nước mắt.. tự trấn an mình là bác sĩ nhầm, tự trấn an mình.. nó ko dám bước vào bệnh viện.. xưa nay nó

đều ghét cái nơi này.. nhưng hôm nay.. ko tin đc, nó đang phải đấu tranh tư tưởng giữa sự sống và cái chết.. nó nắm chặt tay.. và bước vào.

33. Chương 33

Nó vào bệnh viện với tâm trạng rối bời.. Minh trí đang trong bệnh viện.. cậu đang đi lấy chút thuốc thì thấy nó mặt bần thần lững thững bước vào bệnh viện như ng vô hồn..

- thừa tiểu thư.. – Minh Trí khẽ cúi chào..

- ... – nó đi như vô thức...(T_T)

Minh trí lo lắng, khẽ đi theo nó.. nó dừng trước cửa phòng cấp cứu rồi khẽ đưa tay sờ vào tay cầm... rồi chột rụt tay lại... nó ko dám vào.. Minh Trí im lặng.. nhìn nó. Còn nó ư, phân vân, lưỡng lự.. rồi cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào..

- Nguyệt Nga..- tiếng mẹ nó vang lên.. yếu ớt làm sao.. – con nó đến rồi ông ơi..

- M.. – nó mở to mắt, nước mắt chực trào ra.. chạy lại gần mẹ nó.. nhìn mẹ nó đau xót..- ai.. ai làm ba mẹ ra nông nổi này..

- Ba con đang ngủ.. – mẹ nó hiền lành nhìn ba nó.. – ông ơi... d..dậy thôi.. Nguyệt Nga đến thăm ông... con.. con.. nó.. đến thăm ông.. con ơi.. trước giờ mẹ nghĩ là chỉ có tiền quan trọng.. nhưng những ngày qua.. mẹ đã nhầm.. tiền tài địa vị rồi thì cũng phải chết.. ba mẹ bị tai nạn.. tài xế xe đưa ba mẹ đi du lịch đã bỏ đi trước khi vụ tai nạn xảy ra.. mẹ yêu con..lo cho con lắm.. 2 tuần vừa rồi.. mẹ đã sống rất vui và sung sướng.. nhưng.. thiếu con.. mẹ thấy thật buồn... con ơi.. ba con đang ngủ.. đánh thức ba con dậy.. đi.. mẹ mệt lắm rồi.. mẹ ko còn gì để tiếc nữa.. tiếc cho con gái mẹ.. chưa đc nhìn thấy con lấy chồng, thấy con trưởng thành..

- Mẹ.. ba.. – nó chạy lại chỗ ba nó.. rơm rớm..

- con đây à.. – ba nó mở mắt nhìn.. – ngoan này.. gọi ba nghe nốt 1 tiếng nữa đi con... gọi 1 tiếng nữa thôi..

- Ko.. – nó lắc đầu nguây nguẩy khóc lóc.. – nếu con gọi ba và mẹ sẽ đi mất.. con ko muốn thế.. ở lại với con, con ko muốn sống trên đời này 1 mình....

- Con ngoan... – ba nó cố với tay lên vuốt nó.. - ba yêu con lắm.. yêu... con...nh.....

Tay ba chưa kịp đưa lên khuôn mặt của nó thì đã buông thõng.. ba nó đã đi, mẹ nó cũng mỉm cười tiếp nói.. nó hét lên..

- Ba.. mẹ.. - nó gào lên.. – con gọi rồi, con gọi ba, mẹ rồi.. sao vẫn chưa dậy.. vẫn chưa dậy.. ba ơi.. dậy nhìn con này.. ba ơi.. ba.. đừng chết.. ba ơi.. mẹ ơi.. đừng bỏ con.. con hứa sẽ nghe lời, ko bướng nữa.. con hứa...

- Máy trợ tim... – đề nghị ng nhà bệnh nhân ra ngoài.. - ...mau lên.. – cần cứu sống bệnh nhân...

Tút.. tut.. tut... nó lắng nghe từng tiếng động diễn ra trong căn phòng kia.. nhưng.. cuối cùng là 1 tiếng nói lạnh lùng của vị bác sĩ.. ‘mẹ nó.. ba nó ko còn có thể sống nổi’... nó sụp xuống.. mọi thứ xung quanh nó vỡ choang.. Minh Trí đã gọi 1 cú điện thoại cho điều tra vụ việc.. cậu khẽ đến bên nó rồi đỡ nó dậy.. nó nói mình ko sao.. nhưng mọi thứ đối với nó như chưa từng tồn tại.. mọi việc diễn ra rất nhanh.. làm sao 1 cô bé như nó.. 1 cô bé mà xưa nay.. kiêu ngạo có cả ba lẫn mẹ.. chỉ trong 1 ngày lưỡi hái tử thần đã đưa 2 ng đó đi.. nó trở thành đứa trẻ cô cút, bơ vơ.. nó tự thấy nó đã quá vô tâm với mẹ, với ba của mình.. ‘ba... ba.. – con gái ba đi học về rồi à.. hôm nay ba xin nghỉ để đưa con đi chơi nè... – con với chả cái.. sao nghịch thế hả con.. – mẹ lắm chuyện..’ nó chột nhận ra nó chưa từng 1 lần ngoan ngoãn với ba mẹ, thậm chí nó còn rất quậy phá nữa.. vậy mà họ vẫn thương yêu nó.. từ khi sang nhà hần, nó chưa về thăm mẹ đc 1 lần, chưa về với mẹ nó.. giờ... mẹ nó...

Nó ko muốn về nhà hần nữa.. về làm gì, nhận lấy sự thương hại của hần ư.. về để nhận lấy lời sỉ vả của mẹ hần cái nhìn khinh bỉ của Devil khi nó ko còn ba mẹ.. nó cũng ko dám về nhà mình.. nhưng cũng ko dám ở lại bệnh viện, may mà bên nó còn có Minh Trí, anh lo cho nó hết hậu sự rồi đưa nó về nhà anh ở..

2 ngày đối với nó thật dài.. 2 ngày.. 2 ngày ấy.. nó nằm bần thần, nó buồn bã rồi chỉ ngồi trông chờ vào 1 điều kì diệu.. nhưng làm gì có chứ, tiên đều đã chết... chỉ có 1 con bé thiên thần sa ngã như nó bất hạnh ngồi 1 góc...

Còn hần 2 ngày ko thấy nó thì hần đã cuống lên, bộ phim bị bỏ dở vì phải tìm nó.. còn Devil thì ngồi giữ hần ở nhà.. cho đến khi 1 tin sét đánh giáng xuống tai hần... ba mẹ hần đã qua đời vì bị tai nạn.. vậy còn nó.. nó thì sao.. giờ nó đang ở đâu.. mong rằng nó ko làm điều gì quá dại dột.. nhưng nó đã nói.. muốn hần tìm ra nó mà.. nên hần sẽ tìm ra nó.. hần sẽ yêu thương nó,... hần sẽ ..nhưng nó đang ở đâu kia chứ.. con nhỏ Devil này vướng chân vướng tay quá.. hần cúi tiết đẩy Devil ra.. rồi đi tìm nó...

- Thưa tiểu thư.. – Minh Trí nhìn nó.. – đã điều tra ra vụ tai nạn của ba mẹ tiểu thư rồi ạ..

- Ai.. – nó vô hồn nhìn ra phía cửa.. nó lại thu lại cái vỏ bọc cũ của chính mình.. vỏ bọc lạnh lùng..

- Về tắm vé và giải thưởng đi tắm biển e rằng có ng đã sắp xếp sẵn, sau khi 2 bác đi trên đường về thì tên tài xế đã tự động dừng xe ở chỗ vắng lấy lí do là đi vệ sinh rồi chuồn mất.. sau đó 1 chiếc xe contero đi ngược chiều đâm thẳng vào chiếc xe ấy... dường như là 1 vụ việc đã đc sắp đặt sẵn nên công an ko thể vào điều tra... chỉ đưa họ về và cho bác sĩ cấp cứu.. và nói với bác sĩ rằng.. duy trì sự sống của họ đến khi họ gặp cô...

- Um.. – nó nhìn ra xa, ánh mắt vô hồn.. – ai là ng đã tạo nên kịch bản đây..

- Tôi nghĩ.. là tiểu thư Devil ạ.. – Minh Trí khẽ kiểc nhìn nó..

- Um.. – nó trèo lên giường.. – kệ đi..

- Cô ko có ý định trả thù ư.. – Minh Trí lo lắng nhìn nó..

- Trả thù.. – nó nhìn Minh trí.. – rồi thì sẽ thế nào.. cô ta chết.. rồi mọi chuyện tiếp theo sẽ thế nào.. 1 mình tôi chịu tổn thương đc rồi.. ko cần ai chịu tổn thương nữa..

Anh nhìn nó.. thật khâm phục với nó.. sao nó có thể bình thản trong khi mọi chuyện xảy đến với nó như vậy..

Sáng hôm sau, anh mở tung các rèm cửa ra.. 3 ngày, 3 ngày là quá đủ cho 1 đứa con gái như nó sống trong bóng tối.. anh sẽ lôi nó ra khỏi bóng tối.. nó nhủ mình..

- Anh làm gì vậy ? – nó khẽ hỏi, tay dụi dụi mắt...

- Tiểu thư.. – anh cúi ng khẽ rồi, môi anh như nở nụ cười.. – tôi có 1 bất ngờ cho tiểu thư..

Nó theo Minh trí vào khu rừng mà ngày ấy nó thấy hồ vẹt.. 1 căn nhà gỗ nhỏ.. với đường rải sỏi xung quanh.. bên cạnh hồ vẹt.. Hàng liễu đu đưa.. 1 cây cầu nhỏ trắng bắc qua hồ.. đẹp tuyệt.. nhưng thấp thoáng đằng xa 1 căn nhà to đang xây dựng.. nó cũng chẳng để ý.. nó chạy lại căn nhà gỗ.. bình thản mở cửa.. trong căn nhà ấy.. mọi thứ thật ngăn nắp, gọn gàng.. nó ngồi xuống ghế..

- Anh xây nó sao.. – nó hỏi..

- Vì cũng muốn cho bọn tay chân làm việc nên tôi đã bảo tội nó đi làm căn nhà gỗ này, mong tiểu thư sẽ thích.. xung quanh đã đc giải phóng ko còn thú dữ nữa... – Minh Trí tiếp tục lễ phép

- Um.. – nó nhìn ra bên ngoài..

Sao nó thấy ko vui nhỉ.. nó cứ thấy thiếu thiếu 1 cái gì đó.. nó cảm nhận đc.. 1 tháng nữa là đến sinh nhật nó rồi.. ba mẹ nó.. ko còn nữa.. nó thấy thiếu cảm giác ng thân.. khi nó cần.. hần ở đâu ?

Còn hần, như điên, như dại trở về nhà.. nhìn thấy bóng dáng 1 đứa con gái thấp thoáng.. chắc là nó.. hần chạy vội lại.. nhưng ko phải nó mà là Evil..

- Sinh nhật của Nguyệt Nga vào ngày bao nhiêu.. – Evil vừa thấy hần thì nhảy bổ đến túm cổ hần.. (=.=)

- Sao lại hỏi tôi... – hần nhăn mặt đang định vào nhà..

- Anh ko biết ư.. – Evil gắt.. – thiên thần sa ngã là 1 con ng có sức chịu đựng có giới hạn.. cô ấy sẽ chết vào ngày mà cô ấy đc sinh ra..

- Gì.. – hần cáu..

Evil kể lại mọi chuyện cho hần nghe.. Evil kể về mọi nghiên cứu cho hần.. vậy mà hần đã ko biết, hần vô tâm đến thế sao.. hần sợ mất nó lắm.. lúc này, hần chợt sợ nhớ..

- Ko lẽ.. – hần lo lắng.. – cô ấy đã..

- Đừng đoán bừa.. – Evil gắt.. – anh phải biết ngày sinh của cô ấy chứ..

- Tôi biết.. 1 nơi có.. – hần nẩy sinh sáng kiến.. – dì tôi chắc có vì sổ chủ nhiệm phải có thông tin ấy... nhưng nếu vào nhà thì tôi sẽ bị mẹ bắt lại mất.. đến trường vì cô ấy vào bằng học bổng nên chưa chắc trường đã có thông tin tùy thân..

- Anh mau nghĩ nhanh đi. - Evil giục.. (=.=)

- Ba mẹ cô ấy vừa mất...- hần suy nghĩ.. – trường cũ.. tôi sẽ về trường cũ.. nhưng cô ấy chuyển trường rồi thì ai mà biết...

34. Chương 34

- Điện cho Thảo Uyên và Kim Anh xem – Evil gắt lên.. – đồ chậm chạp.. (=.=)

- Ok.. – hần gật đầu cái rụp.. – nhưng.. tôi ko có số.. (T_T)

- Nó ở nhà anh thì anh có biết giấy tờ tùy thân của nó ko.. – Evil cáu..

- Mà khoan.. – hần rút điện thoại ra rồi bấm.. – Thảo Uyên từng gọi cho tôi nhờ tôi xin lỗi cô ấy... tôi gọi lại thử xem sao....(vậy mà đôi co này giờ)

- alo.. – Thảo Uyên nhắc máy.. – có việc gì thế anh .. nó lại gây chuyện gì à...

- Cô biết ngày sinh nhật của Nguyệt Nga ko ? – hần hỏi gấp gáp..

- Ô.. – Thảo Uyên giật mình.. – sắp rồi đấy.. 1 tháng nữa cơ.. ngày 10 – 10.. ngày sinh của nó là dễ nhớ nhất mà.. thế nó đâu cho em gặp nó tí.. (^)

- Ba mẹ cô ấy mất rồi..- hần nói 1 câu khiến Thảo Uyên bàng hoàng.. hần tắt máy..

Thảo Uyên thả máy điện thoại phịch xuống đất.. ngồi sụp xuống.. vậy còn nó.. nó sẽ thế nào.. nó cần có Thảo Uyên ở bên.. Thảo Uyên vội điện cho Kim Anh, Kim Anh còn phản ứng mạnh hơn, nhổ lập tức đặt vé máy bay trở về Việt Nam..

2 hôm sau, Thảo Uyên và Kim Anh đã có mặt ở sân bay.. 2 đứa liền phi đến ngay nhà nó.. giờ chỉ là căn nhà hoang trống rỗng... vậy nó đâu.... Thảo Uyên điện cho hần và hẹn gặp ở trước cổng trường..

- Nơi nào cô ấy có thể đến,... – hần hỏi..

- Mọi nơi em đã tìm hết rồi.. – Thảo Uyên lo lắng.. – nhưng đều ko thấy.. cô ấy có thể đi đâu chứ.. mà anh hỏi ngày sinh làm gì..

- Vì cô ấy đang gặp nguy hiểm... – Evil lên tiếng... – 1 thiên thần sa ngã.. rất có thể bị mất mạng.. vào ngày sinh cô ấy tròn 18 tuổi..

- Cái gì... – Kim Anh tròn mắt.. – ba mẹ nó vừa mất.. thật ko tin nổi.. ai đã gây ra sự việc này..

- Ta biết con sẽ ở đây mà.. – tiếng mẹ hần vang lên.. – đi về.. (=.=) bà này theo dõi anh ý à)

Bà ra lệnh cho vệ sĩ đưa hần về, hần cố chống cự thì.. mẹ hần đã tiếp cận và thẳng chân đá hần, hần đỡ dc nhưng sao lại có thể dang tay đánh bà.. hần phải ngoan ngoãn chịu trối thôi..

- 1 tháng rưỡi nữa là đến lễ cưới của con rồi đấy... – bà mẹ cố tình nói to cho Thảo Uyên Kim Anh và Evil nghe thấy.. 3 đứa ko khỏi ngạc nhiên.. cưới, cưới ai.. - ..Devil đang đợi ở nhà..

3 đứa chỉ nhìn nhau mà ko nói thêm lời nào..

1 tháng sau đó, nó vẫn sống vui vẻ với Minh Trí.. Minh Trí vẫn sắm đồ cho nó.. nó dường như yếu đi.. và dần dần quên đi hần, nó chỉ còn nhớ mang máng và loáng thoáng là nó đã từng yêu 1 ng.. nó hiền lành hơn bao giờ hết.. nó mặc 1 váy trắng tinh khiết, đội mũ rộng vành.. và hay ngồi trên ghế dưới gốc cây liễu khi thì nhìn đàn cá vàng bơi lội, khi thì ngồi nhìn Minh Trí trồng hoa.. nơi đây với nó là thiên đường.. đối với Minh Trí cũng vậy.. anh dường như đã yêu nó.. thấy nụ cười của nó mỗi ngày anh thấy lòng mình như nhẹ nhõm hơn.. và anh đã trở lại là thiên thần lúc nào ko hay..

Còn nó thì.. ko còn đi đc trên đôi chân của nó nữa, những cơn ác mộng lại tiếp tục xông đến hành hạ nó.. những lúc ấy, quần quai trong nỗi đau chỉ có mình nó.. nhìn xung quanh giường như nó chợt nhớ ra điều gì đó.. hần.. hần là ai...

Sắp đến sinh nhật nó rồi.. trước hôm sinh nhật nó 1 ngày, nó dậy sớm, .. hát vu vơ vài câu.. giọng hát lâu rồi nó ko cất lên.. đêm qua, nó lại mơ thấy ác mộng.. cơn ác mộng ủa đến giày vò nó.. khiến nó mất ngủ cả đêm.. Minh Trí lại bế nó đi trên con đường đá quen thuộc.. nó muốn đi chơi.. nó đòi đc đi chơi.. Minh Trí cũng dự định là sẽ đưa nó đi khám vì bệnh tình của nó càng trầm trọng..

Minh Trí đưa nó vào thành phố với chiếc xe lăn.. trời đã chuyển sang đông.. se lạnh.. nó khoác chiếc áo dạ của Minh Trí và ngồi trên xe lăn nhìn cảnh đường phố xung quanh.. nó nhìn lại cái đường mà hôm ấy hần đưa nó đi chơi.. nó rẽ vào siêu thị nơi mà nó mua cho hần chiếc khăn xanh.. lại còn đuổi nhau trên đường nữa chứ.. nó rẽ vào khu vui chơi.. nhờ Minh trí đi mua que kem cho nó.. anh lẳng lặng đi.. nó định ra ngồi ghế đá gần đây thì thấy chỗ đó đã bị chiếm rồi, nó nhìn đôi tình nhân đang cãi nhau mà lại nhớ đến hần.. nó thấy nhớ hơn.. phải.. nó nhớ ra hần rồi.. nó vội vã lăn xe đi tìm hần.. nó đã nhớ ra... nó nợ hần 1 lời cảm ơn.. nó quay xe đi.. Mua kem xong.. Minh Trí ra tìm nó.. anh chợt hốt hoảng khi ko thấy nó đâu, sợ hãi anh vội chạy đi tìm nó..

Nó đến nhà hần.. nhìn thấy hần từ đằng xa.. nó định gọi nhưng lại thấy bóng dáng ai đó bước ra.. Devil.. nhỏ đang nắm tay hần.. 2 ng đang định ra ngoài ăn tối, hần còn cười thân mật với Devil nữa.. nó thấy tim mình như nhói đau.. nó quay xe lại chậm chậm cho xe lướt đi..

- 2 đứa đi cẩn thận nhá.. – mẹ hần với ra ngoài.. – sắp cưới rồi đấy..

- Vâng.. – Devil nói to..

Hần giật phăng tay Devil ra khi mẹ hần vừa đóng cửa, nụ cười chuyển thành sự cau có.. nhưng nó đã đi rồi còn đâu.. hần nào có biết đc, ở ngoài kia.. trong buổi tối mùa đông có 1 ng con gái mắt đỏ hoe vì hần lầm lũi lăn xe trên vỉa hè.. nó lại lủi thủi đi trên đường.. bánh xe chợt mắc vào nắp cống.. khiến nó làm thế nào cũng ko đi đc.. nó tuột hần xuống xe.. và bắt đầu bò trên đường.. bỗng 1 bàn tay ai đó bế nó lên, kèm theo 1 giọng nói khá là đáng ghét..

- Ko biết giờ cô bê bối như vậy rồi đấy.. – phải, tên bù xù đáng ghét.. lấy xe của nó dựng thẳng lên rồi cho nó ngồi lên xe...(=.=” ko biết nói gì để nghe hơn hả trời)

- Anh ko còn việc gì làm nữa mà hay đi giúp ng nhĩ.. – nó nhú mày nhìn tên bù xù (^^)

- Thì cô cũng thích làm việc 1 mình nhĩ.. – tên bù xù cau có.. (^^)

- Thế thì sao.. – nó nhìn tên bù xù.. (=.=”)

- Xin lỗi anh.. – Minh Trí bước tới.. – nhưng tôi sẽ lo cho tiểu thư từ đây...

Khi nó và Minh trí vừa rời đi thì cũng là lúc tên bù xù giờ điện thoại lên gọi cho ai đó..

- Thưa tiểu thư, tôi đã tìm đc ng mà tiểu thư đang kiếm.. con bé đó giờ nhìn

- Nói bớt đi.. – tiếng của Evil vang lên.. – người nói là ta nuốt ko trôi đâu..(^^)

Hần, Thảo Uyên, Kim Anh, Evil, và tên bù xù đã có mặt trước cổng trường trong chốc lát..

- Tôi thấy cô ta ngồi xe lăn..- tên bù xù bắt đầu miêu tả.. – đang lăn về hướng xa nhà anh thì bánh xe bị mắc kẹt vào nắp cống rồi nhỏ đó ngã xuống đất và cứ bò tiếp...

- Cái gì.. – Thảo Uyên, Kim Anh và Evil cùng tròn mắt.. – xe lăn.. bò.. ?!?!

- Hình như chân cô ấy ko đi đc nữa.. – tên đầu tóc bù xù nói tiếp..

- Xong rồi sao.. – hấn sốt sắng.. – cô ấy đã đến nhà tôi.. vậy lúc đó tôi đang làm gì.. lúc đó là lúc nào.. ko lẽ là lúc tôi ra ngoài ăn tối với Devil.. ??? ko lẽ..

- Tôi bế cô ấy dậy và đưa cô ấy lên xe.. rồi đang định đẩy xe về thì 1 tên khác đã tới đưa cô ấy đi.. – tên bù xù lại nói..

- Hấn là ai.. – hấn cau có.. – hấn trông như thế nào ??? (>”<)>

- Thì hấn ta xưng hô với cô ta là tiểu thư.. – tên bù xù bắt đầu nhớ lại..

- Minh Trí.. – hấn đứng đần ng.. – sao tôi lại ko nhớ ra hấn nhỉ..

- Minh Trí là ai.. – Kim Anh lên mặt..

- Là ng định bắt cóc và định khử Nguyệt Nga và tôi theo lệnh của Devil.. – Evil giải thích..

- Vậy ko phải nó đang gặp nguy hiểm sao.. – Thảo Uyên lo lắng..

- Ko.. – hấn ngắt lời.. – ko hiểu sao mà tên đó đã trở thành ng hầu của Nguyệt Nga.. gọi Nguyệt Nga là tiểu thư..

Hấn bỗng cảm điện thoại lên.. đầu dây bên kia là tiếng của Devil..

- Devil à.. – hấn cố nói nhẹ nhàng.. – em biết nhà Minh Trí ở đâu ko.. (T_T)

- Nhà Minh Trí.. – Devil khó hiểu.. – anh đang ở đâu đấy.. về nhà đi..(^ ^)

- Cứ nói nhà tên đó ở đâu đi.. – hấn cố gắng nhẹ nhàng.. – anh về ngay..

Hơi nghi ngờ nhưng Devil vẫn nói cho hấn biết địa chỉ của Minh Trí cũng 1 phần nhỏ ko biết mối quan hệ giữa nó và Minh Trí nên Devil ko nghĩ là có liên quan đến nó, và gần 1 tháng rồi ko thấy tin tức gì của nó nên Devil nghĩ rằng nó sau khi nghe tin bố mẹ chết nên cũng gieo mình xuống sông tự vẫn rồi chẳng.... (con này chúa tể của sự ác độc)

- Tìm đc rồi..- hấn cắt điện thoại và theo địa chỉ của Devil nói hấn phi đến nhà Minh Trí..

- Ko phải.. – Evil khựng lại.. – mai là sinh nhật Nguyệt Nga sao..

Thảo Uyên, Kim Anh, hấn cũng khựng lại.. lo sợ..

Đứng trước cửa nhà Minh Trí, hấn nắm chặt tay gõ cửa.. 1 ng đàn bà nhà kế bên đi ra..

- Tìm nhóc Minh trí à.. – bà cô nhìn hấn.. – đẹp trai phết nha..(=.=” hám trai)

- Vâng.. – hấn sốt sắng.. – Minh Trí đi đâu rồi bác..

- Ko đến nổi bác đâu.. – bà cô cười cười.. – cứ gọi chị là đc rồi.. Minh Trí á.. tháng trước nó có vác về 1 đứa con gái nhìn như ng chết rồi ý, hỏi gì cũng chỉ ừ.. rồi 3 ngày sau đưa con bé đó đi mất hút ko quay về nữa à..

- Vâng.. – hấn đứng lặng ng..

Mọi dấu vết giường như trở thành con số ko.. hấn tìm nó.. nó đang ở đâu chứ.. rốt cục nó ở đâu mà phải khiến hấn tìm khắp vậy..

Hấn buồn bã.. cả bọn kiếm quán ngồi ở gần nhà Minh Trí chờ đợi trong vô vọng mong anh về..

Còn nó.. tối đó nó trở về nhà.. căn nhà cũ quen thuộc.. nó nằm ngủ trong phòng, còn Minh Trí ngủ dưới đất vì ko dám đụng vào bất kì đồ dùng nào của ba mẹ nó sợ rằng đó là điều bất kính.. thế nhưng nửa đêm nó bắt đầu thổ dốc.. nó hôn hén.. nó.. đang quần quai trong cơn ác mộng.. mồ hôi ướt đầm áo.. nó thấy nhói đau.. nó thấy sợ hãi..Minh Trí giờ mới biết nó đã chịu những nỗi đau trong suốt thời gian qua.. cậu thấy xót xa và lại gần nó.. trong khi cậu đc nó giải thoát trở thành thiên thần thực sự thì nó.. ai sẽ giải thoát cho nó khỏi những cơn đau này.. hấn.. chỉ còn hấn.. cậu chợt nghĩ đến hấn khi mỗi nó đang mấp máy

gọi Hero.. gác mọi chuyện sang 1 bên, gác lòng ích kỷ và sự đố kỵ sang 1 bên, cậu sẽ gọi cho hắn, nhưng cậu phải xem mình có làm gì đc cho nó ko đã.. nhìn nó đau đớn mà cậu ko thể làm đc gì...

Đêm đã qua, ngày lại đến, cơn ác mộng của nó đã biến mất.. trời hửng nắng.. tia nắng thật đẹp.. nó ngồi bên trong căn nhà để Minh Trí dọn dẹp căn nhà ngấm bụi.. hôm nay nó ko muốn trở về căn nhà gỗ.. nó muốn ở lại đây.. nó nhìn tia nắng ấm áp xuyên qua khe cửa và ngấm vào da thịt..nó mỉm cười nhẹ nhàng.. gió từ cửa khe luồn qua tóc nó.. trời thật đẹp.. nó muốn đi chơi, nhưng Minh Trí lo cho sức khỏe của nó ko muốn đưa nó đi mà muốn đưa nó đến bệnh viện..

Còn hắn, hôm nay là hạn chót.. hắn phải tìm nó.. tìm bằng đc nó...

- Mai làm lễ cưới con có về nhà ngay ko thì bảo.. – mẹ hắn hét to trong điện thoại..

- Xin lỗi.. – hắn nói bằng giọng lạnh lùng..

Vì thái độ quá thờ ơ của hắn với Devil mà hôn ước của Devil và hắn đã bị đẩy lùi lên.. ngày mai hắn phải cưới Devil, nhưng hôm nay là hạn chót của nó.. hắn ko thể bỏ mặc nó sống chết đc.. hắn sợ nó sẽ biến mất trong cuộc đời hắn, hắn sợ 1 ngày tỉnh giấc hình bóng nó sẽ biến mất.. lúc đó thì hắn sống làm sao nổi..

Cả ngày hôm ấy nó ở trong nhà.. mọi thứ thật yên bình cứ như tất cả đang chuẩn bị cho 1 cuộc giông tố sắp tới.. xế chiều hôm ấy.. nó đang ăn tối thì bỗng lặn từ trên xe xuống đất ngất lịm.. Minh Trí sợ hãi nâng nó lên giường.. ngồi nhìn nó.. sấm chớp bắt đầu nổi lên từ rặng đông.. mặt trời sắp lặn.. đài nói hôm nay sẽ có bão rất to.. Minh Trí ngồi nhìn nó lên cơn đau quằn quại, miệng ko ngừng gọi tên hắn.. bình thường chỉ khi nào nó ngủ thì mới bị đau mà.. sao hôm nay.. gió bắt đầu đánh vào những cánh cửa sổ.. Minh Trí vội vàng đóng chúng lại.. mưa hắt vào những tấm phen.. trên giường.. nó đang vật lộn với chính nó.. cơn đau quằn quại, đau nhất từ trước đến nay.. nó gọi hắn.. nó khóc.. Minh Trí nhìn nó đau đớn.. mưa to dần.. to dần, sấm chớp rất là dữ dội..

- Alo ai vậy.. – giọng hắn lạnh lùng hắn đi..

- Nếu cậu yêu tiểu thư thật lòng.. – Minh Trí nghẹn lại.. – thì xin cậu.. hãy đến đây.. cứu lấy tiểu thư.. (O~O)

- Nguyệt Nga...- hắn gọi giật.. – Nguyệt Nga đâu.. cô ấy sao rồi, cô ấy đang ở đâu..

- Dạ.. – cậu nghẹn ngào.. – cô ấy đang ở nhà của ba mẹ cô ấy.. (T_T)

Minh Trí cúp máy.. cậu quỳ sụp xuống đất.. cậu khẽ đưa tay giữ lấy trái tim giờ đây đã ko phải là của cậu.. cậu nhìn nó đau đớn mà mình thì bất lực.. cậu ko thể làm gì cho nó.. cậu sợ.. cậu rất sợ.. nó sẽ biến mất, những ngày tháng êm đềm như những ngày qua chỉ là 1 giấc mơ.. và đến lúc tỉnh giấc cậu sẽ chết khi phải đối mặt với sự thật.. về mặt âm đạm, điềm tính của cậu đã ko còn nữa..

Còn hắn, phi như điên trên đường, mưa gió.. bão bùng cũng ko thể làm chùn bước vì hắn biết nó đang ở đâu rồi, hắn biết nó đang gặp nguy hiểm và cần đến sự bảo vệ, chở che của hắn.. ‘xin hãy đợi đến khi anh đến.. em sẽ ko chết..’ hắn thầm nhủ, giờ gọi Thảo Uyên, Kim Anh hay Evil thì cũng đã muộn, hắn cứ phi 1 mình vậy thôi.. hắn muốn gặp nó lắm..

Vừa đến, hắn đập cửa cái rầm, hắn vào trong căn phòng nơi có Minh Trí đang ngồi trong đó.. hắn phi vào phòng nó.. và thấy nó.. hắn quát lớn..

- Anh chọn em.. tính cách vui tươi có thể sưởi ấm trái tim anh..

- Dừng lại đây.. – nó chui vào góc tường..

Hắn lao đến ôm chầm lấy nó.. phập.... con dao đâm xuyên qua cánh tay phải của hắn.. đau nhưng hắn cố gắng chịu đựng.. hắn vẫn ôm chặt lấy nó.. nó khóc, hắn chợt nhận ra đôi mắt nó trống rỗng ko hồn, ko cảm xúc....

- Đau.. đau quá

- Anh sẽ ko để em chịu đựng nỗi đau 1 mình đâu.. anh cũng sẽ ko để em bị dằn vặt đâu.. anh ko sao cả.. anh muốn bên em.. thiên thần sa ngã ạ..- hắn ghé vào tai nó thì thầm

- Đừng.. – nó cố dây giữa.. – đừng.. xin đừng như thế.. hức.. xin anh..

Nó bầu chặt vào hân.. nó níu hân.. nó khóc to hơn.. cơn đau đến dữ dội.. nuốt chửng lấy nó.. nó quằn quại nói ko ra hơi.. nước mắt nó chảy.. hân liền đặt vào môi nó 1 nụ hôn.. cả thế giới như đang ngừng trôi.. nó dần chìm vào giấc ngủ...

Hoảng loạn, sợ hãi, đau đớn, cô đơn, ác mộng.. mọi thứ ủa về khiến nó đau đớn tột cùng.. cứ như rơi thẳng vào nỗi đau của cảm xúc nhưng hân đã kéo nó ra khỏi đáy sâu của vực thẳm ấy.. hân đã cứu vớt tâm hồn tội lỗi của nó bằng chính hân...

Ánh nắng chiếu rọi vào hân.. hân nheo mắt nhìn xung quanh.. hân đã về nhà từ lúc nào.. ko lẽ hôm qua chỉ là mơ.. hôm qua trời bão thật to.. và hôm nay ánh nắng lại tới.. mọi ng đang chuẩn bị cho lễ cưới của hân.. lễ cưới giữa hân và Devil.. hân ngồi dậy.. đau.. hân nhìn cánh tay phải.. vẫn còn vết thâm.. đc bằng bó cần thận rồi.. hôm qua ko phải là mơ.. hân ở đây vậy nó đâu.. hân chạy ra ngoài.. nhìn đi hân với nụ cười trên môi..

- dì ơi.. Nguyệt Nga đâu.. cô ấy đâu..

- Nguyệt Nga nào.. – dì hân mặt tỉnh bơ, khiến nụ cười trên môi hân tắt ngấm.. – làm gì có Nguyệt Nga nào chứ cháu.. đang mơ mộng con bé nào ấy hả..

- Ko.. – hân cố gắng giải thích...- cô gái mà đã ở nhà chúng ta mấy tháng ý.. cô gái mà đã..

- Chỉ có Devil thôi.. – dì hân nhìn hân khó hiểu.. – chắc cháu mơ rồi.. (?!?)

- Ko.. – hân chỉ tay.. – cháu còn bị thương, hôm qua.. hôm qua cháu đã bị thương khi đến thăm cô ấy mà..

- Bị thương làm sao.. – dì hân chỉ vết tay.. – đó là do Devil bắt cần đâm cháu khi cháu vô tình chọc tức con bé mấy ngày trước mà.. cháu nhìn xem vết thương đã lành miệng rồi..

- cái gì.. – hân vội vã tháo băng ra.. nhìn lại tay.. hân ko tin nổi vào mắt mình.. vừa mới hôm qua cơ mà.. Ko lẽ hân đã mơ.. hân nhìn đi, hân khó hiểu..

- Anh sao thế..- Devil tiến lại.. (?!?)

- Xin lỗi.. - hân nhìn Devil với tia hy vọng nhỏ nhoi lóe lên.. – cô nhớ Nguyệt Nga đúng ko.. cô có nhớ cô ấy đúng ko.. cô gái mà cô ghét lắm ý.. cô ấy đã làm tôi bị thương mà.. Angel của bộ phim...

- Anh.. – Devil nhìn hân với ánh mắt vô tội.. – em xin lỗi vì đã đâm anh nhưng anh ko nên như thế chứ.. em ko nên đâm anh.. để giờ anh như thế này.. em xin lỗi..

- Cô.. – hân cau có.. hỏi từng bà giúp việc nhưng ai nấy đều lắc đầu chưa nghe cái tên của nó bao giờ..

Ko lẽ, nó chỉ là 1 giấc mơ trong khi hân ngủ.. ko, ko đúng.. rất thật cơ mà.. hân đã ôm nó.. đã hôn nó.. và giờ ng ta ném thẳng vào mặt hân rằng đó chỉ là giấc mơ là sao.. hân như rơi vào vực sâu ko đáy.. hân sợ hãi nhìn mọi ng xung quanh trở nên xa lạ.. chợt nhớ đến Thảo Uyên.. hân gọi cho cô nhưng chỉ nghe đc 1 tiếng tút tút.. ‘số máy quý khách vừa gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng.’ mọi ng đưa quần áo cưới cho hân.. hân như kẻ mất hồn mặc chúng vào như cái máy... Devil cười vui vẻ bên cạnh hân.. có lẽ nó là giấc mơ thật.. 1 giấc mơ mang tên thiên thần sa ngã.. nó đã biến mất.. để hân ở lại với 1 sự thực ko ác quỷ, cũng ko thiên thần.. tại hân đã quá chìm vào giấc mơ mà thôi.. (*sự sịt*)

35. Chương 35

Đứng sau lễ đường, ai nấy đều tươi vui và cười nói, riêng hân ko thể vui đc, hân nhìn Devil.. ng mà hân yêu đây ư... trong mơ cô ta lại là ng hân ghét nhất... ko, ko đúng.. nếu yêu thực sự thì hân đã có cảm giác nhưng sao.. trong đầu hân chỉ có bóng hình của nó.. Nhưng mà sao hân có thể như thế.. nghĩ về đứa con gái khác trong ngày cưới của mình.. tiếng chuông điện thoại hân reo lên.. ‘kia cái tay cái tay cái tay.. bắt

lấy cái tay” hần mỉm cười vì nó đã từng nói kiểu nhạc chuông này là kiểu ngớ ngẩn nhất từ xưa đến nay mà nó từng nghe.... hần nghe máy..

- Thưa cậu chủ.. – 1 giọng nói cất lên.. – ngôi nhà ở bên bờ hồ đã được xây xong theo ý cậu chủ rồi ạ.. chúng tôi đã gấp rút tiến độ trong gần 2 tháng rồi ạ.. giờ cậu có thể đến xem..

Hồ.. là nơi quái nào.. hần ko nhớ.. hần ko nói gì chắc là ng ta nhầm máy.. hồ hồ.. nhầm hay thật, ko biết thằng chủ nào rồi hơi thể ko biết... bước vào lễ đường với bộ mặt ngông nghênh mà nó từng bảo là nhìn hần nó chỉ muốn đâm khiến cho hần khẽ bật cười.. nó bá đạo quá thể.. đứng trước cha.. đối diện với Devil hần xỏ tay túi quần.. chợt.. hần sờ vào 1 vật gì đó vuông vuông.. 1 chiếc hộp.. nho nhỏ.. hần lấy ra.. chiếc nhẫn hình đôi cánh thiên thần và có 1 bông hoa kim cương nho nhỏ giữa 2 bên cánh chiếc nhẫn mà hần đã chuẩn bị cho nó.. ko nhầm vào đâu đc.. hần nhìn chiếc nhẫn mà ng ta mang ra để hần tặng cho Devil.. hần chợt nhớ ra nó ko phải là mơ.. hần chạy như bay ra khỏi lễ đường.. cố tìm cho ra điều gì đó về nó..

- Cháu/ con/ anh đi đâu vậy.. – Devil, dì hần và mẹ hần cùng gọi với theo..

- Con đi tìm tình yêu của con.. – hần cười tươi rồi với theo.. (^^)

Mọi ng trong lễ đường xôn xao... Devil nắm chặt tay.. nhỏ thấy mắt mắt.. dì hần mỉm cười.. nụ cười đắc thắng.. ‘cố lên cháu yêu..’

Hần đến nhà nó.. nơi mà có ng đang ra vào.. hình như căn nhà này đã có ng khác ở.. vì căn nhà đã thay đổi khá nhiều.. chắc chắn ko phải nó vì biển hiệu to đùng kia.. hần đến trường nó..nhìn lên.. nơi này là nơi hần gặp nó lần thứ 2.. nhưng ko có 1 ai.. hần phi xe đến trường hần.. cũng ko 1 bóng ng...

- Anh còn ở đây làm gì.. – Thảo Uyên nhìn hần.. e ngại.. – giờ anh phải ở lễ đường chứ..

- Cô.. – hần quay lại nhìn Thảo Uyên, Kim Anh và Evil... – các cô nhớ Nguyệt Nga phải ko.. (^^)

- Xin lỗi.. – Kim Anh đứng yên, mặt ko bộc lộ cảm xúc.. – nhưng anh đang nói đến ai cơ..

- Các cô.. - hần gắt.. – đừng nói đùa.. các cô là bạn của cô ấy mà.. Trần Kiều Nguyệt Nga.. (o.o)

- Tụi em là bạn thân mà.. – Thảo Uyên chỉ.. – chỉ có...

- ,...3 đứa thôi.. – Evil tiếp lời.. (-.-)

- Đi.. – hần túm tay Evil tổng lên xe.. – tôi đưa cô đến 1 nơi...

Tò mò, Thảo Uyên và Kim Anh cũng đi theo hần.. hần dẫn Evil đến hồ vịnh, nơi mà căn biệt thự vừa được xây xong..

- Woa.. – Evil chạy xung quanh căn biệt thự trong khi hần nhận bàn giao nhà.. – anh làm nơi này hưởng tuần trăng mật ý hần.. (=.=)

- Cô có nhớ đc gì ko..- hần hỏi hộp.. – Nguyệt Nga ý..

- Ko.. – Evil quay mặt đi.. (=.=)

- Ở kia có căn nhà gỗ nhỏ xinh chưa kìa.. – Thảo Uyên chỉ chỉ..

Hần và Evil quay ngoắt ra.. nhìn phía Thảo Uyên chỉ.. hần vội vã chạy ra đằng sau căn biệt thự, nơi có căn nhà gỗ.. bóng 1 ng con gái mặc 1 bộ váy mùa đông, đeo bông tai, mái tóc buông dài đang ngồi trên ghế... nhìn xuống hồ cá..

- N.. – hần lắp bắp..

- Anh tìm ai.. – ng con gái ấy quay ra nhìn hần... ko phải nó.. sao lại là nó đc, nó chỉ là giấc mơ thôi.. giấc mơ đẹp của riêng hần, hần đã quá mộng tưởng, quá lún sâu vào giấc mơ đó chẳng để rồi.. giờ thoát về hiện thực cũng là 1 điều khó khăn.. mọi giấc mơ của hần vỡ vụn.. sau bao nhiêu chuyện và rồi nó biến mất để lại mọi kỉ niệm riêng hần.. 1 mình hần...

- Tôi xin lỗi.. – hần quay đi.. về phía căn biệt thự, mặt lạnh lùng.. – nhầm ng..

Hắn thở thán.. 3 đứa nhìn hắn đau xót... nhằm, hắn nhằm thật, quá yêu nó, quá nhớ đến hình bóng nó, quá mong tưởng về nó đã khiến hắn nhằm lẫn những thứ không đâu.. Bất chợt.. viu... bụp... 1 hòn đá phi thăng vào đầu hắn.. đau ơi là đau.. hắn đứng khựng lại (O.O)

- Cái tên chết bầm kia.. – giọng nói lạnh lạnh cất lên.. – đến muộn.. anh đến muộn.. đợi anh lâu lắm rồi.. biết ko... sao anh ko chết luôn đi.. anh đến muộn.. anh thật là quá đáng... (^ ^ chị ấy đây rồi.. cơ mà chui đầu ra thế không biết)

- ... – hắn quay lại nhìn.. nó.. nó đang đứng mặc 1 bộ váy hồng đậm, 1 tay cầm đá, 1 tay cầm gậy đứng dang 2 chân.. nhìn hắn tức giận.. hắn ngỡ ngàng rồi vui mừng khôn xiết..

- Đúng là loại ng.. thành phố mất điện, anh xuất hiện... – nó tiếp tục chửi.. – anh biết em chờ anh lâu lắm rồi ko.. em tưởng anh sẽ ko bao giờ tìm ra em chứ...σ.. (=.=” cứ mỗi lần xuất hiện là lại chửi)

Hắn xông đến ôm nó, nước mắt hắn đã rơi.. mặc cho nó chửi hắn thế nào.. mắt nó 1 lần hắn đã đau và gần như khùng lên rồi.., hắn ôm chặt nó như lại sợ nó sẽ biến mất thêm 1 lần nữa..

- Anh đã tìm em.. –hắn dụi vào nó.. – anh đã tìm em.. nhưng cứ ngỡ tìm thấy rồi thì em lại biến mất, anh sắp bắt lực với em rồi.. sao em lại chạy.. sao..(T_T)

- Ngốc ă.. – nó cũng rơi nước mắt.. – em vẫn ở đây.. lúc nào cũng ở đây để đợi anh.. để đợi anh đến nhưng anh lâu quá.. anh thật lâu.. chờ anh.. em sắp mệt mỏi đến chết rồi nè... (T_T)

- Tiểu thư.. – Minh Trí chạy ra.. – hôm nay tôi mua...

Anh chợt khựng lại nhìn hắn.. đồ trên tay anh rơi hết.. hắn đã tìm ra nó.. giờ đây, hắn sẽ mang nó đi, sẽ tách riêng nó và anh.. anh sợ hãi định chạy đến.. chợt anh khựng lại... nó đang cười.. nụ cười mà mấy ngày qua anh khó thấy đc.. anh cúi ng.. rồi đi vào trong căn nhà gỗ..

- Bà trốn biệt ở đây mấy hôm nay hả.. con oắt con này.. – Thảo Uyên khẽ đánh vào đầu nó.. (^ ^)

- Thì.. – nó cười hi hi.. (=.=”)

- Bà làm tội tôi lo muốn chết.. – Kim Anh cáu với nó..

- hi hi.. – nó cười cười.. (=.=”)

- Sao các cô nói ko biết ai tên là Nguyệt Nga cơ mà.. – hắn nhìn 3 đứa đứng bên cạnh nó.. (=.=”)

- Thật hả.. – nó quay lại thấy hắn nhún vai rồi gật gật mà nó cáu tiết.. quay ra mắng vào tai bọn bạn.. – lũ bạn tội tệ.. hừ... định cho tôi vào thùng rác trong bộ nhớ thật à.. (>”<)>

- thì tại vì, chúng tôi nhận đc 1 cú điện thoại từ 1 ng nặc danh nói rằng anh đang ở nhà nó và trong tình trạng nguy kịch .. lúc chúng tôi chạy đến.. – Evil nói ra vẻ nghiêm trọng.. – thì thấy tay trái của anh đang cầm con dao găm, xung quanh toàn máu... anh ngất đi vì bị mất máu quá nhiều.. anh đã ngủ ở nhà 1 tuần trời.. ai nấy đều nghĩ rằng Nguyệt Nga đã đến giới hạn, cô ấy đã... còn anh vì quá đau buồn nên cũng muốn tự tử theo.. vì vậy mọi ng nghĩ cần để cho anh quên đi nó bằng cách nghĩ rằng đây là giấc mơ.. để anh không nhớ về nó nữa.. làm vậy tội tôi cũng buồn lắm chứ.. nhưng nếu để cho anh bị làm sao thì tội tôi còn buồn nữa..

- Các cô.. – hắn cau có..(=.=” làm anh ý bị tự kỉ cả ngày)

- Tay anh bị thương à..- nó cầm tay hắn soi xét.. – vết thương này là do em đúng ko.. (chị ý mà biết lỗi chắc t/g đi bằng đầu)

- Ko.. ko phải.. – hắn cười hiền.. – ko phải đâu, tại anh bắt cần ấy mà.. (=.=”)

- um.. – mặt nó buồn buồn.. bỗng nó nhảy chồm lên đánh 1 cái bụp vào đầu hắn.. – ngu thế.. ai bảo lúc ng ta đâm ko tránh ra cứ sấn lại gần làm gì.. đồ dốt nát.. (=.=” biết ngay mà)

- Em ko đánh ng ko chịu đc à.. – hắn cau có, nhăn nhó.. (>”< chị=“” ý=“” đánh=“” thì=“” phải=“” chịu=“” cái=“” gì)=“”>

- Ai mượn anh là đồ ngốc.. – nó cáu tiết.. (=.=”)

- Vậy.. – Thảo Uyên thắc mắc.. – sao khi chúng tôi đến, ko thấy bà đâu..
- Lúc đó.. – Minh Trí bê khay trà.. – tôi đã đưa tiểu thư đi.. vì sợ cô ấy sẽ bị liên lụy về vết thương trên cánh tay của Hero.. (^^ lắ lắ)
- Anh là ng gọi điện cho chúng tôi hả.. – Kim Anh nhìn Minh Trí rồi khẽ huých tay nó. – đẹp trai à nha.. (hám trai chưa kìa, máu mũi chảy ròng ròng kìa chị Kim Anh ơi)
- Vâng.. – anh khẽ gật đầu.. – vì tôi nghĩ cậu Hero có thể bị nguy hiểm tính mạng.. (^^)
- Lịch lãm à nhà.. – Kim Anh lại huých tay nó.. (=.=)
- Con hám trai.. – nó nhú mày nói khẽ.. thì bị Kim Anh giẫm chân khiến nó hét tướng lên rồi đứng phắt dậy hét to.. – KIM ANH THÍCH MINH TRÍ.... (=.=)
- con mắt dạy.. – Kim Anh kéo nó ngồi bụp xuống ghế rồi ra sức véo nó 1 cái đau điếng còn Minh Trí thì chỉ đứng cười với khuôn mặt ảm đạm như thường..

Quay trở lại quá khứ 1 chút..

Khi nó ngất đi trong lòng hấn, 2 ng vẫn đặt lên môi nhau 1 nụ hôn.. Minh Trí thấy vậy liền kéo nó ra và bế nó đi mất.. chỉ kịp điện cho Thảo Uyên là hấn đang ở nhà nó trong tình trạng nguy kịch.. và khi tụi Thảo Uyên đến thì thấy cảnh tượng hãi hùng xảy ra, tay hấn vừa rút con dao ra, máu từ cánh tay phải chảy mãi không ngừng khiến ọi ng nghĩ hấn tự tử....

Sợ hãi.. đau khổ.. buồn bã.. mọi thứ xảy đến thật nhanh với nó khiến nó dường như kiệt sức.. nhưng đêm qua, hấn đã cứu rồi nó.. hấn đã biến nó trở lại là 1 thiên thần(chả biết có phải là thiên thần theo đúng nghĩa đen của nó không nữa).. nó tỉnh dậy.. từng tia nắng ấm của buổi sớm mai khẽ chiếu vào căn nhà gỗ nhỏ xinh.. mặt hồ lấp lánh dù cho bây giờ có đang là mùa đông đi nữa.. nó đã trải qua 1 sinh nhật đau khổ nhất của nó.. nó đã rất buồn bã.. và sợ hãi.. mọi cảm xúc trong nó là sự đau khổ, và còn đau khổ hơn khi nó nghĩ.. hấn sẽ cưới Devil.. nó nghĩ mình phải quên hấn.. thế nhưng, ngày nào nó cũng đợi.. đợi hấn đến đây.. trông mong sẽ có 1 ngày hấn đến tìm nó.. nhưng xung quanh nó chẳng có ai, chỉ có Minh Trí ngày đêm chăm sóc nó.. anh luôn bên cạnh nó..

Minh Trí thấy nó buồn và cô đơn nên đã mang cô em gái hiền lành đến chơi với nó.. nhưng nó vẫn thấy thiếu điều gì đó.. nó vẫn nhớ hấn.. thậm chí nó muốn đi gặp hấn.. nhưng.. nhờ hấn quên nó rồi thì sao, nhờ hấn cưới Devil rồi và nó thì đang cố tình phá hạnh phúc gia đình của ng ta...(ngốc quá)

Mỗi ngày với nó như 1 tháng.. nó ko rõ ngày mai nó sẽ ra sao.. nhưng giờ sức khỏe của nó đang dần bình phục như bình thường, đôi chân nó lại đi đc, trọng lượng của nó bắt đầu nặng hơn.. nhưng cũng ko nặng hơn là bao.. nỗi buồn ít hơn.. nhưng cũng ko ít hơn xưa là mấy..

Hôm nay, nó đang lục cục trong nhà thì nghe thấy tiếng em Minh Trí nói chuyện với ai đó, nó vội ra hỏi :

- Ai vậy.. – nó nhìn em Minh Trí.. – Minh Trí về rồi à.. (o.o)
- Ko ạ.. – cô bé nhìn nó - ..nhưng có 1 anh đẹp trai lắ đến rồi nói nhận nhầm ng..

Nó giật mình phi vào nhà và với chiếc gậy, chạy qua con đường đá nó vợ vội đám sỏi, vừa nhìn thấy hấn, nó vừa vui vừa giận, khóe mắt nó cay cay.. nó tương ngay phát sỏi vào đầu hấn cho bõ ghét.. (=.=” kiểu chào đón của chị này bạo lực kinh khủng) đám đến muộn ư.. đám đến muộn để nói phải đợi lâu như vậy..

Hấn nhìn nó rồi vội hỏi :

- 1 tháng qua em sống ở đây sao.. – hấn tròn mắt nhìn nó.. (o.o)
- Ờ thì sao.. – nó bá đạo.. – nhớ em chứ gì... (^^)
- Anh xa em 30 ngày mà anh cứ tưởng chừng như ... 1 tháng.. – hấn nhú mày.. – nhớ lắm cơ.. (=.=)
- 30 ngày thì ko bằng 1 tháng à.. – nó đánh hấn 1 cái.. – sao anh ngốc thế.. (=.=)
- Trời ạ.. – hấn cau có.. – đã nói như thế để trêu em rồi, em có đúng là thiên thần ko thế... (-.-)

- Đúng.. - nó đứng dậy vỗ vỗ ngực.. - có nhãn mác hàng hoàng luôn.. (.=” đâu hả chị, thấy mỗi cái mặt chị thôi à)

- Đâu.. - hẳn ngó quanh.. - ko thấy.. (o.o)

- He he.. - nó nhìn hẳn.. - sao em phải cho anh thấy chứ..

- Em đúng là khùng rồi.. - hẳn nhún vai.. (.=” anh sắp sửa ăn đủ rồi)

- Đôi khi lời nói chưa lên ngôi thì đôi môi đã xơi nắm đấm đấy.. - nó bĩu môi. (.=”)

- Rồi.. hiểu rồi.. - hẳn nhú mày.. (.=)

- Anh đội 10 cái nón hả. - nó nhìn hẳn.. hẳn ngơ ngác chả hiểu nó đang nói cái gì, mà sao nó mỗi lần nói cái gì đều chả ăn nhằm gì với câu chuyện hiện tại thể nhỉ.. (.=” thể nó mới hay)

- Gì,.. - cả bọn trở mắt xem cái triết lí mà nó đang định tung ra.. (O.O)

- Anh có biết câu “lơ ngơ như bò đội nón” không? - hẳn gật gật, nó nói tiếp.. - chỉ những ng “ngu lâu khó đào tạo” ấy.. riêng anh thì đội 10 cái nón cũng không hết.. (ặc)

- Em.. - hẳn tức hộc máu mồm.. giờ lại muốn đánh nó 1 trận quá đi mất, lâu lâu không gặp mà nó có khác tí nào đâu, toàn nói những câu khiến cho ng ta xóc óc không à.. (.=”)

- Khóc đi.. - nó giục.. - cứ tự nhiên.. hí hí.. khóc đi.. nhìn anh khóc em ko thể làm việc gì hơn là đứng 1 góc để cười.. hí hí hí.. (.=” ngựa nó gọi chị là mẹ nó rồi kìa)

- Em.. - thôi, giờ thì hẳn chỉ muốn ném nó xuống hồ cho nó muốn thành vịt thì vịt, thiên nga thì thiên nga chứ thể này hẳn chịu không nổi nữa rồi.. - ng trí thức như anh thì không chấp em làm gì..

- Ô thể hả.. - nó cười nham nhở.. - Người trí thức đúng là trí ... thức, chứ trí mà...ngu thì sao gọi là trí thức.. hihi.. (.=” ôi mẹ ơi)

- Em.. - hẳn bắt lực với nó luôn.. không bắt lực sao đc, câu nói của nó thì có ma nào đỡ đc đâu... - no bakachi.. (@.@)

- Em đã bảo là không biết tiếng cún rồi mà.. - Thảo Uyên, Kim Anh, nhìn nó vuột mặt.. Evil thì ngồi cười khàn khạch.. (.=”)

- Đây là tiếng nước ngoài.. - hẳn cau có.. (đúng là óc bằng hạt đậu mà)

- Tiếng nước ngoài đấy hả.. - nó tròn mắt.. - vậy thì anh hơi kém rồi đó.. khi giao tiếp với ng nước ngoài.. đảm bảo anh bị ng ta đá ra đường cho xem.. (^^)

- Vậy còn em.. - hẳn cũng mắt tròn mắt dẹt.. (o.o)

- Nói tiếng anh như gió, - Evil nhìn nó.. chớp mắt.. nó đang tự đắc và cao ngạo thì.. - gặp từ khó thể là ... bắn sang tiếng Việt.. (^^)

- O.. - nó gãi đầu.. - đúng thế.. chỉ ta hiểu ta nhỉ.. (.=” chỉ người hiểu ta)

- Ủ.. - Evil cũng gật đồng tình luôn.. (@.@ 2 con này)

Thảo Uyên và Kim Anh chắc cảm lều ngủ đây luôn quá.. híc..

- Cơ mà anh xây căn nhà này lúc nào vậy.. - nó thắc mắc.. (@.@)

- À.. - hẳn cười xòa.. - thì ngay sau khi em về anh đã cho ng đến đây xây căn nhà đó.. còn căn nhà gỗ của em chui đâu ra vậy.. (.=”)

- À.. - nó cười to.. - Minh Trí xây cho em đó.. (^^)

- Ủ.. - hẳn nhìn sang Minh trí.. - cảm ơn anh đã chăm sóc cho Nguyệt Nga suốt thời gian qua.. (vậy mà mắt vẫn hình viên đạn kìa)

- Không có gì.. chăm sóc cho tiểu thư cũng là việc của phận bầy tôi trung thành.. - anh lại tiếp tục.. - chỉ cần 1 giây phút nhìn thấy tiểu thư cười tôi cũng đã thấy hạnh phúc, con ng này sống vì tiểu thư, chết vì..

- Thôi.. – nó chán nản.. – anh đừng nói nữa.. (^^)

Chợt nó quay sang Kim Anh cô nàng đang nhìn với cặp mắt hình trái tim rồi với bộ mặt lấp lánh, hình như cô nàng say như điệu đờ anh chàng này rồi thì phải..

- Cô đúng là chỉ xài lại đồ của tôi thôi nhĩ.. – tiếng nói cao ngạo của 1 đứa con gái cất lên.. – anh bỏ lễ cưới chỉ để đến đây với nó.. (O.O nhân vật phản diện đã xuất hiện, tung ghạch chào đón thôi)

- Con về ngay đi.. – mẹ hấn đứng từ xa khoanh tay và cao ngạo..

- Ko về.. – hấn cáu tiết.. đứng chắn trước mặt nó..và che chở cho nó, còn nó thì chột chột sau lưng hấn..

- Nè.. – nó nản.. – anh đang làm cái gì vậy.. (=.=” bảo vệ cái mặt thốt của chị chứ còn cái gì nữa)

- Em đứng yên đi.. – hấn gay gắt.. – mẹ anh ko như những mẹ khác đâu, em đã thấy 1 ng phụ nữ nào vừa sinh con ra đã đánh nhau với cướp chưa.. mẹ anh là dân giang hồ đích thực đó.. (=.=” nói mẹ thế bao giờ)

- Ờ.. – nó lại tụt ra sau lưng hấn đứng với Thảo Uyên cơ mà sao nó lại phải đc bảo vệ nhĩ.. nó có phải con nít đâu.. (giỏi lên mà đánh nhau với mẹ chồng)

- Con ko về mẹ đành dùng biện pháp mạnh với con vậy. . – mẹ hấn nhăn nhó.. – đừng trách mẹ sẽ phá hỏng thiên đường này của con..

- Ồi.. – giọng nói 1 vị cứu tinh của nó và hấn vang lên.. hấn nở nụ cười rạng rỡ.. (=.=” nghe mà thấy lạnh lun ý)

- Dì.. – nó và hấn cùng gọi dì.. (^^)

- Ô.. – dì hấn nhìn mẹ hấn.. - ở đây đông vui ha.. thế mà ko gọi dì.. đến góp vui với...hé.. ủa.. Nguyệt Nga.. cháu vẫn còn sống đó hả.. (=.=”)

- Cái cách chào hỏi kiểu gì đây.. – nó chán nản hết mức với cái thái độ của bà dì.. (@.@)

36. Chương 36

Dì nhìn mẹ hấn với ánh mắt lạnh hơn nước đá..

- Chị nhất quyết ngăn cản bọn trẻ à.. – dì hấn nhìn mẹ hấn (O.O)

- Phải.. – mẹ hấn đứng thẳng ng.. – nếu nó là con chị..

- Vậy thì.. – dì hấn tươi cười.. – cứ ngăn cản đi..(O.O)

- Cái gì..- cả bọn há hốc mồm..

- Nhưng muốn vậy thì bước qua xác em đã.. – dì hấn tháo kính ra rồi tung cho hấn..(^^)

Dì và mẹ hấn bắt đầu xông vào nhau, 2 ng bắt đầu tung ra những đòn cước rất hiểm.. khiến cho cả lũ há hốc mồm ngạc nhiên.. hết mức.. còn nó thì chả nghiêm túc gì cả.. đứng nhún nhún rồi lại còn vỗ vỗ tay nữa chứ.. (=.=”)

- Sống thì phải biết mình là ai, sai thì phải biết sửa, thấy lửa thì phải đổ thêm tí dầu, thấy nhảy lầu thì phải hô to cổ vũ.. – nó phát biểu rồi hét to lên khiến hấn phải bịt tai lại.. – DÌ ƠI.. CỐ LÊN... (=.=” bó tay với con này lun)

- Em bớt miệng chút đi.. đó là mẹ anh mà.. – hấn bịt mồm nó lại.. (>”<)>

- Con đứng đó.. – mẹ hấn nói.. – mẹ không cần ai ngăn cản..(có ai định ngăn cản bà đâu)

- Nghe đây Trần Kiều Nguyệt Nga..- dì hấn hét lớn.. miệng thở hồng hộc.. đứng lù ra xa..mẹ hấn

- Dạ.. – nó giật mình khi không lại bị gọi đầy đủ cả họ và tên ra như thế..

- ..ta chọn cháu.. – dì hấn xông đến với đại 1 cành cây trong tay đánh mẹ hấn.. – vì chỉ có cháu.. mới có thể khiến Minh Tuấn hạnh phúc.. thằng bé đó.. – dì hấn đứng lại rồi quay lại chỗ mẹ hấn quăng cành cây đi phi thẳng.. mẹ hấn tránh đc.. – sống độc lập từ nhỏ như 1 đứa trẻ không gia đình..

- Dì.. – hấn cúi bần.. (>"<)>

- .. nó không biết đến ngày sinh nhật.. – dì hấn vẫn tiếp tục trong khi cả 2 ng đã mồ hôi đầm đìa.. - ..căn nhà lúc nào cũng trống rỗng và thiếu bóng ng mẹ.. mẹ nó.. kể đc gọi là mẹ.. ấy.. – dì chạy ra chỗ bãi trống trong khi vừa đỡ đòn vừa chạy.. - ..đã đẩy nó cho ta.. để ta nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ đến nay.. và giờ.. bà ta thật sự không biết hạnh phúc của con mình là gì.. để rồi phá vỡ cái gọi là hạnh phúc nhỏ nhoi ấy.. bà ta đã sống 1 cuộc hôn nhân không như ý muốn.. bà ta đổ lỗi ọi ng vì điều ấy.. vì thế những ng xung quanh bà ta không thể có hạnh phúc..

- Dì.. – hấn đứng khựng lại.. – cẩn thận.. dùng tuyệt chiêu phi đồ của dì ấy (>"<)>

- Thằng cháu ngốc.. – dì hấn cười hiền.. đây là lần đầu tiên dì cười hiền với hấn như vậy.. từ nhỏ trong mắt hấn dì luôn là ng đa mưu, quỷ kế, ranh ma.. khó đỡ.. nhưng đây là lần đầu hấn hiểu dì.. – cái đó ta chỉ dùng ình cháu thôi.. (o.o)

Bụp.. mẹ hấn đập 1 cái vào bụng dì của hấn khiến dì ngã dúi ra đằng sau.. nhưng dì hấn vẫn đứng dậy đc..

- Em không nên nói chuyện khi đang đánh...- mẹ hấn nhìn..

- Ara.. – dì của hấn che miệng cười.. – nhân vật chính cuối cùng cũng xuất hiện... (bà này luôn khó đỡ thế đấy)

Tất cả mọi ng đều quay ra nhìn bên ngoài..

- Nếu nhà ta chuyển về đây ở thì đúng thật là 1 việc rất tốt, nơi đây khá yên tĩnh và đẹp.. rất tốt cho sức khỏe.. – 1 cụ bà quắc thước đi bên cạnh 1 cụ ông có vẻ rất quyền quý, đằng sau là cậu con trai cũng đã đứng tuổi – 2 đứa chúng bay lại đánh nhau nữa phải không.. lần này vì chuyện gì mà lỗi cả 2 bố mẹ già về đây.. – Lã Ngọc Lân.. bà ngoại của hấn.. ng mà coi là nghiêm tính kèm với việc ác khẩu nhất nhà.. ng mà cả mẹ và dì của hấn đều sợ.. (=.=)

- Bà nghiêm với nó vừa thôi.. bà xem cả cháu của bà cũng sợ rồi.. ông của hấn.. Hồ Tùng Duy Dương.. là 1 ng nhân hậu và rất thương hấn..(=.=)

- Minh Tuấn.. thấy ông bà về không mau ra đón.. – ba của hấn.. Hoàng Trình Hạ Du.. là 1 ng nghiêm khắc nhưng rất mực thương con.. và ba hấn ấn tượng với nó, quý nó ở mọi đặc điểm.. (^^)

- Ông, bà, ba.. – hấn cười hớn hở chạy ra vậy mà vẫn nắm tay nó lôi cứ như nó là cái điều ko bằng ý.. còn nó thì cứ núp sau cái ng to lớn của hấn.. – sao mọi ng lại về đây.. (^^)

- Thì dì mày gọi bà về dự đám cưới của mày đó.. – bà hấn ngó ngó dì.. – thế 2 đứa đánh nhau vì cái gì nào.. (=.=) vì cái đám cưới ạ)

- Ko vì gì cả thưa mẹ.. mẹ nên về nghỉ ngơi.. – mẹ hấn bực dọc quay đi..

- Ồi.. – dì hấn che miệng.. – chị nói hay chưa.. chị ép Minh Tuấn nhà ta lấy ng mà nó ko yêu kia.. (=.=) đúng là bà này khó đỡ thật)

- Thế hả.. – ông hấn lên tiếng.. – thế cháu thích ai,.. (–nhìn chằm chằm–)

- Đây.. – hấn kéo tay nó ra,, nó đứng bên lên.. híc ngượng chết đi đc ý.. sao lại ra mắt nhà hấn trong tình cảnh này không biết.. (=.=)

- Bố mẹ cháu làm gì.. – bà hấn nhìn nó từ trên xuống dưới rồi hỏi..

- Bố mẹ cháu mất cả rồi.. – nó trả lời.. mặt tự tin.. vì với nó ưng hay không thì tùy.. không việc gì phải giả tạo không thì sau này khó sống.. – nếu còn sống thì cũng chỉ là ng bán hàng ngoài chợ hay làm bảo vệ công ty thôi.. tuy nhiên cháu tuyệt đối không như bà nghĩ.. rằng theo Hiru chỉ vì tiền.. vì giờ tiền chẳng là gì.. (=.=) chị này ko nhớ nổi tên anh ý thật)

- Hiru.. - ông hấn nhúu mày.. - ha ha ha.. lần đầu ta nghe tên của Minh Tuấn bị biến chất thế đấy.. (=.=” ông có tính giống dì)

- Ông.. - mắt hấn nháy nháy rồi giật giật.. tức rồi đó nha.. (o-)

- Tiền không là gì ư.. - bà hấn khẽ nhúu mày..

- Tiền cũng có thể lấy đi mạng sống con ng, nhưng có thể mua lại 1 mạng sống con ng không.. - nó đau đớn nhớ lại cái chết của ba mẹ.. - tiền có thể mua đc mọi thứ nhưng có mua đc tất cả sự hạnh phúc.. vui vẻ không hay là phải nỗ lực hết mình để đạt đc nó..

- Nói ta nghe..- bà hấn nhìn nó trùu mến.. - ba mẹ cháu mất lâu chưa..

- Cách đây 1 tháng ạ.. - nó cúi mặt.. - bị tai nạn.. có kẻ hãm hại.. (T_T)

- Xin chia buồn với cháu.. - bà hấn khẽ vuốt tóc nó.. - kẻ đó là kẻ nào..

- Cháu ko cần nói tự cô ta cũng biết.. - nó ngẩng đầu lên với vẻ mặt tự tin.. - nếu cô ta còn chút nhân tính thì sẽ bị dẫn vật đến cuối đời.. còn nếu ko thì ko cần cháu, trời cũng sẽ quả báo thôi.. vì dù trả thù cháu cũng ko được gì.. ba mẹ cháu cũng ko sống lại đc.. (^ tự tin quá thể đáng)

- Con gái ngoan.. - bà hấn gật đầu về hài lòng.. - nghĩ như thế là đúng.. vậy thì.. sao phải đòi co khi Minh Tuấn yêu cô bé này.. (^ bà cũng ưng rồi kìa)

- Y...ê..uuu..í ạ.. - nó ko tin nổi vào lời bà vừa nói..híc, nói yêu thì có hơi.. ng lớn quá không.. nó vẫn còn nhỏ mà..

- Con nhỏ đó nhà nghèo.. lại xấu.. - mẹ hấn lên tiếng.. - ko bằng Devil nhà ta đây nè..

- Vậy à.. - bà nhìn sang mẹ hấn.. - vậy Devil là con bé nào..

- Cháu chào bà ạ.. -Devil chạy lại nhanh nhẩu nhìn bà rồi nở nụ cười rất tươi..

- Ng nhỏ quá.. - bà nhìn devil nheo nheo mắt.. - đáng ko chuẩn để đứng cạnh Minh Tuấn.. với lại.. quá bạo sau này sẽ bắt nạt Minh Tuấn mất.. ánh mắt chứa đầy sát khí.. ko giống như con bé này.. ánh mắt ngây dại.. (cái gì.. ngây dại á.. nó à.. còn lâu nhá.. cái bà già này.. chọc nó à..).. với lại miệng con nhỏ này môi quá cong là 1 đứa con gái rất đanh đá chua ngoa và tàn nhẫn.. ko như con bé này.. môi rất mỏng, tuy hay mách lẻo và lanh chanh nhưng thật thà.. (cái gì đây, tính dìm hàng nó à.. bực rồi à nha.. mà sao bà này giống thằng cha đầu tóc bù xù thế.. nói câu nào dù có thiện ý cho nó mà cứ như dìm hàng nó vậy khó chịu vô cùng)..

- Bà ơi.. - nó cáu.. - nếu bà muốn chê cô ta thế nào cũng đừng lấy cháu ra làm chuẩn mực nhá.. nghe bà nói mà cháu thấy cháu xấu thậm tệ luôn ý..

- Ko sao đâu.. bà ạ.. - Devil cười xòa.. - cháu sẽ chấp nhận mọi lời bà nói và sẽ sửa sang, tuy nhìn vậy nhưng cháu ko xấu thế đâu..

- Vậy còn cháu.. - bà quay sang nhìn nó hỏi.. - cháu sẽ thay đổi chứ..

- Cháu chỉ thay đổi những mặt xấu thôi.. - nó đồng dạc - ..chứ ai yêu cháu vì chính cháu chứ đâu vì cách cháu thay đổi như thế nào..

- Nay.. - hấn cau có.. - em ko nói câu nào cho bà vừa lòng đc hả..

- Ta đều vừa lòng hết.. - bà nhìn nó trùu mến.. - lần đầu tiên ta thấy 1 đứa trẻ cá tính như cháu.. nói rất thật, ko lừa dối ai lời nào.. còn cháu.. cháu quá háo hức để vào đc nhà này nên cháu phải lừa dối cả bản thân mình thế ư..

Devil cứng họng.. bà già này thâm thúy thật.. đâu ra cái thể loại xoắn ng ta liên hồi rồi sau đó đâm cho nhỏ 1 cái ở giữa mặt rằng nhỏ ko thích hợp với hấn... nhỏ nắm chặt tay.. bà già ấy đưa nó và hấn vào nhà.. mọi ng đều vào căn nhà mới đó, chỉ còn Devil.. nhỏ lủi thủi bỏ đi.. ‘đc lắm, ta sẽ ko bỏ cuộc.. ta sẽ trả thù.. Hero.. anh phải là của em..’ (tội nghiệp quá)

Mẹ hấn cái mặt cứ sưng lên đến là khó coi, hết gườm gườm nhìn nó nói chuyện vui vẻ với bà..mà thấy bực.. (bà này vốn ko ưng nó vì nó nghèo)

- Em đã bảo rồi mà.. – đi đứng gần mẹ hấn thì thẳm, nở nụ cười nửa miệng gian ơi là gian.. – con bé sẽ chiếm đc hầu hết cảm tình của mọi ng.. vì trong cuộc sống này... nó ko giả dối.. (^^)

- Hư.. – mẹ hấn quay đi.. – dù giả dối hay ko thì ta đã ko ưng thì đừng hòng bước chân vào nhà.. (>"<)>

Bà nhìn nó từ trên xuống dưới rồi hỏi nhẹ..

- Ta muốn hỏi cháu.. – bà nghiêm túc nhìn nó khiến nó khẽ bối rối.. – cháu có muốn lấy Minh Tuấn nhà ta ko.. (^^)

- Lấy ạ.. – nó giật mình, hấn cười tủm tỉm, nó vào thế khó xử rồi.. bà hấn là chuyên gia moi móc kiểu này mà.. nhưng nếu nói có thì cứ như là nó đã tỏ tình với hấn ấy.. ngượng chết..- um.. đã là gì đâu mà muốn với chả ko ạ.. anh ta còn chưa nhận cháu làm bạn gái nữa.. (@.@)

- Gì..- hấn trở mặt.. điều hướng giới thật, giờ lại đổ vác trách nhiệm sang cho hấn là chưa là gì với nó mà đã bảo nó thế rồi.. (==")

- Vậy là 2 đứa chưa có gì à.. – bà nhìn nó dò xét.. - ..2 đứa chưa. (==” bà này nghĩ gì đây..).

- Chưa có gì hết bà ạ.. – nó nhắm mắt hét lớn và ngượng ngùng.. (>"<)>

- Thật ra là có rồi.. – hấn gãi đầu.. rồi thì thẳm gì đó với bà, bà mỉm cười rồi quay ra.. (?!?! gì đây)

- Thật á.. – bà nhìn nó cười tươi.. – thế nào.. cháu có muốn lấy cháu trai bà ko ? (^^)

- Anh vừa nói cái gì..- nó khó hiểu.. – anh bị khủng à.. cháu không thèm lấy đâu.. (==” muốn cứ nói là muốn)

- Vậy à.. – bà quay đi.. – Minh Tuấn.. về thôi.. (T_T)

- O.. – hấn mỉm cười đi theo bà còn nó thì híc.. đứng đằng sau nín hấn lại.. không cho hấn đi tiếp.. (==")

- Sao.. – bà quay lại.. – thế cháu có để cho Minh Tuấn nhà ta về không.. (^^ bà này cũng khá cao tay đây)

- ... - nó lắc lắc cái đầu.. lần đầu nó khó xử thế này.. xa hấn 1 tháng nó đã thấm thía cái cảm giác cô đơn lắm rồi.. không muốn chịu thêm nữa đâu Evil, Thảo Uyên, Kim Anh thì cười khúc khích.. (==” siêu bá đạo thua dưới tay bà già)

- Vậy thì phải làm sao – bà hấn nhú mày. (==").

- Cháu không lấy thì ai mà thèm lấy.. – nó bé giọng.. (có nhiều ng thèm lắm chị à)

- Vậy là em lấy anh hả..- hấn ghé xuống nhìn nó.. (==")

- um..- nó lí nhí.. (T_T)

- Hả..- hấn giơ tay lên tai xem chừng là nghe không rõ (điếc à)

- Um.. – nó nói to hơn..(@.@)

- Hả..- hấn lại tiếp tục... (>"< điếc="” thật="” òi)="”>

- ỪM..- nó hét to lên vì bực tức.. (==")

- Ha ha.. – hấn xoa xoa đầu nó.. – từ sau phải vâng nghe chưa.. vâng nha.. (anh này sắp sửa xác định)

- Grừ.... – nó cáu lắm rồi muốn cho hấn cái cùi trở quá đi mất, vậy mà.. bà già nhà hấn ở đây đủ cả.. (==” bà ngoại chị ơi.. gọi cho tử tế dùm)

- Nếu con thích.. – ba hấn lúc này mới lên tiếng.. – cứ tự nhiên.. (==")

- Dạ.. – nó ngơ ngác nhìn bà và ông.. 2 ông bà cười gật gù.. (^^)

Huych.. hấn lết đất.. hấn đứng dậy nhẩn nhó.. nó thì vui vẻ phúi tay.. 2 ông bà nhìn nhau.. ba nó thì quay chỗ khác huýt sáo.. đi hấn thì cười nham hiểm.. còn hấn.. híc..

- Ông,.. bà.. – hẳn đau khổ gọi (.=.)

- Ta không có nhìn thấy gì hết nha.. – ông và bà hẳn quay mặt đi.. (.=.) ông bà này)

- Anh thấy chưa.. – nó tự đắc.. – tính bắt nạt em á.. còn lâu.. (^)

Híc.. làm sao bây giờ, ai giúp hẳn với, cái gia đình chết tiệt này bỏ con trai theo con dâu rồi còn đâu.. trời ơi.. ai cứu hẳn với.. (.=.) ai là ng rước đưa con dâu kia về ý nhé)

Mấy hôm sau nó ở lại căn nhà bên hồ vệt.. dần sắm sửa thêm nhiều thứ mới, Minh trí vẫn bên nó để chăm sóc nó.. còn hẳn vẫn vui vẻ.. Nó thì không biết nấu cơm, còn hẳn thì không thích nấu cơm.. và mọi việc đều do Minh Trí đảm đang hết.. (.=.) anh này làm quản gia này)

Bữa cơm trước ngày cưới, cả gia đình gồm ba, mẹ hẳn, dì và ông bà hẳn ngồi quây quần..

- Ba ơi.. – ba hẳn nhìn ông và hỏi.. – con đang nghiên cứu bàn luận về 1 số triết học, mà không biết giải thích thế nào.. giờ.. (.=.) đừng nói kiến thức trước mặt nó)

- Để ăn cơm xong đi con.. – ông trả lời..

- A.. – nó đang ăn rồi bật lên.. – triết học ă.. con có biết chút ít.. – cả nhà hẳn tròn mắt nhìn nó.. - Triết học là 1 hiện tượng luận về hiện tượng mà đôi khi chúng ta luận về hiện tượng đó thì đúng là hiện tượng luận cho nên người ta mới gọi hiện tượng luận là luận về hiện tượng đó nhưng hiện tượng đó đôi khi không là hiện tượng luận nên luận về hiện tượng đó là hiện tượng luận, thấy chưa, dễ hiểu quá đi, đừng

nói triết học khó nữa nhá.. oàm.. (.=.) ăn tiếp)

Cả nhà sau khi nghe xong thì cứ như là vào chùa tụng kinh vậy, không ai hiểu gì sất..

- Cháu của ông giỏi nhỉ.. – ông hẳn cười..(.=.)

- Đâu.. – hẳn cúi xuống.. – cô ấy lanh chanh bộp chớp vậy chứ có biết gì đâu.. (anh ơi..)

- Hè hè.. – nó gãi đầu cười.. (.=.) bó tay với con này lun)

- Vậy đồ con.. – ba hẳn nhìn nó.. – thức ăn là gì..?

- Dạ.. – định đồ trí thông minh của nó à.. ờ, nó sẽ trả lời câu này à xem. - ..tức là còn thức thì còn ăn, ngủ sao mà ăn ờ.. (.=.)

- ... - cả nhà trở mắt nhìn nó rồi bỗng phá lên cười còn mẹ hẳn thì quay đi chỗ khác.. - ..Ha ha ha... con đúng là cây cười của cả nhà... (.=.) cây cười đang bốc khói kia kìa)

- ?!?! – nó thì hỏi chằm to đừng làm quái gì mà đến nỗi buồn cười thế cơ chứ..(.=.)

- Vậy.. – ông nhìn nó.. – ông hỏi con.. Nhất tự vi sư bán tự vi sư nghĩa là gì? (.=.) ông đồ cái này thà chặt đầu nó đi còn hơn)

- Dạ.. – ông này bị làm sao vậy.. tự nhiên đồ cái gì chưa nghe bao giờ.. híc nếu là thành ngữ thì nó chết chắc, xưa nay nó có bao giờ học hành tử tế đâu.. - ờ.. à.. a.. nghĩa là trong chùa có một ông sư bán chùa đi còn lại ông sư.. (.=.)

- HA HA HA HA HA..- cả nhà lẫn lóc, đập bàn rầm rầm.. đúng là 1 đứa trẻ khó đỡ... mẹ hẳn cũng khê cười nhưng lại nín bật.. thật sự nó có điểm rất dễ thương..

Biết bị mọi ng cười, nó tức lắm.. nó giận giữ bỏ cơm.. ko ăn nữa.. tự nhiên bị đem ra làm trò cười thì có ma nào ko tức ko.. tức quá đi chứ.. híc.. cái rồi đó nha.. mặt nó phùng phùng..

- Vậy đấy.. – nó gắt.. – cháu là đứa vô học thế đấy với cháu Nhà trường là nhà tù, sách vở là kẻ thù, thầy cô là sát thủ!!! thời gian như cao su!!! bạn bè như tôm sù!! Nên ko bao giờ học hành gì hết.. cháu ko biết gì cả ờ chưa..(.=.) ai nói gì chị đâu mà cháu tuôn ra 1 tràng thế)

- này.. – hẳn chọc chọc.. – em nói nữa thì chết bây giờ..

- Kệ.. – nó cáu mù lên.. – cứ thử bị lỗi ra làm trò cười xem anh có tức ko ? đằng nào chả chết, chết thì chôn, nông thôn lại dễ, nhà trẻ lại chăm, năm sau lại chết... lo gì, chúng ta rồi cũng sẽ già, sẽ lên nóc tủ ngắm gà khỏa thân 1 lượt thì lo gì sống với chết.. (=.=”)

- Đúng là.. – hần cười cười.. – giang hồ đâm máu anh ko sợ.. chỉ sợ đường về thấy bóng em.. (=.=” đến lượt anh này nữa)

- Lần đầu.. ha ha,.. – bà hần cười nắc nẻ.. – ta thấy.. ha ha 1 đứa thú vị như cháu.. ha ha.. ta cứ nghĩ chỉ có mỗi.. ha ha.. thằng cháu ta mới có nhiều câu bắt hủ.. ha ha.. giờ mở rộng tầm mắt rồi.. ah ha ha... (bà ơi.. rơi răng rồi)

Nó ngồi im đợi mọi ng cười nốt, cố gắng hạ hỏa, hạ hỏa.. híc.. híc..

- Em đang nghĩ gì thế.. – hần ngo ngo nó.. (o.o)

- Gì.. – nó chợt nhìn sang hần, nhún vai.. – đang nghĩ xem mình đang nghĩ gì.. (=.=”)

- Ha ha ha/.. ha ha ha.. – cả nhà lại lăn lóc với cái cách mà nó diễn đạt bằng từ ngữ.. thật là hại chết ng ta mà..

Bực mình.. bỏ lên phòng luôn.. hứ.. ai bảo dám cười nó.. nó xinh đẹp như thế này, tài năng và đức độ thế kia mà cứ trêu chọc nó là sao.. điên cả loạt..

37. Chương 37

Hôm nay là ngày cực kì trọng đại của nó.. ngày mà nó sẽ làm lễ cưới với cái ng mà ban đầu nó ko thể ngờ đc rằng 2 đứa sẽ yêu nhau.. vì đầu tiên nó ghét hần kinh khủng.. nó định mấy năm nữa cưới vì vẫn đang trong tuổi đi học nhưng, gia đình hần bắt cưới sớm.. híc.. nghe theo thôi..

- Cầu chúa.. – nó chấp tay khấn.. - con là kẻ ngoan đạo, thiếu tiền thiếu gạo thiếu tình thương . Chúa thương con xin hãy bán nhà thờ, chia nửa số tiền co đời con bớt khổ, chúa ơi. (cái kiểu cầu chúa kiểu gì đây..) bởi vì cuộc đời thật bất công.. cuộc đời thật bất công. giàu thì nó ghét. nghèo thì nó khinh, thông minh thì nó đố kỵ.. và tiếc rằng mình ko có cái thứ 1 mà có cả cái thứ 2, 3.. chúa cho con luôn cái thứ nhất để đủ bộ... híc híc.. (hôm nay con này làm sao vậy tự kỉ à..) .. chúa ơi.. tiền ko phải là tất cả.. nhưng tiền là hầu hết.. vàng mới là quan trọng cho con 1 ít.. (chúa : con này điên rồi, ày ăn tia sét ấy, gọi tao này giờ)..

- Bà làm sao đấy.. – Thảo Uyên nhìn nó.. (o.o bị tự kỉ chỉ à)

- Tại hồi hộp quá tự kỉ chứ sao. - Kim Anh nhìn nó lắc đầu.. (=.=”)

- Hồi hộp cũng nói đc sao.. – Evil nhìn nó.. (bộ cảm khẩu lun hả chị)

Nó bắt đầu bước vào lễ đường, khi đi bên cạnh hần, hần khẽ thì thầm vào tai nó ‘em đẹp lắm’. ko ngưng ngừng.. nó lại ghé sát tai hần.. ‘em biết em đẹp từ xưa, còn anh thì vẫn xấu.. chỉ nhỉnh hơn mọi ngày xíu thôi’. mặt hần tối sầm.. đc về nhà rồi thì cho biết tay.. (ko biết ai cho ai biết tay mới đc chứ).. khi vừa đứng lên bực đang chuẩn bị bắt đầu buổi lễ thì bỗng cửa thánh đường bị đập bật tung ra.. Devil đã xuất hiện, nhỏ cầm cái phở trong tay.. lăm lăm tiến về phía nó với hần.. mẹ hần đứng ra ngăn cản..

- Cháu đến đây làm gì..- mẹ hần thì thầm.. – quân tử trả thù 10 năm chưa muộn rồi bác sẽ..

- Tránh ra.. – mặt Devil đằng đằng sát khí.. – anh Hero phải là của cháu.. ngay bây giờ..

- Nếu cháu ko nghe bác thì.. – mẹ hần đang định tiến lại ngăn cản..

‘BÙM’ .. tiếng súng nổ rất tai, mẹ hần ngã xuống đất, cánh tay trái chảy máu, viên đạn bắn thẳng vào cánh tay ấy khiến bà đau nhức, mọi ng trong nhà thờ sợ hãi hét toáng, Thảo Uyên khẽ ôm đầu, Kim Anh thì đứng im nhìn, Evil khẽ nhíu mày, còn ông, bà và ba hần thì vẫn đứng hiên ngang.. Devil nhìn mẹ..

- cháu ko muốn hại bác,, - Devil tiếp tục tiến gần hấn và nó để lại khoảng cách.. - mọi ng im lặng.. ai di chuyển thì tôi bắn ng đó..(giống khủng bố nhỉ)

Hấn đứng ra trước che cho nó.. còn nó thì đứng sau ngó ngó..

- Devil.. - hấn nhìn Devil bằng ánh mắt thương cảm.. - anh..

- Đừng giả vờ ngọt ngào khi cần đến tôi.. - Devil hằn giọng.. - và đừng ra vẻ làm cao khi tao quan tâm đến mày...(=.=)

- Woa.. - nó vỗ vỗ tay.. - câu nói thật hàm súc..(con lạy mẹ)

- Con kia.. - Devil chìa súng vào nó.. - cầm mồm và đứng tránh xa anh Hero ra.. (>"<)>

- Cô điên à.. - hấn đứng chắn cho nó,.

- Không em bắn vỡ sọ bà này.. - Devil lùi lại chìa súng vào mẹ hấn... (=.=)

- Rồi.. rồi.. - nó bon chen đi ra chỗ khác.. - đi chỗ khác là đc chứ gì.. á.. (=.= con này lảm trò lảm)

Bụp.. giẫm gấu vấy nó ngã cái rầm.. nằm khuất dưới bàn.. nó ra hiệu cho hấn.. nhắm mắt rồi lè lưỡi, hấn không hiểu gì hết, tự nhiên chỉ trở rồi nhắm mắt rồi lè lưỡi là làm sao.. bỗng Evil hốt hoảng..

- Nguyệt Nga.. cô ấy bị ngất rồi.. chắc ngã đập đầu xuống đất.. (=.= đúng chỉ có chị này hiểu nó)

Hấn vẫn đứng như trời trồng.. dì hấn đứng từ xa.. bà và ông hấn thì quay ra nhìn Devil..

- Devil.. - dì hấn lên tiếng.. - để cho Nguyệt Nga đi bệnh viện đi cháu.. không là nó bị tụ máu ở đâu thì sao..(=.= bà này diễn kịch giỏi thật)

- Kệ.. - Devil không thèm nhìn nó nữa.. tiến thêm 1 bước, tay vẫn đặt phờ dí lên cổ mẹ hấn.. dù giỏi võ nhưng 1 tay bị thương và bị dí phờ, tay kia nhỏ còn cầm súng nữa thì mẹ hấn cũng không thể làm gì đc..

Nó lúc này mới lụi hụi chui ra từ cuối váy, hấn há hốc mồm.. cái thể loại gì vậy, mặc váy cưới còn chơi cả váy đồng phục bên trong và áo díp là sao.. Evil cởi chiếc áo bò bên ngoài ném cho nó.. nó mặc vào, hấn choáng luôn với cái kiểu ăn mặc ngất ngưỡng của nó.. (tại cái váy cưới to quá, mặc vào nên cảm giác như không mặc gì nên chị ý chơi cả váy đồng phục)

Nó bò lồm cồm..vòng ra phía trong của thánh đường.. mọi ng im lặng, còn Devil thì lảm bảm cái gì đó, hấn cũng nghe ko rõ.. mà chẳng ai trong thánh đường nghe rõ hết..

Nó vẫn tiếp tục bò.. mà có ai mặc váy rồi bò lồm cồm trên đất không.. bà, ông, hấn hồi hộp nhìn nó.. nó thì cứ bò vậy đến chỗ mẹ hấn.. mẹ hấn nhìn nó hơi khó chịu nhưng nó mặc kệ khó chịu đến thế nào, nó ấn đầu bà nằm bẹp dí xuống nhà, tay chặn vào mũi phờ để Devil cảm nhận đc là có ng đang ở dưới mũi phờ của cô ta.. mẹ hấn bị nó đẩy hấn ra ngoài.. nó không nói gì hết.. nằm kênh dưới cái mũi phờ của Devil.. mà nó đang làm cái trò gì không biết, nằm rồi ngó ngó... thật ra chờ ẹ hấn đến nơi an toàn nhưng.. mẹ hấn thì thấy tức giận vì 1 ng như bà lại đc 1 đứa oắt con cứu.. bà định xông thẳng thì hấn hét lên

- Mẹ.. đừng..

Devil thấy động, nhanh như chớp, nhỏ quay lại nhắm hướng bà mà bắn... bùm.. mẹ hấn mở to mắt, nó.. là nó, chả biết nghĩ gì lấy tay bịt nòng súng lại.. mẹ hấn đứng im.. nó nhần nhó.. nhìn Devil với con mắt lạnh lùng, máu chảy nhiều nhưng nó thì không xử sự rằng mình đau đớn gì cả.. nó nhìn Devil, giật súng từ tay Devil, mà công nhận nó cũng bạo thật,.. Devil giật lùi ra xa gờ phờ về phía nó..

- Thiên.. thiên thần sa ngã mà mọi ng đã nói.. chính là cô.. - Devil lấp bắp.. (=.= gần hết truyện rồi mà chị mới biết hả trời).. - cô ..cô đang ngất cơ mà..

- thiên thần sa ngã sẽ ko chết vì mấy thứ này đâu.... - nó lạnh lùng.. (=.= nói thì hay lắm)

Nó đưa tay lên liếm máu.. Evil, Thảo Uyên, Kim Anh, mọi ng nín thở nhìn nó.. tự nhiên nó thở phà 1 cái rồi nhần mặt..

- Quả đúng mình ko còn là thiên thần sa ngã nữa mà.. – nó gào tướng.. – trời ơi, đau quá đi.. ko chịu đc.. híc.. sao cô cứ phải làm vậy nhĩ.. cô đc lợi gì.. cô làm tổn thương ng khác thì đc lợi gì.. (.=.” chị này đang cố lấy lại vẻ ngẫu khi là thiên thần sa ngã đây mà)

Ai nấy nhìn nó rồi nhìn Devil..

- Hừ.. – Devil cau có.. – cô ko còn là thiên thần sa ngã nữa.. ko lừa đc tôi đâu, cô ko còn nguy hiểm nữa.. tôi ko có đc anh Hero thì cô cũng đừng hòng có.. hôm nay tôi sẽ sống chết với cô.. (.=.” đúng là khi ng ta ghét nhau thì lại chỉ thích sống chết với nhau)

- thế theo cô. . – nó nhìn Devil.. – 1 súng, 1 phở thì cái gì thắng.. (^^)

- Tôi ko biết, nhưng tôi và cô.. hoặc là cô, hoặc là tôi, hoặc là cả 2 cùng chết.. – Devil nói chắc nịch..

- Ko có cái tôi và cô cùng sống à.. – nó gãi đầu gãi tai.(.=.” mơ mộng vừa thôi)

- Tôi ko đùa với cô.. – Devil trợn trừng mắt.. rồi giơ phở dí lên chính cổ của mình..- nếu cô ko buông tha cho anh Hero thì tôi sẽ tự vẫn ngay tại đây... (@.@)

Devil dí sát hơn, khiến 1 dòng máu nhỏ rỉ xuống.. cả thánh đường xôn xao lo lắng, trong ngày cưới mà có án mạng xảy ra thì sẽ thế nào.. hấn lo lắng.. còn nó đầu tiên cũng hơi sợ.. nhưng rồi, nó trấn tĩnh lại..

38. Chương 38

- Rồi, cô giỏi thì tự vẫn đi.. – nó đứng khua tay.. – đây, giỏi thì làm đi.. (O.O)

- Đ.. đừng thách tôi.. – Devil rướn cổ lên cao hơn..

- Nguyệt Nga..- hấn hét lớn, - em làm gì vậy..(>”<)>

- Thì cô ta muốn chết mà.. – nó nhìn hấn, nó chúa ghét kẻ nào uy hiếp nó, mà nhất là lấy tính mạng con ng ra để đùa giỡn - ..cô ngăn đc tôi lấy anh ý thì cô có theo anh ý ngăn cả đời không.. giờ cô chết, thì ba cô buồn, mẹ cô buồn, cô thì cũng vẫn đâu có đc anh Hero.. lễ cưới vẫn tiếp tục, tôi vẫn sống vui vẻ.. đây giờ thì cô chết đi..(.=.” con này, vô tâm)

- NGUYỆT NGA,.. – hấn hét lớn.. (>”<)>

- Gì chứ.. – nó quay sang hấn..- nếu cô ta muốn chết thì chết lâu rồi.. giỏi thì chết này.. cô mà ngã xuống tôi bước qua mặt cô đi lên lễ đường.. lễ cưới vậy mới có chút vui vui.. (vui hả.. chị này phải xếp vào hàng á quỷ chứ ko phải đùa)

- Cô.. – Devil tức giận quay ngoắt sang 1 cô đang ngồi trên ghế chém 1 phát vào ng cô ấy.. vết thương may mà còn nhẹ nhưng máu chảy khá nhiều.. nó mắt như bị hút sâu vào máu của cô gái và tai hướng theo tiếng kêu thất thanh của cô gái..

Thảo Uyên lắc nhẹ cái đầu.. giơ tay lên mặt rồi ngồi sụp xuống..

- Thôi.. thôi.. ko... đừng như thế nữa.. – Cô lo lắng nhìn về phía nó.. cả Kim Anh cũng giật mình.. Evil cũng nhận thấy sự khác biệt..

Cả thánh đường dường như có 1 bầu không khí lạnh toát, u ám bao quanh, bao nhiêu ng cũng thấy rùng mình.. nhìn nó.. nó đứng yên, tay nắm chặt, máu từ vết đạn bắn vào lòng bàn tay túa ra rất nhiều.. bỗng nó thả tay ra.. viên đạn từ lòng bàn tay nó rơi ra cùng với máu... Devil nhìn cảnh tượng ấy không khỏi kinh hoàng.. lắp bắp giơ phở về nó để tự vệ...

- Hừ.. hừ hừ.. – nó nhìn Devil với con mắt lạnh toát.. – cứ tưởng sẽ ko bao giờ phải xuất hiện nữa chứ..

BÙM.. tiếng súng nổ chói tai vang lên, Devil giật lùi lại khi nó vừa bắn súng xuống chân nhỏ.. nó cố tình bắn trượt.. khiến cho Devil sợ hãi.. nó tiến đến Devil lừ lừ mắt.. Devil sợ hãi lùi lại.. nhỏ nhìn nó với con

mắt tỏ non đáng sợ.. nó vẫn tiếp tục bước.. mẹ hấn đứng lùi ra xa.. tất cả mọi ng trong thánh đường nín thở.. nhìn nó..

- Cô.. - Devil lấp bắp.. - cô.. tính..

- Sao.. - nó nói bằng giọng lạnh hơn tiền.. - biết sợ hãi.. đặt phở xuống,, không phát đạn này vào con mắt của cô đấy...

- Cô ấy lại trở lại làm thiên thần sa ngã rồi ư.. - Evil hốt hoảng.. - đây là trường hợp hiếm gặp.. 1 thiên thần sa ngã trở lại..có thể mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên.. (=.=” nghe chị là đã biết chị đang giỡn rồi hả)

- Cô.. - Devil sợ hãi.. buông phở xuống.. - ..tôi đâu không lại..

- .. - nó cúi xuống nhặt phở rồi đứng lên.. - hị... (?!?)

- Hị..?!?! - cả thánh đường khó hiểu.. không hiểu nó vừa phát ra âm thanh gì..

- Há.. há há há há há há .. he he he.. hơ hơ hơ.. - nó tuôn ra 1 tràng cười ra nước mắt (thì ra tiếng vừa nãy chị ý nhin cười.. giờ lại cười kinh khủng không đỡ đc).. - không tin đc, ng như cô mà lại sợ thiên thần sa ngã thế cơ đấy.. trò lừa vẫn có kẻ mắc lần 2 là sao... ha ha ha... tất cả mọi ng đều căng mắt ra nhìn mình.. mình thật là giỏi... (=.=”)

- Cô.. - Devil như thấy mình bị mất mặt liền phi đến nhanh như chớp cầm con dao bấm.. nhằm thẳng tim của nó đâm thẳng.. nó ko kịp tránh đc mà cứ đứng đơ ra đấy ngoác miệng cười, bị đâm xong mắt vẫn đang còn chớp chớp...

- Nguyệt Nga.. - cả thánh đường bao gồm hấn hốt hoảng.. riêng Evil thì chỉ to mắt nhìn..

- Cô đang làm gì thế..- nó ngạc nhiên hỏi.. (=.=” bộ không thấy sao hả trời)

- Tôi đâm cô.. - Devil đâm mạnh hơn..(=.=”)

- vậy à.. - nó nhìn xuống tay Devil đang cầm con dao đâm xuyên qua áo.. - vậy là tôi phải ngắt đứng ko.. ôi.. tôi đau quá, sắp chết rồi.. tôi sắp chết rồi.. khụ khụ... (nghe là biết con này giả vờ nè)

- Cô..- Devil vẫn giữ nguyên tư thế.. (=.=” không hiểu chuyện gì xảy ra)

- Khoan đã.. - nó đẩy Devil ra xa.. - cô đứng lùi ra, cô đâm tôi sao tôi ko thấy đau... từ từ.. tôi xem trúng tim chưa nhá.. (=.=”)

Nó cởi cúc áo bỏ ra rất tự nhiên rồi rút ra trong túi bên trong có 1 cuốn sách dày cộm và 1 vết đâm từ con dao khi nãy, thì ra nhờ Devil đã đâm ngay phải cuốn sách.. nó cầm cuốn sách giở lên..

- Sách dày ghớm.. - nó chỉ cho Devil... - ra là cái này, thảo nào thấy cộm cộm nãy giờ.. cơ mà Evil.. cô đọc sách cơ á.. (=.=” bờ luôn Devil kia)

- Thì tôi vẫn đọc sách mà.. - Evil nhún vai.. (^^ không đọc sách thì sao mà nghiên cứu về thiên thần sa ngã chứ)

- Khi khi.. - nó cười hì hì.. - cô mà đọc sách cơ á..có biết chữ không vậy.. (=.=” bụng ta suy ra bụng ng)

- Không.. nên mới phải tập đọc.. - Evil nhìn nó..(=.=”)

- Cô..- Devil tròn mắt.. nhỏ ko tin nổi vào mắt mình là nhỏ vừa bị lừa..

Lúc này mẹ hấn phi lên dùng vài đòn cơ bản khóa chặt tay Devil rồi giao cho bảo vệ với lời nói :

- Đưa cô ta về cho ba nó xử lí.. - mẹ hấn lại quay trở về vẻ băng lãnh.. - con bé đã quá khích rồi..

- Bác vẫn sẽ muốn con làm con dâu của bác chứ.. - Devil quay lại nhìn.. vẻ rơm rớm... (@.@ còn lâu pư pư..)

- Trước đây.. - mẹ hấn nheo mắt.. - nhưng giờ.. ta sẽ ko bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám chia sủng vào ta...

- .. - Devil mỉm cười.. nụ cười đầy đau khổ.. nhỏ đi qua Minh Trí, chưa bao giờ nhỏ muốn anh quay lại với nhỏ thế.. nhưng nhỏ đã làm những gì.. để khiến mọi ng phải xa lánh nhỏ..

- Nguyệt Nga.. – Thảo Uyên khẽ tiến lại.. – tay bà chảy máu, để tôi băng cho.. vào trong phòng thay đồ đi.. (^)

- Để ta.. – mẹ hấn ra hiệu cho Thảo Uyên đứng lùi ra.. (>"<)>

- Mẹ.. – hấn lo lắng..

- Tránh ra.. ko có việc của con.. – mẹ hấn ra lệnh.. nó ngoan ngoãn theo.. trước khi đi, nó còn quay lại lè lưỡi với hấn ra bộ không sao, nhưng chính điều đó mới khiến hấn lo lắng..

Mẹ và nó vào trong phòng thay đồ, tay bà chảy máu.. nhưng bà không quan tâm, bà ngồi xuống và băng bó vết thương cho nó.. 2 ng im lặng.. bầu không khí cực kì căng thẳng, nó dường như nín thở..

- Có cần thiết phải căng thẳng vậy không.. – mẹ hấn lên tiếng.. (=.=")

- Đ.. đâu có đâu.. – nó giơ tay xoa xoa đầu cười khi khi.. – tay bác chảy máu để con băng cho bác..

- Không cần,.. – mẹ hấn che tay đi.. – vết thương nhỏ ấy mà.. (>"<)>

Nói rồi bà với cây nhíp, rồi chọc hấn vào vết thương gấp viên đạn ra,.. nó khẽ rùng mình.. rồi nó đứng hấn dậy, thoăn thoắt nhanh như cắt.. lấy bông băng, gạt rồi đủ mọi thứ để băng bó ẹ hấn..

- Sao cô lại tốt với tôi vậy.. – mẹ hấn nhìn nó khó hiểu.. – viên đạn đó nếu trúng vào tôi, mọi sự lo lắng của cô sẽ ko còn..

- Con ko nghĩ vậy đâu nhé.. – nó nhìn bà cười hiền.. – dù là ai thì cũng như nhau.. cháu nói thật, đầu tiên cháu ghét bác lắm ý.. vì bác khinh ng kinh khủng.. nhưng mà.. dù thế nào đi nữa.. bác cũng là mẹ của cái tên chết bầm đó..(=.=") ă nói với mẹ chồng thế đấy) nên cháu hiểu rõ cảm giác mất mát ng thân như thế nào.. mà cháu thì cũng ghét việc lôi ng ngoài cuộc vào can thiệp chuyện của mình cơ.. nên cháu chỉ ko muốn bác bị liên lụy.. với lại cháu ko muốn ai chết dưới tay Devil nữa.. bố mẹ cháu là quá đủ rồi..

- Bố mẹ.. – mẹ hấn ngạc nhiên.. – Devil đã..

- ... – nó cúi đầu im lặng rồi nhìn lên với nụ cười cùng 2 giọt nước mắt long lanh.. – nhưng giờ ko sao nữa rồi.. mọi thứ quanh ta mất đi rồi ta mới biết trân trọng nó.. con ng mà bác..

Mẹ hấn nhìn nó.. tim bà thấy ấm hơn..

- Rồi.. – nó băng bó xong.. – bác đừng để bị chảy máu nữa nhá.. hở vết thương ra là bị nhiễm trùng đấy.. (=.=") có thật là nó biết băng bó không vậy trời)

Bà nhìn xuống cánh tay.. trời ơi.. băng gì mà xấu kinh khủng.. bà khẽ cười.. nó không giỏi băng bó.. không giỏi lấy lòng ng khác nhưng nó quả thực rất chân thành..

- Sao lại gọi ta là bác.. – mẹ hấn nghiêm mặt.. – không đc gọi thế.. (=.=")

- Dạ.. – nó lúng túng.. – ..phu..phu nhân.. bà chủ.. (=.=")

- Không phải hết.. – mẹ hấn phì cười.. – gọi ta như khi con gọi mẹ con.. con có muốn làm con dâu của ta không? (^)

- Dạ.. – nó nghệt mặt rồi bật cười.. – mẹ..

Thật ra lúc nó đang nghệt mặt ra thì nó đang nghĩ gọi mẹ hấn là bà la sát hay sư tử hà đông đây vì ở nhà nó toàn gọi mẹ nó thế.. may mà nó không nói gì làm mất mặt...

Mẹ hấn khẽ ôm nó vào lòng..

1 lúc sau, nó mở cửa đi ra.. cả lũ đang đứng áp tai 1 loạt ở bên ngoài cánh cửa.. mẹ hấn đi ra nhìn cả lũ với bộ mặt nghiêm túc, nó thì bẽn lèn theo sau..

- Nhìn gì mà nhìn.. – mẹ hấn quát.. (>"<)>

- ... - nó giơ 2 ngón tay lên rồi nhe răng cười khiến ai nấy đều vui vẻ cười tươi.. (chỉ đc vậy là nhanh)

Mọi ng lại nháo nhào chuẩn bị lại lễ cưới.. dì hấn tiến đến gần mẹ hấn rồi cười tươi..

- Con bé dễ thương chứ.. – dì đắc ý.. (^^)

- Em cũng có mắt nhìn ng đấy..- mẹ hấn cũng nói lại.. (^^)

- Em biết.. hô hô hô.. – dì hấn che miệng cười.. bỏ đi.. (==” nản)

Lễ cưới diễn ra suôn sẻ.. và tối hôm đó.. sau khi tắt đèn..cả nó và hấn cùng mệt mỏi ngã lưng xuống giường.. cả ngày hôm ấy hội tụ toàn những việc khó khăn..

“Bẹp”...(?!?!)..

- Nguyệt Nga.. – hấn mở mắt.. em làm gì vậy.. (>”<)>

- Ngủ đi.. – nó cau có.. (==”)

Hấn cũng nhắm mắt.. “Bẹp”..

- Hiru.. – nó cau có.. – anh không để cho em ngủ thì anh cứ liệu hồn.. (==”)

- Anh tưởng em làm chứ.. – hấn ngồi dậy.. (>”<)>

“Bẹp”.. “Bẹp”.. “Bẹp”.... nó cũng ngồi dậy.. 2 đứa bật đèn lên thì... ôi cái giường yêu quý mà cả 2 đứa đang nằm có những cái túi nhỏ nhỏ.. bên trong đựng toàn thuốc tím.. nằm lên là nó sẽ nổ và thuốc tím dính khắp ng.. cả hấn và nó mặt mũi nhem nhuốc.. thuốc tím.. 1 lời nhắc nhở.. “nhắc nhở các cháu trước khi ngủ thì phải dọn giường.. còn không thì tắm ngay sau khi bị nhọ không thì.. he he.. ngày mai nhà ta sẽ mở 1 gánh xiếc nhỏ..” (==”)

- Bà dì chết tiệt... - cả 2 đồng thanh hét to (t/g: thủ sẵn cái nút tai òi)

Đọc xong cả nó và hấn cùng phi vào nhà tắm.. con gái lanh chanh nên nó đã chạy vào trước.. còn hấn đứng bên ngoài nhà tắm cau có.. đập cửa rầm rầm..

- Em không muốn mai anh làm hề đó chứ.. – hấn đau khổ.. (@.@)

- Vậy thì anh tắm bên ngoài vòi hoa sen còn em trong bồn tắm.. – nó khẽ mở cửa.. (^^) (tắm chung, tắm chung... t/g tắm với..)

Ông, bà, mẹ, ba, dì hấn thì đứng ngoài nghe lén rồi cười khi khi..

Nó vừa đi ra khỏi nhà tắm:

- Woa.. – nó thích chí .. – tắm xong sạch sẽ quá.. um.. um (==”)

Tự nhiên bị hấn bịt mồm.. nó cau có.. nhìn hấn.. hấn chỉ xuống dưới gầm cửa có bóng ng đang ở ngoài nghe lén.. nó gật gật.. rồi 2 đứa đến bên cánh cửa.. bất chợt mở ra và mọi ng ngã cái rầm.. nó với hấn đập tay rồi nhìn cả nhà vội chạy về phòng.. híc.. ng lớn mà thế đấy..

2 giờ sáng..

- Anh chẳng bên kia đi.. – tiếng nó nho nhỏ.. (==” lại bày trò rồi)

- Em rải cái kia ra đi.. – hấn giục.. (>”<)>

Hí hoáy 1 lúc đã xong tác phẩm có 1 không hai..

Sáng sớm ba hấn có thói quen xuống nhà lấy sữa uống, vừa xuống đến nơi chân ông dẫm phải cái gì đó.. nhót nhót.. nhìn xuống.. ra là .. dầu nhót.. mà loại này rửa sao đi.. ông tiếp tục không chịu khuất phục mở tủ lạnh thì bị 1 ca màu nước với đủ hỗn hợp màu đổ ập lên ng.. dì hấn vừa bước xuống giường vấp cái dây ngà đập mặt lên đồng hồ dán giấy, vừa đứng dậy thì bị dẫm phải giấy bọc quà vấp cái bịch.. mẹ hấn đỡ hơn, bước vào nhà tắm thì phát hiện khăn mặt mình có những vết sơn, nhọ đủ kiểu.. bà và ông hấn thì bị vẽ đầy mặt.. (==” tài thật)

Ai cũng thừa biết tác phẩm nghệ thuật này của ai rồi..

Minh trí bước vào nhà đúng lúc thấy cả nhà đang tụ tập ngoài phòng khách.. cậu vẫn giữ vẻ ảm đạm rồi nhìn cả nhà hấn..

- Cả nhà đang làm gì vậy ạ.. – anh khẽ cúi.. (=.=”)
- Cậu đi tìm Nguyệt Nga và Minh Tuấn ngay cho chúng tôi.. – bà đập xuống bàn.. thì có tờ giấy rơi ra..
‘tụi cháu lên đường đi hưởng tuần trăng mật nhá.. mong cả nhà đừng làm phiền tụi cháu, cứ chơi vui vẻ với ghánh xiếc đi nha.. p/s : sơn đó không đi đc đâu nên mọi ng cứ đợi khoảng mấy bữa nó tự đi ấy mà, tụi cháu sẽ về sớm nhưng không biết đến bao giờ đâu’..
- Chuyện là như thế.. – Minh Trí lại khẽ cười.. (^)
- Hừ.. – bà nghiêng răng..- 2 đứa cháu này.. về đây ta cho biết.. Nếu con cái làm chúng ta buồn, hãy hy vọng vào đám cháu: “Chúng sẽ trả thù cho chúng ta” (=.=”)

39. Chương 39

Nó và hần tìm đến 1 bãi biển trong miền nam khá là đẹp vì hần có ng quen trong đó.. sau khi nhận phòng, ở đc mấy tuần thì có chuyện xảy ra.. hôm nay hần có việc bận phải đi.. nó gặt đầu liền..

Khi nó xuống dưới quầy ăn thì nghe phong phanh đâu mấy chị nói chuyện.

- Tôi vừa thấy ca sĩ Hero đấy.. – nó lắng tai nghe chăm chú.. (^)
- Vậy á.. – chị bên kia tiếp tục.. – sao ko xin chữ kí.. (^)
- Xin gì nghe nói anh ấy mới lấy vợ.. và giải nghệ khỏi nhóm Super Twins giờ chỉ đóng phim thôi... cô vợ anh ý cũng là diễn viên khá nổi đấy.. – chị kia tiếp lời.. – cậu ta đi cùng vợ thì đứa nào dám lại.. (nó đang đắc ý lắm này)
- Ủ..- chị kia gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.. – 2 ng đi đến rạp chiếu phim à..
- Ủ.. – 1 chị gặt đầu.. – anh ý chiều vợ thật.. (=.=”)

Nó tối sầm mắt lại, sữa dù ngọt đến mấy cũng ko đủ với nó vì cổ họng nó đang rất đắng.. nhưng nó cần tin tưởng hần.. vậy mà nó lại bắt taxi đi về hướng rạp chiếu phim.. buổi tối ở đây thường lạnh, mà nó ko mặc gì ấm cả, chỉ có chiếc váy trắng kiểu học sinh thôi.. nó đứng bên ngoài rạp chiếu phim.. 3 tiếng đồng hồ để nó phân vân do dự nên vào hay ko.. nhưng nó sợ vào rồi nó sẽ nói gì với hần.. nói rằng nó ko tin tưởng hần rồi theo dõi ư.. chuyện riêng tư của hần mà...

Bỗng nó thấy hần đi ra cùng ai đó..1 ng con gái thật sang trọng, 2 ng nói chuyện gì đó.. ng con gái có vẻ buồn, nhưng cô ấy thật đẹp.... hần cởi áo và khoác lên cho cô gái ấy.. còn nó thì sao, đang đứng chết rết dưới gốc cây gần đấy.. 1 sự việc diễn ra và khiến cho nó ko còn tin vào hần nữa, ko còn tin vào mình.. thế giới ngừng trôi.. hần hôn cô gái đó.. ko phải lên trán, ko phải lên má.. mà là môi.. nó tự nghĩ với ai hần cũng làm vậy hay sao?!!

Nó quay đi.. ko cần nói gì cả.. và giờ nó đã hiểu.. hần chưa 1 lần nói hần yêu nó.. gia đình hần chỉ hỏi nó có muốn làm vợ hần không.. và nó cứ theo khi nghĩ hần yêu nó nhưng không phải.. thật là sai lầm.. nó đã quên không hỏi hần có yêu nó không..

Về khách sạn, khuôn mặt nó tái nhợt.. nó mang vali về gấp.. Hần về đến khách sạn chắc đã 12 giờ... hần rón rén mò lên phòng với nó.. chắc nó cũng ngủ rồi.. nhưng kì lạ.. phòng trống trơn, ko 1 bóng ng.. nó đâu.. hần chạy xuống hỏi tiếp tân..

- Dạ.. – tiếp tân nhìn hần.. – cô ấy vừa mang theo vali về rồi ạ.. (^)
- Cái gì...- hần gọi cho nó, tắt máy.. (o.0)

Hần lo lắng đặt vé máy bay, đi gấp.. mới vui vẻ đc mấy hôm mà giờ nó lại giở chứng là sao.. hần cau có.. bỗng chuông điện thoại hần đổ vang.. mẹ hần gọi..

- Con làm gì để con bé đi về rồi.. – mẹ hấn cau có quát trong điện thoại.. – con mà ko tìm đc con bé về đây thì hãy liệu hồn với mẹ.. mẹ vừa gọi cho con bé, thấy nó mệt mỏi muốn về (>”<)>

Hấn tắt máy cái bụp.. hấn cũng lo lắng chứ.. sao mà tự nhiên nó lại bỏ đi.. nó làm gì mà chả có lí do.. hấn lo sợ.. nó lại biến mất để rồi cơn ác mộng đến 1 mình nó trong nỗi cô đơn sao mà nó chịu nổi.. hấn đã yêu nó thật rồi, yêu thật sự rồi sao nó lại biến mất để trái tim hấn bị bóp nghẹt đến mức này..

Hấn lại gọi cho nó, dường như việc ngồi chờ máy bay quả thực là 1 điều khó khăn với hấn..

- Alo.. – giờ dường như có ng đã nghe máy.. giọng thật mệt mỏi

- Em đang ở đâu.. – hấn sốt sắng..- nói anh nghe.. con gái con nữa, 12 giờ đêm đi đâu hả.. em có về ngay không? (>”<)>

- Anh có yêu em không.. – giọng nó buồn buồn.. hình như đang uống rượu thì phải..

- E... em hỏi gì vậy.. – hấn khựng lại.. – Nguyệt Nga...

- Vậy em biết câu trả lời rồi.. – nó buồn rầu, nước mắt chảy ròng ròng.. nó chột nghẹn lại.. – hứa với em, hãy cưới cô gái mà anh yêu nhất.. coi như ta chưa từng gặp nhau..

- ... - hấn chết lặng ng.. – um..

Giờ hấn chỉ biết nói vậy.. chứng tỏ nó đã thấy việc hôm nay hấn làm.. hấn không giải thích gì thêm.. hấn không muốn nói gì thêm.. vì hấn sai, hấn nghĩ rằng nó bị tổn thương và cần điều gì đó giải thoát..

- Um.. – nó cười..- hãy cứ vui vẻ nhé.. em về nhà rồi.. hi.. hãy ở bên ng con gái đó và đừng làm cô gái nào tổn thương nữa nha..

- Um.. – hấn khẽ gật.. – chào em..

Rồi hấn cúp máy... lần đầu hấn cúp máy trước, hấn nắm chặt tay.. rồi chấp nhận cuộc sống này không có nó..

Còn nó, nó đau đớn nhận ra suốt thời gian qua nó đã giữ mãi 1 thứ không phải của mình.. nó thấy tim mình nhói đau.. nó sợ hãi.. tất cả mọi thứ.. nó có uống rượu đâu, nó giả tiếng say đấy chứ.. nó đã mong hấn sẽ đến, nhưng hấn đã “um” 1 câu lạnh lùng, nó cười rồi bước lên chuyến máy bay về nhà..

Sáng hôm sau.. Minh Trí về nhà cậu, cậu nhận ngay rằng.. nó đang đứng trước cửa.. áo mặc rất mỏng mà lại còn phong phanh, cậu vội chạy lại khoác áo cho nó, nó chỉ buồn rầu cúi xuống, khi đc cậu khoác áo lên, nó chột giật mình hất cái áo rơi xuống đất.. nó nhớ lại cảnh tối qua hấn khoác áo lên ng cô gái mà nó chưa từng gặp.. tuần trăng mật của nó toàn nước mắt.. không tin đc cưới rồi mà số phận đen đủi vẫn đeo bám nó mãi không thôi.. buồn bã nó ôm chầm lấy Minh Trí khóc, lần đầu nó thấy buồn như vậy..

Và nó cứ thế ở lại nhà Minh Trí, mà mỗi lần nó đến nhà anh tâm trạng nó ko đc vui hay sao ý.. nó ko thể quay trở về căn nhà gỗ thiên đường của nó vì nhà hấn ngay cạnh

Nhưng nó vẫn tiếp tục đi học.. ko còn Thảo Uyên, ko còn Kim Anh, chỉ còn lại mình nó và Evil.. chỉ cần ngồi trong trường 1 năm nữa thôi thì nó sẽ ra trường và ko còn trở lại cái trường này nữa..

Hôm nay, hấn cũng lại đi học, quay trở lại thời kì học sinh qua mấy ngày giông bão, Hải Tường cũng ko còn đi học nữa..chỉ có mình hấn ngồi 1 mình 1 bàn.. với bộ mặt lạnh lùng như băng giá.. nhỏ Minh Thư.. (Vương Minh Thư.. cầm đầu FC của hấn).. vẫn bám theo hấn khi biết sự việc giữa hấn và nó.. sắp li hôn.. mới cưới đc chưa đầy 1 tháng..

Nhưng dù đau khổ thế nào thì trước mặt hấn nó cũng làm ra vẻ vui vẻ rồi chọc tức hấn đủ kiểu.. ngồi trong lớp mà nó với Evil giẫy đến mức hấn khó chịu quá gắt lên..

- Không học thì để yên cho ng khác ngủ.. – hấn cau có.. (=.=” anh không học thì đừng nói)

Nó lại càng làm tới khiến hấn bức dọc phải xin phép cô ra ngoài.. bà dì cũng ko dạy hấn và nó nữa.. nhưng hôm ấy.. bà dì lại lên lớp nói là lâu lâu lên dạy chơi vậy..(=.=”)

- Kiều Nguyệt Nga.. – bà dì gọi tên nó, nó đứng phắt dậy, (=.=”)

- Trần Kiều Nguyệt Nga thưa cô.. – nó vẫn ko quên chỉnh sửa lại tên mình.. (=.=)
- Hôm nay đến phiên em trực lớp... – bà dì nói như té nước vào nó.. – Minh Tuấn bị phạt vì tội dám ngủ trong giờ học.. cũng trực lớp theo.. ai mà trực cùng Minh Tuấn và Nguyệt Nga thì bị phạt cùng.. (=.=” bà này mưu mô xảo quyệt lắm)
- Phán xong, bà này đi mất hút khiến cho nó và hấn ngơ ra.. sao cái số nó khổ suốt ngày bị gắn kết với hấn thế (ko, tại bà dì cố tình sắp xếp đây ạ)...

40. Chương 40

Lần này để ko bị nhốt với hấn nữa, nó chèn cửa lại để cửa ko mở.. thế nhưng 1 sự việc ko may, trong lúc hấn và nó đang trực.. thì dì hấn đứng ở cửa đóng vào khóa lại..

- Dì làm gì vậy.. – hấn và nó hét tướng.. (>”<)>
- Ta phải lặp lại quá khứ thôi.. – dì hấn nhún vai.. – 2 đứa cứ từ từ mà nói chuyện.. (^^)
- “lặp lại quá khứ?” ko lẽ lần đó cũng là bà dì này gây chuyện... (=.=” chứ ma nào làm nữa)
- Nó nhìn hấn.. rồi quay đi..
- Nói anh nghe.. – hấn hỏi khẽ..
- Gì.. – nó cúi.. (>”<)>
- Vì sao? – hấn quay mặt đi..
- Cô gái đó.. – nó buồn bã.. – anh đã hôn cô gái đó.. (T_T)
- Um.. – hấn thấy buốt nhẹ trái tim... – cô ấy là bạn anh..
- Ko cần giải thích.. – nó bịt tai lại..
- Sau hôm ấy.. – hấn vẫn tiếp tục nói cho dù nó có nghe hay ko.. - ...cô ấy phải đi mổ, cô ấy bị bệnh tim, đang ở giai đoạn cuối, sau hôm ấy chưa chắc cô ấy đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời..
- ... - nó im lặng, nó đã trách nhảm hấn sao..
- Cô ấy nói muốn xin anh 1 nụ hôn để có thể ra đi tươi đẹp vì nụ hôn đầu của cô ấy chỉ muốn dành cho anh.. không hiểu sao.. – hấn ngửa mặt lên trần nhà.. – anh lại hôn cô ấy cho dù anh đã có vợ.. anh đã sai.. sai thật.. và không mong em tha thứ... có lẽ đây em nghĩ chỉ là những lời ngụy biện..
- ...- nó bịt tai lại.. nó không muốn nghe nữa.. nó sợ nó sẽ sai lầm và mất anh.. nhưng nó không đủ can đảm nói lên lời xin lỗi...
- Em quên dc anh ko? – hấn hỏi nó (T_T)
- Đc.. – nó trả lời khi cánh tay đã ướt vì lau nước mắt
- Ngày mai anh sẽ tìm 1 ng mới.. – hấn nói.. (ơ)
- Um.. – nó gật.. – chúc anh hạnh phúc..
- Không khí lại u ám, tịch mịch, 2 đứa thức trắng đêm mà không nói gì sau đó nữa.. nó buồn bã, mệt mỏi.. khi bác bảo vệ mở cửa.. hấn đi ra khỏi lớp ngay.. nó lầm lũi bước xuống sân trường..
- “BUP”.. nó va phải tên hắc thần nào ko biết mà sao đau cả ng, nó ngược đôi mắt gấu trúc lên nhìn.. là hấn.. mặc giống như 1 hoàng tử, gơ bó hoa tươi trước mặt nó rồi cúi ng xuống..
- Anh Yêu Em.. – hấn nhẹ nhàng nói đủ to để nó nghe thấy.. – thiên thần sa ngã của anh... làm vợ anh nhé.. 1 ng vợ chính thức.. (O.O)

- ... - nó ngơ ngác..

- Anh chưa từng có 1 lời tỏ tình chính thức, cũng chưa có lời cầu hôn chính thức nào.. - hấn rút trong túi áo ra 1 chiếc lắc tay bằng vàng trắng.. - nên giờ.. đây sẽ là lời tỏ tình cũng là lời cầu hôn.. em đã từng nói hãy đi tìm ng nào mà anh thực sự yêu và đừng làm tổn thương cho cô ấy.. anh tìm thấy rồi.. ng đó là em.. Nguyệt Nga ạ.. Angel của riêng anh.. (^)

- e..- nó nắm chặt tay.. - ..Em... xin lỗi.. em sai rồi.. e.. em ko nên như vậy..

- Em biết.. - hấn ghé xuống thăm thì bên tai nó.. - anh chịu sắp hết nổi rồi ko?... anh ko thể sống mà thiếu em đc.. quay trở lại với anh.. giận gì thì giận chứ đừng buông tay anh nhá.. vì anh sẽ ko sống nổi nếu thiếu em đâu... ng yêu mới của anh ạ... thiên thần sa ngã của anh bị anh làm tổn thương, nhưng anh sẽ chăm sóc cho cô bé thiên thần này.. làm vợ anh chứ..

- Um.. -nó khẽ gật nhẹ.. (^)

Clap... clap.. clap.. clap.. màn tỏ tình cảm động nhất từ trước đến nay.. mọi ng đều ra cổ vũ cho hấn với nó.. nó ngượng ngùng.. nhưng thật sự nó đã rất vui.. vui đến mức.. nó lại thấy yêu đời trở lại...

Tối đó lại bên hấn, bên gia đình, nó cảm nhận hạnh phúc tưởng chừng nhỏ bé vậy thôi... nhưng thực sự 1 chút nhỏ bé ấy cũng thấy hạnh phúc..

Nửa năm sau :

Tít tít tít.. hấn mở điện thoại 12 giờ đêm.. 1 tin nhắn tới.. ‘Nửa đêm nửa hôm ko ngủ đi còn lợ mọ đọc tin nhắn làm gì đấy’.. từ.. vợ iu.. hấn nhìn sang bên cạnh... nó đang ngủ say mà.. hấn nhắn tin lại.. ‘ai thế’.. tin nhắn lại đến.. ‘hỗn thế.. Kính vợ đắc thọ...chiều vợ sống lâu...mà...để vợ trên đầu...là trường sinh bất tử’.. rõ là kiểu ăn nói bá đạo này của nó mà.. hấn lại quay lại nhìn nhưng nó đang nằm yên mà.. ‘ko đùa đâu nha’.. ‘chồng mà còn hỗn... vợ sẽ cho chồng 1 thú vui tao nhã.. giặt tã cho con đấy’.. hấn bật dậy mở đèn, tốc chân ra rồi nhìn... nó đang ôm điện thoại nhắn tin thật..

- Em làm gì đấy.. - hấn khó hiểu.. (?!?)

- Em nhắn tin cho chồng em.. hứ.. báo cho chồng em rằng 1 tiểu thiên thần giống em đang ngủ chung giường với em.. - nó túm chăn trùm lên đầu.. (!!?)

- Gì..- hấn vui mừng khôn siết.. - em nói thật chứ.. tiểu thiên thần.. anh sắp đc làm ba thật hả.. (^)

- Um.. - nó gật.. - em đang tính sau này có 2 việc để cho anh lựa chọn.. (anh ơ cẩn thận nha)

- Gì.. -hấn cảnh giác.. (=.=)

- Đó là nấu cơm, rửa bát, quét nhà.. giặt quần áo.. hay là cho con bú.. ?!?! - nó đồng dạc.. (=.=)

- What..?!?!- hấn há hốc mồm

- Em đang tính tiếp.. - nó đắp kín chăn.. - ngủ đi..(=.=)

- Cây ngay không sợ chết đứng, mình là đàn ông.. - hấn vỗ ngực tự an ủi mình..(@.@)

- Chỉ sợ chết ngay.. - nó tiếp theo lời hấn.. khiến hấn muốn khóc quá.. con ơi, ra nhanh làm hậu thuẫn với ba.. (để xem bé làm hậu thuẫn với ai)

6 năm sau..

- Minh Nguyệt.. - hấn gọi to.. - Minh Nguyệt.. (^)

- Con đây thưa ba.. - 1 cô bé xin xắn chạy lon ton ra chỗ hấn.. cười tươi.. - Hoàng Kiều Minh Nguyệt.. cô con gái lém lỉnh với trí thông minh siêu đỉnh.. không biết giống ai mà quậy phá phải nói là thôi rồi, không biết con của 1 thiên thần và ác quỷ thì sẽ là gì nhỉ.. cô bé có bộ mặt baby luôn dùng đôi mắt cún con để làm xiêu lòng bất cứ ai nhìn vào mình..

- Mẹ đâu.. - hấn hỏi.. (^)

- Mẹ ạ.. - nhỏ lém lỉnh.. - ba cho con tiền đi.. rồi con nói.. (=.=” giống ông bà ngoại nhỏ nè)

- Con nghe nè.. - hần vui tươi.. - tiền không phải là tất cả..(=.=")
- ...mà tiền là trên hết đúng ko ba.. - nhỏ lém lỉnh..- tại sao người ta dùng thời gian để kiếm tiềnrồi lại dùng tiền để đốt thời gian... con thì dùng tiền để mua đồ chơi.. mấy con thú siêu dễ thương.. (giống nó nè)
- Haiz... - hần hết nói nổi khi đứa con quý hóa của hần giống nó quá thể.. (con không giống mẹ thì giống ai) lại còn hay bày bữa ra nhà nữa chứ.. - con phải nhớ.. nhà sạch thì mát...
- .. bát sạch tồn xà phòng ạ.. - nhỏ lại vui vẻ nói.. tiếp.. (=.=") quá giống mẹ nó luôn)
- Híc.. - hần nản luôn với đứa con gái này..- con cũng đừng có đại dột mà vạch áo cho ng xem lưng nha.. (trình độ hiểu biết anh này tăng cao rồi à nha..)
- Tức là không đc vén váy cho ng xem mông ạ.. - con bé hồn nhiên... (@.@)
- What?!?!? - hần đơ toàn tập... - ba đánh con giờ.. thật là.. (=.=")
- hi hi.. - con bé đánh hần 1 cái rồi chạy đi.. - nói là việc của mồm, đánh là việc của tay... còn chạy là việc của chân ba ạ... (^ ^)
- Con..- hần tức khí.. - Minh Nguyệt.. đứng lại đó cho ba...

Buổi trưa..

- Ca sĩ kia ngày trước anh đã suýt phải đóng phim cùng cô ta.. - hần quay sang nó, tay chỉ chỉ tivi.. - chả đc gì.. có mỗi độ sexy thôi.. (=.=") tự nhiên lại nói)
- Đánh giá 1 đứa con gái qua cách sống ko phải độ ngắn của quần, độ hở của áo.. - nó nhìn hần.. - anh phải tiếp xúc mới biết cô ta sống thế nào chứ.. cứ sexy mà tránh à.. (=.=")
- Ba đã xấu còn xa.. - nhỏ Minh Nguyệt bĩu môi.. - đã.... (^ ^)
- Đã gì nào.. - hần gơ nắm đấm..(^ ^)
- ... đã si đa còn đòi hiến máu.. - nó thêm vào.. khiến hần muốn té cái rằm xuống đất luôn.. 2 mẹ con nhà này thật khó đỡ mà.. (=.=") thế mới là 2 mẹ con)
- Đúng là tài năng có hạn mà thủ đoạn vô cùng.. - hần nhìn 2 mẹ con khẽ lắc đầu... (^ ^)

Buổi tối..

- Ba.. - nhóc con mò vào phòng hần rồi nhìn hần với đôi mắt..cún con..
- Ba đang làm việc nhá... - hần nhìn con.. - ba phải soạn nốt bản nhạc này để hát đã..
- con to hay ba bé ?!!!? - nhóc hỏi hần.. khiến hần khẽ cười..(=.=")
- Gì thì ba chả thua... - hần xoa đầu nhóc.. - ba không đấu lại đc với con và mẹ con..
-híc.. - nhỏ đi xung quanh ba ngó ngó.. rồi giẫm cái búp vào chân hần khiến hần đau điếng ng.. hần chạy ra nhìn đứa con của mình.. (=.=") ai bảo đắc tội với nhóc)
- Mẹ.. mẹ.. - nhóc con chạy lại ôm mẹ... mắt rơm rớm.. - ba.. đánh con.. sưng chân rồi.. (O.O cái kiểu này giống ai đây?!?!?)

Nhóc chìa đôi chân của mình ra, đổ lên thật.. nó nhìn hần... gơ cái gậy lên..

- Hoàng - Trình- Minh -Tuấn..?!?!? - nó dần từng chữ (^ ^)
- Vợ.. vợ ơi.. - hần gơ tay đỡ.. - nghe anh giải thích.. nghe.. (=.=")

Búp... u đầu..

Ai cũng yêu quý bé Minh Nguyệt, với dì hần thì bé là hậu thuẫn trên chọc cả nhà.. với bà và ông thì chiều bé vô cùng... còn ba và mẹ hần thì toàn bị con bé chơi đùa.. chắc theo gen của 2 bố mẹ nhóc.. về mọi mặt thì.. cuộc sống của nó chưa kết thúc.. chỉ là bước sang 1 trang mới đầy hạnh phúc hơn thôi..

Minh nguyệt lớn lên, ngày nào cũng phá phách, thích trừ gian diệt ác, quần áo lúc nào cũng khét lẹt vì đi gây sự với đám con trai.. ngày nào cũng bị gọi lên phòng hiệu trưởng uống trà tẩm bổ.. đến nỗi mà việc mời phụ huynh lên thường như cơm bữa.. cùng với việc rất hay thích thể hiện.. và gia đình thì thay phiên nhau lên nói chuyện với thầy cô.. đã thế lại còn trêu chọc thầy cô nữa.. ý hệt bố mẹ nhỏ.. đến khi bị hiệu trưởng đánh.. nhỏ hét tướng..

- Ba em còn chưa đánh em 1 cái nào đâu nhá..!

Khi thầy gọi điện về nhà thì nó có mắng Minh Nguyệt vài câu vì hư..(mắng con mà không xem lại mình).. hần mới hò lên..

- Thì đúng là anh chưa đánh nó cái nào còn gì..

Thế là nó không nói đc gì nhưng, Minh Nguyệt vẫn nghe theo nó... vì đơn giản trong mắt nhóc không ai quý hơn mẹ.. úi chà còn cả ba nữa.. (hần: con không cần nói vuốt đuôi thế đâu)

Kim Anh thì kết Minh Trí, và 2 ng họ cũng làm đám cưới.. Thảo Uyên thì vẫn đi du học khắp nơi.. Evil ngày nào cũng đến dạy cho Minh Nguyệt những “điều hay lẽ phải” để đối đáp với đời.. Hải Tường thì đưa Devil sang Mỹ cho nhỏ không gây chuyện nữa.. và thế là cuộc sống lại trở về thật bình yên.

41. Chương Ngoại Truyện..

Ngoại truyện..

Mùa hè năm đó.. nhỏ Minh Nguyệt đc đưa đi chơi tắm biển.. vô tình nhỏ bị 1 bọn lạ để ý và bắt cóc mất.. không hô hào.. không kháng cự nhỏ cứ để yên cho bọn chúng bắt đi.. nằm trên vai tên bắt cóc, nhỏ ngủ say như chết..khác với nó, nhỏ nặng kinh khủng, ng bé con con mà nặng lắm.. nên bọn bắt cóc đã thối mặt ngay sau đó.. lúc này nhỏ mới.. gõ gõ lưng tên bắt cóc.. (.=” con này giống ai mà bá đạo kinh khủng luôn)

- Anh ơi.. – nhỏ hỏi..- ..anh mệt chưa.. (o.o)

- Rồi.. phù.. – tên đó ngồi nghĩ.. – bé con mà nặng khiếp.. (.=” to xác mà yếu)

- Anh thích nhẹ thì vác mẹ em ấy.. – nhóc ngồi bên cạnh tên bắt cóc – to xác mà nhẹ kinh.. (.=” con bé này nói mẹ nó thế)

- Mệt quá.. – tên bắt cóc than thở. (.=”).

- Sao không nói.. – nhóc ngồi im.. – nói ra thì em đã tự đi bộ rồi... đâu cần anh vác.. (HẢ?!?!)

- Nhỏ không sợ à.. – tên bắt cóc nhìn nhóc ngạc nhiên.. (?!?!)

- Không.. – nhóc nói.. – cơ mà em mượn cái điện thoại điện về cho ba mẹ bảo tối không về ăn cơm.. để ba mẹ đỡ lo.. (^ ^)

- Hừ.. – tên cướp cảnh giác nhìn nhóc..

- Em mà có biểu hiện lạ thì anh cứ thủ tiêu em đi.. – nhóc đồng dục.. – không ba mẹ em đi tìm thì anh cũng đừng hòng thoát.. (.=” con này nghĩ gì đây)

Tên đó đưa điện thoại cho nhóc.. nhóc đưa máy lên... “alo, ba mẹ ạ.. con đang đi chơi với mấy anh đẹp trai.. ba mẹ cứ ăn cơm trước đi.. đừng lo cho con.. thế nha” (.=” bớ tay với nhóc)

- Đây.. của anh.. – nhóc đưa lại điện thoại cho tên bắt cóc.. (>”<)>

Bọn bắt cóc cứ ngỡ mình gặp phải ng ngoài hành tinh ý.. nhưng nào đâu đc suôn sẻ thế, ở nhà..

- Minh Trí.. – hấn nói nghiêm trọng.. – anh tìm số điện thoại này, lần cuối đc gọi ở đâu nha... (.=.” biết ngay mà)

Cánh rừng phía Tây khu tắm biển, 1 lũ bắt cóc đang mệt mỏi leo núi thì bị 1 bọn mafia chặn lại..

- Ng có thể chạy.. bỏ cô bé lại ở đây ai cũng có súng.. – 1 tên đứng ra nói.. (>”<)>

Vừa mệt, vừa hãi với cái con bé này nên tên bắt cóc cũng bỏ lại, đối đầu với mafia thế nào con bé cũng chết... chạy đc 1 đoạn thì..

- Đứng lại.. – hấn đứng chặn đường.. – dám bắt cóc con gái ta.. các người chết rồi...(.=.” đúng như câu chị ý nói, thành phố mất điện, anh xuất hiện)

- Dám đụng đến cháu gái ta à.. – mẹ và dì hấn cũng đứng ra.. (.=.”)

Và lũ bắt cóc được bữa đo đường rừng..

Nhóc con thì lém lỉnh biết thừa đội mafia đó là của quản gia Minh Trí rồi.. hihi. Nên nhỏ chả sợ.. nhỏ làm bạn với cả mafia thì lo gì bọn bắt cóc.. (.=.” bá đạo kinh khủng)

Thế là sau bữa đó.. nhóc con càng bá đạo hơn.. ko sợ trời, ko sợ đất.. sợ mỗi.....ông ba bị.. (.=.”).. đúng là trẻ con..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-quay-thien-than-sa-nga>